

Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu

Contents

Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu	2
1. Q.1 - Chương 1: Nam Nhân Ngụy Hiểm	3
2. Q.1 - Chương 2: Thiên Khải Đế Đô – Vân Đô	6
3. Q.1 - Chương 3: Hi Vọng Và Tinh Thần Phần Chấn Của Mộ Dung Quân	8
4. Q.1 - Chương 4	10
5. Q.1 - Chương 5: Thái Tử Đông Phương Trạch	12
6. Q.1 - Chương 6: Hảo Y Đường	14
7. Q.1 - Chương 7: Hoàng Thất Đấu Tranh	16
8. Q.1 - Chương 8: Tô Diệp Ngâm	18
9. Q.1 - Chương 9: Cung Yến	20
10. Q.1 - Chương 10	22
11. Q.1 - Chương 11	24
12. Q.1 - Chương 12: Sao Nàng Lại Tới Đây?	26
13. Q.1 - Chương 13: Cưới Mẹ Kế?	29
14. Q.1 - Chương 14: Đồng Ý Lời Mời Du Hồ	30
15. Q.1 - Chương 15: Bị Đẩy Xuống Nước	33
16. Q.1 - Chương 16: Gặp Lại Tại Ôn Tuyền	35
17. Q.1 - Chương 17: Trả Giá Cao Để Được Sống	37
18. Q.1 - Chương 18: Không Làm Được	39
19. Q.1 - Chương 19: Bảo Vệ	41
20. Q.1 - Chương 20: Đông Phương Nhuận Kiều Ngạo	43
21. Q.1 - Chương 21: Phong Mang Sơ Lộ	45
22. Q.1 - Chương 22: Tướng Quân Đã Xảy Ra Chuyện	48
23. Q.1 - Chương 23: Để Cho Ta Thử Một Chút	49
24. Q.1 - Chương 24: Ban Thưởng	51
25. Q.1 - Chương 25: Có Chút Tà Ác	53
26. Q.1 - Chương 26: Đông Phương Thực Vô Sĩ	55
27. Q.1 - Chương 27: Thái Y Viện	57
28. Q.1 - Chương 28: Bị Để Ý Tới	60
29. Q.1 - Chương 29: Nàng Ta Không Có Tư Cách	62
30. Q.1 - Chương 30: Tình Phụ Tử	64
31. Q.1 - Chương 31: Rời Đi	65
32. Q.1 - Chương 32: Sở Linh Nhi	68
33. Q.1 - Chương 33	70
34. Q.1 - Chương 34: Hoàng Tẩu???	71
35. Q.1 - Chương 35	74
36. Q.1 - Chương 36: Nhật Được, Thưởng Nàng!	76
37. Q.1 - Chương 37: Sở Dạ Tiến Một Bước	78
38. Q.1 - Chương 38: Tài Nữ Tỷ Thí Bất Đầu	79
39. Q.1 - Chương 39: Tài Nữ Mọi Nhà	81
40. Q.1 - Chương 40: Thủ Xảo	83
41. Q.1 - Chương 41: Gây Sự	85

42. Q.1 - Chương 42: Bao Che	87
43. Q.1 - Chương 43: Đã Xảy Ra Chuyện	89
44. Q.1 - Chương 44: Không Thể Giải Thích	91
45. Q.1 - Chương 45: Phù Dung Xuân Khuê	94
46. Q.1 - Chương 46: Giao Dịch, Đáng Giá	96
47. Q.1 - Chương 47: Lên Đường	98
48. Q.1 - Chương 48: Vì Sao Phải Cứu?	100
49. Q.1 - Chương 49: Yêu Dao Phi Nguyệt, Sư Muội?	102
50. Q.1 - Chương 50: Lạc Anh Cách	104
51. Q.1 - Chương 51: Người Dạy Cho Ta	107
52. Q.1 - Chương 52	109
53. Q.1 - Chương 53: Thiên Y Thần Điển	111
54. Q.1 - Chương 54: Đồng Mệnh Cổ	114
55. Q.1 - Chương 55: Đối Tượng	116
56. Q.1 - Chương 56: Đêm Hôm Trước.	118
57. Q.2 - Chương 1: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lãnh! (1)	119
58. Q.2 - Chương 2: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lãnh! (2)	122
59. Q.2 - Chương 3: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lãnh! (3)	124
60. Q.2 - Chương 4: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lãnh! (4)	126
61. Q.2 - Chương 5: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lãnh! (5)	128
62. Q.2 - Chương 6: Chương 1 (6)	130
63. Q.2 - Chương 7: Chương 1 (7)	132
64. Q.2 - Chương 8: Chương 1-8	132
65. Q.2 - Chương 9: Chương 1-9	132
66. Q.2 - Chương 10: Chương 1 -10	132
67. Q.2 - Chương 11: Chương 1-11	132
68. Q.2 - Chương 12: Chương 1-12	132
69. Q.2 - Chương 13: Chương 1: (phần 13)	132
70. Q.2 - Chương 14: Chương 1-14	135
71. Q.2 - Chương 15: Chương 1 (15)	135
72. Q.2 - Chương 16: Chương 2: Vạn Canh (1)	137
73. Q.2 - Chương 17: Chương 2 (2)	140
74. Q.2 - Chương 18: Chương 3: Ngàn Canh	143
75. Q.2 - Chương 19: Chương 3 (2)	145
76. Q.2 - Chương 20: Chương 3 (3)	147
77. Q.2 - Chương 21: Chương 3 (4)	150
78. Q.2 - Chương 22: Chương 3 (5)	151
79. Q.2 - Chương 23: Chương 4: Tư Thông Với Dịch Phản Quốc? (1)	154
80. Q.2 - Chương 24: Chương 4 (tiếp)	159
81. Q.2 - Chương 25: Chương 4 (tiếp)	162
82. Q.2 - Chương 26: Chương 5 (1)	164
83. Q.2 - Chương 27: Chương 5 (2)	167
84. Q.2 - Chương 28: Chương 5 (3)	170
85. Q.2 - Chương 29: Chương 6: Đông Phương Hiểu Chết?	174
86. Q.2 - Chương 30: Chương 6.2	177

Thiên Kim Sủng Tà Y Hoàng Hậu

Giới thiệu

Xoay quanh về Nàng là tiểu thư phủ tướng quân không có tiếng tăm gì, một đạo thánh chỉ sắc phong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-kim-sung-ta-y-hoang-hau>

1. Q.1 - Chương 1: Nam Nhân Ngụy Hiểm

Mở đầu

Đêm khuya không ánh trăng, trước cổng phủ hoàn toàn yên tĩnh, trên tấm bảng đề mấy chữ to “phủ tướng quân”. Chợt một trận gió lạnh thổi qua, cuốn đi những chiếc lá rơi trước cửa, mấy bóng người quý mị lướt qua tường cao vào viện, bước chân không tiếng động đi lại ở hành lang yên tĩnh.

Trước mắt chợt lóe, gia đình tuần tra ban đêm còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã mất mạng. Mà những ám dạ kia không vì vậy dừng lại, bọn họ tiếp tục đi tới hậu viện, đem lưỡi dao sắc bén trong tay cắt đứt cổ họng những người không một chút phòng bị. Trong hậu viện ngay cả phụ nữ cùng trẻ em đều không bỏ qua một người nào.

Đêm, vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng trong phủ tướng quân lại tràn ngập máu tanh. Ngày đó sao băng rơi dày đặc, vong hồn vô tội của ai đang khóc?

Xác nhận tất cả mọi người đều đã chết những sát thủ kia mới rời khỏi. Nhưng bọn họ không biết rằng sau khi rời đi, một bóng dáng nho nhỏ của một đứa bé bước ra, ánh mắt lạnh lẽo của nàng lạnh lẽo vô hồn, trên cổ của nàng máu vẫn còn đang chảy, nhưng nàng vẫn đứng thẳng!

Chợt hình như có người “ah” lên một tiếng, sau đó khẽ cười nói nhẹ “Thú vị”, tiếp đó áo đen chợt lóe, bóng người nho nhỏ trên đất cũng biến mất theo.

Trong núi xanh có một trúc viện nhỏ, trúc cửa viện phơi rất nhiều dược thảo, một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đang thử những dược thảo này. Nàng diện mạo thanh tú nhưng vẻ mặt lại mệt mỏi, miệng không ngừng nói thầm: “Cam thảo cảm thảo lại cam thảo, ta ghét cam thảo!”

Nói xong, dùng cây kéo chuyên cắt thuốc cắt cam thảo đầy trong tay để phát tiết, một lục y nữ tử ôm kiếm đi tới, thấy bộ dạng chà đạp dược liệu của nàng, thật sự không nhìn được, không nhịn được mở miệng: “Mộc Hương, dược liệu này có thù oán với ngươi, nhưng tiểu thư không có thù oán với ngươi nha. Toeur thư khổ cực trồng chúng ra không phải để cho ngươi chà đạp!”

Bị nói Mộc Hương vút kéo xuống, hung hăng nhìn chằm chằm nữ tử kia: “Đường Trúc, ngươi cái người này nói chuyện không biết suy nghĩ, ngươi có biết ta đã bao nhiêu ngày cắt cam thảo rồi hả? Hiện tại ta tắm rửa ngủ cũng đều là vị cam thảo, ngươi cả ngày ôm kiếm chuyện gì cũng không làm. Nói ta như vậy, không phải nói ngươi vô công đặc biệt giỏi hay sao? Có bản lĩnh dùng kiếm chặt đứt toàn bộ chỗ cam thảo này đi!”

Đường Trúc lạnh lùng dời đi, thanh âm không mặn không nhạt: “Không thể nói lý!”

Một nữ tử áo trắng tay xách giỏ tre từ bên ngoài đi vào, toàn thân áo trắng bị buộc lên, ống quần cũng xắn lên đến đầu gối, đi chân không dẫm dầy bùn đất. Nàng đứng ở trước giếng múc chút nước rửa trôi bùn đất trên đôi chân nhỏ, lập tức lộ ra mu bàn chân trơn bóng và mười đầu ngón chân khá ái.

Rốt cuộc cũng xối sạch bùn đất, nàng mới ngẩng lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú đáng yêu, nhưng cũng không có vẻ ngây thơ, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Do đi quá nhanh nên trên mặt nàng có một tầng mồ hôi mỏng, da thịt trắng muốt thêm phần đỏ thắm mê người, ai nhìn thấy cũng muốn tiến lên cắn mấy cái.

Nàng đem được thảo trong giỏ đổ ra mép giếng rồi mới nói: “Đường Trúc em đi lấy tam thất còn dư mang về, Mộc Hương mang Bạch Đậu Khấu* ra phơi, ta muốn làm một chút Kim Sang được, chờ đến khi phụ thân trở lại thì mang đi dùng!”

Đường Trúc không nói tiếng nào liền đi, Mộc Hương cong môi, bắt đắc dĩ đi dọn được liệu. Sau đó dùng cây tăm bằng trúc gắp từng chút từng chút đất trên số được nữ tử áo trắng mang về.

Rất nhanh Đường Trúc đã mang về hai giỏ tam thất về, đeo kiếm trên lưng, múc nước giúp đỡ rửa sạch được liệu, tiếp lại nói: “Hiện tại tình hình ở biên quan càng ngày càng phức tạp. Chỉ sợ đây là lần cuối cùng tướng quân hồi triều báo cáo tình hình, về sau chiến sự nổ ra, tướng quân sẽ rất khó trở lại, tiểu thư mới muốn làm thêm nhiều được như vậy.”

Nàng, cũng chính là Mộ Dung Gấm, nhìn Đường Trúc tán thưởng cười một tiếng: “Đường Trúc thật thông minh!”

Mộc Hương ở bên cạnh trợn mắt: Nịnh hót!

Âm thanh nhỏ nhỏ kia Đường Trúc nghe thấy, nhưng nàng cũng không để ý tới, chuyên tâm thay Mộ Dung Gấm rửa được liệu. Dù sao đối với tính khí của Mộc Hương nàng đã sớm quen rồi, nếu không phải là tiểu thư thích, nói không chừng nàng đã sớm đem Mộc Hương đi mất!

Chủ tớ ba người mãi mê ba ngày, rốt cuộc đem mười mấy bình kim sang được hoàn thành. Mộ Dung Gấm cẩn thận để vào trong bao quần áo để Đường Trúc cầm, chính mình đi rửa mặt rồi đổi y phục chuẩn bị xuống núi!

“Ôi! Rốt cuộc xuống núi rồi.....!” Rốt cuộc thoát khỏi những loại được thảo kia, Mộc Hương là người vui vẻ nhất, là người xuống núi nhanh nhất. Chờ đến khi gần đến chợ càng giống như chim được sổ lồng, chạy tới chạy lui không ngừng.

Mộ Dung Gấm lắc đầu nhưng cũng không ngăn cản, mang theo Đường Trúc tới quán rượu ngon nhất. Vừa mới gọi một bàn món ăn Mộc Hương đã chạy tới, cặp mắt vụt sáng: “Món ăn ở đây chính là nhất, đã lâu không có được ăn nha!”

Vừa nói vừa lấy đĩa gấp, gấp được nửa chừng thì bị một đôi đĩa khác chặn lại. Mộc Hương cảm tức nhìn: “Đường Trúc, người làm gì đấy?”

Đường Trúc mặt lạnh đi: “Tiểu thư còn chưa động đĩa!”

Mộc Hương không cam lòng thu đĩa về, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn món ăn trên bàn. Mộ Dung Gấm buồn cười nói: “Ăn đi! Ăn nhanh còn lên đường!”

“Hắc hắc! Tiểu thư tốt nhất!” Dứt lời, Mộc Hương lập tức cầm đĩa gấp thịt gà để vào bát của mình. Nhất thời lại cảm thấy không đúng, lập tức gấp đùi gà Ộ dung gấm, cười lấy lòng: “Tiểu thư! Người dùng!”

Mộ Dung Gấm cười một tiếng, lại thấy Đường Trúc nhìn chăm chăm bên ngoài, theo ánh mắt của nàng nhìn ra, thấy hai người kỳ lạ đang từ bên ngoài đi vào. Hai người một trước một sau, rõ ràng cho thấy là một chủ một tớ. Người phía sau tướng mạo khỏe mạnh, cò người đứng chỗ nào liền như lấp tường chỗ ấy, cơ bắp đầy người làm cho người ta thấy rất mạnh. Mà người chủ tử đi trước tướng mạo bất phàm, hần một thân màu xanh dương thêu ám văn cẩm phục**. Mặc dù khiêm tốn nhưng lại lộ ra sự quý. Mà trên người hần còn tản ra khí tức bá đạo làm cho không người nào có thể bỏ qua nhưng cũng không nổi dậy để kháng lòng, nhưng hần lại có một khuôn mặt rất bình thường. Bởi vì phong cách tuyệt trác kia, khuôn mặt bình thường cũng là hạc đứng trong bầy gà, huồn chi nàng khẳng định người kia dịch dung.

Hình như là nhận thấy được ánh mắt của Mộ Dung Gấm, người nọ chuyển con mắt qua. Mà cái nhìn kia khiến tam Mộ Dung Gấm hoảng sợ, không nhìn được cảm thán. Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao có trông mắt như vậy. Con người giống tỉnh mạch, lại duy nhất màu đen nhánh, mang theo khí thế bề ngễ thiên hạ, giống như chúng sinh đều là con kiến mà thôi. Trong con người kia trừ lạnh lẽo chính là vô tình. Người như vậy không phải là trụ cột vương thất cũng là bà chủ một phương, nàng nhất định không nên chọc vào người này.

Trong khi Mộ Dung Gấm suy tư, người kia liền đến trước bàn của nàng, âm thanh khiêm tốn: “Không biết cô nương có hay không đồng ý tại hạ ngồi cùng bàn?”

Mộ Dung Gấm sững sờ, nhìn chung quanh một vòng mới phát hiện quán đã đầy khách, tất cả các bàn cũng đã đầy người. Vừa muốn trả lời “hảo”, nhưng đối với đôi trông mắt kia, Mộ Dung Gấm tay khẽ nắm gân tay nổi lên, không nhìn được khẽ cau mày: Đáng chết! Loại cảm giác này là như thế nào? Vì sao nàng cảm thấy ở trên người nam nhân tản ra hơi thở nguy hiểm?

Mộ Dung Gấm thu tay vào trong tay áo nắm thành quyền, trên mặt lạnh nhạt nói: “Chúng ta đã dùng xong, vị trí này để công tử ngồi!”

Dứt lời, lôi kéo Mộc Hương và Đường Trúc rời khỏi.

Nam tử nhìn bóng lưng chạy trốn của ba người, long mày nhẹ nhàng nhíu lại: “Bạch Sơn, cô nương là ác lang mãnh hổ sao?”

Người tên Bạch Sơn không trả lời, mà nam tử cũng chỉ là tùy tiện nói, căn bản không nghĩ tới hắn trả lời. Nam tử lúc này mới nhớ tới dung mạo nữ tử kia, phát hiện ra căn bản là không nhớ được. Thứ duy nhất khiến hắn nhớ chính là cặp mắt bình tĩnh như nước của nàng, giống như hiểu rõ tất cả. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ánh mắt đó trong người một tiểu cô nương! Chỉ là nàng rốt cuộc nhìn thấy cái gì, sao lại vội vàng tránh né như vậy?

Bên ngoài, Mộ Dung Gấm cùng hai người lên xe ngựa mới phát hiện Mộc Hương không nói gì, nghi ngờ nhìn sang, lại thấy nụ cười trên mặt nàng không còn, còn có một loại cảm giác kinh sợ “Thế nào?”

Mộc Hương ngáp ngừng lắc đầu một cái, sau mới nói: “Tiểu thư, người mới vừa rồi là ai? Vì sao hắn vừa đi tới em liền có cảm giác sắp chết?”

Mộ Dung Gấm không trả lời, Mộc Hương thật ra rất nhát gan, vừa không có tâm tính gì, dễ dàng bị người làm cho kinh sợ. Mắt liếc hạ xuống, che đi ánh sáng, hi vọng về sau không cần gặp lại người này!

*Bạch Đậu Khấu

1. Tên dược: Fructus Amomi kravanh
2. Tên thực vật: a) Amomum kravanh Pierre ex Gagnep ; b) Amomum pactum Soland. ex Maton.
3. Tên thông thường: Bạch đậu khấu
4. Bộ phận dùng và phương pháp chế biến: quả chín vàng được thu hái từ tháng 10-12, phơi nắng cho khô rồi tán nhỏ.
5. Tính vị: cay, ấm
6. Quy kinh: phế, tỳ và vị
7. Công năng:
 - Hành khí hóa đàm
 - Ôn ấm tỳ vị và cầm nôn

** Ấm văn cầm phục: y phục bằng gấm thêu mây đen

2. Q.1 - Chương 2: Thiên Khải Đế Đô – Vân Đô

Ở phía nam hoàng thành Vân Đô, có một tòa phủ đệ sơn ngói hồng, trước cửa có hai hung sư, môn đệ cao vút, vô cùng uy nghiêm. Trước cửa có hai hàng binh lính đứng nghiêm, phong cách trang trọng khiến người đi qua cũng không khỏi hải cẩu thận. Bên trên gắn tấm bảng sơn năm chữ vàng – Trấn Nam vương phủ tướng quân.

Bình thường phủ tướng quân không có thủ vệ trang nghiêm như vậy, trừ phi đại tiểu thư hoặc tướng quân trở lại.

Một chiếc xe ngựa tầm thường dừng trước phủ, màn xe vén lên, Mộc Hương dẫn đầu nhảy ra ngoài, sau đó là Đường Trúc. Đường Trúc đứng ở một bên kéo màn xe ra, đỡ Mộ Dung Gấm bước xuống.

Mộ Dung Gấm mặc bộ váy áo trắng chậm rãi bước ra ngoài, đập ghế ngồi bước xuống đất. Lúc này mới ngược lên nhìn phủ đệ cao ngất, cuối cùng nâng lên nụ cười lạnh bạc, cất bước đi vào.

Nhìn thấy Mộ Dung Gấm, tướng sĩ giữ cửa mặt nghiêm túc không nhin được nhu hòa đi, khom lưng: “Đại tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm nhìn những binh lính đơn thuần, nhàn nhạt cười: “Các người cực khổ, tối nay khi có tiệc rượu cũng không cần giữ cửa, cùng nhau vào đi!”

Nghe vậy, bọn lính vui mừng: “Cám ơn đại tiểu thư!”

Phải biết trong phủ tướng quân người có quyền lực nhất ngoại trừ tướng quân chính là đại tiểu thư. Khi đại tiểu thư lên tiếng, tướng quân cũng không phản đối. Hôm nay đại tiểu thư đã nói như vậy, tối nay họ có thể theo tướng quân uống rượu với nhau rồi. Như vậy họ làm sao có thể không vui mừng đây?

Cửa phủ to lớn mở ra, dọc đường đi cũng có thể thấy được những binh lính vừa trở về. Mọi người nhìn thấy Mộ Dung Gấm đều nở nụ cười thân thiện, sau đó nói: “Đại tiểu thư mạnh khỏe!” Mộ Dung Gấm luôn đáp lại một nụ cười ôn hòa, không nói lời nào nhưng cũng khiến mọi người cực kỳ vui vẻ.

Đi tới phòng khách lớn nhất của phủ, chưa bước vào đã nghe thấy âm thanh nói chuyện, ba năm không nghe thấy, ngược lại hết sức nhớ nhung! Mộ Hoàng Tịch mỉm cười đi vào, quả nhiên nhìn thấy một phòng nam nhân tùy tiện đang uống rượu. Nhiều người cũng đã ngã xuống không ở đây, đoán chừng cũng đang ở Lạp Tháp quán!

(Lẽ ra ở đây là Mộ Dung Gấm, không hiểu sao bản convert ghi là Mộ Hoàng Tịch)

“A! Mộ Dung, khuê nữ nhà ta đã trở lại!”

“Ha ha! Tiểu nha đầu, ba năm không thấy người cao lên nhiều, lại xinh đẹp hơn nha!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Triệu thúc thúc ba năm trước đây cũng nói như vậy nha!”

Phó tướng Triệu Thành ‘ha ha’ cười một tiếng: “Vậy sao? Lão Triệu ta không nhớ rõ!”

Mộ Dung Gấm quay đầu nhìn nam tử hơn bốn mươi tuổi ngồi ở giữa, trong lòng đau nhói, người lại gầy đi. Mộ Dung Chính thật ra chỉ ngoài bốn mươi nhưng bộ dáng của ông lại như hơn 50 tuổi rồi. Phong sương biên quan mài mòn ông thành gầy gò, nhìn ra cũng già hơn rất nhiều. Chỉ có cặp mắt sáng kia là như cũ, tỏ rõ ông là chiến thần bất bại Mộ Dung Chính!

Đi tới, khê gọi: “Phụ thân!”

Mộ Dung Chính nhìn nữ nhi duy nhất của mình, tràn đầy vui mừng. Ban đầu ông nghe tin tức cả nhà Mộ Dung bị diệt cơ hồ nổi điên, nhưng trời cao đúng là không quá tuyệt đường người, để lại cho ông một nữ nhi bảo bối. Giờ tay lên sờ sờ đầu Mộ Dung Gấm, lại siết chặt mặt nàng, an ủi: “Quả nhiên là đẹp hơn rất nhiều!”

“Ha ha! Mộ Dung có phúc khí, có một khuê nữ tốt như vậy!”

“Mộ Dung, người cũng không tốt nha. Muốn tự phụ nữ nhi thì đi qua một bên, đừng khoe khoang trước mặt chúng ta. Đây không phải là để cho những lão độc thân như chúng ta thấy thèm hay sao?”

“Ha ha!” Mộ Dung Chính sảng lãng cười một tiếng: “Thấy thèm thì đi tìm một người kết hôn đi, muốn sinh bao nhiêu liền sinh bấy nhiêu!”

“Là được! Là được! Lão Vương, chút tâm tư người kia người nào không biết!”

Mọi người cùng ồn ào, phó tướng vừa mở miệng nhất thời đỏ mặt, muốn giải thích nhưng không có cơ hội mở miệng, liền cổ cũng đỏ. Mộ Dung Gấm khẽ cười: “Các thúc cũng đừng nói Vương thúc thúc nữa, không thì thúc ấy lại nổi giận!”

Vương Vũ là người đơn thuần nhất, đánh nhau cũng nhất. Đến lúc đó nóng nảy hậu của rất nghiêm trọng. Nghe Mộ Dung Gấm nói như vậy, Vương Vũ cũng không tức giận gì, chỉ không để ý vị trí gãi gãi đầu, nói: “Tiểu cô cô nói như vậy là cười lão Vương ta rồi!”

“Thúc thúc nói oan cho cháu rồi!” Mộ Dung Gấm giọng uất ức nói, nhất thời chọc ột đám tướng lĩnh “ha ha” cười. Mộ Dung Gấm lúc này mới nhìn về người vẫn ngồi bên cạnh Mộ Dung Chính, một nam tử có chút gầy gò, văn nhược. Hắn so với những tướng sĩ kia quả thật không chịu được một kích, nhưng hắn lại là người không thể thiếu trong Mộ Dung quân, cánh tay phải của Mộ Dung Chính, quân sư Văn Tử Khiêm. Mộ Dung Gấm lễ độ cười một tiếng: “Văn thúc thúc!”

Văn Tử Khiêm gật đầu một cái, sau đó lấy một chút dụng cụ ở bên ra, có kiếm làm bằng trúc, có cung, có châu châu tre..., một đồng đồ vật kỳ kỳ cổ quái. Cười ôn hòa với mộ dung gấm nói: “Đây là những thứ đám tiểu tử kia bảo ta mang về cho tiểu cô cô. Biết lần này mình không thể trở về, cho nên làm những thứ này. Còn có gửi lời nahwns cho ta, nói là rất nhớ tiểu cô cô!”

Bởi vì quân đội đánh giặc sẽ chết rất nhiều người, mà người thân của bọn họ rất ít, phần lớn đều có cuộc sống gian khổ. Nhất là những đứa bé kia, hơn phân nửa đều là tiểu khát nhi. Cho nên Mộ Dung Chính đem cô nhi quả mẫu an bài đến một nơi, nếu như lớn lên những đứa bé kia nguyện ý nhập ngũ chính ông sẽ đem bọn họ tiến quân, ba năm trước đây nhóm đầu tiên đã đi. Mà thời gian kia đều là do Mộ Dung Gấm chăm sóc bọn họ, cho nên đối với Mộ Dung Gấm có tình cảm đặc biệt sâu, cũng không phải là tôn kính bình thường. Bọn họ không gọi là đại tiểu thư, mà gọi là tiểu cô cô, nói như vậy nghe thân thiết!

Đem một đồng đồ chơi đón lấy, nụ cười trên mặt Mộ Dung Gấm càng thêm sâu: “Bọn họ giờ sao rồi?”

Trả lời cô là mộ dung chính: “Bọn họ được sắp xếp trong cùng một đội, nơi đó đều là người trẻ tuổi, ở chung một chỗ tập trung huấn luyện. Căn cứ theo phương châm của quân sư, theo sở trường của mỗi người mà tiến hành phân tổ huấn luyện, đợi đến khi huấn luyện ra, nhất định trở thành một chi hổ lang sư phó!”

Mộ Dung Gấm nghe được như vậy cũng an tâm: “Con đi giúp mọi người một tay chuẩn bị dạ tiệc, mọi người cứ nói chuyện phiếm tiếp đi ạ!”

Mộ Dung Gấm vừa đi, tiếng cười trong phòng nhạt đi, Văn Tử Khiêm chuyển mình trong tay luôn là bút Lang Hào, thở dài nói: “Mộ Dung, trời cao cuối cùng là ưu đãi ngươi nha, tiểu nha đầu này rất hiểu chuyện!”

“Ai nói không phải đây?” Nếu như không có đứa bé này, hẳn sợ rằng hắn không như bây giờ, chụp bả vai gầy yếu của Văn Tử Khiêm: “Ngươi đến giờ vẫn chưa laapk gia đình, chắc chắn là cũng thấy thèm đi. Không bằng tìm một cơ hội. khiến nha đầu kia bái ngươi làm cha nuôi. Đến lúc đó trong lòng ngươi cũng có người để nhớ nhung, như thế nào?”

Văn Tử Khiêm nhướn miệng cười: “Ta sớm đã có ý tưởng này. Chỉ sợ ngươi nói ta đoạt con gái của ngươi mới không mở miệng. Hôm nay ngươi đã nói vậy, ta không khách khí!”

Nghe vậy Triệu Thành cũng tham gia náo nhiệt: “Tướng quân, ngươi cũng không được một bên nặng một bên nhẹ a! Chúng ta cũng rất thích tiểu cô cô, phải đối xử công bằng nha!”

Vương Vũ cũng nói: “Đúng vậy a tướng quân, không chỉ để tiện nghi ột mình Tử Khiêm!”

Văn Tử Khiêm lập tức xệ mặt xuống, ghét bỏ nói: “Đi đi đi, XXX các ngươi chuyện gì? Cũng chỉ biết ồn ào!”

Nhất thời bên trong lại khôi phục tiếng ồn ào cười nói. Ngoài cửa Mộ Dung Gấm còn chưa đi xa khẽ cười bước đi. Chuyện này rất tốt, không phải sao?”

3. Q.1 - Chương 3: Hi Vọng Và Tinh Thần Phấn Chấn Của Mộ Dung Quân

Dạ tiệc là do những phụ nhân cùng nhau làm, có người là người thân của quân sĩ, có người là con của những tướng sĩ đã vong trận. Nhưng bây giờ những tình cảm thương cảm kia không còn, họ vui vẻ chuẩn bị dạ tiệc của phu tướng quân, trên mặt tràn đầy nụ cười ấm áp, vui vẻ.

Thấy Mộ Dung Gấm đi tới, các phụ nhân ngừng đầu cười: “Tiểu cô cô đã về rồi!”

Mộ Dung Gấm gấm cười một tiếng: “Mọi người cực khổ rồi!”

“Nào có?” Các phụ nhân nở nụ cười, trên tay cũng không ngừng công việc đang làm: “Chúng ta có thể làm cho bọn họ chút chuyện này rất vui vẻ.”

Mộ Dung Gấm dĩ nhiên biết tâm tình của các nàng, giờ tay lên muốn rửa rau lại bị một phụ nhân đỡ lấy: “Những thứ này chúng ta làm là được rồi, ngược lại những tiểu tử kia nhớ tiểu cô cô cực kỳ, tiểu cô cô đi nói chuyện với bọn họ đi!”

“Mấy đứa nhà ta ngày ngày la hét muốn gặp tiểu cô cô!”

Nghe vậy Mộ Dung Gấm thu tay về: “Như vậy ta đi tìm bọn họ nói chuyện, nơi này liên giao ọi người!”

“Tiểu cô cô cứ yên tâm!”

Mộ Dung Gấm đi ra khỏi nơi đó, hướng sân nhỏ sát vách đi tới. Chưa bước vào đã nghe thấy tiếng trẻ nô đùa, chuyển qua một khúc quẹo tất cả hình ảnh trong sân đều thu vào trong mắt. Có chừng mười mấy đứa bé, hơi hai mươi đứa tuổi chỉ bảy, tám, cùng vây quanh một chỗ náo thành một đoàn. Mười mấy đứa lớn hơn đứng thành ba hàng, trong tay cầm đao liềm bằng gỗ. Trước mặt bọn chúng là Đường Trúc đang cầm một thanh kiếm từng chút từng chút dạy từng chiêu thức cho chúng. So với bình thường lạnh lùng, Đường Trúc giờ phút này có vẻ nghiêm túc hơn.

Chợt một tiếng “oa” vang lên hấp dẫn Mộ Dung Gấm, quay đầu nhìn lại, lại thấy một hương đang trêu chọc một đứa trẻ không tới hai tuổi. Đứa bé đang học đi bộ, nàng ta luôn đứng trước mặt ngăn nó, đứa bé ki quỳnh lên liền khóc.

“Ai! Đệ đừng khóc a! Làm sao đệ có thể như vậy. Tỷ chỉ trêu trọc đệ chút thôi, tỷ sẽ để cho đệ đi, đừng khóc được không?” Một hương vội vàng xin tha, đối với những đứa trẻ đang khóc thật không biết phải làm như thế nào.

“Tiểu cô cô!” Không biết là người nào vui mừng hô lên tiếng, nhất thời ánh mắt mọi người chuyển qua. Tất cả mọi người vui mừng trở lại, những đứa trẻ bảy tám tuổi vây lại, bao quanh lấy Mộ Dung Gấm, trên mặt mọi người đều là vui mừng: “Tiểu cô cô, người đã về rồi!”

“Tiểu cô cô, chúng em rất nhớ người.”

“Tiểu cô cô, em là đệ tử của Quy lao rồi!”

“Tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm kiên nhẫn nghe bọn chúng nói xong, sau đó sờ đầu từng người tỏ vẻ tán thưởng, chúng được khen rất vui mừng. Những đứa trẻ mười mấy tuổi đang tập võ cũng vây lại, không như những đứa kia nhưng sự vui mừng thì không lời nào có thể miêu tả được. Mộ Dung Gấm gật đầu mỉm cười với chúng, năm nay bọn chúng sẽ nhập quân, đây là thời gian cuối cùng chúng ở Mộ Dung phủ.

“Oa.....” Một tiếng khóc động trời vang lên, tiểu oa nhi dùng phương thức này nhắc nhở sự hiện hữu của nó. Một hương luống cuống đỡ khóc đỡ cười, cô không nghĩ mình lại trêu chọc tên sát tinh này gì rồi.

Mắt thấy tiểu oa nhi không chịu ngậm miệng, mọi người nhìn lẫn nhau, ai cũng không dám đi trêu chọc tiểu tử kia. Mộ Dung Gấm khom lưng, ngoắc ngoắc tay, cười nhẹ một tiếng: “Ngoan! Tới đây!”

Sau một khắc, như kỳ tích xuất hiện, tiểu tử kia lăm chằm từng bước từng bước đi tới chỗ Mộ Dung Gấm, đôi tay dang ra, đột nhiên nở nụ cười, còn phát ra tiếng “khanh khách, khanh khách”. Rốt cuộc cũng đi tới trước mặt Mộ Dung Gấm, chỉ kém một bước tự nhiên cả người ngã xuống ôm lấy bắp chân của Mộ Dung Gấm, ôm chặt lấy không buông tay. Thấy cả một bầy con nít đều nở nụ cười, ngay cả Đường Trúc cũng không nhịn được nâng lên nụ cười yếu ớt, chỉ có Mộc Hương tức giận thở phì phò nhìn tiểu quỷ đang cười đến rục rờ kia, đây là phân biệt đối xử mà.

Mộ Dung Gấm cười một tiếng, khom lưng bế đứa nhỏ lên, mặc dù rất nhỏ nhưng trái lại rất nặng. Bị Mộ Dung Gấm bế lên, tiểu tử kia càng cười vui vẻ hơn, đôi tay tự giác quăn cổ của Mộ Dung Gấm, cái miệng nhỏ nhắn tới gần, thơm “chụt” một cái. Trong khi nó đang rất vui mừng lập tức nghênh đón vô số ánh mắt ước ao ghen tị, mọi người cùng chung tiếng lòng: “Chúng ta cũng muốn thơm tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm tự dưng bị tiểu tử này “vô lễ”, có chút dở khóc dở cười, điểm một cái lên cái mũi đáng yêu: “Cái tên tiểu tử này, về sau không cho làm như vậy nha, về sau mà như vậy là không lấy được nàng dâu đâu!”

Không biết tiểu tử kia nghe hiểu được bao nhiêu, lập tức lại “khanh khách, khanh khách” cười.

“Cái đó..... Tiểu cô cô.....” Có người ở sau lưng gọi cô, Mộ Dung Gấm quay người, thấy một vị phụ nhân có chút thận trọng xoa xoa tay, muốn nói nhưng lại ngượng ngùng mở miệng.

“A di có điều gì cứ nói đi!”

Phụ nhân buông chần chừ xuống, nhìn đứa bé trong ngực Mộ Dung Gấm một chút: “Con của tiểu phụ còn chưa có tên. Phụ quân và tiểu phụ đều không biết chữ, cũng không biết đặt tên là gì, cho nên muốn xin tiểu cô cô giúp đặt tên!”

“Đặt tên à?” Mộ Dung Gấm nhìn đứa bé trong ngực một chút, nó giờ phút này cũng không cười nữa, thẳng tắp nhìn Mộ Dung Gấm, thật giống như đang chờ mong. Mộ Dung Gấm nhìn đám đông một lượt rồi nói: “Gọi là Diệu Hi đi*! Húc Nhật Đông Thăng**, ngụ ý hi vọng và tinh thần phấn chấn!”

*Diệu Hi: ánh nắng ban mai.

**Húc Nhật Đông Thăng: mặt trời mọc ở hướng đông

Bây giờ Mộ Dung Gấm vẫn không biết, bởi vì nàng đặt cái tên này khiến cho đứa bé trong ngực nàng khắc ghi cả đời. Cũng chỉ dẫn nó trở thành một chiến thần đời mới của Mộ Dung quân!

Phụ nhân vui đến nổi bật khóc: “Cám ơn tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm nhìn về những đứa trẻ khác, cuối cùng rời vào những đứa bé lớn hơn: “Các đệ đều là hi vọng của Mộ Dung quân, tương lai của Mộ Dung quân, huy hoàng ngày sau của Mộ Dung quân ở chính trong tay các đệ!”

Đứa bé lớn nhất mười lăm tuổi không sai biệt lắm với Mộ Dung Gấm, nghe vậy trịnh trọng gật đầu: “Tiểu cô cô yên tâm, về sau chúng ta nhập quân sẽ nghiêm túc huấn luyện, tuyệt đối sẽ không để cho tiểu cô cô mất thể diện!”

“Bọn đệ cũng vậy, bọn đệ sẽ trở thành binh lính tốt nhất!”

Mộ Dung Gấm cười, gật đầu với mọi người bày tỏ khẳng định: “Ta tin tưởng các đệ, cũng như các đệ tin tưởng ta.”

“Vâng!” Mọi người đáp lời vang dội, trên mặt tràn đầy tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ. Mộ Dung Gấm tinh tế nhìn nét mặt mỗi người, cảm thụ sự tin tưởng và hi vọng của tất cả mọi người, những thứ kia giống như là một tia sáng sáng ngời nhất, chiếu vào tận sâu trong lòng nàng.

Sắc trời vừa tối, bữa tiệc đã bắt đầu. Trong khoảng sân trống của Mộ Dung phủ, ở giữa có một đồng lửa lớn, chiếu sáng cả bốn phía. Những chiếc bàn dài vây quanh thành từng vòng quanh đồng lửa, phía trên bày đầy thức ăn và rượu ngon. Tối nay là tối bọn họ buông lỏng tinh thần nhất.

Các binh lính đều đã ngồi vào vị trí, những đứa bé thì ngồi xen giữa, nhiều đứa thì ngồi ở trong lòng các tướng sĩ. Rất nhiều binh lính không thể cưới vợ sinh con cho nên cực kỳ yêu thích những đứa trẻ này. Mỗi

lần nhìn thấy chúng luôn muốn bế lên hảo hảo thân thiết một phen. Cũng may những đứa trẻ cũng rất yêu thích bọn họ cho nên cũng không sợ, mặc cho bọn họ ôm, còn có thể ngọt ngào gọi ‘thúc thúc’. Nhất thời khiến cho các binh lính cười to.

Văn Tử Khiêm mỉm cười nhìn khung cảnh ấm áp này, nâng chén lên uống một hớp, nhất thời không nói lên được cảm giác khoan khoái dễ chịu ở trong lòng. Vừa nhấp một ngụm liền nhận ra vị thuốc nhàn nhạt trong rượu, ngạc nhiên nhìn về Mộ Dung Gấm đang ngồi cạnh Mộ Dung Chính: “Tiểu cô cô, rượu này là do cháu cất ư?”

Mộ Dung Chính cũng nếm ra mùi vị: “Mùi vị giống rượu mạnh, nhưng uống vào không có cảm giác khó chịu, ngược lại sáng khoái tinh thần, rượu ngon!”

Mộ Dung Gấm mỉm cười với Văn Tử Khiêm, gật đầu một cái: “Đây là rượu thuốc cháu cất đã được ba năm, không giống những loại rượu bình thường kia, chỉ chuyên dùng để uống. Cháu ủ bằng ngũ cốc vẫn thường ủ rượu nhưng kết hợp thêm ít dược liệu. Rượu mặc dù là rượu mạnh nhưng lại không ảnh hưởng đến cơ thể, ngược lại có tác dụng giúp tăng cường thân thể.”

“Tiểu cô cô thật lợi hại!” Văn Tử Khiêm cảm thán, Mộ Dung Gấm là người tốt nhất, thiện lương nhất đồng thời cũng là đứa bé có năng lực nhất mà ông đã từng gặp. Mười sáu tuổi, nàng lại khiến cho cả Mộ Dung quân tôn kính. Không phải cô là đại tiểu thư mà bởi vì nàng là tiểu cô cô. Nàng vì Mộ Dung quân chuẩn bị dược liệu tốt nhất, chuẩn bị lương thực sung túc nhất, còn chuẩn bị chu toàn trước sau mọi việc, khiến cho tất cả các binh lính không phiền lo đến người nhà. Lại nói, người quân sư như hần cảm thấy mình cũng không bằng.

Mộ Dung Gấm khiêm tốn cười cười: “Văn thúc thúc quá khen! Chỉ là thân thể Văn thúc thúc không được tốt, nên uống nhiều một chút mới có lợi!”

Văn Tử Khiêm gật đầu một cái tỏ ý đã nhớ, mà Mộ Dung Chính chính uống ực một hớp rồi nói: “Nếu như uống nhiều loại rượu này quá, về sau uống những loại rượu thô kia chẳng phải sẽ mất hết mùi vị?”

“Chuyện này phụ thân không cần lo lắng! Con đã chuẩn bị xong rượu pha dược liệu, chia làm nhiều bọc nhỏ. Đến lúc đó mang đến quân đội, đổ từng bọc vào trong rượu, không quá mười ngày sẽ có tư vị như thế này. Những dược liệu kia bởi vì không đủ thời gian ủ với rượu nên sẽ không có được hiệu quả tốt nhất, nhưng vẫn rất tốt đối với cơ thể ă!”

Nghe vậy Mộ Dung Chính dừng tay lại, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn nữ nhi của mình. Trong lòng lại một lần nữa cảm thán, đây là trời cao bồi thường cho hần sao? Khiến cho hần mất đi người nhà, lại có một nữ nhi thông tuệ như vậy. Nàng chống đỡ mọi việc sau lưng ông, không để ông phải lo âu chuyện gì. Còn chăm sóc gia quyến của những binh lính kia rất tốt, khiến Mộ Dung quân thương một lòng. Hôm nay lại vì bọn họ suy tính mọi chuyện.

Rõ ràng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi nhưng không ai coi nàng là một đứa trẻ. Ngược lại là tâm phúc của mọi người, so với người là tướng quân như ông còn có uy hơn! Nghĩ tới đây. Mộ Dung Chính cũng không biết nên cười hay là thở dài!

4. Q.1 - Chương 4

Dạ tiệc vẫn tiếp tục, qua ba tuần rượu, đã sớm có người gục xuống, có người tinh thần vẫn phấn chấn như cũ, huyên náo vui mừng. Mà những đứa trẻ kia càng thêm vui chấp tay vây quanh đồng lửa khiêu vũ, những người còn lại cầm đĩa gỗ chén bát, hát bài ca dao không rõ tên ở biên quan.

Mộ Dung Gấm mỉm cười nhìn một màn này, ánh mắt rời sang bên cạnh, lại thấy Mộc Hương uống rượu đỏ cả mặt, ôm vò rượu ngã vào ngực Đường Trúc. Đường Trúc cau mày bắt mắt nhìn chăm chăm, nhưng vẫn không đẩy nàng ra. Tròng mắt của Mộ Dung Gấm dời đi, nhìn vào trung tâm, lại thấy những tướng lĩnh

cũng chạy vào khiêu vũ cùng những đứa trẻ, ngày càng nhiều người gia nhập, vây quanh đồng lửa bên ngoài cũng không nhìn thấy.

“Cầm nhi qua năm nay chính là 16 phải không?” Mộ Dung Chính đột nhiên lên tiếng nói, Mộ Dung Gấm hơi sững sờ, cười nói: “Phụ thân muốn nói gì?”

Mộ Dung Chính giơ tay lên, mang theo những vết chai sạn trên tay sờ đầu Mộ Dung Gấm, đau lòng áy náy nói: “Ta không phải là người cha tốt, không cách nào chăm sóc tốt cho con, ngược lại con lại phải vì ta quan tâm. Hôm nay mới nhớ tới đã gần ấy năm, mà người phụ thân này lại không làm gì được cho con cả!”

Mộ Dung Gấm ầm ập cười một tiếng: “Phụ thân không cần phải áy náy, ở trong mắt nữ nhi, phụ thân là anh hùng đỉnh thiên lập địa, là một vị tướng quân không người nào có thể so sánh. Ngay cả chúng ta không thể lúc nào cũng ở chung một chỗ nhưng nữ nhi vĩnh viễn đứng ở sau lưng phụ thân, không để phụ thân lo lắng cho sau này. Nếu thật sự phụ thân muốn vì con làm cái gì đó thì chỉ cần phụ thân sống thật khỏe mạnh, đừng để nữ nhi một mình sống trên đời này là được!”

Nghe vậy, ngay cả hán tử nhiệt huyết cũng không nhịn được ước hốc mắt, quay đầu lau đi viền mắt ước dính, nặng nề gật đầu với Mộ Dung Gấm: “Yên tâm, con là nữ nhi duy nhất của ta, ta làm sao có thể để cho con một mình!”

Một bên Văn Tử Khiêm cũng rất cảm động, trong mắt tang thương và mờ ước, dề xuống nghẹn ngào trong cổ họng, nói: “Mộ Dung, sang năm nàng làm lễ trưởng thành, đáng tiếc chúng ta không cách nào trở về. Không bằng ngay bây giờ, trước mặt đồng đạo binh lính ở đây làm chi lễ, như thế nào?”

“Đề nghị hay!” Triệu Thanh Nhất đang ở bên uống rượu kêu lên: “Chúng ta có thể chứng kiến lễ trưởng thành của tiểu cô cô chính là phúc khí của chúng ta!”

Các tướng lĩnh khác trở lại chỗ cũng phụ họa: “Được, tướng quân, người để cho chúng ta chứng kiến nha. Nếu là để năm sau sợ rằng không ai thấy được!”

“A, tiểu cô cô trưởng thành!” Những đứa trẻ vỗ tay ồn ào lên.

“Cấp lễ sao?” Mộ Dung Gấm đầu tiên là sững sờ, dưới đáy lòng dâng lên một cỗ cảm xúc, mang theo một tia khát vọng. Nàng cho đến bây giờ cũng không có nghĩ đến tuổi của mình, bởi vì nàng căn bản không hề để ý đến. Nhưng giờ mọi người nhắc đến, ngược lại nàng lại có chút kích động, chẳng lẽ bởi vì có người thân bên cạnh quan tâm sao?

Đang trong lúc mọi người mong đợi nhìn Mộ Dung Chính, Mộ Dung Gấm đứng lên trước, trước mắt bao nhiêu người tháo tóc của mình ra, sau đó đi tới trước Mộ Dung Chính, hai chân quỳ xuống, ngẩng đầu lên nhìn phụ thân, mỉm cười gọi: “Phụ thân!”

Mộ Dung Chính không cười ngược lại thái độ có chút nặng nề. Nhưng hơn hết là cảm thán, trong ánh mắt mong chờ của mọi người đứng lên, từ trong ngực lấy ra một cây trâm ngọc, nói: “Đây vốn là di vật duy nhất của mẫu thân con, hôm nay ta dùng nó để làm lễ cho con, chắc hẳn mẫu thân con trên trời có linh thiêng cũng thấy yên lòng!”

Mộ Dung Gấm không nói gì, chỉ hơi cúi đầu. Một bên sớm có người đi ra ngoài cầm lược đưa cho Mộ Dung Chính. Mộ Dung Chính dùng đôi tay có chút vụng về cầm lược chải đầu cho Mộ Dung Gấm, có lúc kéo Mộ Dung Gấm rất đau, nhưng long mày nàng cũng không nhíu lại, nhắm mắt lại, khóe môi mỉm cười. Không ai biết giờ khắc này trong lòng Mộ Dung Gấm hạnh phúc cỡ nào, mẫu thân lời trong Mộ Dung Chính nàng căn bản không để ý. Cây trâm ngọc gắn trên đầu nàng là do phụ thân Mộ Dung Chính đỉnh thiên lập địa vụng về về cài lên. Nàng nghĩ, đây chính là ông trời ưu đãi với nàng, kiếp trước nàng chịu tất cả đau khổ, kiếp này có một phụ thân như vậy, như thế, cũng đủ rồi!

“Tốt!” Khi Mộ Dung Chính cài cây trâm xong, lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Mộ Dung Chính khom lưng đỡ Mộ Dung Gấm từ trên mặt đất đứng lên, vui mừng cười nói: “Nữ nhi của ta hôm nay đã thành niên rồi, về sau chính là người lớn!”

“Ha ha!”

Lời nói của Mộ Dung Chính khiến mọi người đều cười vui, người người chạy đến chúc mừng. Mà Mộ Dung Gấm chú ý đến trong đám người có Văn Tử Khiêm, ánh mắt hăm mộ lóe lên trong mắt hắc vừa lúc rơi vào mắt nàng. Mộ Dung Gấm suy tư một chút, đi tới gần hắn, trong khi hắn vẫn còn kinh ngạc, Mộ Dung Gấm nói: “Văn thúc thúc vẫn luôn đối đãi con như nữ nhi ruột thịt của mình. Nếu như Văn thúc thúc không ngại hôm nay con muốn lấy Văn thúc thúc làm nghĩa phụ. Không biết Văn thúc thúc có nguyện ý hay không?”

Trên mặt Văn Tử Khiêm cả kinh, có chút không thể tin được: “Đại tiểu thư nói là sự thật?”

Mộ Dung Chính đi tới, vỗ vỗ vai Văn Tử Khiêm: “Tử Khiêm a! Đây không phải là tâm nguyện của người hay sao? Hôm nay trước mặt mọi người, hãy thu nha đầu Cẩm nhi này. Về sau có nhiều phụ thân thương nàng, không phải tốt hơn sao?”

“Chuyện này.....” Có lẽ là vui mừng đến quá đột ngột, đại cục ở trong tay cũng khiến ột đời quân sư tay chân luống cuống.

“Quân sư đừng từ chối, người nào mà chẳng biết người vẫn mơ ước nữ nhi bảo bối của tướng quân. Hôm nay cho người cơ hội, quân sư còn làm kiêu!”

“Đúng là, nghĩ tới ta với lão Vương có muốn cũng không có cơ hội đây!”

Văn Tử Khiêm cầm Lang Hào bút càng chặt, hồi lâu mới tiêu hóa xong tin mừng đột nhiên xuất hiện này. Từ trên người tìm hồi lâu, vẫn như cũ không tìm được thứ gì có thể coi là quà tặng, hơi lúng túng: “Ta không ngờ hôm nay có thể như vậy, cũng không có chuẩn bị quà cẩn thận!”

Mộ Dung Chính buông tiếng thở dài: “Ngày thường cũng không bao giờ thấy người gà mẹ như vậy, tặng quà chẳng qua là ngoài mặt, quý giá đến đâu, có thể hơn được với tình phụ tử sao? Cần gì câu nệ!”

Văn Tử Khiêm cười khê: “Là ta không tốt, lẽ vật là không thể thiếu, hiện tại không có, về sau có cơ hội nhất định ta sẽ bổ sung!”

Mộ Dung Gấm quỳ xuống, nghiêm túc cúi đầu: “Cẩm nhi bái kiến nghĩa phụ!”

Văn Tử Khiêm lần này rất kích động, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Sau đó vội vàng giơ tay đỡ Mộ Dung Gấm lên, nơi nào còn có nửa phần tỉnh táo của quân sư, hoàn toàn là một phụ thân đang kích động.

“Ô ô!” Vương Vũ cũng lau nước mắt theo, ôm cổ Triệu Thành bên cạnh: “Lão Triệu, mắt của ta hồng, ta làm sao?”

Triệu Thành liếc mạng đem hắc đẩy ra: “Người đỏ mắt? Lão Triệu ta cũng đỏ mắt đây nè, ta tìm ai khóc đây?”

Lời của hai người chọc vui mọi người, tất cả cùng nhau nở nụ cười, lập tức lại khôi phục không khí vui vẻ hòa thuận.

Mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng quát to: “Thái tử giá lâm!”

5. Q.1 - Chương 5: Thái Tử Đông Phương Trạch

“Thái tử giá lâm!”

Nghe tiếng tất cả tiếng nói cười đều ngưng, tất cả mọi người đều nghi ngờ không biết tại sao thái tử lại tới. Chỉ là nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng khi bóng dáng của thái tử xuất hiện, mọi người đều đồng thời quỳ lạy: “tam kiến thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế!”

“Ha ha! Đều đứng lên đi! Bản thái tử chẳng qua là nghe nói trong phủ tướng quân có tiệc, cho nên đặc biệt tới tham gia náo nhiệt, mọi người không cần phải thận trọng!” Dứt lời, tự mình đi tới đỡ Mộ Dung Chính: “Mộ Dung tướng quân đứng dậy đi!”

“Tạ thái tử điện hạ!”

Mọi người cùng đứng dậy, lập tức có người an bài vị trí cho thái tử, thái tử vung tay lên: “Tất cả mọi người đều ngồi đi!”

“Tạ thái tử!”

Mọi người ai về vị trí ấy, cũng không có cười đùa nói chuyện như trước, cả bữa tiệc như trầm xuống, Mộ Dung Gấm tìm Đường Trúc: “Đưa bọn trẻ ra ngoài hết đi!”

Đường Trúc gật đầu một cái lĩnh mệnh đi, Mộ Dung Gấm lúc này mới ngẩng đầu nhìn phụ thân đang nói chuyện với thái tử Đông Phương Trạch. Thái tử Đông Phương Trạch là trưởng tử của đương kim hoàng thượng, cũng là con trai trưởng của hoàng hậu, là thái tử danh chính ngôn thuận của vương triều Thiên Khải. Mà thái tử là người xuất chúng, ngũ quan tuấn tú, phong cách tao nhã, lịch sự, trên mặt luôn mang nụ cười nhẹ, cao quý nhưng không lộ vẻ xa cách, khiến cho người khác cảm thấy rất thân thiết. Một thân long bào minh hoàng thái tử mặc trên người hấn không hề lộ ra vẻ trần tục, ngược lại toát ra vẻ cao quý của ngạo nhân. Thái tử không chỉ có bề ngoài, hấn còn thông minh tài trí hơn người, kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung bất phàm, hơn nữa không dùng quyền thế đè ép người, là người khiêm tốn, luôn có danh tiếng tốt với tất cả mọi người. Có thể nói hấn là một người hoàn mỹ kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Nhưng hoàn mỹ có thể nói lên tất cả hay sao? Theo Mộ Dung Gấm biết, đương kim hoàng thượng có tất cả mười bảy người con, hoàng tử có mười người, trong đó có thể đoạt vị thì có năm. Nghĩ đến hấn có thể ngồi lên ngôi vị thái tử này cũng không phải dễ dàng.

Như nhận thấy được quan sát của Mộ Dung Gấm, Đông Phương Trạch xoay đầu lại, nhìn thấy Mộ Dung Gấm trong nháy mắt sững sờ, ngay sau đó cười ôn hòa một tiếng: “Chắc hấn vị này là thiên kim của Mộ Dung tướng quân?”

Mộ Dung Gấm không có trả lời, chỉ hơi cúi người chào một cái, sau đó rũ hai mắt xuống, thật giống như là thiên kim tiểu thư sợ thấy người lạ.

Mộ Dung Chính cũng không muốn thái tử chú ý đến con gái của mình, gờ ly rượu lên: “Thái tử hôm nay hạ mình giá lâm, khiến cho hàn xá có thêm sinh khí, thần kính thái tử một ly!”

Câu hỏi bị xem nhẹ, Đông Phương Trạch hơi không vui nhưng trên mặt không có biểu hiện gì, cầm ly rượu lên: “Tướng quân cùng các vị tướng sĩ vì ta luôn ở biên quan, càng vất vả công lao càng lớn, bốn điện mới là người nên kính các vị mới phải!”

Thời điểm mọi người ngồi hàn huyên, Mộ Dung Gấm lặng lẽ lui về phía sau, cuối cùng rời khỏi đám người. Cô không nghĩ trên chốc những vị vương công quý tử trong những ngày ở đây, có gì nên tránh được thì nên tránh!

Rời khỏi bữa tiệc, Mộ Dung Gấm đi đến nơi đám con nít đang ở, những phụ nhân kia vì bọn chúng nấu chút đồ ăn khuya. Khi này bọn chúng cũng không ăn được gì nhiều hiện tại được ăn rất vui. Nhìn thấy Mộ Dung Gấm đang đi tới, lập tức mời: “Tiểu cô cô, mau tới đây nếm thử một chút, thịt xào này ăn rất ngon!”

Mộ Dung Gấm khẽ cười rồi ngồi xuống, ôm đứa bé bên cạnh vào lòng, xoa mỗ trên mặt nó: “Buổi tối ăn tám phần no thôi, nếu không khi đi ngủ sẽ đau bụng đấy!”

“Chúng đệ nghe tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm cười cười nhưng không nói thêm cái gì. Thật ra thì nàng đang nghĩ chuyện khác, thái tử đột nhiên giá lâm, rốt cuộc không biết có chuyện gì. Mặc dù nàng có thể đoán được đại khái là gì, nhưng vận nhin không được lo lắng.

Tách khỏi những tiểu tử kia, Mộ Dung Gấm không tự chủ đi đến vườn hoa tương đối vắng vẻ phía sau. Vườn hoa trong phủ Mộ Dung không giống vườn hoa khác bình thường vẫn trồng các loại hoa đẹp, mà trong hoa vườn loại nào cũng có thể làm thuốc, dù tùy ý nhổ một đám cỏ nhỏ cũng đều là dược liệu.

Đi trên hành lang, giàn hoa trên trần rủ xuống thành rèm hoa thiên nhiên, bên trên điểm những bông hoa nhỏ li ti, ngược lại trông rất đẹp.

Mộ Dung Gấm nhìn chằm chằm vườn hoa cách đó không xa, ánh mắt lại không biết nhìn về phương nào, đợi đến khi hồi hồn đột nhiên phát hiện có người nhìn mình, cả kinh trong lòng. Quay đầu lại thấy người

là Đông Phương Trạch, nhất thời thu lại cảm xúc, khom mình thật thấp hành lễ.

Không người, Đông Phương Trạch đi hướng về phía nàng, đôi giày thêu Tường Vân Long dừng lại ở trước mặt nàng, âm thanh như ôn tuyền róc rách chảy từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Bồn điện giống như bị Mộ Dung tiểu thư ghét, nhìn bồn điện một cái, mở miệng nói một câu cũng không ngại ư?”

Mộ Dung Gấm nghe thấy vậy, thân thể lại cúi thấp hơn nữa, âm thanh mang tời cảm giác sợ hãi: “Thần nữ sợ hãi, điện hạ tư thể thiên nhân, không phải là người thần nữ có thể nhìn, cũng sợ lỡ lời làm điện hạ tức giận, cho nên mới không dám mở miệng!”

Đông Phương Trạch cười nhẹ, ánh mắt cũng không cách người trước mắt, nhìn vào đầu nàng, giống như là muốn nhìn ra cái gì: “Lời người vừa nói xong lại khiến cho bồn điện thấy mồm miệng người lạnh lợi, tốt lắm! Miễn lễ, bồn điện chấp thuận người nhìn mặt bồn điện.

Mộ Dung Gấm bắt đắc dĩ, đành phải ngẩng đầu lên, trong mắt là bộ dáng e ngại, thấy Đông Phương Trạch cau mày: “Đại tiểu thư không làm được gì của nhà Mộ Dung chính là đáng về này sao?”

Mộ Dung Gấm thân thể chấn động, nhất thời đối phương có chuẩn bị mà đến. Nghĩ là đã điều tra kỹ về nàng rồi, sau một khắc liền nghe thấy Đông Phương Trạch nói tiếp: “Bồn điện cũng không phải lang sói mãnh hổ, Mộ Dung tiểu thư không cần thiết sợ như cà hạt. Tin tưởng những đứa bé kia cũng không ngại ý nhìn tiểu cô cô như vậy, ý Mộ Dung tiểu thư thì sao?”

Đông Phương Trạch nói xong, xoay người rời đi, giống như là sự xuất hiện của hắn chỉ là nói với Mộ Dung Gấm, ta đã sớm biết tất cả, người không cần phải giả vờ với ta. Nhưng hắn cũng không lộ ra ý đồ hay vẻ ác ý gì, thật khiến người khác không thể đoán được ý của hắn. Nhìn bóng lưng Đông Phương Trạch dần dần biến mất, vẻ mặt hèn nhát của Mộ Dung Gấm dần dần nhạt đi, đổi thành khuôn mặt cười nhạt, ba phần lạnh lùng, năm phần tà mị, còn dư lại hai phần vô tình.

6. Q.1 - Chương 6: Hảo Y Đường

Đêm qua bởi vì thái tử đến cho nên bữa tiệc vốn náo nhiệt trở nên không có mùi vị gì. Chỉ là mọi người không nói gì, dù sao cũng là thái tử, bàn luận lung tung sẽ dẫn đến tai họa.

Sáng sớm, Mộ Dung Chính rời giường từ rất sớm, sau đó thay triều phục vào triều. Mộ Dung Gấm cùng Mộc Hương và Đường Trúc đi đến y quán lớn nhất Vân Đô – Hảo y đường!

Hảo y đường là tiệm thuốc lớn nhất Vân Đô đồng thời cũng là y quán lớn nhất. Nơi đây tụ tập rất nhiều đại phu ở bốn phương, đặc biệt có tiểu đồng phụ trách bốc thuốc, sắc thuốc, so với những tiệm thuốc khác lớn và quy mô hơn rất nhiều. Người tới xem bệnh chỗ nào cũng có, hơn nữa phần lớn tất cả đều là người nghèo. Tất cả mọi người ở Vân Đô đều biết đến Hảo y đường có một vị “bàn tay tiên”, mặc kệ mắc chứng nan y gì, ở đâu nàng đều chữa khỏi, nếu như là người nghèo khổ có thể bốc thuốc miễn phí, người nào không muốn nhận thuốc miễn phí thì có thể ở lại hảo y đường làm việc trả nợ. Cho nên rất nhiều người đến nơi đây xem bệnh, mà vị tiên y thần bí kia càng được vạn dân ủng hộ.

Mộ Dung Gấm đi vào từ cửa sau, chào hỏi chủ quầy, sau đó ngồi vào phòng dành riêng cho nàng. Trong phòng được bao quanh kín bằng những bức tường gỗ, phía trung gian có một chiếc cửa sổ nhỏ, đủ để cho người ta cho bàn tay vào, người bên ngoài tuyệt đối không nhìn thấy được người bên trong.

Khi nhìn thấy chủ quầy dẫn một người đi vào phía cửa sổ phòng riêng của vị tiên y kia mọi người lập tức sôi trào hiểu được tiên y đã tới. Nhưng họ cũng không lập tức xông tới mà vẫn như cũ đứng ở vị trí của mình chờ đến lượt. Bởi vì họ biết quy định của tiên y, chỉ bệnh đặc biệt nặng tiên y mới rat ay.

Người nọ đưa tay từ cửa sổ vào, Mộc Hương lập tức cầm một tấm vải trắng đặt lên tay hắn, sau đó Mộ Dung Gấm giơ tay lên bắt mạch. Chỉ trong chớp lát, Mộ Dung Gấm thu tay lại, lấy bút ở bên cạnh ghi lại triệu chứng và phương thuốc đưa ra ngoài, được đồng ở bên ngoài nhận lấy đơn thuốc mang đi lấy thuốc. Người bên ngoài đã sớm thích ứng với cảnh như vậy, cũng vẫn rất hài lòng. Dù sao tiên y vẫn luôn thần bí

như vậy. Mặc dù cũng có người tò mò vị tiên y này rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng lại không ai dám nhìn qua cửa sổ hay là đi vào nhìn hình dáng nàng. Bởi vì đã từng có một vị công tử con nhà giàu đùa bỡn muốn đi vào, lập tức bị ném ra, hơn nữa cả người đều nổi mẩn đỏ. Từ đó không một ai dám đi quấy rầy tiên y.

Xem cho năm người, Mộ Dung Gấm liền rời đi. Thật ra thì những bệnh này không nhất định nàng phải tự mình đến. Nhưng nàng vẫn cần phải ọi người thấy hảo y đường vẫn có tiên y như trước. Có như vậy mới có thể bảo trụ danh tiếng của hảo y đường!

Từ hảo y đường đi ra, Mộ Dung Gấm đi vòng qua cửa trước. Xa xa nhìn thấy cánh cửa to lớn, nàng mỉm cười xoay người. Hảo y đường thật ra chỉ là tâm huyết của nàng trong lúc bộc phát. Nàng trồng nhiều dược thảo như vậy cũng không thể đưa toàn bộ cho binh lính. Hơn nữa cũng nhiều loại dược liệu nàng không thể trồng được, chắc chắn có nhiều thứ còn thiếu, cho nên nàng liền mở ra y quán này. Vừa có thể bán ra dược liệu của mình cho khắp mọi nơi, đồng thời có thể mua vào các loại dược liệu khác, bổ sung những thứ thiếu của mình. Xem bệnh cho người nghèo không lấy tiền, có thể có được sự ủng hộ của dân chúng. Xem bệnh cho người phú quý, số tiền hảo y đường kiếm được cũng không ít, cho nên còn có thể kiếm được thêm một chút tiền. Coi như nhất cử tứ đắc!

Mộ Dung Gấm cũng không lưu lại trên đường lâu, rất nhanh đã trở về phủ tương quân. Đúng lúc người trong cung vừa đến, nói tối nay trong cung có tiệc, muốn Mộ Dung Gấm đi dự. Mộ Dung Gấm bảo Mộc Hương thưởng một chút cho thái giám, nói tiếng cảm ơn.

Chờ thái giám rời đi, Mộc Hương liền vui vẻ: “Tiểu thư, được vào hoàng cung nha! Nghe nói trong hoàng cung vô cùng lớn, hơn nữa cực kỳ đẹp, em vẫn luôn muốn vào xem một chút!”

Mộ Dung Gấm đối với tinh thần phấn chấn của Mộc Hương cảm thấy bất đắc dĩ: “Hoàng cung rộng lớn nhưng khắp nơi đều là nguy hiểm. Từng bước đều phải cẩn trọng, nếu đi sai một bước chỉ sợ là mất mạng luôn!”

“Nguy hiểm như vậy sao?” Mộc Hương cảm thấy có chút không tin nhưng vaanxthu lại cảm xúc.

Mộ Dung Gấm biết Mộc Hương mặc dù đơn giản nhưng lại không phải là loại người thích mạo hiểm, cho nên nàng cũng không cần lo lắng!

Mộ Dung Chinh và Văn Tử Khiêm đi vào cung, Triệu Thành và các phó tướng khác lại ở lại trong phủ. Cho nên vương phủ vẫn náo nhiệt như cũ, những đứa bé vui mừng đùa giỡn, mà những binh lính khác thì ngồi ở bên cạnh vừa uống rượu vừa nhìn trẻ nô đùa. Trên mặt mọi người đều nở những nụ cười ấm áp.

Những phó tướng này đại đa số đều là người độc thân, đừng nói là vợ con, ngay cả một người thân đều không còn cho nên bọn họ đều không có nhà để trở về. Mộ Dung phủ hiện tại chính là nhà của họ, mỗi lần trở lại mọi người đều vô cùng vui vẻ.

Mộ Dung Gấm xoay người định đi lại phát hiện vạt áo của mình bị người koes lại. Quay đầu nhìn lại, không phải là tiểu tử Diệu Hi kia sao? Rõ ràng mới vừa học đi lại ngày ngày chạy khắp nơi cũng không sợ ngã.

“Nhỏ.....Cô cô.....Bảo Bảo.....” mặc dù không thể nói liền mạch nhưng từng chữ lại cực kỳ rõ ràng. Mộ Dung Gấm cười một tiếng khom người bế tiểu tử kia lên. Sau đó lần nữa bị tiểu tử thơm một chút, Mộ Dung Gấm nhìn tiểu tử cười giống như được ăn kẹo ngọt, im lặng lau đi nước miếng dính trên mặt. Không hiểu sao nó luôn dính lấy mình.

Mộc Hương thở phì phò nhìn chằm chằm tiểu tử kia: “Tiểu tử này quá ghê gớm, tiểu mã cái rắm, hừ!” Nàng còn ghi hận tiểu tử kia không để ý đến nàng!

Diệu Hi mặc kệ nàng nói gì đó, ôm cổ Mộ Dung Gấm không buông, há miệng cười a a, nước miếng chảy dài ra. Bộ dáng rất tức cười.

Mẫu thân của Diệu Hi tìm tới, thấy con lại bám lấy Mộ Dung Gấm nhất thời lại cảm thấy thật có lỗi. Nhìn thấy nhi tử của mình hướng về phía Mộ Dung Gấm chảy nước miếng, nàng không hiểu được ý nghĩ của nó, rốt cuộc đây là đứa bé gì a!

7. Q.1 - Chương 7: Hoàng Thất Đấu Tranh

Nắng chiều vừa tắt thì mộ dung gấm đã phải chuẩn bị vào cung. Từ trong rừng tìm thấy một bộ váy màu vàng nhạt, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lụa mỏng màu xanh, sau đó dùng đai lưng rộng buộc lại. Đơn giản nhưng không khiến người ta cảm thấy qua loa, màu sắc thanh lịch nhưng không thô tục, lại rất hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Chỉnh sửa lại tóc một chút, đuôi tóc dài đến ngang hông, phía trên Mộc Hương làm một kiểu tóc đơn giản, cài thêm những bông hoa nhỏ cùng một cây trâm ngọc, như vậy là đã hoàn thành.

“Đi thôi!” Bởi vì cung yến của hoàng gia nên không thể mang theo binh khí cho nên Đường Trúc không thể đi, Mộ Dung Gấm chỉ dẫn theo Mộc Hương. Chính vì vậy mà Mộc Hương rất hả hê, vốn định chọc tức Đường Trúc đáng tiếc Đường Trúc chỉ ném cho nàng một ánh mắt “ngu ngốc”, khiến nàng giận đến mức dậm chân, không biết xả tức vào đâu.

Mộ Dung Gấm vừa bước ra khỏi cổng chính liền nhìn thấy trước cửa nhà mình cư nhiên có hai chiếc xe ngựa đang đứng đó. Hơn nữa mỗi cỗ xe đều rất tinh xảo, xa hoa, một chiếc thêu Âm sắc hoa văn màu vàng, một chiếc màu xanh thêu Thanh Hạc Phi Thiên đồ*. Đường như là biết Mộ Dung Gấm đi ra, hai chiếc xe ngựa đồng thời đều có người bước ra ngoài. Xe ngựa màu vàng của mặt trời là người mà Mộ Dung Gấm đã gặp, Đông Phương Trạch. Nhìn nàng bước ra ánh mắt hắn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mới ôn hòa nói: “Bổn điện thay Mộ Dung tướng quân tới đón Mộ Dung tiểu thư vào cung!”

Mà trong chiếc xe ngựa còn lại đi ra là một nam tử mặc áo gấm màu chàm, tuổi không sai biệt với Đông Phương Trạch là mấy, dung mạo cũng có vài phần tương tự, nhưng khóe mắt của hắn xếch, hẹp dài. Khiến cho người nhìn có cảm giác âm u, khóe môi của hắn cũng có nụ cười nhưng không giống loại như gió xuân của Đông Phương Trạch, mà ngược lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh cả sống lưng, có cảm giác như là rần đang rình mồi vậy.

Mộ Dung Gấm không nhận được ở trong lòng lắc đầu. Rõ ràng cùng một phụ thân sao lại khác nhau như vậy. Trong lòng không ngừng suy nghĩ, nhưng Mộ Dung Gấm vẫn hành lễ: “Thần nữ Mộ Dung Gấm bái kiến thái tử điện hạ, bái kiến Lâm An vương!”

Không sai, nam tử quần áo màu chàm kia chính là nhị hoàng tử đương triều, được phong là Lâm An Vương, con trai của quý phi, cũng chính là tử địch của Đông Phương Trạch!

Đông Phương Trạch giơ tay lên nói với Mộ Dung Gấm: “Miễn lễ!”

Mà Đông Phương Trạch lại đi lên phía trước cười nói: “Bổn vương biết Mộ Dung tiểu thư đi tham gia cung yến, vừa đúng lúc bổn vương thuận đường, như vậy không bằng bổn vương đưa Mộ Dung tiểu thư một đoạn đường?”

Đông Phương Trạch giống như không nghe thấy lời của hắn, đối với Mộ Dung Gấm cười nói: “Mộ Dung tướng quân đã chờ lâu rồi, chúng ta đi thôi!”

Trong lời nói tỏ vẻ thân thiết, mà Đông Phương Trạch xoay người, tựa tiểu phi tiểu: “Hoàng huynh bây giờ không phải là phải đi tiếp các đại thần hay sao? Cần gì phải ở đây lãng phí thời gian? Không bằng huynh cứ đi trước, đệ sẽ cùng Mộ Dung tiểu thư đi sau!”

Đông Phương Trạch mỉm cười chống lại ánh mắt của hắn: “Bổn điện được Mộ Dung tướng quân nhờ đi đón Mộ Dung tiểu thư, đương nhiên là phải đón được người. Huống chi chỉ mất chút ít thời gian, không có chuyện gì!”

Hai người nói chuyện rất khách khí, nhưng cũng bởi vì khách khí ngược lại cho người nghe có cảm giác như đang giương cung bạt kiếm. Mộ Dung Gấm biết hai người này vẫn luôn là thủy hỏa bất dung, nhưng không nghĩ đến hôm nay mình lại là người ở giữa như thế này. Nàng cũng không muốn đứng đây như thế này, huống chi nếu gây ra chuyện gì, như vậy rất phiền phức, nàng liền nói: “Đa tạ ý tốt của hai vị điện hạ, chỉ

là thần nữ đã chuẩn bị xe ngựa, chắc hẳn phụ thân đang chờ, thần nữ mạo muội đi trước, xin hai vị điện hạ tùy ý!”

Dứt lời, cũng không đợi hai người bọn họ đáp lại nàng liền đi tới xe ngựa của mình. Sau khi lên xe lập tức bảo phu x echo xe đi, Mộc Hương đi theo phía sau hiển nhiên cũng bị giật mình.

Thấy Mộ Dung Gấm chạy trốn, Đông Phương Thực cũng không giả bộ nữa, coi như hẳn không có thì Đông Phương Trạch cũng không chiếm được. Lạnh lùng nhìn Đông Phương Trạch: “Động tác của người đúng là nhanh thật. Nghe nói tối hôm qua đã tới phủ tướng quân, hôm nay lại ân cần như thế này. Sợ rằng trên dưới triều đình và dân chúng đều biết người đang nịnh bợ Mộ Dung Chính!”

Nụ cười trên mặt Đông Phương Trạch cũng thu lại, lạnh lẽo đến dọa người: “Ta như thế nào không cần người nói, người tự quản mình cho tốt đi!”

Dứt lời, Đông Phương Trạch xoay người lên xe rồi đi, mà Đông Phương Thực hướng về phía xe ngựa của hắn khinh thường “phun” một cái, cũng lập tức lên xe.

Mộ Dung Gấm bảo phu xe đi khỏi tầm mắt của Đông Phương Trạch rồi cho xe vào trong ngõ hẻm. Đợi đến khi hai chiếc xe ngựa một trước một sau rồi đi mới chậm rãi đánh xe tiến đến hoàng cung.

Mộc Hương không hiểu: “Tiểu thư, người so phải tránh thái tử và Lâm An vương vậy?”

Mộ Dung Gấm tựa vào vách xe, một tay xoa huyết thái dương của mình, nhắm hai mắt nói: “Chuyện triều đình em không hiểu rõ, có nói em cũng không hiểu!”

Mộc Hương không cho là đúng: “Tiểu thư, người không nói làm sao biết em không hiểu? Nói đi tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm không chịu được, bắt đầu nói: “Đương kim hoàng thượng tổng cộng có mười bảy người con, trong đó có mười hoàng tử. Những người đã trưởng thành, có tư cách tranh ngôi vị hoàng đế tổng cộng có năm. Thái tử là do hoàng hậu sinh ra, sau lưng nhà mẹ hoàng hậu là phủ Tàn quốc công, dĩ nhiên là có thực lực nhất. Nhưng mấy vị hoàng tử khác cũng có thể lực, ví dụ như An vương, mẫu phi của hắn là đương kim quý phi, mà nhà mẹ quý phi là Cơ gia và phủ Hàn quốc công, như thế làm sao chịu làm người ở dưới? Hoàng hậu và Hàn quý phi vẫn luôn đấu với nhau, thủy hỏa bất dung, hai cỗ thế lực vẫn luôn va chạm lẫn nhau.....”

Thấy Mộc Hương mờ mịt nhìn mình, làm cho Mộ Dung Gấm câu cuối cùng cũng không nói nổi nữa, quả nhiên..... Quá thâm sâu rồi!

Nếu đem những chuyện rối rắm của hoàng thất từ từ nói ra đoán chừng cũng thành cả một quyển sách rồi. Hoàng thất và những đại thần có thể lực kia phân ra rõ ràng. Hoàng tử cùng các đảng phái phân ra mà tranh đấu là chuyện thường có, hơn nữa lại là con cháu hoàng gia lại càng nhiều, tranh đoạt lại càng kịch liệt. Đứng nhìn Đông Phương Trạch là thái tử lại có nhiều người ủng hộ, nhưng tương lai có ngồi được lên ngôi vị hoàng đế hay không vẫn còn là một ẩn số.

Hiện tại hoàng tử có cơ hội đoạt vị, trừ hoàng tử nhỏ nhất Nhuận vương không có thể lực nào ở ngoài, bốn vị khác đều có thể, không ai nhường ai. Nói lạc đề rồi, Mộ Dung Gấm thở dài, cũng lười giải thích. Nàng thật ra rất rõ ý tứ của thái tử và Lâm An vương, sợ rằng không chỉ bọn họ, mấy vị khác cũng muốn lôi kéo nhà Mộ Dung!

Chín năm này, Mộ Dung gia từ một tam phẩm phủ tướng quân, một đường đi lên, trở thành nhất đẳng tướng quân ngày hôm nay, vị trí trong triều đình là rất quan trọng. Trấn thủ biên thùy phía nam, trong tay có trăm vạn đại quân, nhưng thật ra là bởi vì sao, Mộ Dung Chính cũng rất rõ ràng.

Chín năm trước sau trận thảm sát kia, nhà mộ dung chỉ còn hai người bọn họ. Mà Mộ Dung Chính không lấy vợ khác nữa, nhà mộ dung liền tuyệt đường con cháu, đồng thời cũng tuyệt đường dã tâm của nam nhân. Như vậy hoàng đế mới yên tâm giao cho hắn quyền lực lớn như vậy. Hơn nữa Mộ Dung Chính cũng không nịnh bợ bất kỳ một hoàng tử nào, cũng không kết thành đảng phái, dĩ nhiên trong lòng hoàng thượng ông chính là một lương thần.

Mà một dạng “vinh sủng không yếu” đại tướng quân như ông, dĩ nhiên trở thành đối tượng lôi kéo của những vị hoàng tử muốn tranh đoạt ghế rồng. Mà Mộ Dung Chính bản thân luôn cẩn thận tỉ mỉ, muốn kéo

ông cực kỳ khó khăn. Nhưng ông cũng có một điểm yếu, đó chính là nàng, Mộ Dung Gấm. Chỉ cần Mộ Dung Gấm gả cho người nào, Mộ Dung Chính sẽ tuyệt đối ủng hộ người đó, chỉ cì Mộ Dung Gấm là con cháu duy nhất của Mộ Dung gia.

Đây chính là nguyên nhân tại sao Mộ Dung Gấm muốn ả núp, tránh né hai người! Rủ mắt, quên đi những suy nghĩ phức tạp kia, trước mắt xuất hiện màn đêm huyết sắc kia, đao kiếm vô tình, máu tanh tru diệt. Giơ tay lên sờ vào cổ mình, làn da trắng mịn trơn bóng mê người, nhưng nào ai biết đã từng có một cây đao rạch ngang đây, ngăn cách sinh tử của nàng!

Xe ngựa hơi chao đảo một chút, phu xe trước mặt nói: “Đại tiểu thư, đến hoàng cung!”

8. Q.1 - Chương 8: Tô Diệp Ngâm

Hoàng cung đẹp ư? Đáp án đương nhiên là như vậy. Cửa sơn đỏ thắm, tường àu hồng, ngói lưu ly, còn có con đường lát bạch ngọc. Những thứ này dân chúng tầm thường đều không thấy được, nơi đây hoa lệ, cao quý, một thân xa hoa, làm sao lại không đẹp được chứ?

Trái với khuôn mặt ngạc nhiên cùng với ánh mắt hâm mộ, Mộ Dung Gấm lại rất bình thản. Ngay cả khi nơi này có hoa lệ hơn nữa nhưng cũng không thể chon giấu được sau sự hoa lệ kia chính là bản thủ, hắc ám, máu tanh, giết người không thấy máu. Thật sự còn đáng sợ hơn cả chiến trường.

Khúc quanh, một cô nương xinh đẹp mặc váy màu vàng nhạt liếc thấy bóng dáng Mộ Dung Gấm, long mày hơi nhíu lại: “Đây là tiểu thư nhà nào? Trước kia chưa từng thấy qua?”

Một cung nhân bên cạnh nàng ta nghe vậy bộ dạng chân chó: “Hồi thái tử phi, đây là con gái duy nhất của nhà Mộ Dung tướng quân! Hôm nay đặc biệt đồng ý lời mời tới tham gia yến hội!”

“Nhà Mộ Dung? Chẳng lẽ là nhà mà bị diệt cả nhà trong đêm?” Trong giọng nói có chút hả hê.

“Hồi thái tử phi, đúng vậy!”

Nghe vậy, thái tử phi giấu cợt cười một tiếng: “Nghe nói đêm qua thái tử tới phủ tướng quân. Ta tưởng là cái dạng mỹ nhân gì, hóa ra cũng chỉ đến thế thôi sao!”

“Thái tử phi nói rất đúng, tiểu nha đầu nhà Mộ Dung lớn lên sao có thể giống như tiểu thư khuê tú như thái tử phi. Huống chi người còn là thái tử phi, so với nàng ta chính là khác nhau một trời một vực!”

Tôn Phi Phi được khoe khoang nịnh bợ sắp bay lên đến trời rồi, trên mặt là sự cao ngạo, tự đắc: “Đi thôi! Chớ để thái tử đợi lâu!”

Cung yến bắt đầu vào giờ Dậu, vẫn còn cách một khoảng thời gian nên tất cả các nữ quyền đều ở ngự hoa viên. Mộ Dung Gấm cũng được dẫn đến nơi này. Đi vào trong ngự hoa viên đã thấy khắp nơi đều là thiên kim tiểu thư, đại gia khuê tú, khắp nơi màu sắc rực rỡ, oanh oanh yến yến rất náo nhiệt. Mộ Dung Gấm khẽ nhăn mày, nàng không thích hợp, cũng không ưa thích những nơi như thế này.

Vì không muốn người khác chú ý đến mình, nàng nói tiếng cảm ơn với công công dẫn đường sau đó liền dẫn Mộc Hương tìm một nơi vắng vẻ trốn. Những người đó không chú ý tới nàng thì phiền toái cũng giảm đi rất nhiều.

Mộc Hương nắm khăn, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, làm sao lại có nhiều người vậy?”

“Đây chính là cung yến, tất cả nữ nhi của các quan viên trong triều đều tới. Còn có cả những phi tử của hoàng thượng nữa, không nhiều người sao được?”

“Thì ra thân phận cũng không tầm thường a! Chỉ là họ đều không lợi hại bằng tiểu thư! Hắc hắc!”

Thấy nàng phô trương nói về mình, Mộ Dung Gấm tức giận mắg: “Em không được nói linh tinh, người nơi này đều là người em không thể đắc tội. Không cho phép không có quy củ như vậy!”

Mộc Hương sợ sệt le lưỡi, giả bộ đáng yêu: “Tiểu thư, nô tì hiểu rồi!”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái, xoay người sợ bụi mẩu đơn bên cạnh, lại nghe tiếng nói nhát như cáy từ sau lưng truyền tới: “Cái đó..... Vị tiểu thư này.....”

Mộ Dung Gấm nghe tiếng quay đầu lại, lại thấy một cô nương so với nàng lớn hơn có chút khấn trương nhìn nàng, giống như muốn nói rồi lại thôi. Mộ Dung Gấm nhanh chóng quan sát cô nương đó một chút. Nàng ta mặc váy áo màu xanh dương thêu hoa trắng thuần, khiêm tốn lại cao quý, rất dễ nhận ra thân phận không tầm thường. Nhưng nhìn thái độ của nàng lại không giống đại gia khuê tú, ngược lại giống như là lần đầu tiên tới đây. Chỉ là mặc kệ thân phận nàng ta như thế nào, trên người nàng không hề có những thứ sắc sỡ khiến cho nàng có cảm giác thiên kim tiểu thư kia, ngược lại không hề cho nàng cảm giác bài xích, cho nên nàng thân thiện cười một tiếng, hỏi: “Cô nương có chuyện gì sao?”

“À!” Bị hỏi, nàng ta chợt ngẩn đầu, gương mặt không biết làm sao, sau đó ngập ngừng: “Ta..... Ta là..... Ta tên là Tô..... Tô Diệp Ngâm, tiểu thư tên gì?”

Vừa nói xong những lời này mặt và cổ nàng ta đều đỏ lên, có thể thấy được đang xấu hổ đến cực điểm. Bộ dáng đơn thuần khiến Mộ Dung Gấm cảm thấy có chút đáng yêu: “Tô Diệp Ngâm? Chẳng lẽ là Tây đạo nhị tiết Tuần phủ Tô gia?”

Nghe vậy, Tô Diệp Ngâm kinh ngạc ngẩn đầu, cái miệng nhỏ nhắn khả ái kéo dài: “Làm sao nàng biết?”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Đoán!”

Mà Tô Diệp Ngâm vẫn kinh ngạc như cũ, không biết nên trả lời như thế nào, sau đó sắc mặt lại dần dần hồng lên. Mộ Dung Gấm lần này chỉ im lặng, có gì xấu hổ sao? Nàng chỉ thuận miệng đoán, chủ yếu trong triều đình quan viên họ Tô có địa vị cao cơ hồ không có. Mà duy nhất có thể khiến nàng lập tức nghĩ đến cũng chỉ có nhà mẹ Liên phi, tây đạo tuần phủ. Không ngờ nàng chỉ tùy tiện đoán mà lại đúng, chỉ là nàng đối với chuyện nhà Tô gia cũng không được rõ, cho nên thân phận của nữ tử này cũng không có cách nào đoán được.

Tô Diệp Ngâm còn muốn nói gì đó, lại nghe được có người gọi nàng. Nàng giật mình quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái chừng mười lăm tuổi đi tới, nàng ta ăn mặc hoa lệ, ánh mắt cao ngạo coi trời bằng vung. Nhìn thấy Tô Diệp Ngâm, trên mặt không che giấu được khinh thường, cau mày, không tình nguyện nói: “Người ở nơi này làm gì? Mẫu phi đang tìm người!”

“A..... Ta.....Ta lập tức đi!” Khấn trương nói xong, quay đầu lại cười cười nói xin lỗi với Mộ Dung Gấm sau đó chạy đi.

Mà cô gái kia đưa mắt đối mặt Mộ Dung Gấm, bất mãn nói: “Người là ai? Vì sao nhìn thấy bản công chúa không hành lễ?”

Mộ Dung Gấm ung dung: “Bái kiến bát công chúa!”

Cô gái này chính là một trong hai người con sinh đôi của Liên phi, bát công chúa Đông Phương Hiểu. Đông Phương Hiểu bất mãn cau mày: “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của bản công chúa!”

Mộ Dung Gấm cũng không sợ, chỉ nói: “Thần nữ thân phận thấp kém, không xứng để công chúa biết tên!”

“Hừ! Coi như ngươi tự biết rõ!” Nghe vaaayj Đông Phương Hiểu mang theo một đám cung nữ rời đi. Bộ dáng kia cần bao nhiêu cao ngạo thì có bấy nhiêu.

Mộc Hương bất mãn hừ nhẹ: “Không phải chỉ là một công chúa thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người, nếu có thêm cái đuôi đoán chừng nàng ta vênh ngược lên trời rồi!”

“Vị công chúa này khác!” Mộ Dung Gấm chậm rãi nói: “Hiện tại hoàng thượng có tổng cộng bảy vị công chúa, nhưng người được sủng ái nhất chính là bát công chúa này. Mẫu phi nàng thân phận thấp kém, lại sinh ra một đôi long phượng thai, được phong làm Liên phi, từ đó vẫn không ngừng được vinh sủng. Hoàng thượng hình như cực kỳ thích cho nrrn vẫn cưng chiều họ. Quả thật có thể dùng từ dung túng để hình dung. Ngay những công chúa khác cũng đều kém nàng ta b phần!”

“Không chỉ là một đứa bé bị làm hư thôi sao?” Mộc Hương bĩu môi nói, thật ra trong mọi tâm có chút hăm dọa!

Mộ Dung Gấm mặc kệ nàng, về phần công chúa như thế nào, chỉ cần không dính líu quan hệ với bản thân, nàng đều không để ý. Chỉ là ngày hôm nay đi tới nơi này, nàng luôn có dự cảm xấu, nghĩ đến tối nay sắp có chuyện gì xảy ra

9. Q.1 - Chương 9: Cung Yến

Lúc dạ tiệc bắt đầu, Mộ Dung Gấm đi theo sau một vài thiên kim tiểu thư vào, vẫn luôn cúi đầu, giống như rất nhút nhát. Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, cũng không đi tìm Mộ Dung Chính. So với việc ngồi bên cạnh phụ thân, hiển nhiên không khiến người ta chú ý an toàn hơn.

Mà thái tử phi Tôn Phỉ Phỉ một mực tìm Mộ Dung Gấm nhưng không thấy bóng dáng nàng đâu. Mặc dù rất hoài nghi nhưng cũng không thể làm gì được.

“Cái đó.....Ta có thể ngồi ở đây được không?” Một âm thanh nhỏ như con muỗi vang lên bên tai, Mộ Dung Gấm quay đầu lại, chính là Tô Diệp Ngâm.

Nhích thân thể ra một chút, ý bảo nàng ngồi xuống: “Làm sao nàng ở nơi này?”

Tô Diệp Ngâm xấu hổ cười một tiếng, quy củ ngồi xuống nói: “Những vị tiểu thư kia ta đều không biết, bát công chúa không thích ta ngồi cùng, cho nên.....” Nói xong vẫn có chút ngập ngừng, nhưng lại không có cà lăm như trước.

Mộ Dung Gấm lắc đầu cười, thầm than cô gái này thật đơn thuần. Chỉ là nàng cũng không nói, chỉ ngồi yên lặng, đầu rũ thấp xuống, để không ai chú ý đến nàng. Thấy Mộ Dung Gấm không để ý đến mình, Tô Diệp Ngâm cũng ngồi nghiêm chỉnh không nói gì nữa, ngồi yên nhưng vẫn có chút thấp thỏm. Nhưng so với việc cùng nói chuyện với những tiểu thư kia, nàng ngược lại thích người con gái trước mặt này hơn!

“Hoàng thượng giá lâm!”

Thái giám tư lễ quát to một tiếng, mọi người lập tức đứng dậy quỳ lạy: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Ha ha ha!” Người chưa tới nhưng tiếng cười đã truyền đến. Có thể tưởng tượng để vương hôm nay cực kỳ vui vẻ.

Mộ Dung Chính đi sau lưng hoàng thượng, ngoài ra còn có thái tử và Đông Phương Thực. Hai vị vương gia cũng ở đây, đoàn người trò chuyện rất vui vẻ, Đông Phương Khải ngồi lên long ý: “Chúng thần bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

“Ban thưởng ghế ngồi!”

Nghe vậy mọi người mới ngồi trở lại vị trí, Mộ Dung Gấm nhàn nhạt ngẩng đầu lên nhìn, hoàng thượng Đông Phương Khải chỉ chừng năm mươi tuổi, dù đã có dấu vết của năm tháng nhưng tinh thần vẫn còn tốt lắm. Từ trên mặt có thể thấy được hồi trẻ hấn tuấn mỹ đến nhường nào. Không trách được Đông Phương Trạch xuất sắc như vậy!

Ngồi bên tay phải của hoàng thượng chính là đại thần đương triều, tam đại quốc công và thái sư, thái phó. Mộ Dung Chính ngồi ghế đầu của tam đại quốc công, có thể thấy được hoàng thượng đối với ông cực kỳ chiều như thế nào. Ngồi bên cạnh hẳn chính là các hoàng tử, chỉ có năm người, hoàng tử còn nhỏ chắc là không có mặt.

Cơ hoàng hậu và Hàn quý phi một phải một trái ngồi hai bên hoàng thượng. Hai người đã từng là những mỹ nhân đẹp nhất, mặc dù đã qua nhiều năm nhưng năm tháng cũng không lưu lại dấu vết trên mặt các

nàng, vẫn xinh đẹp, cao quý như cũ. Các phi tần khác được phép ngồi cùng gia quyến, công chúa cũng có mặt.

Đông Phương Khải nói tiếng mở yến, thái giám tư lễ từng người từng người truyền xuống. Rất nhanh vô số cung nữ, thái giám bưng món ngon đến, bắt đầu trên bàn của hoàng đế, một bàn đầy thức ăn. Không bao lâu tất cả các bàn khác cũng đầy.

Thái tử Đông Phương Trạch đứng lên, nâng chén cười nói: “Phụ hoàng, Mộ Dung tướng quân đã vì Thiên Khải vương triều chúng ta luôn đóng ở biên quan, giúp cho dân chúng có thể an hưởng thái bình. Nhi thần muốn thay mặt thiên hạ tất cả lê dân bách tính kính tướng quân một ly trước!”

Đông Phương Khải giơ tay lên: “Chuẩn!”

Mộ Dung Chính đứng lên: “Thái tử nói quá lời! Thần cũng chỉ vì hoàn thành chức trách thôi, người chân chính khiến cho dân chúng thiên hạ an hưởng thái bình chính là hoàng thượng. Hoàng thượng là minh quân, lo lắng cho dân chúng, vì thiên hạ vạn dân lao tâm lao lực. Ly rượu này của thái tử nên kính hoàng thượng trước mới phải!”

“Ha ha ha!” Đông Phương Khải sảng lãng cười to, chỉ vào Mộ Dung Chính nói: “Mộ Dung a Mộ Dung, không ngờ khanh ở biên quan lâu như vậy, cái khác không học được, học được công phu khua môi múa mép cũng không tệ a!”

Mộ Dung Chính cẩn thận tỉ mỉ: “Thần chỉ là nói thật!”

“Hảo hảo hảo!! Uống cạn ly!” Đông Phương Khải nâng chén, mọi người lập tức làm theo, nhất thời quân thần dung hợp vô cùng.

Cơ hoàng hậu để ly rượu xuống, nhìn hướng Đông Phương Khải nói: “Nô tì đã lâu không thấy hoàng thượng vui mừng như vậy!”

“Hoàng hậu nói không sai, trăm hôm nay rất vui.”

Hàn quý phi thấy Cơ hoàng hậu và thái tử đều đã lên tiếng, nhất thời hướng con trai mình nháy mắt. Đông Phương Thực cũng nâng chén đứng lên: “Phụ hoàng, hôm nay bách quan tề tụ, quân thần hòa thuận, bên ngoài vạn gia an bình, thiên hạ thái bình. Đây chính là chuyện đáng ăn mừng nhất, nhi thần lấy một ly rượu nhạt, mong ước Thiên Khải vương triều chúng ta vĩnh viễn thịnh vượng, chúc phụ hoàng giang sơn thiên thu vạn đại, vĩnh viễn lưu truyền!”

“Lâm An vương nói rất hay! Chúc Thiên Khải vương triều vĩnh viễn thịnh vượng!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Mọi người một hồi quỳ lạy, Đông Phương Khải cười to giơ tay lên: “Miễn lễ hết đi! Uống rượu uống rượu, hôm nay quân thần chúng ta cùng vui mừng!”

Tiếng đàn nhạc không ngừng, vũ nương uốn éo như rắn nước nhanh nhẹn đến, màu sắc rực rỡ, tư thái mỹ không thể nói. Nói trước mặt cái gì cũng không nghe thấy, chỉ có thể nhìn thấy những bình rượu lần lượt thay đổi, quân thần trò chuyện với nhau thật vui.

“Người đó chính là tướng quân Mộ Dung sao? Tin đồn hần là một chiến thần bất bại, chỉ cần có hần đóng ở địa phương, quân địch cũng không dám xâm phạm. Rất lợi hại!”

Mộ Dung Gấm không thể không chuyển ánh mắt sang bên cạnh, nhìn thấy cô gái nhút nhát bên cạnh nhìn chằm chằm Mộ Dung Chính ngồi trên đài cao, trong ánh mắt không còn là thận trọng sợ hãi, mà là sự sung bái, sáng đến mức khiến người ta không dám nhìn vào mắt.

Mộ Dung Gấm nhắc mảy, khoe môi cũng giương lên, cuối cùng cũng không nói gì cầm đĩa gấp thức ăn. Mộ Dung Gấm không để ý, nhưng người bên cạnh cũng không bằng lòng bỏ qua cho nàng. Chiếc đĩa của nàng còn chưa đựng vào thức ăn, tay lập tức bị người khác cầm lấy. Nghiêng qua thấy Tô Diệp Ngâm mặt đỏ hồng mong đợi nhìn nàng: “Nàng có biết chuyện về Mộ Dung tướng quân không? Nàng biết hần sao?”

Mộ Dung Gấm bắt đầu dĩ dĩ đĩa xuống: “Nàng hỏi chuyện này để làm gì?”

Nghe vậy Tô Diệp Ngâm mặt càng đỏ hơn: “Cái đó.....Ta.....Ta trước kia nghe được chuyện của Mộ Dung tướng quân, cho nên vẫn luôn sung bái hần, hần là.....Hần là là một anh hùng!”

Thấy nét mặt này của nàng Mộ Dung Gấm đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là dở khóc dở cười than thở lắc đầu. Có câu nói, người thiếu nữ không có xuân, thế nhưng nha đầu này rõ ràng không lầm đối tượng chứ? Cô ấy coi phụ thân là anh hùng, Nàng cũng không nên yêu thích chứ? Thiên hạ không phải có nhiều thanh niên tài tuấn, hoàng tử hoàng tôn sao? Nàng rốt cuộc là lầm đối tượng rồi, cứ nhiên coi trọng phụ thân của nàng?

Không nhin được trong đầu đem người cha không hiểu phong tình của mình cùng con cừu nhỏ đặt chung một chỗ, cuối cùng Mộ Dung Gấm không nhin được rung mình một cái, không dám tưởng tượng tiếp.

Mộ Dung Gấm từ trong suy nghĩ của mình trở lại, lại nghe được Tô Diệp Ngâm có chút ưu thương mà nói: “Nghe nói người trong nhà Mộ Dung tướng quân gặp nạn, hiện tại chỉ còn lại hai cha con bọn họ, hẳn nhất định rất đau lòng!”

Mộ Dung Gấm nâng ly rượu lên uống một ực hợp, vị cay khiến nang lấy lại được bình tĩnh, hơi thở trên người lạnh xuống!

Cảm thấy ý lạnh trên người Mộ Dung Gấm, Tô Diệp Ngâm tay chân nhất thời trở lên luống cuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “Cái đó.....Ta nói sai cái gì sao?”

Mộ Dung Gấm thấy nàng thật tâm gấp gáp, chắc hẳn mới vừa vô tâm, thoáng thu lại hơi thở của mình, tránh cho hù dọa nàng!

10. Q.1 - Chương 10

Chợt một tiếng sáo du dương, trong trẻo vang lên, phá vỡ không khí cả yến hội, khiến ọi người không nhin được dừng lại động tác trên tay, lắng lắng nghe âm thanh tuyệt diệu giống như ở chân trời truyền đến.

Tiếng sáo kia, trong suốt như nước suối chảy trong khe suối Ngọc Thạch, phát ra âm thanh ‘leng keng’ thanh thúy, giống như Thanh Long bay qua, vén lên màn tơ màu xanh biếc, khẽ vượt gương mặt người. Âm thanh chuyển một cái, giống như người mới gặp gỡ rồi động lòng, mang theo tình cảm đặc biệt của thiếu nữ, lại giống như lời tâm sự giữa hai con người đau khổ triền miên, khiến cho nguwoif ta muốn ngừng cũng không ngừng được. Cuối cùng khi kết thúc, khiến cho người ta nhìn thấy một đôi thần tiên quỳ lữ cùng nhau giữa núi xanh biển biếc, tình thơ ý họa, tiêu dao tự tại!

“Hảo!” Đông Phương Khải vỗ tay, cho nên mọi người mới thu hồi suy nghĩ đang chìm trong âm luật kia lại, vỗ tay theo.

Lúc này, một dáng người yếu điệu chậm rãi, nàng toàn thân áo trắng như tuyết, thanh nhã như nước, lại vẻ mặt nhàn nhạt đẹp không gì sánh nổi, trong suốt như từ phía chân trời xa xôi mà đến. Giống như tiên tử rơi xuống phạm trần, mất đi đôi cánh, tuyệt vọng cùng tịch mịch.

Nàng tiêu dao mà đến, đối với tán thưởng của mọi người cũng không lộ ra buồn vui. Trên mặt không một mảnh quan tâm hơn thua, tay nàng cầm sáo ngọc cúi người hành lễ: “Thần nữ Hàn Tĩnh Ngọc tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế.”

“Thì ra là nữ nhi bảo bối của Hàn khanh gia a! Không trách được có cây sáo thổi tuyệt vời như vậy.” Đông Phương Khải miễn lễ Hàn Tĩnh Ngọc, cười nói.

Hàn quốc công đứng dậy cười đáp lại, rồi lại tỏ vẻ hài lòng: “Hoàng thượng quá khen, tiểu nữ kém cỏi, có thể được hoàng thượng nghe, chính là phúc khí của nàng!”

“Khanh gia chớ khiêm tốn, đây đúng là tiền âm khúc tuyệt!” Nét mặt Đông Phương Khải giống như vẫn còn chưa trở về.

Mà Cơ hoàng hậu ngồi một bên thấy Hàn qus phi hả hê như thế, nhất thời tức giận, sắc mặt lại cười nói: “Hoàng thượng, cháu gái nô tì cũng đánh đàn rất hay, nếu không để cho nàng dâng một khúc?”

Đông Phương Khải giơ tay lên đồng ý.

Cầm án rất nhanh được bày lên, một cô gái toàn thân trang phục màu tím thêu kim án hoa văn bách hợp đi lên. Nàng cũng rất đẹp, nhưng lại cung Hàn Tĩnh Ngọc như hai thái cực, Hàn Tĩnh Ngọc là thanh nhã xuất thần tựa như tiên, mà nàng lại xinh đẹp cao quý như mẫu đơn. Hai người mỗi người một vẻ, ngược lại có chút không cân xứng.

Trên mặt của nàng hàm chứa nụ cười đắc ý, động tác tay chân thể hiện rõ nàng là cô nương khuê tú được trải qua sự giáo dục tốt, trong mắt hàm chứa sự kiêu ngạo, tự đắc của quý tộc. Nàng cúi nhẹ đầu đối với Đông Phương Khải: “Thần nữ Cơ Lam bêu xấu!”

Nói xong xoay người đi đến nơi đặt đàn, vung ống tay áo lên, lộ ra bàn tay trắng nõn, hồng hào, nhẹ nhàng sờ dây đàn một chút. Tiếng đàn của nàng không thanh nhã bằng Hàn Tĩnh Ngọc, ngược lại mang theo sự cao quý và hoa lệ, không khiến người ta trầm mê ở bên trong nhưng lại đặc biệt ý vị. Mặc dù người nghe không rung động như trước nhưng lại thích hợp với nơi xa hoa này hơn!

“Ba ba!” Âm thanh cuối cùng chấm dứt, lập tức có tiếng vỗ tay vang lên.

Cơ hoàng hậu hài lòng gật đầu: “Không hổ danh đứng đầu ngũ đại tài nữ Vân Đô, tiếng đàn khiến cho người nghe thấy thật thoải mái!”

Đông Phương Khải không hiểu hỏi: “Theo lời hoàng hậu ngũ đại tài nữ là như thế nào?”

Cơ hoàng hậu mi tâm co lại: “Hồi hoàng thượng, đây là cách gọi của dân chúng đối với những nữ tử có tài, dung mạo tuyệt đẹp, người đứng thứ năm chính là tiểu thư Trương gia, nghe nói nàng am hiểu nhất là vẽ tranh tủy mực, một bộ “Mẫu đơn các”, càng khiến cho vô số tài nữ ưu ái!”

“Ồ! Thật sự có những tài nữ như thế?” Đông Phương Khải ngạc nhiên nói.

Lần này một người khác trả lời, người nọ ngồi ở dưới Đông Phương Thực, dáng dấp không tính là xuất chúng nhưng lại nhìn cực kỳ thoải mái, hẳn chính là tam vương gia hồng thân vương Đông Phương Hồng, hẳn khẽ cười nói: “Phụ hoàng cũng không biết, ở bên ngoài, ngũ đại tài nữ Vân Đô phong hoa vô hạn! Danh hiệu thứ tư chính là tiểu thư nhà thái sư, tính đến kì nghệ, thần Liên nhi cũng mặc cảm!”

Nói thế, Đông Phương Khải càng thêm tò mò: “Vậy xếp thứ ba là ai?”

Thủy thái phó đứng lên: “Hoàng thượng chê cười, xếp thứ ba là tiểu nữ Tổ Nguyệt của thần, nha đầu kia cái gì cũng không thích, chỉ thích nữ công, dựa vào tay thêu tuyệt kỹ lấy được thứ hạng này, hạ thần rất xấu hổ!”

Hoàng tử thứ sáu Đông Phương Triệt chính là do Thủy đức phi của Thủy gia sinh ra. Hẳn là người giống với thái tử Đông Phương Trạch nhất trong bảy người, không chỉ có dáng vẻ bên ngoài mà còn có cả phong cách. Hẳn khẽ mỉm cười: “Phụ hoàng người còn nhớ y phục màu trắng người thích nhất, người thêu văn án đồ kia chính là nàng.”

Đông Phương Khải bừng tỉnh hiểu ra: “Cư nhiên là nữ nhi của ái khanh a! Này tú công, xứng đáng với danh tài nữ.”

“đệ nhị tài nữ, hẳn chính là ái nữ của Hàn khanh?” Đông Phương Khải hiểu ra.

Hàn quốc công đứng dậy: “Hoàng thượng chê cười, chính là tiểu nữ!”

Hàn quý phi cười không cam chịu rơi về phía sau: “Hoàng thượng, mặc dù nói là đệ nhất đệ nhị, nhưng không ai phân biệt được cao thấp. Hai người đều am hiểu âm luật, nhưng dùng khác nhạc khí, sợ là không ai có thể phân cao thấp!”

Đông Phương Khải nghe vậy gật đầu tán đồng: “Ái phi nói đúng!”

Mà lúc này Đông Phương Khải mới nhớ tới một chuyện, quay đầu nhìn Mộ Dung Chính: “Mộ Dung, nếu trăm nhớ không lầm, hôm nay nữ nhi của khanh cũng tới. Thế nào lại không mang ra ọi người trông thấy?”

Mộ Dung Chính nghĩ thầm, còn là tránh không được sao? Đứng dậy chấp tay nói: “Nữ nhi của thần chưa từng thấy qua yến hội lớn như thế này, chắc là kinh ngạc, kính xin hoàng thượng thứ tội!”

Làm như không nghe thấy lời cự tuyệt của Mộ Dung Chính, giả vờ trêu ghẹo nói: “Hôm nay nếu ái khanh đã mang nữ nhi bảo bối đến, chẳng lẽ còn muốn che giấu?”

Cơ hoàng hậu cũng phụ họa: “Nơi này toàn thể gia tiểu thư, lại cùng lứa với Mộ Dung tiểu thư, để cho nàng có thêm bằng hữu, về sau sẽ không còn kinh hoảng!”

Tần quốc công cũng nói: “Chẳng lẽ Mộ Dung tướng quân không muốn cho nữ nhi gặp người?”

“Khụ! Không phải.” Sắc mặt Mộ Dung Chính có chút không tốt, nhưng lại biết hôm nay không cãi được Mộ Dung Gấm xuất hiện trước mặt mọi người rồi.

Tất cả mọi người nhìn xung quanh, giống như là muốn đem tiểu thư thần bí duy nhất của nhà Mộ Dung ra ngoài. Mà ngồi ở phía sau, Tô Diệp Ngâm đụng tay Mộ Dung Gấm, nhìn chung quanh, thận trọng hỏi: “Nàng biết Mộ Dung tiểu thư sao?”

Mộ Dung Gấm sắc mặt bất động: “Biết tì thế nào? Không biết thì thế nào?”

Tô Diệp Ngâm há miệng, phát hiện mình không nói được câu nào. Mỗi lần nói chuyện với Mộ Dung Gấm nàng đều có cảm giác mình quá dần. Đúng lúc này phía trên truyền đến tiếng hô của thái giám: “Tuyên Mộ Dung Gấm yết kiến!”

Mọi người nhất thời đưa mắt nhìn sang cửa, giống như muốn nhìn rõ rốt cuộc Mộ Dung Gấm có ba đầu sáu tay gì.

Ngay cả Tô Diệp Ngâm cũng nhìn theo, không để ý đến người ngồi bên cạnh mình đứng dậy rời đi. Trong chốc lát, một âm thanh thanh thúy vang lên: “Thần nữ Mộ Dung Gấm, tham kiến hoàng thượng!”

11. Q.1 - Chương 11

“Thần nữ Mộ Dung Gấm, tham kiến hoàng thượng!”

Âm thanh trong sáng không chứa tạp chất vang lên dưới đại điện, mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn, đã nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang quỳ dưới đại điện. Không đặc biệt, cũng không xuất sắc, nhưng lại khiến người ta không thể bỏ qua.

Đông Phương Trạch là người duy nhất nhìn thấy Mộ Dung Gấm đứng dậy đi tới, nhưng hắn cũng không biểu lộ gì, vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ.

“Dừng! Không phải chỉ là một tiểu nha đầu thôi sao?” Âm thanh non nớt giọng khinh thường vang lên. Mặc dù phía sau không nghe được nhưng Mộ Dung Gấm lại nghe thấy rõ ràng. Cho nên nàng ngẩng đầu lên nhìn người nói câu ấy, ánh mắt lạnh băng tới.

Người vừa nói chính là bát công chúa gương mặt giống như đúc cửu hoàng tử Đông Phương Nhuận, hiện nay được phong là Nhuận vương. Trên mặt Đông Phương Hiểu mặc dù cũng là cao ngạo, nhưng lại không mang cho người khác cảm giác coi thường, ngược lại có điểm giống một đứa bé chưa hiểu chuyện. Bị Mộ Dung Gấm đảo qua như vậy, miệng của nàng như bị đóng lại, không thể lên tiếng! Chỉ có thể dùng ánh mắt trừng lại, che dấu chột dạ trong nháy mắt của mình!

“Ha ha! Mộ Dung, đây chính là nữ nhi bảo bối của khanh a, cũng giống bát công chúa của trẫm, cũng là một mỹ nhân đây!” Đông Phương Khải cười vang nói, sau đó giờ tay lên: “Đứng lên đi!”

Mộ Dung Gấm đáp tiếng đứng lên, Mộ Dung Chính miễn cưỡng cười một tiếng: “Nàng làm sao có thể đánh đồng với công chúa được, hoàng thượng khiến thần xấu hổ rồi!”

“Người tên là gì?” Đông Phương Khải nhìn Mộ Dung Gấm đang cúi đầu hỏi.

Người không phải đã sớm biết sao? Trong lòng mặc dù nghĩ vậy nhưng Mộ Dung Gấm làm bộ khéo léo trả lời: “Hồi hoàng thượng, thần nữ Mộ Dung Gấm!”

“Mộ Dung Gấm, thêu gấm thêu hoa, ha ha! Tên rất hay!”

Đông Phương Khải khen lớn, sau đó lại cho người mang thưởng cho Mộ Dung Gấm ít đồ vật. Mộ Dung Chính lúc này mới kêu Mộ Dung Gấm ngồi xuống cạnh mình, sau đó không ngừng nhận lấy những lời nịnh nọt khen tặng, nào là nữ nhi rất xinh đẹp..., Mộ Dung Gấm cũng không thể ngồi yên một bên, tiếp nhận mọi người mời rượu.

Cảm thấy nhiều ánh mắt ở đối diện nhìn qua, Mộ Dung Gấm biết đây chính là ánh mắt ôn hòa của Đông Phương Trạch, mang theo hàn băng là của Đông Phương Thực, hai vị vương gia khác chỉ là thăm dò. Chỗ có Đông Phương Nhuận nhìn chằm chằm Mộ Dung Gấm, ánh mắt có chút kỳ cục và oán khí.

Mộ Dung Gấm không muốn quan tâm những thứ kia, hiện tại nàng chỉ muốn làm cách nào để không có người mời rượu nữa. Mà nàng cũng biết, kể từ hôm nay, những ngày tháng an nhàn của nàng sẽ chấm dứt!

Trong khi tất cả mọi người đều nịnh bợ, một người tâm tình cũng thấp xuống, đó chính là Tô Diệp Ngâm. Thời điểm nàng nghe thấy âm thanh của mộ dung gấm nàng cả kinh không nói nên lời. Nàng vốn tưởng Mộ Dung Gấm cũng như nàng là tiểu thư con vợ nhỏ, hoặc là thứ nữ không được sủng ái, lại không nghĩ rằng nàng ấy chính là Mộ Dung Gấm tiểu thư, đã thế nàng lại còn hỏi Mộ Dung Gấm đâu rồi, thì ra người đang ở trước mặt mình a!

Vốn nàng còn tưởng mình kết giao được bằng hữu! Nàng ấy là người như vậy, sợ rằng không muốn làm bằng hữu với nàng đi! Nghĩ như vậy tự ti trong lòng nàng dâng lên, từng chút từng chút bao trùm lên cả người.

Mà đối lại bàn bên ngoài, Đông Phương Hiểu giận dữ nắm khăn trong tay mình, cắn môi oán hận nói: “Lại là nàng!”

Liên phi ở bên cạnh nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ Hiểu nhi đã gặp qua Mộ Dung tiểu thư?”

Đông Phương Hiểu sắc mặt không tốt nói: “Hôm nay đi tìm nữ nhân kia gặp được. Chỉ là nàng không báo tên cho con, chỉ nói mình là con vợ nhỏ của một kim hộ. Cư nhiên dám lừa con!”

Liên phi nghe vậy, sắc mặt chìm xuống: “Hiểu nhi, mẫu phi nói cho con bao nhiêu lần rồi? Người kia là tiểu di của con, nếu như con cứ xưng hô với nàng như vậy, mẫu phi sẽ tức giận!”

“Biết biết!” Đông Phương Hiểu mặt không nhận được nói, ngay sau đó chuyển sang chuyện khác: “Mẫu phi, người hôm nay nói con đi tạo quan hệ với Mộ Dung Gấm, có cần thiết phải như vậy không? Không phải chỉ là một tiểu thư thôi sao? Sao con lại phải đi lấy lòng nàng?”

“Hiểu nhi, con không phải hiểu, nàng là người con phải đối đãi cho tốt!” Liên phi thở dài, nhìn dài cao xa, vẻ mặt khó lường nói.

“Mẫu phi, nói cho con biết đi!” Đông Phương Hiểu năn nỉ nói, nàng cũng vô cùng hiếu kỳ.

Liên phi suy nghĩ một chút, cũng hỏi ngược lại: “Hiểu nhi! Con có biết đêm qua phụ hoàng con qua đêm ở đâu?”

Đông Phương Hiểu trong lòng kỳ quái, nhưng vẫn hỏi đáp: “Ở chỗ Lệ quý nhân!”

“Đúng a! Trong hoàng cung này, phi tử được hoàng thượng sủng ái vĩnh viễn không chỉ có một. Khi hoàng thượng sủng ái con hoặc ta, những phi tử và công chúa khác thấy ta và con phải thối lui ba phần, nhưng nếu phụ hoàng con sủng ái người khác, chúng ta phải nhìn sắc mặt họ sống qua ngày!”

Đông Phương Hiểu giận tái mặt, lộ ra bộ dạng không nên thuộc về tuổi của nàng, âm lãnh nói: “vậy hãy để cho hoàng thượng không thể đi đến chỗ người khác, con.....”

Đông Phương Hiểu còn muốn nói lại bị Liên phi cắt đứt, đành nghe nàng tiếp tục nói: “Ta chỉ nói một phía, cương chiều của đế vương cho dù là ở một nơi hay nhiều nơi, mặc kệ hiện tại vinh sủng được bao nhiêu, chung quy lại sẽ có ngày mất đi. Nhưng bất đồng với chúng ta, ở trong triều đình này, nhà mộ dung lại vĩnh viễn được hoàng thượng tin tưởng, sủng ái!”

“Mộ Dung Chính tay cầm trăm vạn đại quân, trấn thủ một phương biên thùy, gần mười năm nay luôn cẩn trọng, khiến cho người ta không thể tìm ra một sai lầm. Mà hoàng thượng lại cực kỳ tin tưởng hắn, mà sự

tin tưởng này sẽ vẫn được tiếp tục. Bởi vì sự tin tưởng này, ba vị quốc công và hai đại công thần cũng phải thua Mộ Dung tướng quân ba phần, cũng không có ai dám đắc tội với nhà Mộ Dung!”

“Vì tranh đoạt vị trí kia, hiện tại mấy gia tộc lớn đều muốn lôi kéo Mộ Dung Chính. Nhưng Mộ Dung Chính làm người quá chính trực, muốn lôi kéo cũng cực kỳ khó khăn. Cho nên tất cả mọi người đều hướng tới nữ nhi duy nhất của nhà Mộ Dung. Nếu như ai có thể tạo mối quan hệ cùng nàng, không thể có được sự trợ giúp lớn nhất nhưng tới lúc cần có thể phát huy tác dụng. Nếu con không muốn trải qua những ngày tháng kham khổ, liền theo lời của ta mà làm đi!”

Liên phi nói xong liền trầm mặc không nói nữa, nàng tin tưởng Đông Phương Hiểu sẽ hiểu ý của mình. Hôm nay ngũ vương tranh đấu, nàng có thể lực yếu nhất. Cho nên nàng nhất định phải lấy được sự trợ giúp của nhà Mộ Dung, có binh quyền trong tay, so với cái gì cũng không quan trọng bằng.

Đông Phương Hiểu tự nhiên hiểu lời Liên phi nói, nhưng ngay cả như thế, để cho nàng đường đường là một công chúa đi lấy lòng một tiểu thư thế gia nho nhỏ kia, trong lòng nàng làm sao có thể bình tĩnh được?

Nơi không ai thấy, Đông Phương Hiểu rơi vào âm u, nhưng khi quay đầu vẫn là công chúa cao quý như cũ, giống như mới vừa rồi chỉ là ảo giác!

Mà một bên thái tử phi nhìn mọi người vây quanh Mộ Dung Gấm, tay áo bị nắm nhãn lại, danh tiếng tài nữ của nàng đã bị đoạt rồi còn chưa nói, tại sao cái bộ dạng bình thường y hệt Mộ Dung Cẩm Đô kia lại được hoan nghênh hơn nàng? Nàng ta chỉ là tiểu thư của một thế gia nho nhỏ, còn mình là thái tử phi tôn quý!

Trong nội tâm không cam lòng, nụ cười trên mặt của Tôn Phi Phi cũng không duy trì được. Nàng đột nhiên nghĩ đến người có lẽ không vui nhất là bát công chúa Đông Phương Hiểu, không khỏi quay đầu lại. Quả nhiên sắc mặt nàng ta có chút khó coi. Nhất thời trong mắt lóe lên một tia tính toán, ngay sau đó đôi môi đỏ thắm nâng lên, xem ra không cần nàng ra tay!

12. Q.1 - Chương 12: Sao Nàng Lại Tới Đây?

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm mình khiến cho Mộ Dung Gấm muốn bỏ chạy cũng không được. Bất đắc dĩ chỉ có thể cùng với Mộ Dung Chính uống rượu, cuối cùng mộ dung chính lại là người say trước.

Rốt cuộc thoát được nhóm người kia, ra khỏi hoàng cung phát hiện đã là nửa đêm. Văn Tử Khiêm giúp đỡ nâng Mộ Dung Chính lên xe, sau đó mới lo lắng hỏi Mộ Dung Gấm: “Cẩm nhi, thân thể có khó chịu không?”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái: “Tất cả rượu đều được phụ thân đỡ giúp, con không uống được bao nhiêu. Ngược lại sợ rằng tối nay phụ thân sẽ rất khó chịu!”

Mộ Dung Gấm nói dối, nàng mới là người phải đỡ rượu thay Mộ Dung Chính. Nếu không tối nay sợ rằng Mộ Dung Chính sớm uống đến phun ra. Hiện tại Mộ Dung Chính không phải là say quá mức, Mộ Dung Gấm thả một số thứ vào rượu của hắn. Như vậy mới khiến hắn mơ hồ, dễ gạt những người kia!

Văn Tử Khiêm đau lòng vỗ vỗ đầu vai nàng: “Đi thôi! Về phủ trước rồi nói.”

Bánh xe ngựa lóc cóc di chuyển, bên trong xe ai cũng không lên tiếng. Văn Tử Khiêm cũng bị mời rượu rất nhiều, hiện tại cũng không khá hơn. Mộ Dung Gấm đẩy không được cái đầu của Mộ Dung Chính đang gối lên vai nàng, lại thấy nha đầu kia ngủ say như chết. Đoán chừng hiện tại có ném nàng ta xuống cũng không biết, bất đắc dĩ lắc đầu. Mộ Dung Gấm lục lọi trên người một hồi, lấy ra một bình sứ nhỏ. Mở nắp lấy một viên thuốc đưa cho Văn Tử Khiêm: “Nghĩa phụ ăn một viên đi, đây là thuốc giải rượu!”

Văn Tử Khiêm liếc nhìn, cũng không hỏi nhiều, cầm lấy trực tiếp nuốt vào. Nhất thời cảm giác mát lạnh từ cổ họng đi xuống, thư thái không ít. Mộ Dung Gấm nuốt một viên, suy nghĩ một chút dứt cho Mộ Dung Chính hai viên, lúc này mới tựa vào vách xe nghỉ ngơi.

Trở lại phủ tướng quân, Mộ Dung Gấm bảo người đi nấu trà giải rượu, lại phân phó người chăm sóc cho Mộ Dung Chính. Lúc này mới trở về phòng của mình, cũng là rất mệt, vừa đặt lên giường liền ngủ thiếp đi!

Đường Trúc đưa Mộc Hương ngủ như heo chết về phòng của nàng, trở lại thấy Mộ Dung Gấm của như vậy nằm trên chăn ngủ thiếp đi, đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia đau lòng. Tiến lên nâng thân thể nho nhỏ của Mộ Dung Gấm lên, rón rén cởi áo ngoài cho nàng, chỉ để lại áo lót, lúc này mới đặt nàng vào trong chăn, sau đó cởi tóc phức tạp trên đầu nàng. Cả quá trình nàng làm rất cẩn thận, cực kỳ nhẹ nhàng, sợ mình không cẩn thận khiến Mộ Dung Gấm thức giấc.

Rốt cuộc làm xong tất cả, nàng đóng cửa đi ra ngoài, nhưng cũng không đi ngủ mà ôm kiếm đứng tựa vào cột. Mặc dù phủ tướng quân sẽ không có nguy hiểm gì nhưng chuyện thủ hộ này đã là thói quen của nàng.

Nhìn đêm đen tối mịt, mặc dù không có ánh trăng nhưng trong mắt của Đường Trúc lại rất đẹp, có thể tự do thực hiện công việc của mình, không có gì có thể tốt đẹp hơn!

Ngày thứ hai, Mộ Dung Gấm bị âm thanh như Ma tước của Mộc Hương đánh thức: “Tiểu thư, mau dậy đi, xảy ra chuyện lớn!”

Mộ Dung Gấm xoa xoa cảm giác đau đớn ở trên trán, mặc dù đã uống thuốc, nhưng ngày hôm qua uống thật sự rất nhiều: “Chuyện gì?”

Mộc Hương nắm hai vai của Mộ Dung Gấm, kích động nói: “Tiểu thư, sáng sớm hôm nay hoàng thượng hạ thánh chỉ, phong người làm Cẩm Hoa quận chúa. Còn ban thưởng rất nhiều đồ, tướng quân đã nhận thánh chỉ, hôm nay cũng có rất nhiều người mang quà tặng tới, phòng khách cũng đã chật đầy!”

Mộ Dung Gấm đứng dậy rửa mặt, tiếp theo là bị Mộc Hương lôi đi. Chưa vào đến phòng khách đã nghe thấy tiếng cười nói chúc mừng... Mà cha của nàng cũng đang ở trong đó hàn huyên. Bước vào quả nhiên như Mộc Hương nói. Quà tặng chất đống như núi, hơn nữa mọi thứ đều đắt tiền. Vòng qua đống đồ đi tới đứng bên cạnh Mộ Dung Chính: “Phụ thân!”

Nghe vậy, Mộ Dung Chính xoay người lại, đau lòng nói: “Đêm qua uống nhiều như vậy nhất định con rất khó chịu! Mau trở về ngủ tiếp, nơi này đã có phụ thân!”

“Đúng a! Nghe tướng quân nói, ta mới biết hôm qua con uống không ít. Là ta sơ ý, ta sẽ kêu người đi nấu canh đưa qua cho con!” Văn Tử Khiêm lo lắng nói.

Mộ Dung Gấm nhất thời thấy trong lòng ấm áp: “Phụ thân, nghĩa phụ, không cần lo lắng. Con không sao!”

Hai người không đồng ý nhìn nàng, còn muốn nói tiếp lại bị âm thanh bên ngoài cắt đứt: “Bát công chúa đến!”

Ba người nhìn nhau, đành phải ra ngoài nghênh đón. Chỉ là bát công chúa cho dù có tôn quý nhưng cũng không được phong hào, cho nên Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm chỉ chấp tay khom lưng, mà Mộ Dung Gấm khê hạ người: “Tham kiến bát công chúa!”

Đông Phương Hiểu trang phục vẫn luôn là hoa lệ chói mắt, giơ tay lên nói: “Miễn lễ!”

“Tạ công chúa!”

Ba người vừa đứng thẳng người dậy, Đông Phương Hiểu sai mấy cung nữ mang đồ lên. Nàng cười nhìn Mộ Dung Gấm nói: “Đây là một chút tâm ý của mẫu phi ta, nàng nói hi vọng về sau người thường đến hoàng cung chơi một chút. Chúng ta cùng tuổi với nhau, có thể trở thành bằng hữu!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy quà tặng, không nhìn tới Đông Phương Hiểu giả vờ tỏ vẻ hiền hòa: “Tạ công chúa nâng đỡ, nhưng thần nữ thân phận hèn mọn, làm sao có thể trở thành bằng hữu của công chúa được?”

Đông Phương Hiểu trong lòng cười lạnh, người biết là tốt rồi! Nhưng trên mặt nàng vẫn thân thiện như cũ, liêu mạng kéo tay Mộ Dung Gấm làm nũng: “Mẫu phi nói người lớn hơn ta một chút xíu, cho nên coi như là tỷ tỷ của ta, sau này ta liền gọi người là Cẩm Hoa tỷ tỷ nah! Còn có a, không bao lâu nữa là đến sinh nhật mười năm tuổi của muội, đến lúc đó Cẩm Hoa tỷ tỷ nhất định phải tới đó!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Công chúa thương yêu, thần nữ không dám từ chối. Đến lúc đó công chúa không ghét bỏ quà tặng của thần nữ mặc là tốt rồi!”

“Không có!” Đông Phương Hiểu thấy Mộ Dung Gấm dễ dụ, cũng lười suy nghĩ chuyện khác, lôi kéo nàng nói: “Không bằng người dẫn ta đi dạo thăm phủ tướng quân một chút, có được hay không?”

“Mời công chúa đi bên này!” Mộ Dung Gấm dẫn đường cho Đông Phương Hiểu.

Mộ Dung Chinh và Văn Tử Khiêm nhìn đám người đi xa, nhin không được cảm thán: “Cẩm nhi vẫn luôn hiểu chuyện, nhưng cũng bởi vì quá hiểu chuyện nên khiến người ta nhìn thấy đau lòng!”

Văn Tử Khiêm cũng than thở: “Cẩm nhi cũng là không muốn làm khó người. Mặc dù người vẫn được hưởng ân sủng nhưng dù sao lòng quân cũng khó dò!”

Hai người chuẩn bị xoay người, lúc này mới thấy vẫn còn có một người đứng ở bên cạnh cửa. Chỉ là nàng không lên tiếng, cảm giác tồn tại quá thấp nên mới không có người chú ý đến nàng. Thấy hai người nhìn qua, nàng nhất thời đỏ bừng cả mặt, nỗ lực bình ổn hơi thở mới hành lễ: “Tiểu nữ Tô Diệp Ngâm gặp qua tướng quân, gặp qua Văn sư gia!”

Mộ Dung Chinh sững sờ, hẳn không biết người trước mặt. Ngược lại Văn Tử Khiêm giơ tay lên đáp lễ nói: “Thì ra là nhị tiểu thư Tô gia, người cũng là đến tìm Cẩm nhi sao?”

Tô Diệp Ngâm khấn trương nhìn Mộ Dung Chinh một chút, thấy hắn lạnh lùng, nhất thời không biết phải làm sao. Nghe được câu hỏi của Văn Tử Khiêm cả kinh, lời nói không mạch lạc: “Phải...A.....Ta!”

Mộ Dung Chinh xoay người rời đi, Văn Tử Khiêm có ý tốt: “Nếu đúng như vậy thì ta sai người đưa tiểu thư đến hậu viện!”

“À?.....Vâng!” Tô Diệp Ngâm đồng ý. Ánh mắt liếc thấy bóng dáng cao lớn lạnh lùng của Mộ Dung Chinh, to lớn đồng thời lại mang theo sự cô đơn vô hạn. Mà một màn này rơi vào mắt Văn Tử Khiêm, khiến cho hắn cả kinh thiếu chút nữa bật cười. Nhưng cuối cùng vẫn nhin được, gọi người đưa Tô Diệp Ngâm ra hậu viện.

Trong vườn hoa, Đông Phương Hiểu nhìn chung quanh. Vốn tưởng vườn hoa này sẽ không như ngự hoa viên trăm hoa đua nở thì cũng là cảnh đẹp. Nhưng không nghĩ chỉ toàn màu xanh, thỉnh thoảng có vài bông hoa đại không biết tên. Nhìn như vậy nàng buồn bực một hồi: “Vì sao trong vườn hoa này không có mẫu đơn?”

Mộ Dung Gấm nói: “Mẫu đơn dễ chết, cần tỉ mỉ chăm sóc. Phủ tướng quân không thích hợp cho chúng sinh trưởng!”

“Vậy thì cũng phải có những loại hoa khác chứ? Vì sao một đóa cũng không nhìn thấy?” Câu hỏi có phần không kiên nhẫn.

“Công chúa nhìn muôn hoa khoe sắc trong hoàng cung quen rồi, những loại hoa nhỏ này dĩ nhiên sẽ không lọt vào trong mắt người. Bằng không mời công chúa dời qua phòng khách uống cốc trà?” Mộ Dung Gấm vẫn như cũ nhẹ nhàng dễ chịu nói.

Đông Phương Hiểu sắc mặt có chút khó coi. Mặc dù làm theo ý tứ của Liên phi muốn tạo quan hệ với Mộ Dung Gấm, nhưng lại bị Mộ Dung Gấm không lạnh không nhạt khiến nàng không biết phải làm như thế nào. Nhìn cả vườn một màu xanh, tâm tình nàng càng thêm phiền não. Không đợi Mộ Dung Gấm tìm người dâng trà viện có rồi đi, Tô Diệp Ngâm theo nàng tới cũng đã bị nàng lãng quên.

Rất cuộc cũng tiến được vị công chúa phiền toái kia đi, Mộ Dung Gấm hái một bông hoa đại gửi nhẹ: “Muôn hoa đua thắm khoe hồng hồng nhưng cũng chỉ có một thời gian ngắn. Còn không bằng hoa nhỏ này, một mình đẹp nhất một phương, hương thơm tự do bay khắp hướng!”

Nghe được tiếng bước chân nho nhỏ, Mộ Dung Gấm quay đầu lại, nhìn thấy người tới liền sững sờ: “Sao nàng lại tới đây?”

13. Q.1 - Chương 13: Cưới Mẹ Kê?

Mộ Dung Gấm kinh ngạc nhìn cô gái đang chậm rãi bước đến. Từ trong mắt nàng có thể thấy được sự cô đơn và bi thương, còn có một chút tức giận, không ngờ hỏi: “Sao nàng lại tới đây?”

“Mộ Dung tiểu thư cảm thấy ta không xứng tới đây sao?” Tô Diệp Ngâm lần đầu tiên nói chuyện không càm lăm, tuy nhiên sắc vị giận dữ.

Mộ Dung Gấm nghe thấy những lời này, mơ hồ nghĩ thấy mùi thuốc súng, có chút nghi ngờ: “Nàng đang tức giận?”

“Không dám!” Tô Diệp Ngâm quát cường nói, mang theo ý tức giận: “Mộ Dung tiểu thư là tiểu thư đứng đầu Vân Đô, hôm nay lại được phong làm quận chúa, ta làm sao dám tức giận với người?”

Mộ Dung Gấm lần này hoàn toàn xác định, cô gái này đang tức giận với mình. Trong nháy mắt có chút mơ hồ không hiểu, nhưng suy nghĩ một chút liền thông suốt: “Chẳng lẽ nàng giận ta không nói cho nàng biết tên?”

Tô Diệp Ngâm không nói, thế nhưng vẻ mặt cho thấy Mộ Dung Gấm đoán đúng.

Mộ Dung Gấm im lặng. Mặc dù nàng không nghĩ giải thích, nhưng cô nương này nàng cũng không ghét. Huống chi nàng ta hình như rất ngưỡng mộ phụ thân mình. Không để cho nàng mất kiên nhẫn, nói: “Ta không phải cố ý không nói cho nàng biết, chỉ là ta không muốn cho người khác biết thân phận của ta. Huống chi giữa bằng hữu tên và thân phận quan trọng như vậy sao?”

Tô Diệp Ngâm nghe vậy chợt quay đầu, không thể tin được nhìn Mộ Dung Gấm: “Bằng hữu? Nàng nó.....Nàng nói chúng ta là bằng hữu?”

Nàng có nói sao? Mộ Dung Gấm có chút kỳ quái tại sao mình lại nói ra lời này. Nhưng thấy ánh mắt trông đợi của nàng ta, vẫn gật đầu, nghĩ thầm: Thôi! Dù sao người này đơn thuần không có tâm tư gì khác, làm bằng hữu cũng không tồi!

Nàng vừa mới gật đầu, sau một khắc liền bị cầm tay, người vừa giận dữ kia tươi cười, hưng phấn không thôi: “Nàng thật sự coi ta là bằng hữu sao? Ta còn tưởng nàng ghét bỏ ta!”

Sắc mặt nàng hơi bi thương: “Tô gia không có người nào nguyện ý làm bằng hữu với ta, bọn họ nói ta điên. Ngay cả bát công chúa cũng ghét bỏ ta, nàng chính là người bạn đầu tiên của ta!” Nói xong, nàng ta lại vui mừng, giống như một đứa bé!

Mộ Dung Gấm im lặng, nhưng không bài xích người đơn thuần này, cho nên cứ mặc cho nàng quần mình. Cuối cùng, Mộ Dung Gấm mới phát hiện nàng người này xấu hổ là sai lầm rồi. Rõ ràng hôm qua còn xấu hổ một câu nói cũng không hoàn chỉnh, không ngờ kể từ khi nàng nói một câu “bằng hữu” nàng liền thay đổi thành nói nhảm. Hơn nữa giống như một cái đuôi phiền phức.

Thật vất vả đuổi nàng đi, lại nghe nàng nói sẽ trở lại. Mộ Dung Gấm thiếu chút nữa từ trên ghế trượt xuống: tha nàng đi!

“Cẩn nhi!” Văn Tử Khiêm đi vào nhìn thấy Mộ Dung Gấm không còn hơi sức nằm ở trên bàn, nhất thời cảm thấy buồn cười: “Là bị Tô tiểu thư quần?”

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu, cầm đặt trên mặt bàn, bất đắc dĩ nói: “Nàng là người đơn thuần, không ghét nổi!”

“Cẩn nhi không muốn thương tổn người ta!” Văn Tử Khiêm giống như nhìn rõ tất cả, con ngươi lóe sáng, thần bí lại gần, nhỏ giọng nói: “Cẩn nhi, mới vừa rồi ta nhìn thấy ánh mắt của Tô tiểu thư với cha con.....”

Văn Tử Khiêm còn chưa nói hết, Mộ Dung Gấm đã ‘vụt’ dậy. cả kinh nói: “Nghĩa phụ, người đừng tùy tiện ghé đôi, bọn họ làm sao thích hợp?”

Văn Tử Khiêm nghe vậy ngược lại nghiêm túc ba phần: “Cẩn nhi, ta hiểu rõ ý của con. Tô tiểu thư và cha con tuổi chênh lệch khá xa, nếu như gả tới sẽ thua thiệt. Nhưng con không nghĩ qua, cha con độc thân nhiều năm như vậy, nên có người ở bên chăm sóc hẳn. Quá khứ ta không thấy ai, hôm nay lại thấy ánh mắt Tô

tiểu thư rõ ràng là có ý với phụ thân con. Hơn nữa tính tình nàng lại đơn thuần, chắc hẳn sẽ dễ tiếp nhận. Nếu như nàng có thể gả, ta cảm thấy đây là một chuyện tốt!”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, mặc dù nàng không thể giải thích tình yêu nam nữ, nhưng bị Văn Tử Khiêm nhắc nhở, nàng nghĩ mình nên tìm mẹ kế, nhưng.....Nghĩ thế nào cũng rất kỳ cục, phất tay một cái: “Nghĩa phụ, người để con suy nghĩ chút đã!”

“Ha ha! Vậy con hãy suy nghĩ cho kỹ một chút đi!” Văn Tử Khiêm cũng không ép nàng, nhưng hẳn có thể khẳng định Mộ Dung Gấm cuối cùng sẽ đáp ứng. Dù sao a.....Dưới đáy lòng hẳn thở dài một hơi, dù sao Mộ Dung Gấm vẫn còn rất quan tâm tới phụ thân nàng. Nếu như suy nghĩ ộ dung chính, nàng nhất định sẽ đồng ý!

Cả buổi chiều, Mộ Dung Gấm có chút dần dần, hoàn toàn rồi rầu rầu không biết mình có nên tìm một mẹ kế, ngay cả cơm tối cũng vội vã ăn vài miếng liền bỏ đĩa.

Kêu Mộc Hương chuẩn bị nước tắm, Mộ Dung Gấm ngâm người trong thùng, từng chút từng chút xối nước vào người, suy nghĩ lại không biết ở phương nào.

Đường Trúc mang y phục sạch vào nhìn thấy Mộ Dung Gấm ngần người ở trong thùng, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Tiểu thư, ngâm nước lâu đối với thân thể không tốt, dậy sớm một chút đi!”

Mộ Dung Gấm hồi hồn, nhận lấy khăn long Đường Trúc đưa tới nhẹ nhàng lau chùi thân thể, sau đó cầm quần áo mặc từng cái vào.

Mới vừa tắm xong, dĩ nhiên tinh thần rất sảng khoái. Không để cho Đường Trúc và Mộc Hương đi theo, Mộ Dung Gấm một mình tản bộ. Khi nàng hồi hồn mới phát hiện mình đứng trước thư phòng của Mộ Dung Chính. Nhìn qua cửa sổ nhỏ, nàng có thể nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Mộ Dung Chính. Hắn hình như đang đọc sách, thỉnh thoảng nhíu mày, thỉnh thoảng lại hơi nhíu lên, so với dáng vẻ bình thường, hẳn bông lỏng hơn rất nhiều!

Nhìn gò má của hắn, Mộ Dung Gấm giống như thấy được đêm mưa ấy, người đàn ông này ôm chặt lấy mình vui mừng khóc ra tiếng, khóc đến mức không có hình tượng chút nào. Giống như nàng chính là thế giới của hắn, chỗ dựa duy nhất của hắn. mà nàng cũng là lần đầu tiên hiểu thế nào là tình thân. Nàng cùng dòng máu với hắn, mối liên hệ giữa hai người ai cũng không thể cắt đứt.

Nàng không hpair là một người tốt bụng. Đã từng, nàng không chút do dự cắt đứt một sinh mạng của một người, dù đối tượng chỉ là một đứa trẻ vô tội. Nhưng bây giờ, hình như nàng không làm được!

Mộ Dung Gấm nhìn tay mình, đã từng, nàng chỉ biết tay mình duy nhất chỉ để lấy đi sinh mạng người. Nhưng sau khi sống lại, nàng học được nấu cơm, học được tay không chỉ cầm chủy thủ hay súng lục đen ngòm, mà đôi tay này còn có thể cứu người! Ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, Mộ Dung Gấm nhàn nhạt cười. Tất cả đều là người đàn ông này ình, khiến cho nàng tôn kính cùng yêu thương _____phụ thân!

Người khiến cho nàng chân chính yêu thương ở thế giới này cũng chỉ có hắn mà thôi. Mà những người khác, cũng vì quan tâm hắn, cho nên nàng mới để ý, nàng có cũng được mà không có cũng chẳng sao!

Trong đầu hồi tưởng lại lời nói của Văn Tử Khiêm, Mộ Dung Gấm không còn mê hoặc. Mặc kệ Tô Diệp Ngâm như thế nào, nàng sẽ không để cho nàng trở thành mẹ kế của mình, ít nhất là hiện tại tuyệt đối sẽ không!

14. Q.1 - Chương 14: Đồng Ý Lời Mời Du Hồ

Kể từ khi Mộ Dung Gấm được sắc phong, thiệp mời được đưa tới phủ Mộ Dung chất đầy bàn, không phải là muốn tới bái kiến thì chính là mời thăm. Bất đắc dĩ Mộ Dung Gấm tùy tiện đáp ứng một, dù sao chuyện sớm hay muộn, không bằng dứt khoát một chút.

Mở cửa phủ ra, Mộ Dung Gấm liếc mắt nhìn thấy xe ngựa hoa lệ kia, trông mắt cũng sắp rời ra. Nàng chỉ lung tung đáp ứng, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Vừa định xoay người trở về phr, sau lưng lại có tiếng gọi nàng.

“Mộ Dung tiểu thư, bốn điện đợi đã lâu.”

Mộ Dung Gấm xoay người, biểu tình cứng ngắc, nhưng vẫn giữ vững nụ cười: “Thái tử điện hạ vì sao lại tới?”

Đông Phương Trạch cười nhìn nàng: “Mộ Dung tiểu thư không phải đồng ý hôm nay bởi bốn điện cùng đi du hồ sao? Cho nên bốn điện là đặc biệt tới đón Mộ Dung tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm nhìn về phía Mộc Hương, ý tứ hỏi: Ta nhận lời mời này sao?

Mộc Hương mặt không vẻ gì gật đầu, mơ hồ còn nhìn thấy nàng hả hê trong lòng.

Mộ Dung Gấm thăm hặn, nhưng vẫn là bước xuống: “Làm phiền thái tử điện hạ rồi!”

Đông Phương Trạch vô cùng nho nhã đem rèm vén lên, làm dấu tay với Mộ Dung Gấm: “Xin mời!”

Mộ Dung Gấm ngồi vào, Đông Phương Trạch cũng đi theo vào, hai người hai bên, trung gian có một bàn trà, phía trên để một ít điểm tâm, còn có một bình trà xanh. Xe ngựa chậm rãi đi, Mộ Dung Gấm xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, tận lực bỏ rơi ánh mắt của người nào đó. Nhưng nàng bỏ rơi Đông Phương Trạch cũng không cho nàng cơ hội trốn tránh, âm thanh nhẹ có chút trêu ghẹo: “Bốn điện là thú dữ sao? Mộ Dung tiểu thư vì sao như là tránh không kịp vậy?”

Mộ Dung Gấm nhớ tới lời hôm đó hắn nói, dời ánh mắt trở lại, chống lại ánh mắt của hắn: “Mục tiêu của thái tử điện hạ cũng là phủ tướng quân hay sao?”

Thấy Mộ Dung Gấm rút cuộc cũng nguyện ý quay lại đối mặt với mình, tâm tình Đông Phương Trạch rất tốt: “Làm sao thấy được?”

Mộ Dung Gấm biết Đông Phương Trạch sợ rằng đã biết nàng biết nhiều chuyện, cho nên ngay trang từ trước đến nay không tự chủ mà biến mất, không còn là kiểu giả vờ khen tặng, ngược lại có thể nói là có chút lạnh nhạt: “Chẳng lẽ thái tử không muốn trăm vạn đại quân nhà Mộ Dung?”

Đông Phương Trạch lắc đầu: “Thái tử phi của bốn điện là nữ nhi của binh bộ thượng thư. Trong tay của binh bộ thượng thư cũng là trọng binh, nếu như bốn điện muốn lôi kéo Mộ Dung tướng quân, sợ rằng đến lúc đó không cần những người nhìn chằm chằm vào ngôi vị kia, chỉ sợ phụ hoàng cũng sẽ diệt trừ bốn điện!”

“Vậy người làm nhiều việc như vậy là vì sao?”

“Nếu như bốn điện nó chỉ bởi vì nàng thì sao?”

Mộ Dung Gấm miện cường nâng mắt lên, đáy mắt lướt qua: “Không biết thần nữ có chỗ nào đáng giá để điện hạ phí sức như vậy?”

“Mộ Dung tiểu thư dĩ nhiên là không đáng giá để bốn điện phí tâm, nhưng y tiên vạn dân kính ngưỡng thì đáng!”

Trong chớp nhoáng trên người Mộ Dung Gấm tỏa ra lãnh khí, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng không tương xứng: “Ý thái tử điện hạ là gì?”

Đông Phương Trạch cảm thấy hơi thở trên người Mộ Dung Gấm, rút cuộc không nhịn được nhúu mày, vẫn mỉm cười như cũ: “Bốn điện chỉ là có chuyện muốn, cho nên mới điều tra. Mộ Dung tiểu thư không cần phải đề phòng, bốn điện không có ác ý!”

Mộ Dung Gấm hơi giật mình vì hơi thở của mình, trống nháy thu hồi. nhưng nàng biết người đối diện đã nhận ra, chỉ là nàng cũng không muốn che giấu. Ít nhất cùng tiếp xúc với Đông Phương Trạch mấy lần, nàng cũng không phải rất chán ghét người này. Xe ngựa dần dần chậm lại, Mộ Dung Gấm biết đã đến nơi, đứng dậy vén rèm lên, một câu cũng không nói liền bước xuống. Mà khoe vừa mới nâng lên nụ cười lạnh lùng tà mị, cũng theo đó biến mất, không ai thấy được!

Trước mặt Mộ Dung Gấm chính là một hồ nước khổng lồ. Mặc dù nàng không biết nhiều về Vân Đô lắm nhưng nàng vẫn biết đây là nơi du ngoạn nổi tiếng — Thiên đăng hồ!

Bởi vì có vào dịp lễ rất nhiều người thả hoa đăng trên hồ, khi đó nhìn như hàng vạn đóa đèn lập lòe trên hồ, Thiên đăng hồ cũng từ đó mà được đặt tên. Đây cũng chính là nơi quý tộc thích đến tiêu khiển nhất, thuê một chiếc thuyền hoa, cùng mấy hảo hữu, ở nơi này du ngoạn, rất thú vị!

Một chiếc thuyền hoa lẻ đững ở trước mặt, ngonnn đèn dầu phía trên sáng ngời, tiếng cười không ngừng, hiển nhiên là đã có rất nhiều người ở trên đó rồi. Đông Phương Trạch dùng tay làm dấu mời Mộ Dung Gấm, hai người cùng đi lên.

Kéo bức rèm ra, Mộ Dung Gấm mới nhìn rõ tối nay người tới cũng không ít, hoàng thất quý tộc cơ hồ đều tụ tập hết rồi. Đông Phương Thực, Đông Phương Hồng, Đông Phương Triệt, Đông Phương Nhuận, còn có Đông Phương Hiểu, ngay cả thái tử phi Tôn Phỉ Phỉ cũng tới. Mà những người khác đều là công tử tiểu thư thế gia, Hàn Tĩnh Ngọc và Cơ Lam cũng có trong đó, bên cạnh còn có ba nữ tử tương đối đặc biệt, chắc hẳn là ba vị trong ngũ đại tài nữ rồi.

Thấy Mộ Dung Gấm cùng thái tử đi vào, những người có địa vị thấp đều đứng dậy: “Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến Cẩm Hoa quận chúa!”

Đông Phương Trạch miễn lễ mọi người, nhẹ nói thay Mộ Dung Gấm một tiếng, ý bảo hẳn cùng bản thân tới đây. Mộ Dung Gấm lại khôi phục không nói một lời như trước, bộ dáng lo lắng, thuận theo Đông Phương Trạch, sau đó ngồi xuống, lập tức có người nói: “Đã sớm nghe đại danh của Cẩm Hoa quận chúa, hôm nay rốt cuộc cũng được thấy!”

“Đúng a! Cẩm Hoa quận chúa có thể được hoàng thượng ban thưởng, chúng ta còn chưa chúc mừng!”

Mộ Dung Gấm cầm ly rượu, vô cùng thân trọng, âm thanh nhỏ như con muỗi: “Là hoàng thượng yêu mến, Cẩm Hoa.....”

Phía sau nàng nói gì tất cả mọi người đều nghe không rõ, nhưng bộ dạng hèn nhát của nàng toàn bộ đều rơi vào mắt mọi người. Vốn những tiểu thư thế gia còn đối với nàng có chút cảm thù, nhất thời liền từ địch biến thành khinh thường. Người hèn yếu như vậy, cho dù được thân phận này, cũng không thể so với các nàng được. Cho nên mọi người chỉ tượng trưng hàn huyên với Mộ Dung Gấm đôi câu, sau đó tụ tập chơi với nhau, đem Mộ Dung Gấm ném ra một bên.

Đông Phương Trạch đem tất cả thu vào trong mắt, nhất thời cảm thấy buồn cười, hiểu móng vuốt mèo lợi hại. Lại nhìn bộ dạng khéo léo của nàng, cảm thấy đáng yêu đến khác thường!

Mấy người khác đối với Mộ Dung Gấm như vậy cũng chỉ có hứng thú nhàn nhạt, nếu như không phải thân phận Mộ Dung Gấm đặc biệt, đoán chừng bọn họ cũng sẽ không liếc nàng một cái. Đông Phương Nhuận bĩu môi, mặc dù mẫu phi vẫn dặn dò hẳn , muốn hẳn lôi kéo Mộ Dung Gấm, nhưng nhìn bộ dáng của nàng như thế này hẳn không có hứng thú. Hẳn ghét nhất người hèn nhát.

Chờ tất cả mọi người quên lãng mình, Mộ Dung Gấm mới chậm rãi lui ra ngoài, một mình đi đến cạnh mũi thuyền. Thiên đăng hồ đẹp nhất khi về đêm, trên mặt hồ có nhiều màu sắc khác nhau, thuyền hoa soi bóng tỏa sáng chói lọi. Bốn bề thiên đăng hồ cũng được hoa đăng dày đặc làm đẹp, bóng hoa đăng ở trong hồ chiếu thành từng dãy, liếc mắt nhìn qua rất đặc biệt. Hồ Thiên đăng này như một tấm gương lớn, vây quanh chính là những viên nền xa hoa.

Thoảng buông lỏng tâm, lại phát hiện sau lưng có người đến gần. Mộ Dung Gấm đột nhiên xoay người, nhìn thấy người tới nhất thời dừng lại, sau đó cúi đầu hành lễ: “Cẩm Hoa tham kiến vương gia!”

15. Q.1 - Chương 15: Bị Đẩy Xuống Nước

Thoảng buông lỏng tâm, lại phát hiện sau lưng có người đến gần. Mộ Dung Gấm đột nhiên xoay người, nhìn thấy người tới nhất thời dừng lại, sau đó cúi đầu hành lễ: “Cầm Hoa tham kiến vương gia!”

Đông Phương Thực nhìn người trước mắt, không rõ ý tứ cười một tiếng, giơ tay lên đỡ Mộ Dung Gấm: “Nơi này là bên ngoài, cần gì đa lễ.”

Mộ Dung Gấm vừa định nói tạ ơn, nhưng không nghĩ đến Đông Phương Thực cầm tay nàng không buông, thậm chí còn càn rỡ nắm chặt. Vẫn cười như không có tức giận, Mộ Dung Gấm đè nén, cúi đầu nói: “Xin vương gia buông Cầm Hoa ra!”

Đông Phương Thực buông tay Mộ Dung Gấm ra, lại càng thêm ghê tởm nắm lấy cầm nàng, khiến cho nàng phải ngẩng đầu lên. Thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, Đông Phương Thực nói: “Cầm Hoa giống như là không chào đón bốn vương? Nhưng bốn vương vừa thấy Cầm Hoa đã yêu, nàng nói nên làm như thế nào?”

“Vương gia xin tự trọng!” Mộ Dung Gấm muốn tránh thoát nhưng không nghĩ đến Đông Phương Thực hành động càn rỡ hơn, cứ nhiên ôm lấy hông nàng, cố gắng ôm lấy. Không ai chú ý tới sự hung ác lóe lên trong mắt Mộ Dung Gấm, nếu như Đông Phương Thực còn dám làm thêm động tác gì, nàng nhất định giết hắn!

“Nhị hoàng huynh, huynh làm gì ở đây?” Đột nhiên một âm thanh mềm maiivang lên. Chuyện tốt bị cắt đứt, Đông Phương Thực tức giận nhưng vẫn buông Mộ Dung Gấm ra, xoay người nói: “Cũng chỉ là nhìn thấy Cầm Hoa quận chúa một mình đứng ở đây, muốn nói chuyện đôi câu với nàng thôi. Lục đệ sao cũng ra đây?”

“Bên trong buồn bức, ra ngoài hóng mát một chút! Nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh đang tìm huynh đó.”

Đông Phương Thực không thể không rời đi: “Ta biết rồi!”

Chờ Đông Phương Thực rời đi, Đông Phương Triệt mới nhìn người vẫn luôn cúi đầu kia. Biết là những hành động kia chắc chắn đã hù đến nàng, tốt bụng nhắc nhở: “Cầm Hoa quận chúa vẫn nên vào bên trong đi! Một mình ở đây không an toàn!”

Mộ Dung Gấm nhỏ giọng nói: “Tạ vương gia!”

Chờ Đông Phương Triệt xoay người rời đi Mộ Dung Gấm mới chậm rãi ngẩng đầu. Nơi đó cũng không có sợ hãi như Đông Phương Triệt nghĩ, ánh mắt mang theo sát ý. Nàng không phải một người thích giết chóc, nhưng chọc phải ranh giới cuối cùng của nàng, nàng tuyệt không bỏ qua. Vừa rồi Đông Phương Thực có ý đồ vô lễ với nàng, như vậy đã đủ để nàng giết hắn rồi!

Chậm rãi thu hồi cảm xúc lại, thay thế bằng bộ dạng hèn nhát, lúc này mới đi vào bên trong. Nhưng nàng chưa kịp đi tới, lại bị người ngăn chặn. Mộ Dung Gấm không thể không dừng bước hành lễ: “Cầm Hoa bái kiến thái tử phi!”

Thái tử phi Tôn Phi Phi hả hê gằng đầu, ngay cả Mộ Dung Gấm được cưng chiều như thế nào thì vẫn phải hành lễ trước nàng: “Cầm Hoa và thái tử hình như rất tốt?”

Mộ Dung Gấm liền nghe ra địch ý trong lời nói của nàng, chắc là hiểu nàng và Đông Phương Trạch có cái gì rồi. Trong nội tâm buồn cười nhưng trên mặt không lộ ra vẻ gì, chỉ nói: “Thái tử thân phận tôn quý, Cầm Hoa làm sao dám đánh đồng với thái tử?”

Tôn Phi Phi trong lòng khinh thường hừ lạnh: “Nếu không dám đánh đồng, vì sao ai hẹn người cũng không đi, cố tình đồng ý thái tử? Hơn nữa còn muốn chính thái tử đến đón? Rốt cuộc người có rắp tâm gì?”

Mộ Dung Gấm rất muốn đập cho nàng ta một cước, muốn gây sự cũng phải có giới hạn, cho rằng ai cũng mơ ước thái tử của người!

“Thái tử phi oan uổng Cầm Hoa rồi, Cầm Hoa làm sao dám suy nghĩ quá phận với thái tử?”

Thấy Mộ Dung Gấm mềm yếu bị bức đến bộ dạng này, Tôn Phỉ Phỉ mới yên tâm. Nghĩ đến thái tử nhất định sẽ không thích loại nữ nhân này, trong lòng hài lòng, độ lượng giơ tay lên: “Thôi! Người đi đi! Chỉ là nên nhớ lời của người đã nói!”

Mộ Dung Gấm trầm mặc chuẩn bị rời đi, mà lúc này trong mắt Tôn Phỉ Phỉ lóe lên một tia âm hiểm. Sau một khắc nàng ta đột nhiên giơ tay lên đẩy Mộ Dung Gấm xuống hồ. Mộ Dung Gấm bị bất ngờ không đề phòng bị đẩy xuống, cả người ngã nhào vào hồ nước.

Tôn Phỉ Phỉ hả hê cười lạnh: “Cho người chút dạy dỗ, hừ!”

Ngay sau đó mặt liền biến sắc, hoang mang sợ hãi gào thét: “Không xong! Người tới! Cẩm Hoa quận chúa ngã xuống hồ! Người đâu mau tới!”

Nàng ta kêu thét nhất thời kéo tất cả mọi người chạy tới, mấy vương gia xông tới trước. Thái tử vốn luôn ôn hòa sắc mặt hơi nóng nảy: “Nhanh đi cứu người!”

Đợi đến khi có mấy người nhảy xuống, hắn mới nhìn về phía Tpp “Chuyện gì đã xảy ra?”

Tôn Phỉ Phỉ vẻ mặt gấp gáp và kinh hoàng: “Nô tì không biết, nô tì vừa mới ra ngoài này đã thấy Cẩm Hoa quận chúa ngã xuống hồ. Nô tì mới nóng nảy hô lớn!”

“Nàng làm sao vô duyên vô cớ nhảy hồ?” Thái tử không tin nhìn nàng ta. Mà Tôn Phỉ Phỉ giả bộ vô tội, Đông Phương Trạch cũng không nhìn ra đầu mối.

Đông Phương Triệt nghe nói Mộ Dung Gấm nhảy hồ, theo bản năng nhìn về phía Đông Phương Thực. Mà Đông Phương Thực có chút khấn trương, nếu nữ nhi của Mộ Dung tướng quân vì hắn mà nhảy sông tự vẫn, vậy tội của hắn lớn lắm.

“Thía tử diện hạ, không tìm được người!” Người dưới nước lo lắng thông báo.

Đông Phương Thực nóng nảy, không để ý hình tượng úp sấp mép thuyền: “Làm sao có thể không tìm được? Tìm cẩn thận một chút! Nhanh lên!”

“Dạ!”

“Đáng chết!” Đông Phương Thực khê nguyên rửa, hắn bây giờ hối hận không kịp. Mà toàn bộ động tác của Đông Phương Thực đều rơi vào trong mắt Đông Phương Trạch, khiến hắn hoài nghi. Nhưng ngại có nhiều người hắn không hề mở miệng.

Đông Phương Nhuận cũng đứng ở mép thuyền, con người đen như mực lưu chuyển, giống như muốn xem một chút Mộ Dung Gấm ở đâu. Nhưng chỉ nhìn thấy nước hồ đen như mực, không khỏi kỳ quái nói: “Tại sao nàng nghĩ muốn nhảy hồ? Chẳng lẽ muốn tìm cái chết?”

Đông Phương Trạch thu hồi tâm: “Có thể mép thuyền quá trơn không cẩn thận bị ngã! Cứu hoàng đệ nên đi vào, chớ để té xuống!”

Nghe vậy, Đông Phương Nhuận liền lui về sau, sợ mình cũng té xuống.

Lúc này, một thị vệ ôm Mộ Dung Gấm đang hôn mê bất tỉnh lên: “Tìm được rồi!”

“Mau! Mau đưa nàng lên!”

Mọi người ba chân bốn cẳng đưa Mộ Dung Gấm lên, nhưng Mộ Dung Gấm đã hoàn toàn hôn mê. Đông Phương Trạch vội la lên: “Nhanh vào bờ, đi tìm đại phu!”

Đông Phương Triệt đi tới: “Sợ rằng không kịp tìm đại phu, để ta thử xem!”

Mọi người lập tức tránh ra một vị trí cho Đông Phương Triệt. Chỉ thấy Đông Phương Triệt đem đầu Mộ Dung Gấm hướng ra ngoài, sau đó tay ép ngực và bụng của nàng. Thấy vậy, có người bắt đầu xì xào. Đông Phương Trạch cũng cảm thấy không ổn, nhưng giờ phút này tính mạng quan trọng, không cố kỵ được nhiều như vậy!

“Nôn!” Nước ở trong miệng phun ra, Mộ Dung Gấm mở mắt tỉnh lại, trong mắt như có tia lửa thoáng qua. Chỉ có Đông Phương Triệt gần nàng nhất thấy được. Đáng tiếc ánh mắt này chỉ trong chớp mắt, nháy mắt liền khôi phục lại như không có gì. Đông Phương Triệt cũng hoài nghi có phải hay không mình nhìn lầm.

“Nhanh đi chuẩn bị y phục sạch sẽ và nước nóng!”

“Không cần!” Mộ Dung Gấm có chút yếu đuối giơ tay lên ngăn cản. Nhìn về phía Đông Phương Trạch nói: “Đưa ta về nhà!”

Đông Phương Trạch nghi ngờ nhìn nàng một cái, nhưng vẫn lập tức phân phó cho thuyền vào bờ, lại sai người đi lấy khăn khô và lò than.

Sau khi lên bờ Mộ Dung Gấm lên xe ngựa Đường Trúc đang đợi, cự tuyệt tất cả mọi người rời đi. Để lại tất cả mọi người không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

16. Q.1 - Chương 16: Gặp Lại Tại Ôn Tuyền

Trên xe ngựa, Mộ Dung Gấm có chút run rẩy ngồi. Đường Trúc lo lắng ở bên cạnh dùng nội lực sưởi ấm cho nàng, thuận tiện làm khô y phục của nàng. Thu tay lại, nhanh chóng đỡ được Mộ Dung Gấm thiếu chút nữa ngã xuống, đau lòng nói: “Tiểu thư, hôm nay sơ thất, làm sao người lại quên!”

Mộ Dung Gấm yếu đuối cười cười: “Ta không ngờ sẽ rơi xuống nước!”

Đường Trúc dùng tấm mềm gói kỹ lưỡng Mộ Dung Gấm lại. Xác nhận nàng không sao, lúc này mới đi ra ngoài đánh xe. Chỉ là xe ngựa không hướng về phủ Mộ Dung mà đi về phía ngoại thành Vân Đô.

Ngoại thành không xa có một biệt viện hoàng gia, nhưng vì lúc ấy chết quá nhiều người, đạo sĩ nói nơi đó âm khí quá nặng cho nên vẫn bị bỏ hoang, một bóng người cũng không có. Nhưng nơi đó có một ôn tuyền* tự nhiên, bốn mùa nhiệt độ không thay đổi. Hơn nữa ôn tuyền được tạo nên từ bạch ngọc thượng hạng.

*Ôn tuyền: Suối nước nóng

Đường Trúc ôm ngang Mộ Dung Gấm trong ngực, không để ý cảnh sắc xung quanh, nhanh chóng hướng về núi phía sau biệt viện. Sương khói bao quanh ôn tuyền, bước lên sàn bằng bạch ngọc, Đường Trúc cẩn thận đặt Mộ Dung Gấm trên thảm đá, bỏ tấm bọc ra, sau đó từng chút từng chút cởi y phục của nàng. Lộ ra thân thể tuyệt đẹp nhưng vẻ mặt Đường Trúc nghiêm túc, không có nửa phần khinh nhờn. Cho tới khi cởi y phục xong giúp Mộ Dung Gấm, nàng mới lo lắng nói: “Tiểu thư, người có thể không?”

Mộ Dung Gấm tự vào ngọc thạch, phất tay một cái: “Ta còn được, em đi ra ngoài trông chừng giúp ta!”

“Vâng!” Đường Trúc gật đầu một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thân thể Mộ Dung Gấm vẫn suy yếu như cũ, không biết nhiệt độ trong ôn tuyền như thế nào, chốc lát quanh thân nàng có một tầng mồ hôi mỏng. Nàng nâng tay mình lên, một loại hoa văn màu tím xuất hiện từ đầu ngón tay, sau một lát liền lan tràn dọc theo mu bàn tay, rồi hướng lên cổ tay. Trên chân nàng cũng bắt đầu xuất hiện loại hoa văn này, trong chốc lát bao trùm cả cơ thể xinh đẹp. Hoa văn màu tím đan xen với màu trắng của da thịt, như ma quỷ quần quanh thiên sứ, rung động lòng người!

Giờ phút này trên mặt Mộ Dung Gấm đều là nước, không biết là mồ hôi hay sương mù. Nàng nhìn hoa văn màu tím kia kinh người kia, muốn cười lớn nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Nụ cười của nàng khiến người nghe có cảm giác đau lòng tột cùng.

Hồi lâu, Mộ Dung Gấm cúi đầu, xua đi sương mù xung quanh, nhìn thấy bóng mình trên mặt nước. Sau đó nàng giơ tay ra sau tai, nắm chặt, hung hăng xé ra, mặt nạ da người bị kéo xuống. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt trong nháy mắt hấp dẫn người. Gương mặt đó có sáu phần tương tự với khuôn mặt cũ của nàng, nhưng không phải cái dáng vẻ dễ thương kia, mà là..... khiến người ta hít thở không thông, đẹp khiến người ta mất hồn!

Lông mày lá liễu tinh xảo, dưới đôi lông mi dài kia là đôi mắt phượng hếch lên. Không phải âm nhu mà hàm chứa vô hạn phong tình, trong suốt. Chỉ khe liếc mắt một cái giống như hút sâu lòng người. Dưới cánh mũi mỏng như trong suốt chính là đôi môi đỏ mọng, càng thêm hấp dẫn như hoa anh túc, biết là độc được nhưng lại khiến người ta nhịn không được nếm thử.

Giữa trán có bông hoa sen ba cánh màu tím khiến nàng càng xinh đẹp hơn. Không biết là được vẽ từ cái gì, lại tỏa sáng như bảo thạch.

Sở Dạ từ trong suối đi ra, nhìn thấy một màn dụ người này. Một cô gái thân thể xích lõa nửa người ngâm trong suối nước nóng, trên người nàng hiện đầy hoa văn màu tím như ma quỷ, lại mê người khác thường. Trong nháy mắt khi nàng ngẩng đầu, lộ ra dung nhan xinh đẹp mà bất kỳ cô gái nào cũng muốn, khiến cho tâm hần trong nháy mắt bị quyến rũ. Một ít tóc bị dính nước dính trên mặt và tước ngực nàng, như có như không hấp dẫn, giống như một làn khói độc đánh vào đầu hần nổ tung. Đây không phải là lần đầu tiên hần nhìn thấy nữ nhân trần truồng, đã có rất nhiều nữ nhân muốn quyến rũ hần trần truồng xuất hiện trước mặt, nhưng căn bản hần không có bất kỳ hứng thú gì. Nhưng vào giờ khắc này, lần đầu tiên hần bị “dục vọng” kích động!

Mộ Dung Gấm nhìn nam nhân tuần mỹ đột nhiên xuất hiện, hiện tại toàn thân nàng vô lực, không còn hơi sức cầm thù hần. Chỉ nhìn hần, rất kỳ quái vì sao nơi này lại xuất hiện một nam nhân như vậy. Hần tuần mỹ, so với tất cả nam nhân nàng từng gặp đều tuần mỹ hơn, kể cả Đông Phương Trạch so với hần cũng kém nửa phần. Hần khiến tất cả nam nhân khác đều mờ đi, ngũ quan hình dáng thâm thúy, giống như điêu khắc Hy Lạp. Con người u ám lạnh băng, cuồng dã không câu nệ, tà mị hấp dẫn. Môi mỏng vô tình, mái tóc ướt dính vào khuôn ngực to lớn, từng giọt từng giọt chảy xuống, dọc theo cơ bụng sáu múi chảy vào trong nước.

Hần từng bước từng bước đi về phía nàng, lửa nóng trong ánh mắt không hề che dấu khiến linh hồn của Mộ Dung Gấm cũng có thể cảm nhận được. Mộ Dung Gấm kỳ quái nhìn hần đi vào, không biết rốt cuộc hần muốn làm gì!

Rốt cuộc, Sở Dạ cũng đi đến trước mặt Mộ Dung Gấm, ánh mắt không kiêng kỵ nhìn bản lĩnh của Mộ Dung Gấm. Lửa nóng thiếu chút đã thương da thịt mềm mại của nàng. Cuối cùng hần dừng lại trên khuôn mặt rung động lòng người, chống lại ánh mắt của nàng. Ánh mắt vẫn nóng rực như cũ, sau đó rơi xuống đôi môi như anh túc của nàng. Hần không biết kế tiếp nên làm như thế nào, nhưng hần biết mình muốn ngậm lấy đôi môi kia. Vì vậy, hần tuân theo nội tâm của mình cúi xuống, đôi môi nóng bỏng ngậm vào bên môi kiều diễm, đầu lưỡi cũng hoạt động, dùng sức đẩy hàm răng đang khép chặt của nàng, đi vào trong miệng, hấp thu hương thơm của nàng. (Vừa xuất hiện liền chiếm tiện nghi con gái nhà người ta rồi =.=)

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, Mộ Dung Gấm trợn to hai mắt quên hô hấp, quên động tác kế tiếp. Hơi thở nóng rực tiến vào môi nàng, cuốn đi tất cả các giác quan. Đột nhiên thức tỉnh, muốn đẩy người ra, nhưng lúc này một chút sức lực nàng đều không có. Kể cả có một chút, nhưng cũng bị hơi thở say mê kia rút cạn!

Rốt cuộc Sở Dạ cũng buông môi Mộ Dung Gấm ra, tuy nhiên không hề rời đi mà hôn dọc một đường lên tai nàng, nhóm lên từng ngọn lửa nhỏ.....

Miệng Mộ Dung Gấm được thả, trong nháy mắt, nàng đột nhiên há mồm: “Đường Trúc vào đi!”

Nghe tiếng, động tác của người bên cạnh cứng đờ. Trong chớp mắt, Đường Trúc đi vào. Khi nhìn thấy Mộ Dung Gấm đang bị người khinh nhờn, nhất thời tức giận lên đến cực điểm, không chút do dự rút kiếm phi tới. Sở Dạ lạnh lùng ngược mắt, ngay cả trong khi vẫn tràn đầy tình dục nhưng đôi mắt kia vẫn lạnh lùng bá đạo như cũ. Giờ hai ngón tay kẹp kiếm của Đường Trúc, không chút khách khí hất nàng ra.

Nhận thấy cơn tức giận của hần, Mộ Dung Gấm có chút kinh hãi. Thấy Đường Trúc lần nữa muốn nhào tới, nàng kinh thét lên: “Đường Trúc, dừng tay!”

Đường Trúc tức giận, dùng tất cả lực, không thể ngay lập tức thu hồi lại được. Huống chi căn bản nàng cũng không muốn thu hồi. Nhưng sau một khắc, một kích toàn lực này của nàng bị Sở Dạ dễ dàng đánh trở lại. Mà cường lực kia khiến nàng không thể tránh được bay ra ngoài.

“Đường Trúc!” Mộ Dung Gấm cả kinh, chợt quay đầu: “Người là ai?”

Sở Dạ nhìn nữ nhân trong ngực mình, khuôn mặt nàng mang theo sự tức giận cùng lo lắng khiến cho nàng mang theo hơi thở của con người, chứ không phải là cảm giác không nắm bắt được kia. Bụng dưới căng cứng đau nhức nhứt nhứt hần cần, nhưng giờ phút này hần không muốn dọa sợ người trong ngực. Từ từ đè nén dục vọng xuống, âm thanh trầm thấp khan khan: “Sở Dạ!”

Mộ Dung Gấm suy tư, không nghĩ ra hần là ai, chỉ có thể dùng sức muốn tránh cánh tay của hần. Nhưng hần lại không hề nhúc nhích, nàng ngẩng đầu nhìn về phía hần: “Buông tay!”

Nghe vậy, Sở Dạ có chút đáng tiếc nhưng vẫn buông tay. Thấy hần nghe lời, Mộ Dung Gấm ngược lại có chút kinh ngạc, nhưng nàng vẫn lui lại mấy bước. Trên người nam nhân này có hơi thở khiến cho nàng cảm thấy nguy hiểm. Mới vừa rồi nàng chẳng những không bài xích hần đụng chạm, thiếu chút bị hần hôn mất thần trí. Nàng không thích loại cảm giác mình không thể nắm trong tay này.

Mộ Dung Gấm khẽ cắn răng, đôi môi không nhúc nhích, không tiếng động không biết nghĩ cái gì. Trong nháy mắt nàng giống như chịu đựng đau đớn rất lớn, chân mày nhíu chặt lại, từng giọt từng giọt mồ hôi rơi xuống. Sở Dạ nhìn thấy cảnh này, có chút đau lòng muốn tiến đến. Nhưng Mộ Dung Gấm hung hăng trừng hần, hần đành phải dừng bước. Mà theo đau đớn của nàng, hoa văn màu tím dần dần thối lui. Trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

“Phốc!” Mạnh mẽ áp chế, Mộ Dung Gấm khắc ra một búng máu, mà máu này màu tím.

Không đợi Sở Dạ hồi thần, Mộ Dung Gấm phi thân lên, nháy mắt phục nhanh chóng mặc lại, sau đó ôm lấy Đường Trúc thật nhanh biến mất.

Đứng ở trong nước, Sở Dạ nhìn phương hướng Mộ Dung Gấm biến mất, khóe môi lần nữa nâng lên đường cong, bất đắc dĩ nói: “Cô vương giống như rất đáng sợ?”

17. Q.1 - Chương 17: Trả Giá Cao Để Được Sống

Khi Mộ Dung Gấm trở về Mộ Dung phủ cũng không kinh động bất kỳ người nào. Nàng đặt Đường Trúc lên giường, đút cho nàng ta hai viên thuốc. Lúc này mới tựa vào bên giường, ánh mắt trống rỗng nhìn màn đêm ở ngoài. Hồi lâu nàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn đôi tay mình. Giờ phút này, đôi tay thon dài trắng nõn. Những vệt này trên đây hiện đầy những hoa văn kinh khủng kia.

Mộ Dung Gấm nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy hoa văn này nàng hoảng sợ tự hủy da thịt mình. Tuy nhiên không tác dụng, nó giống như là máu của nàng, trừ khi nàng chết nếu không tuyệt đối không thể biến mất.

“Khụ khụ!” Lòng ngực khó chịu, nàng không nhịn được ho thành tiếng, hai giọt máu màu tím rơi xuống. Mộ Dung Gấm nhìn cũng không muốn nhìn, thân thể mềm đi tựa vào bên giường. Suy nghĩ bay đi xa.

“Tiểu thư.....” Đường Trúc bị thương không nặng, chỉ bị đập đầu xuống nên hôn mê. Lúc này tỉnh lại nhìn thấy Mộ Dung Gấm như là sắp biến mất, nàng khẩn trương từ trên giường leo xuống, lạnh lùng trên mặt giờ chỉ còn chút nóng nảy và đau lòng. Ôm Mộ Dung Gấm vào ngực, như một đứa bé tựa vào vai nàng: “Tiểu thư, Đường Trúc vô dụng, không thể bảo vệ cho người!”

Mộ Dung Gấm nhếch môi cười khê, nhẹ nhàng chớp mắt: “Đứa ngốc, em đã tận lực, làm sao lại vô dụng?”

“Ồ ô!” Nghe vậy Đường Trúc giống như một đứa trẻ khóc lên, tay siết chặt ôm lấy Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư! Trời cao tại sao lại hành hạ người như vậy!... .. Tại sao!”

“Tại sao?” Mộ Dung Gấm lần nữa mở đôi mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên cao, âm thanh trống rỗng: “Đây là trả giá cho sự sống, đối với ta mà nói, như thế này trời cao đã quá ưu đãi rồi!”

Linh hồn sống lại, vốn là chuyện nghịch thiên. Nhưng nàng lại trọng sinh trên cơ thể không thể sống lại. Cho nên nếu muốn sống, phải bỏ ra cái giá cao. Mà cho cùng, cũng chỉ là ở bên trong, hưởng chỉ những đau đớn và sợ hãi kia nàng sớm đã quen!

Đường Trúc ngẩng đầu, trong bóng đêm không rõ được dung nhan của Mộ Dung Gấm, đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhưng mỗi lần nhìn thấy đều mất hồn, bị mê hoặc, đây chính là người nàng lựa chọn dùng tính mạng để bảo vệ. Nếu như là dùng tính mạng có thể chịu khổ sở thay tiểu thư, nàng nghĩ nàng tuyệt đối không chút do dự! Nhưng cho dù nàng có chết cũng không giúp được tiểu thư. Chỉ có thể đứng nhìn mỗi lần tiểu thư bị dày vò, vô năng đứng khóc thút thít! Mà trong những lúc ấy nàng hận mình, hận sự bất lực của mình, hận vì sao mình không giúp được cho tiểu thư!

Mộ Dung Gấm giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Đường Trúc. Nàng hiểu Đường Trúc luôn thương và lệ thuộc vào nàng, cũng bởi vì vậy nàng nguyện ý tin tưởng và giao phó chính mình cho Đường Trúc, để Đường Trúc thấy được mặt yếu đuối của nàng: “Được rồi! Ta không phải đang sống rất tốt hay sao?”

“Tiểu thư!” Đường Trúc đột nhiên hồi hồn, nhất thời có chút xấu hổ, nàng lại ở trước mặt tiểu thư khóc thút thít như một đứa con nít rồi!

“Ha ha!” Mộ Dung Gấm cười khê: “Được rồi! Đi nghỉ ngơi đi! Hôm nay khuya rồi!”

Kiểm tra một hồi, thấy Mộ Dung Gấm không có gì đáng ngại, Đường Trúc mới thu thập một chút rồi đi ra. Trống nháy mất ra khỏi cửa, nét mặt của nàng lập tức thay đổi, chỉ còn lưu lại lạnh lùng. Vẻ mặt kia của nàng chỉ xuất hiện trước mặt Mộ Dung Gấm.

Chờ Đường Trúc ra ngoài, Mộ Dung Gấm mới chống đỡ thân thể đứng lên, có chút lảo đảo đi về phía bàn trang điểm của mình, cúi đầu mở ngăn bí mật, lấy ra một hộp nho nhỏ, lấy từ bên trong một mặt nạ mỏng. Nhẹ nhàng thoa lên trên mặt mình, khi thực hiện xong, nàng ngẩng đầu lên nhìn gương, gương mặt lại khôi phục dáng vẻ bình thường.

Rơi vào tầm mắt là đôi môi hơi sưng, trước mắt đột nhiên xuất hiện hình ảnh mỹ nam tử. Giống như có cái gì đánh vào đáy lòng nàng, kích thích một cơn sóng lẫn lộn. Đáng tiếc rung động quá nhỏ, chính nàng cũng không phát hiện!

“Sở Dạ.....Sở Dạ.....” Mộ Dung Gấm lẩm bẩm cái tên này. Nhưng không hề nghĩ được để do có họ Sở. Chỉ là, nam tử kia có phong cách và bản lĩnh không bình thường, chỉ sợ không hẳn là một nhà quý tộc nào đó.

Đứng dậy đi đến cửa sổ, nằm trên ghế trúc, ánh mắt nhìn vào đêm đen. Mắt trở lên trống rỗng, trong đầu một mảng hỗn độn. Khi lắng xuống, nàng mới phát hiện ra mình quá mệt mỏi, mệt đến mức ngay cả cử động đầu ngón tay cũng không muốn động. Mệt không phải thân thể mệt mà là linh hồn của nàng. Cứ như thể mà sống, so cái gì cũng mệt mỏi hơn, nhưng nàng vẫn muốn sống..... Ít nhất, còn sống.....

Khi phía chân trời xuất hiện những tia sáng đầu tiên, Mộ Dung Gấm mới sững sờ hồi hồn. Nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát hiện ra mình cứ nhiên ngồi như vậy cả đêm. Tất cả đều lạnh lẽo, đầu ngón tay giống như từ hầm băng đi ra. Giật giật ngón tay cứng ngắc, Mộ Dung Gấm tự giấu cười cười, ngay sau đó khôi phục vẻ mặt bình thường.

Đứng dậy tìm y phục thay, lúc này nàng mới mở cửa. Đường Trúc đã bưng một chậu nước nóng đứng chờ, nhìn thấy lọn tóc của nàng ướt, Mộ Dung Gấm trong lòng than nhẹ. Hiển nhiên Đường Trúc đứng canh trước phòng cả buổi tối.

“Vào đi!”

Đường Trúc bưng chậu nước vào, sau đó cẩn thận phục vụ Mộ Dung Gấm rửa mặt. Chải tóc giúp Mộ Dung Gấm, sau đó dùng khăn lau lên, lúc này mới lên tiếng nói: “Mới có tin từ trong cung truyền ra, hôm nay hoàng thượng nước Sở đến thăm. Nói tướng quân và tiểu thư chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ vào cung!”

“Nước Sở?” Mộ Dung Gấm khẽ suy tư, hỏi: “Hoàng đế nước sở tên gì?”

“Sở Dạ!”

“Lại là hắn!” Mộ Dung Gấm cả kinh, không ngờ người hôm qua nhìn thấy lại là hoàng đế nước Sở. Nhắm mắt lại, ngồi trở lại chỗ cũ: “Thả tóc của ta ra, đi nói với phụ thân ta tối hôm qua rơi xuống nước nhiễm phong hàn, không thể vào cung gặp vua!”

Đường Trúc không biết vì sao Mộ Dung Gấm đột nhiên nói thế, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều. Hai ba động tác gỡ tóc ra cho Mộ Dung Gấm, sau đó đóng cửa đi ra ngoài.”

Không bao lâu nghe thấy tiếng Mộ Dung Gấm cùng đại phu đi vào, nhìn Mộ Dung Gấm nằm trên giường đau lòng: “Cầm nhi, đêm hôm qua con rơi xuống nước vì sao không nói sớm cho ta? Cái đứa bé này, coi như không để ý đến tâm tình của phụ thân thì cũng phải chú ý đến thân thể bản thân chứ!”

Mộ Dung Gấm cười yếu ớt: “Phụ thân, con không sao, chỉ là có chút không thoải mái. Hôm nay con không thể cùng phụ thân vào cung, không biết có việc gì không?”

“Thân thể không thoải mái còn vào cung làm cái gì? Hoàng thượng để phụ thân nói. Con nghỉ ngơi đi, trước tiên dưỡng thân thể cho tốt!” Trên mặt Mộ Dung Chính là sự quan tâm không chút che giấu.

Mộ Dung Gấm trong lòng cảm thấy ấm áp, thu hồi tay mà đại phu vừa bắt mạch: “Phụ thân chuẩn bị đi đi! Con không sao!”

Mộ Dung Chính vẫn lo lắng, hỏi đại phu xác định không có việc gì, cẩn thận dặn dò một phen rồi mới rời đi. Trong ánh mắt tràn đầy nhu hòa, đây chính là phụ thân của nàng, nàng nguyện ý bảo vệ nơi này không lý do!

Không tự chủ nàng lại nghĩ đến Sở Dạ, người đó cho nàng có cảm giác là hắn là kẻ nguy hiểm. Nàng không bao giờ muốn gặp lại hắn. Hôm nay nàng biết được thân phận đế vương của hắn, nàng lại càng không muốn dính líu quan hệ với hắn. Hy vọng hắn nhanh chóng rời đi, tốt nhất về sau không cần xuất hiện trước mặt nàng!

18. Q.1 - Chương 18: Không Làm Được.

Nghe nói tiểu cô cô ngã bệnh, bọn nhỏ tranh nhau chạy tới thăm nàng, từng đứa từng đứa dính ở bên giường nàng không đi. Nếu không có người nói sẽ ảnh hưởng tới bệnh tình của nàng, bọn chúng chắc chắn không rời nửa bước.

Chỉ là, những người kia nghe hiểu, nhưng có một đứa khẳng định nghe không hiểu. Vài ngày rồi không nhìn thấy Mộ Dung Gấm, hắn đã nhớ đến chết. Hiện tại không dễ dàng gì mới dính được với nàng, hắn làm sao chịu buông tay? Vì vậy, Mộ Dung Gấm dờ khóc dờ cười ôm tiểu tử ngủ.

“Phì!” Nước miếng từ trong miệng Diệu Hi phun ra, Mộ Dung Gấm bất đắc dĩ cầm khăn giấy lau nước miếng trên miệng hắn. Nhìn Diệu Hi ngủ mà khuôn mặt vẫn cười, Mộ Dung Gấm thấy lòng mình ấm áp hơn nhiều. Nàng vẫn cho rằng bởi vì Mộ Dung Chính mới đối tốt với những người này, nhưng..... Thật sự là như vậy sao?

Trong phủ tướng quân này, không có nhà cao cửa rộng, không có bên trong lục đục đấu đá, không có âm u mưu hại. Bọn họ chân thành làm việc, chân thành đối đãi với nàng. Mà những đứa bé kia, không hề giấu giếm cảm xúc trước mặt nàng. Nàng thật sự thờ ơ? Hiển nhiên, đây là không thể nào. Chẳng qua nàng cảm thấy những thứ này quá tốt đẹp, khiến cho nàng không nắm bắt được!

Đường Trúc bưng một chén thuốc vào, cũng không hỏi Mộ Dung Gấm, trực tiếp đổ vào vườn hoa đằng sau. Mộ Dung Gấm chính là đại phu, hưởng chi thân thể nàng cũng không có chuyện gì, dĩ nhiên là sẽ không uống những thứ thuốc này.

Đặt chén ở một bên, muốn ôm Diệu Hi lên. Đáng tiếc tiểu tử này ngủ nhưng vẫn bám chặt lấy Mộ Dung Gấm, cầm tay nàng gắt gao không thả. Đường Trúc không khỏi mỉm cười: “Xem tiểu tử Diệu Hi vô cùng thích tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm đem khăn nhét vào tay hắn để cho hắn nắm, lúc này mới rút ngón tay mình ra, nghe vậy cười nói: “Có chút dính, mau đưa hắn về!”

Chờ Đường Trúc ôm Diệu Hi đi, Mộ Dung Gấm lại tiếp tục nhìn chằm chằm nóc giường không biết nghĩ gì. Nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, Mộ Dung Gấm cho là một người đi vào, nói: “Rót cho ta ly nước!”

Nghe vậy người nọ lập tức đi tới bên bàn rót nước, Mộ Dung Gấm quay đầu, không ngờ nhìn người tới: “Tại sao là nàng?”

Tô Diệp Ngâm xấu hổ cười một tiếng: “Hôm này bọn họ cũng đi xem hoàng đế nước Sở, chờ lúc bát công chúa không để ý ta chuồn ra ngoài. Nghe nói nàng ngã bệnh, liền tới thăm nàng một chút!”

Nói xong đưa chén nước tới: “Nước sẽ lạnh, uống nhanh đi!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy uống hai ngụm, sau đó đưa chén trả nàng, ngồi dậy hỏi: “Một mình nàng sao có thể đi ra?”

“Là Văn quân sư đưa ta ra!” Tô Diệp Ngâm để chén xuống, dừng hồi lâu mới xoay người, sắc mặt có chút khó coi, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ đã chuẩn bị gả ta cho nhện công tử con thừa tướng rồi. Có thể không bao lâu nữa ta sẽ thành hôn!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy, trong lòng bất tri bất giác thở dài, cười nói: “Chúc mừng nàng!”

Tô Diệp Ngâm nghe vậy, có chút bi thương nhìn Mộ Dung Gấm. Mộ Dung Gấm chỉ đành quay đầu đi, nàng không phải tâm địa sắt đá, biết rõ Tô Diệp Ngâm thích phụ thân của mình, nàng lại rắc muối vào miệng vết thương của nàng ta. Nhưng nàng không thể tự tay tìm mẹ kế ỉn được, nàng không muốn trong lòng phụ thân có người trọng yếu hơn nàng.

Tô Diệp Ngâm ngồi không lâu rồi rời đi. Trước khi đi ra cửa, Mộ Dung Gấm nghe rõ tiếng khóc của nàng, hiển nhiên là rất đau lòng! Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, cố gắng loại bỏ cảm xúc khác thường trong lòng đi, coi như nàng tâm địa sắt đá đi!

Trước cửa lớn, Mộ Dung Gấm và Văn Tử Khiêm đang chuẩn bị đi vào nhà, đột nhiên có một bóng dáng chạy như bay ra ngoài, trực tiếp va vào trong ngực Mộ Dung Chính. Mộ Dung Chính sững sờ: “Nàng là?”

Tô Diệp Ngâm kinh hoảng ngẩng đầu, vừa nhìn là Mộ Dung Chính, ngượng ngùng và hơn nữa là tuyệt vọng, xoay người chạy đi. Nhưng không nghĩ tới vướng chân Mộ Dung Chính, lập tức té xuống trước mặt, nhất thời kinh hãi: “A!”

Mộ Dung Chính nhanh mắt tay lẹ một tay nắm lấy hông của nàng kéo trở lại. Mà tư thế của họ liền thay đổi thành, Tô Diệp Ngâm mềm mại nằm ở trong ngực hắn, tay hắn nắm trọn eo nàng. Hai người gần như đồng thời phản ứng, một buông tay ra, một nhảy ra. Mộ Dung Chính lần đầu tiên có vẻ lung túng: “Cái đó, Tô cô nương..... Nàng đến tìm Cẩm nhi sao?”

Tô Diệp Ngâm mặt đỏ bừng, sống chết không chịu ngẩng đầu, âm thanh nhỏ như con muỗi: “Ta nhìn qua quận chúa rồi, đang chuẩn bị trở về!”

Văn Tử Khiêm ở một bên gật đầu liên tục, đối với phát triển này cực kỳ hài lòng, nói: “Mộ Dung, một cô nương như nàng phải một mình trở về hoàng cung. Đường xa như vậy, sợ rằng không an toàn. Không bằng người tiễn nàng đi!”

“À?” Mộ Dung Chính không kịp phản ứng, hắn không hiểu Văn Tử Khiêm có ý gì. Thấy Tô Diệp Ngâm cười duyên đáng thương, nhất thời mềm lòng: “Được rồi! Nếu như Tô cô nương không ngại, bản tướng tiễn nàng về!”

“À?” Lần này là Tô Diệp Ngâm kinh ngạc, nàng không ngờ Mộ Dung Chính đáp ứng đưa nàng về.

Văn Tử Khiêm mập mờ nháy mắt với nàng, nhỏ giọng nói: “Còn không mau đi, nhớ nắm chặt cơ hội!”

Rầm! Không thể nghi ngờ, mặt Tô Diệp Ngâm lập tức đỏ ửng, dọc theo đường đi chỉ cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Khi Văn Tử Khiêm đi tới phòng của Mộ Dung Gấm, thấy nàng tựa trên giường ngẩn người nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cười khê: “Cẩm nhi sao vậy? Ngoài cửa sổ có cái gì à?”

Mộ Dung Gấm hồi hồn: “Cha nuôi, người đã về rồi! Phụ thân đâu?”

Văn Tử Khiêm ngồi ở mép giường, cười thần bí với Mộ Dung Gấm: “Vừa rồi cha con đụng phải Tô cô nương, mặt hai người lập tức đỏ ửng. Hiện tại hắn đang đưa Tô cô nương về, ta xem là có hy vọng rồi!”

Mộ Dung Gấm im lặng, không ngờ Văn Tử Khiêm chưa buông tha là bà mới: “Nàng ta vừa nói tỷ tỷ nàng đem nàng đi gả cho người rồi, tại sao còn đùa giỡn?”

Nghe vậy, Văn Tử Khiêm cau mày: “Gả rồi hả? Cho người nào?”

“Nghe nói là nhị công tử thừa tướng!”

“Cái gì?” Văn Tử Khiêm đứng vụt lên, tròng mắt không thể tin được: “Tại sao có thể gả cho người như vậy?”

“Làm sao?” Mộ Dung Gấm rất ít khi nhìn thấy Văn Tử Khiêm luống cuống như thế này.

“Nhị công tử Trương gia nổi tiếng con nhà giàu Vân Đô, ăn chơi trác tang, khi nam đoạt nữ, hoành hành ngang ngược. Ở Vân Đô người nào nghe thấy tên của hắn đều hận ghiên răng. Hơn nữa hắn cưới rất nhiều thê thiếp, nghe nói một chính thê vừa được hắn cưới liền bị hắn say rượu đánh chết. Chỉ là gia thế chính hệ không cao nên không có người truy cứu.”

“Tại sao có thể như vậy.....” Sắc mặt Mộ Dung Gấm có chút khó coi.

“Cầm nhị, con sao vậy?”

Mộ Dung Gấm cúi đầu: “Vừa rồi con nói chúc mừng với nàng.....”

“Không trách được khi nàng đi ra hai mắt đều đỏ!” Văn Tử Khiêm không trách Mộ Dung Gấm. Ngay cả khi Mộ Dung Gấm có lỗi, cũng là do vô tâm. Huống chi so với Tô Diệp Ngâm, hắn thiên về Mộ Dung Gấm hơn.

“Cầm nhị, con không muốn nàng gả cho phụ thân con sao?”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, nàng không biết phải nói sao.

Văn Tử Khiêm thở dài: “Cầm nhị, ta hiểu rõ con sợ phụ thân con có người mới và đứa bé sẽ lạnh nhạt với con. Nhưng con cũng nên suy nghĩ ở góc độ phụ thân con! Hắn hiện nay chỉ hơn 40 tuổi, chánh trị tráng niên, bên cạnh không có người phụ nào sao được?”

“Huống chi nhà Mộ Dung hiện tại chỉ có mình con, không có con nối dõi, làm sao có thể khai chi tán diệp? Đợi đến khi hắn trăm tuổi, nhà Mộ Dung chẳng phải mất người hương hỏa?”

“Bất biến hữu tam. Vô hậu vi đại. Nếu như không sinh một đứa con, sau khi chết làm sao có thể gặp tổ tiên!”

“Đủ rồi!” Mộ Dung Gấm quát lạnh: “Người đi ra ngoài! Tự con suy nghĩ một chút!”

Đầu tiên Văn Tử Khiêm bị một tiếng kia của Mộ Dung Gấm làm chấn động, tiếp theo nhìn nét mặt lạnh lẽo của nàng. Trong ký ức của hắn đây là lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Gấm lộ ra nét mặt mạnh mẽ như vậy. Xem ra thật sự chạm đến vết thương của nàng.

“Con tốt nhất suy nghĩ một chút đi!”

Không nhìn bóng lưng của Văn Tử Khiêm, Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, không chút nhả nài. Nàng sẽ không buông tay, cũng không thể buông tay. Phụ thân là đồ duy nhất ở thế giới này nàng không muốn mất đi, cũng không muốn chia sẻ với người khác! Nàng không biết nếu như mình mất đi phần tình cảm này của phụ thân, nàng nên sống như thế nào.....

19. Q.1 - Chương 19: Bảo Vệ

Ban đêm khi người trong cung đến, Mộ Dung Gấm đứng dậy nghênh đón, cũng nhìn thấy người tới, có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn cúi đầu hành lễ: “Cầm Hoa tham kiến vương gia!”

Người tới là khánh vương Đông Phương Triệt, nàng không có qua lại với người này, không ngờ hắn lại đến tìm mình. Nhớ tới hôm qua hắn cứu mình, liền cảm kích nói: “Đêm qua đa tạ vương gia rat ăy cứu giúp!”

Đông Phương Triệt quan sát cô gái trước mắt, nàng vẫn như cũ giả bộ không kiêu ngạo không tự ti, tư thái bất ôn bất hỏa. Nhưng hắn luôn cảm thấy có chút gì đó không đúng. Nếu như nói đêm qua nàng bị Đông Phương Thực phi lễ mà nhảyw hồ, hôm nay sao lại có vẻ mặt như thế này? Thu hồi nghi ngờ, khẽ giọng nói: “Đứng lên đi!”

Vừa nói vừa đưa vật trong tay tới: “Đây là thuốc bổ thái tử kêu bổn vương mang cho ngươi, hôm nay Sở vương đột nhiên tới, hắn không thể phân thân, cho nên mới bảo bổn vương đưa.”

“Cầm Hoa cảm ơn thái tử điện hạ, làm phiền vương gia rồi!”

Đông Phương Triệt nhìn Mộ Dung Gấm, thấy khí sắc nàng không tệ: “Thân thể khá hơn chút rồi hả?”

Mộ Dung Gấm khẽ ngẩng đầu, nàng có thể nghe ra đây là Đông Phương Triệt quan tâm mình: “Thân thể đã không có gì đáng ngại, đại phu nói chỉ cần nghỉ ngơi. Làm phiền vương quan tâm rồi!”

“Đã như vậy, bổn vương cũng hoàn thành việc thái tử giao phó, ngươi nghỉ ngơi cho tốt! Bổn vương cáo từ!” Thiên Khải mặc dù không có cấm kỵ nghiêm trọng giữa nam và nữ, nhưng một nam tử ở lưu lại quá lâu trong phòng một cô gái chung quy cũng không phải chuyện tốt, cho nên Đông Phương Triệt nói xong những lời này liền đi.

Mộ Dung Gấm đưa thuốc bổ cho Mộc Hương: “Những thứ này đều là cống phẩm triều đình, không thể bán ra ngoài, để vào phòng kho của phủ đi!”

Mộc Hương gật đầu một cái nhận lấy, tùy tiện nói: “Tiểu thư, Khánh Vương quả nhiên là có tư thái nhân tài, không trách người bên ngoài luôn so sánh hắn cùng với thái tử!”

Mộ Dung Gấm cười cười không nói, so sánh cùng thái tử, thoát nhìn là chuyện rất quang vinh, nhưng cũng chính là một thanh kiếm kề bên. Không biết lúc nào sẽ đâm vào thân thể mình. Xuất sắc vào lúc này, cũng không phải là chuyện tốt! Nghĩ đến Đông Phương Triệt cũng rất hiểu điểm này, cho nên những năm qua hắn luôn không muốn liên quan đến triều chính. Có thể lui thì lui, an tâm làm một vương gia nhàn nhã. Nếu không hiện tại hắn sẽ không có bộ dáng này!

Mộ Dung Chính tiễn Tô Diệp Ngâm trở về, lúc trở lại cho Mộ Dung Gấm một cái khăn tay, phía trên thêu hai đoá sen trắng tinh, cực kỳ đẹp mắt, hơn nữa trên khăn còn thêu một chữ “gấm”. Tô Diệp Ngâm vốn là thêu cho Mộ Dung Gấm, nhưng lại bị Mộ Dung Gấm đã thương tâm cho nên quên mất. Cuối cùng nhờ Mộ Dung Chính mang về.

Mộ Dung Gấm cầm khăn tay, vuốt vuốt tranh trên khăn. Không khó để tưởng tượng Tô Diệp Ngâm có tâm tình gì khi thêu chiếc khăn này, một cô nương đơn thuần.....

Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, trong đáy lòng thở dài: nàng làm sai sao?

Tại thư phòng Mộ Dung phủ.

Văn Tử Khiêm đẩy cửa phòng ra thấy Mộ Dung Chính đang cầm một quyển sách ngồi bên cửa sổ, nhưng ánh mắt hắn không rơi vào trên sách, không biết là đang nghĩ cái gì. Nhận thấy được Văn Tử Khiêm đến, Mộ Dung Chính quay đầu lại: “Tử Khiêm, sao ngươi lại tới đây?”

Văn Tử Khiêm cười yếu ớt ngồi vào ghế đối diện hắn: “Mộ Dung cảm thấy Tô tiểu thư như thế nào?”

Mộ Dung Chính cũng Văn Tử Khiêm quen nhiều năm như vậy làm sao lại không hiểu ý của hắn, cười nhẹ: “Tử Khiêm, ngươi không nên nghĩ làm bà mai cho ta, Tô tiểu thư mặc dù không tệ nhưng nàng không có duyên với ta!”

“Ngươi có thể nói như vậy, xem ra ngươi cũng không phải không có ý. Huống chi ngươi có dám nói vừa rồi ngươi không phải suy nghĩ đến Tô tiểu thư?” Văn Tử Khiêm chắc chắn. Mặc dù bị Mộ Dung Chính cự tuyệt, nhưng hắn vẫn kiên trì ý kiến của mình. Hơn nữa ý kiến của hắn rất khó bị dao động. Cùng hắn đánh giặc nhiều năm cũng hiểu tính tình của hắn.

Mộ Dung Chính cúi đầu khép lại quyển sách trên tay: “Khi trở lại, ta vô tình nghe thấy có người nói Liên phi chuẩn bị gả Tô tiểu thư cho nhị công tử của Trương gia. Ta mới vừa chỉ cảm thán, một cô nương tốt như vậy bị người hại. Nhưng dù sao cũng là việc của Tô gia, ta cũng không thể làm gì.”

“Người không phải không thể làm gì. Chẳng qua căn bản là người không muốn làm!” Hai người chung sống mười năm, ở trước mặt đối phương, những lời nói dối đều bị nhìn thấu. Những lời nói của Mộ Dung Chính làm sao có thể gạt được Văn Tử Khiêm.

“Ta hiểu rõ người cố kỵ nha đầu Cẩm nhi. Nhưng người có nghĩ tới hay không, nhà Mộ Dung các người thì sao? Chẳng lẽ người thật sự hy vọng trăm năm sau nhà Mộ Dung tuyệt hậu hay sao?”

Mộ Dung Chính không muốn cùng Văn Tử Khiêm bàn luận vấn đề rối rắm này, cũng hỏi ngược lại: “Năm ấy, khi ta mất đi tất cả người nhà, người ta cơ hồ là hồng mắt. Quý gối trước cửa phủ tướng quân, chết lặng nhìn thi thể từng người bị mang đi. Khi đó, máu tươi nhuộm đỏ cả phủ tướng quân, ngay cả bên ngoài cách cửa lớn trăm mét cũng đều là máu, đều là máu người thân của ta!”

“Bởi vì nhà Mộ Dung bị diệt cả nhà, những kẻ đã từng là kẻ thù của nhà Mộ Dung bắt đầu hành động, thậm chí muốn giết ta người cuối cùng của nhà Mộ Dung, chân chính diệt tận gốc! Khi đám sát thủ kia đến, ta chán chường nghĩ, nếu như chết như vậy cũng tốt, ta có thể đi gặp người nhà! Nhưng những sát thủ kia cũng không thể đến gần ta, bị một bóng dáng nho nhỏ chặn lại!”

“Người vĩnh viễn không biết trong nháy mắt ta ngẩng đầu đó rung động như thế nào, cái người nho nhỏ đó giờ một thanh kiếm còn cao hơn cả người nàng, hung hăng nhìn chằm chằm đám sát thủ. Lạnh nhạt và bén nhọn vung trường kiếm trong tay, từng kiếm từng kiếm bức lui sát thủ. Trong mắt nàng chỉ có bảo vệ!”

“Trong nháy mắt nàng quay đầu gọi ta, “phụ thân”. Nước mắt và tuyệt vọng nhàn nhạt trong nhiều ngày trong khoảnh khắc đó bộc phát. Cuối cùng trời cũng không quên ta, đem huyết mạch trân quý nhất trả lại ta. Trận chiến ấy ta bị trọng thương, còn nàng thiếu chút nữa mất mạng lần nữa. Từ ngày đó, ta liền thề, ta muốn dùng cả đời bảo vệ nàng. Thế nhưng sau nhiều năm ta vẫn luôn là người được nàng chăm sóc. Ta thật không xứng là phụ thân!”

Văn Tử Khiêm lần đầu tiên nghe Mộ Dung Chính nhắc tới chuyện đó, lại không nghĩ rằng cảm động như vậy.

“Tử Khiêm, nếu như ta muốn vì nhà Mộ Dung khai chi tán diệt, khi ta ba mươi tuổi ta đã tái giá. Nhưng ta không có, bởi vì trong lòng ta, chỉ muốn tìm người diệt nhà Mộ Dung ta, báo huyết hải thâm thù này. Sau đó dùng cả cuộc đời của ta bảo vệ nữ nhi bảo bối duy nhất. Như vậy khi ta chết có thể mỉm cười xuống cửu tuyền!”

“Đúng như người nói, Tô tiểu thư là một cô nương tốt, nhưng nàng không có tư cách để ta ra tay, càng không thể nào cưới nàng. Bởi vì ta sẽ không cho bất kỳ một cơ hội nào, để cho nữ nhi của ta có chút uất ức nào cả. Đây chính là đáp án của ta!”

Văn Tử Khiêm không tiếp tục khuyên nữa, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên hấn bỏ qua kiên trì của mình. Hấn không thể làm khó Cẩm nhi, càng không muốn phá hủy tình cảm gắn bó sống chết này của cha con họ.

Ngoài cửa, khi Mộ Dung Chính dứt lời có một bóng dáng đơn bạc trong nháy mắt xoay người rời đi.....

20. Q.1 - Chương 20: Đông Phương Nhuận Kiều Ngạo

Mộ Dung Gấm vốn muốn ẩn núp cho đến khi Sở Dạ rời đi, nhưng không nghĩ đến ngày thứ hai liền có thánh chỉ, không thể không vào cung. Chỉ là hiện tại nàng thay đổi gương mặt, chắc hấn cũng không thể nhận ra. Mộ Dung Gấm suy nghĩ an ủi, nhưng cuối cùng sự thật nói cho nàng biết, nàng thật sự nghĩ sai rồi.

Mới vừa đi vào hoàng cung, Đông Phương Trạch xông tới trước mặt, lo lắng nhắc nhở: “Hôm nay Sở đế đột nhiên muốn gặp nàng, phụ hoàng cũng không có biện pháp. Có lẽ hần nhất thời vui thích, nàng cứ yên tâm!”

“Ta biết rồi!” Mộ Dung Gấm ung dung đáp nhưng trong lòng bắt đầu đánh trống. Trước kia thấy hoàng đế nàng cũng không lo lắng, nhưng nam nhân kia.....

Trong điện Thiên Hòa, Sở Dạ cùng Đông Phương Khải ngồi phía trên, hai người trò chuyện với nhau rất vui, một đám đại thần cũng bị kéo tới, ngồi đầy trong điện.

Thái giám tổng quản đi vào: “Khởi bẩm hoàng thượng, Cẩm Hoa quận chúa đến!”

Đông Phương Khải nhìn người đối diện một chút, bàn tay nhắc lên: “Tuyên!”

“Dạ!”

“Truyền Cẩm Hoa quận chúa yết kiến!”

Sở Dạ cầm ly rượu lên, con ngươi yêu nghiệt khẽ chau lại, mang theo ánh mắt không biết tên nhìn về phía đại điện.

Rất nhanh một bóng dáng xanh dương đi vào, nàng khẽ cúi đầu, sau đó đến trước đài quỳ xuống: “Cẩm Hoa tham kiến hoàng thượng. Ngộ hoàng vạn tuế!”

“Ha ha! Cẩm Hoa đứng lên đi!” Đông Phương Khải phát tay, sau đó hướng về phía Sở Dạ bên cạnh: “Đây là Sở hoàng!”

Mộ Dung Gấm không cần ngẩng đầu cũng biết người trước mặt là ai, nhưng hần là hoàng đế nước khác nên không cần quỳ lễ, cho nên Mộ Dung Gấm hơi cúi người: “Cẩm Hoa tham kiến Sở hoàng!”

“Miễn!” Âm thanh mê người, nữ nhân trong điện nghe được trong lòng không khỏi nhện nhạo. Mọi người si mê nhìn về phía nam tử tuấn mỹ nhân thần cảm phần, chỉ có Mộ Dung Gấm nghe được loại âm thanh này trong lòng ‘lộp bộp’ một chút.

Đông Phương Trạch vẫn nhìn chằm chằm nét mặt của Mộ Dung Gấm kể từ khi nàng bước vào, thấy nàng không giống những cô nương khác lộ ra vẻ mặt hoa si, trái tim thấp thỏm của hần mới thoáng rơi xuống đất. Hần cũng không biết tại sao hần lại có loại cảm xúc như thế này, nhưng theo bản năng hần không hy vọng Mộ Dung Gấm giống như những nữ tử khác. Bởi vì trong mắt hần nàng là đặc biệt

“Nghe nói thân thể ngươi không thoải mái, hôm nay tốt hơn chút nào chưa?” Đông Phương Khải quan tâm hỏi, biểu hiện của hần cho thấy hần coi trọng vị quận chúa này.

“Tạ hoàng thượng quan tâm, Cẩm Hoa đã tốt hơn rất nhiều!”

“Vậy thì tốt rồi, ngồi đi!”

Mộ Dung Gấm tạ ơn xoay người, nhưng nhìn vị trí kia có chút làm khó nàng. Theo phẩm cấp của nàng, vị trí của nàng nên ở phía sau tất cả các công chúa. Nhưng hiện tại nàng lại được an bài ở bên cạnh cửa hoàng tử, vị trí kế dưới vương gia. Cứ như vậy ngồi xuống, không biết phải nhận bao nhiêu ánh mắt xem thường.

Mộ Dung Chính cũng nhìn thấu nàng đang khó xử, đứng lên nói: “Hoàng thượng, tiểu nữ nhát gan, không bằng để nàng ngồi bên cạnh thần. Như vậy thần cũng yên tâm!”

Nghe vậy Đông Phương Khải cũng cười nói: “Mộ Dung a, cái này thì ngươi không đúng rồi. Đứa bé cần trưởng thành, phải luôn đối mặt với những người khác, ngươi không thể cả đời che chở. Cứ để nàng ngồi cùng với công chúa của trẫm, có chút tình cảm có phải tốt hơn không!”

Nói tới đây, làm sao có thể cự tuyệt, Mộ Dung Chính ngồi lại vị trí. Mộ Dung Gấm cũng chỉ đành nhắm mắt ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Nhuận, còn chưa ngồi xuống đã nghe thấy người bên cạnh xì một tiếng: “Tiểu quỷ nhát gan.”

Mộ Dung Gấm nhắm mắt, không cùng tiểu quỷ so đo!

Mặc dù là nói chuyện phiếm, nhưng giờ phút này cũng không khác bữa tiệc là mấy. Cũng may Sở Dạ mặc dù có nhắc đến nàng nhưng cũng không làm khó nàng. Giống như đã sớm quên có người là nàng. Cùng Đông Phương Khải đàm luận quốc sự dĩ nhiên chỉ là để người ngoài nhìn mà thôi. Mộ Dung Gấm rõ ràng cảm thấy ánh mắt kia không hề rời khỏi nàng, nhìn chằm chằm giống như muốn cầm một cái lỗ ở trên đỉnh đầu nàng vậy.

“Hừ, có người lấy được một cái phong hào, lại coi mình là tất cả. Cư nhiên coi lớn hơn đường đường công chúa Thiên Khải!”

Giọng nói châm chọc truyền đến, Mộ Dung Gấm mới phát hiện ngồi bên cạnh mình không ai khác chính là bát công chúa Đông Phương Hiểu. Trước Đông Phương Hiểu còn có ba công chúa, nhưng họ đều đã được hoàng thượng gả đi, lại không ở hoàng đô. Cho nên nơi này công chúa lớn nhất chính là Đông Phương Hiểu.

Mộ Dung Gấm không để ý đến nàng, chỉ là nhìn vẻ mặt cao ngạo không ai bì nổi, Mộ Dung Gấm đột nhiên nghĩ đến một người. Ngẩng đầu nhìn lại, ngồi ở bên cạnh Đông Phương Trạch, không phải là thía tử phi Tôn Phi Phi thì là ai? Hôm đó chính nàng ta là người đẩy nàng sao nàng không nhớ rõ! Cúi đầu, che đi tình quang!

Mộ Dung Gấm tự cho là ai cũng không nhìn thấy, lại không để ý đến ánh mắt Sở Dạ vẫn nhìn chằm chằm mình, làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của hắn. Mèo nhỏ che giấu tài năng! Sở Dạ khẽ nhếch môi vui thích cười, nhất thời mọi hoặc chúng sinh, tất cả sinh vật trong điện si mê. Ngay cả Đông Phương Hiểu cũng không còn châm chọc Mộ Dung Gấm nữa, ngược lại si ngốc nhìn, bộ dạng thiếu nữ đang hoài xuân.

“Xi! Có gì đặc biệt hơn người sao! Không phải đẹp hơn người một chút thôi sao?”

Lời nói thầm bên cạnh rơi vào lỗ tai của Mộ Dung Gấm, khiến cho nàng không nhịn được mỉm cười. Quay đầu nhìn về phía Đông Phương Nhuận, thiếu niên môi hồng răng trắng. khiến cho nàng nghi ngờ vì sao gương mặt giống nhau như đúc, Đông Phương Hiểu mắt cao hơn đầu, cao ngạo không nhìn đời, khiến cho người ta không thể nảy sinh một tia hảo cảm. Nhưng ở trên người Đông Phương Nhuận loại có một cảm giác thiếu niên khả ái!

Nhận thấy quan sát của Mộ Dung Gấm, Đông Phương Nhuận sững sờ, ngay sau đó mặt ‘vụt’ lên ngọn lửa, tức giận trừng mắt: “Nhìn cái gì?”

Thấy dáng vẻ tức giận của đứa nhỏ, Mộ Dung Gấm rốt cuộc không nhịn được bật cười. Nàng cười không giống những đại mỹ nhân cười một tiếng liền khuynh thành nhưng lại có một mùi vị đặc biệt riêng, sạch sẽ, ôn hòa, nhu nhu, khiến người ta thực thích. Đông Phương Nhuận tức giận xoay đầu đi, kiêu ngạo ngẩng đầu. Có đánh chết hắn cũng không thừa nhận bị nụ cười của Mộ Dung Gấm mê hoặc. Càng không có bởi vì nàng không coi trọng người trước mặt mà cảm thấy vui vẻ. Tuyệt đối không có.....

21. Q.1 - Chương 21: Phong Mang Sơ Lộ

Vốn chỉ là một bữa tiệc, tuy nhiên không biết một vị đại thần nào đó nói đến chuyện săn bắn vào mùa thu sắp tới, khiến cho Sở hoàng cũng muốn hưởng thụ một chút không khí săn bắn ở Thiên Khải. Đông Phương Khải suy nghĩ một chút rồi liền đồng ý, hơn nữa còn trực tiếp yêu cầu mọi người ngồi ở đây đều phải tham gia. Mùa xuân và mùa thu là hai mùa diễn ra hoạt động săn bắn của hoàng gia, vốn chỉ là một loại giải trí của hoàng đế sau lại trở thành hoạt động của tầng lớp quý tộc. Hôm nay lại có khách quý tới chơi, điều này cũng được coi là một phương thức chiêu đãi, có thể biểu thị một quốc gia cường thịnh lại không khiến người ghét.

Nếu đã quyết định, hoàng đế liền phát tay sai người đi chuẩn bị. Sáng sớm ngày mai liền xuất phát.

Mọi người tạ ơn rồi chuẩn bị rời đi. Mộ Dung Gấm vừa rời vị trí đã thấy Đông Phương Nhuận ngẩng đầu đi qua trước mặt nàng. Bộ dáng kia giống như rất hài lòng, lại như là cao ngạo. Mộ Dung Gấm thấy thế liền buồn cười một hồi, đồng thời cũng không giải thích được, không hiểu vị vương gia này như thế nào!

Thật ra thì cũng không có gì chuẩn bị, ăn ở đều đã có người phụ trách, mỗi người chỉ việc mang ít y phục và một vài vật dụng để dùng là có thể đi.

Sáng sớm ngày hôm sau đặc biệt có xe ngựa đến đón, mọi người đều tập hợp ở trước cửa thành, sau đó chờ hoàng đế cùng đi. Mà Mộ Dung Gấm không may là phải ngồi cùng xe với Đông Phương Hiểu, Đông Phương Hiểu lại mang theo Tô Diệp Ngâm, không khí bên trong xe nhất thời lúng túng, không ai nói gì, cứ như vậy một đường trầm mặc.

Khi tụ hợp, Mộ Dung Gấm đột nhiên phát hiện ra hôm nay có rất nhiều thiên kim tiểu thư cư nhiên không ngồi xe ngựa, ngược lại đổi thành cưỡi ngựa. Từng người một giả bộ cưỡi ngựa, hồng nhan kiều mị, hiên ngang mạnh mẽ, nhưng thế nào cũng có cảm giác kỳ quái.

Nhưng không lâu sau, khi nhìn thấy Đông Phương Khải và Sở Dạ thúc ngựa tới, Mộ Dung Gấm nhất thời hiểu ra, thì ra là muốn biểu hiện trước mặt Sở Dạ! Mộ Dung Gấm nhìn thấy, Đông Phương Hiểu cũng nhìn thấy, khẽ cắn răng gọi người dắt một con ngựa tới, nhảy lên đuổi theo. Hiểu nhiên là thua trời một vạn không bằng kém bạn một ly!

Vì vậy trong xe ngựa chỉ còn lại Mộ Dung Gấm và Tô Diệp Ngâm. Tô Diệp Ngâm không biết mở miệng như thế nào, mà Mộ Dung Gấm căn bản không muốn mở miệng. Vì vậy, một đường đi vẫn là trầm mặc.

Nơi săn bắn của hoàng gia là dãy núi không xangoại thành Vân Đô, được bao quanh bởi những hàng rào, bên trong nuôi dưỡng rất nhiều mãnh thú, đặc biệt cho quý tộc săn bắn trong hai mùa xuân thu. Mặc dù không xa nhưng vừa đi vừa nghỉ, ước chừng hai ngày mới tới được nơi.

Vì hưởng thụ không khí dã ngoại cho nên cũng không có ở trong khách sạn*, đều dùng lều thay thế.

*Nhà trọ dành cho tầng lớp quý tộc, ở trong bản convert ghi là “China Construction Bank” @@ không hiểu lắm nên đổi luôn.

Sai Mộc Hương và Đường Trúc đi sửa sang lều trại, Mộ Dung Gấm tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống nghỉ ngơi. Nhưng nàng còn chưa ngồi lâu đã đụng phải một cỗ hơi thở mãnh liệt khiến nàng không thể không đứng dậy: “Bái kiến Sở hoàng!”

Đỉnh đầu vang lên âm thanh dễ nghe của người nọ, lại màng theo một tia châm chọc: “Cấm Hoa quận chúa không cần ngẩng đầu nhìn người cũng biết là cô vương?”

Mộ Dung Gấm cả kinh, vừa muốn che giấu lại bị Sở Dạ cắt đứt: “Hiện tại bốn bề vắng lặng, nàng còn muốn giả bộ trước mặt cô vương? Nàng dẫn theo nữ tỳ kia, không phải là người bị ta làm cho ngất hay sao?”

Nghe vậy ngược lại Mộ Dung Gấm lại thản nhiên, ngẩng đầu. Đôi mắt bình tĩnh chống lại ánh mắt mê người kia: “Vậy Sở hoàng muốn làm sao?”

Sở Dạ giơ tay lên nâng cằm Mộ Dung Gấm, ngón tay cái mấp mờ trên đôi môi của nàng. Không biết tại sao hần lại đột nhiên nhớ nhung mùi vị hôn môi lần trước. Mộ Dung Gấm cuối cùng không nhịn được hắt tay hần ra, âm thanh lạnh lùng: “Sở hoàng, xin tự trọng!”

Đêm đó bởi vì người khó chịu mới để hần nhìn thân thể mình, còn bị như vậy..... Nếu nhưng không phải vì thân phận của hần nàng nhất định sẽ giết hần rồi. Bởi vì nàng không cho phép bất kỳ người nào biết bí mật của mình. Nhưng đáng chết lại không thể động thủ. Hôm nay người này lại chạy đến trước mặt nàng, đây không phải là buộc nàng ra tay hay sao?

“Muốn giết cô vương sao?” Sở Dạ dĩ nhiên không bỏ qua sát ý lóe lên trong mắt nàng. Nhưng hần cũng không tức giận, ngược lại càng thêm hứng thú. Bắt được tay nhỏ bé của Mộ Dung Gấm, sau đó đặt lên cổ mình. Âm thanh hấp dẫn mê người: “Cô vương phát hiện bí mật của nàng, có phải hay không nàng muốn giết người diệt khẩu? Hiện tại cô vương đang ở trước mặt nàng!”

Da thịt nóng bỏng dọa người, Mộ Dung Gấm rút tay của mình về, căm tức nhìn Sở Dạ: “Người điên!”

Nàng đầu tiên thấy có người đưa cổ ra trước mặt mình. Nếu như không phải quá tự tin vậy thì là kẻ điên. Mà bức mình nhất là nàng rất muốn giết người trước mắt nhưng lại không thể động thủ. Quy tắc của đất trời, duy nhất chuyện nàng không thể tước đoạt..... đó chính là chi mệnh vương giả!

“Người điên.... Sao?” Sở Dạ nhìn Mộ Dung Gấm từng bước từng bước đi xa, nụ cười bên môi cũng không biến mất, ngược lại càng sâu hơn.

“Đứng lại!” Mộ Dung Gấm vừa chuẩn bị trở lại lều lại bị người hét ngừng, bắt đắ dĩ quay đầu: “Công chúa điện hạ có gì chỉ bảo?”

Đông Phương Hiểu tức giận đằng đằng đi tới, giơ tay lên tát Mộ Dung Gấm. Mộ Dung Gấm nhanh chóng giơ tay lên nắm cổ tay của nàng ta, âm thanh lan”Công chúa điện hạ có ý gì?”

“Có ý gì?” Đông Phương Hiểu rút tay về, tức giận nói: “Người và Sở hoàng làm gì chính người rõ, tiện nhân không biết xấu hổ!”

Từ trước tới nay Mộ Dung Gấm vẫn là lần đầu tiên bị người thẳng mặt mắng, thánh nhân cũng sinh hỏa khí, nàng nắm quyền dè xuống, cố gắng giữ bình tĩnh: “Đây chính điều công chúa Thiên Khải được dạy dỗ?”

“Người đừng nói nhăng nói cuội. Ta cho người biết, người đừng nghĩ quyền rũ Sở hoàng. Chỉ với bộ dáng này của người, không xứng để xách giày cho bổn cung. Đừng tưởng phụ hoàng ban cho người thân phận quận chúa liền vô pháp vô thiên. Ta cho người biết, chỉ cần ta muốn, tùy thời có thể bóp chết người!”

May là sức chịu đựng của Mộ Dung Gấm khá tốt. Thiếu chút nữa Đông Phương Hiểu mắng rách họng, đây chính là một công chúa ư?”

“Con mắt nào của công chúa thấy ta quyền rũ Sở hoàng? Còn nữa, ta hi vọng công chúa biết rõ một chút, ta không chỉ là quận chúa được hoàng thượng phong, ta còn là dòng chính nữ nhi của nhất phẩm tướng quân. Cũng không phải là con kiến để công chúa tiện tay bóp chết!”

“Người còn dám mạnh miệng? Vừa nãy chính ta ở phía sau toàn bộ đều nhìn thấy, rõ ràng chính người quyền rũ Sở hoàng. Thường ngày cho rằng người là người thành thật, không ngờ trong xương lại là hồ ly tinh. Tiện nhân có mẹ sinh không có mẹ dạy.....”

“Ba....!” Một tiếng bạt tai vang giòn.

“Người..... Người dám đánh ta?” Đông Phương Hiểu bụm mặt, hoàn toàn không thể tin, trừ Liên phi, chưa bao giờ có người dám đánh nàng.

Mộ Dung Gấm thu tay lại, khí lạnh tản quanh thân, trên mặt không lộ vẻ gì, không chút nào cảm giác người mình đánh là một công chúa: “Công chúa điện hạ vẫn là không nên vì ta mà mất đi hình tượng cao quý. Những lời vừa nói, cũng không phải là lời một công chúa nên nói.”

Dứt lời Mộ Dung Gấm nâng bước đi, nàng giả bộ yếu đuối vì để che giấu mình, nhưng cũng sẽ không mềm yếu để người khi dễ. Nếu quả thật bắt đắ dĩ nàng không ngại lộ bộ mặt khác!

“Mộ Dung Gấm, người đứng lại đó cho ta.....” Đông Phương Hiểu gào thét nhào tới.

Mộ Dung Gấm ung dung xoay người, cười yếu ớt nói: “Đại khái công chúa có thể nói chuyện ta đánh người với hoàng thượng. Đồng dạng ta cũng sẽ đem những lời vừa nói nói không sót một chữ cho hoàng thượng. Đến lúc đó nhìn hoàng thượng xác định thiên về bên ai?”

Mộ Dung Gấm mỉm cười rời đi, mà Đông Phương Hiểu đứng tại chỗ cắn răng. Tuy nhiên nàng ta căn bản biết mình không thể đi tố cáo được. Nếu không kết quả nàng.....

“A! Công chúa điện hạ cao quý của chúng ta sao vậy?” Tôn Phỉ Phỉ đi tới thấy dáng vẻ Đông Phương Hiểu hận không thể ăn thịt người, nhất thời vui vẻ.

“Không phải chuyện của người!” Đông Phương Hiểu hận trừng mắt nhìn nàng ta. Bụm mặt rời đi.

Tôn Phỉ Phỉ đứng tại chỗ, thái độ trở nên âm trầm: “Người được đẩy Mộ Dung Gấm, dám gạt ta!”

Lần trước nàng đẩy mạnh Mộ Dung Gấm xuống hồ, Mộ Dung Gấm vẫn không tìm nàng gây chuyện. Nàng cho rằng Mộ Dung Gấm sợ, người nhất gan làm sao dám đối nghịch với nàng. Đến hôm nay nàng lại dám đánh công chúa, hơn nữa lại xuất khẩu uy hiếp. Người như vậy sao có thể là một quả hồng mềm? Nghĩ như vậy nàng có cảm giác bị lường gạt. Nhưng nàng hoàn toàn quên. Mộ Dung Gấm căn bản không trên

chọc nàg, tất cả đều là nàg tìm tới.

22. Q.1 - Chương 22: Tướng Quân Đã Xảy Ra Chuyện

Ngày thứ hai, tất cả mọi người dậy thật sớm, thị vệ chuẩn bị tốt mũi tên cùng lưng ngựa, chuẩn bị xuất phát.

Đông Phương Khải mang theo mấy hoàng tử của mình, còn Sở Dạ mang theo hai thị vệ mình mang theo, đoàn người rất nhanh tiến vào rừng. Bởi vì hoàng thượng không hạn chế nữ nhân không thể đi vào cho nên những tiểu thư thế gia có tâm tư kia cũng thúc ngựa đi theo.

Đông Phương Hiểu cười ngựa tới, trên cao nhìn xuống nhìn Mộ Dung Gấm: “Mộ Dung Gấm, sao ngươi không cười ngựa?”

Mộ Dung Gấm cười yếu ớt, giống như đêm qua chưa từng có tranh chấp với Đông Phương Hiểu: “Không nhọc công chúa quan tâm, chúc công chúa chơi vui vẻ!”

Đông Phương Hiểu cũng không dễ dàng bị nàng lừa dối, giấu cợt cười khiêu khích: “Nhưng ngươi đường đường là nữ nhi của nhất phẩm đại tướng quân, chẳng lẽ cười ngựa cũng không biết? Mọi người đều nói hồ phụ vô khuyển nữ, ngươi không phải muốn làm trò cười cho người ta?”

Mộ Dung Gấm cũng không phải người dễ dàng bị người ta kích thích, vẫn cười yếu ớt như cũ: “Mỗi người đều có một sở trường sở đoản riêng, công chúa cần gì phải so đo chuyện này?”

“Hừ! Mộ Dung Gấm, ngươi chờ đó cho ta!” Nói không lại được Mộ Dung Gấm, Đông Phương Hiểu quăng xuống lời nói ngoan độc thúc giục ngựa rời đi.

Tôn Phỉ Phỉ sau khi Đông Phương Hiểu đi mới bước từng bước cao quý đi tới, âm thanh bất dương bất âm: “Cẩm Hoa quận chúa thật có bản lĩnh, bát công chúa điều ngoa cũng bị ngươi trị cho phục.”

Mộ Dung Gấm giống như không nghe thấy lời châm chọc của nàng ta, hơi hành lễ: “Bái kiến thái tử phi!”

Thấy bộ dáng này của nàng, hỏa khí của Tôn Phỉ Phỉ bốc lên. Thấy bốn bề vắng lặng, đến dáng vẻ cao quý cũng không muốn làm: “Mộ Dung Gấm, ngươi còn giả bộ. Ngươi cho rằng bốn cung còn có thể bị cái bộ dạng này của ngươi lừa gạt sao?”

“Cẩm Hoa không biết thái tử phi có ý gì!”

“Hừ! Không biết? Vậy thì bản cung chỉ điểm cho ngươi!” Tôn Phỉ Phỉ cao ngạo ngẩng đầu lên, chỉ dùng nửa ánh mắt nhìn Mộ Dung Gấm: “Thời gian trước ngươi có ý đồ quyến rũ thái tử, đáng tiếc lại bị bản cung phát hiện, bản cung chỉ giáo huấn nhỏ với ngươi, ngươi cư nhiên lại chuyển ý đồ sang Sở hoàng, còn không biết liêm sỉ quyến rũ Sở hoàng. Bản cung khuyên ngươi tự nên biết thân phận của mình, không nên vọng tưởng những điều không nên nghĩ. Sở hoàng tự thể người trời, há có thể coi trọng mặt hàng như ngươi!”

“Ngươi câm mồm!” Mộc Hương ở một bên không nghe nổi nữa, là thái tử phi thì sao? Lời nói khó nghe như vậy cũng nói ra được, hơn nữa lại là nói tiểu thư nhà mình, quả thật tức chết nàng. Đường Trúc cũng giận dữ, nhưng nàng tin tưởng Mộ Dung Gấm, cho nên nàng không lên tiếng.

“Mộc Hương, lui xuống!” Mộ Dung Gấm quát nhẹ, Mộc Hương uất ức im lặng.

“Quả nhiên hạng người gì dạy ra nô tỳ vậy, ngươi với chủ tử đều là một dạng không có quy củ!”

Mộ Dung Gấm hít sâu một hơi, nhìn Tôn Phỉ Phỉ cười nhạt một tiếng, nhưng trong chớp mắt xuất hiện ngay cạnh nàng ta. Lúc không ai kịp nhìn thấy gì, tay đã đặt trên cổ Tôn Phỉ Phỉ. Âm thanh ôn hòa nhưng Tôn Phỉ Phỉ nghe như gió lạnh thảng mưng truyền tới: “Thái tử phi, ngươi cũng nên biết ai cũng có ranh giới cuối cùng. Cẩm Hoa không có ý tranh đoạt cái gì với ngươi, nhưng ngươi cũng đừng quá phận! Nếu không Cẩm Hoa cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì!”

“Đúng rồi, cuối cùng nhắc nhở thái tử phi một chút, ngàn vạn lần không nên ăn không được trong chén lại nhìn trong nồi, nếu không.....” Gà bay trứng vỡ, được không bằng mắt!

Lời cuối cùng Mộ Dung Gấm không nói, hiển nhiên là đủ rồi. Ra ngoài hai ngày nay, Mộ Dung Gấm vẫn luôn thấy Tôn Phỉ Phỉ ngăn người nhìn Sở Dạ. Hiển nhiên cũng đã bị yêu nghiệt câu hồn. Nếu không phải ngại vì mình đã kết hôn, sợ rằng nàng ta đã sớm đuổi theo Sở Dạ!

“Thái tử phi.....Thái tử phi.....” Rất lâu, cho đến khi cung nữ bên cạnh gọi nàng ta, Tôn Phỉ Phỉ mới phục hồi tinh thần. Tiếp theo là sợ, mới vừa rồi khi Mộ Dung Gấm ở bên cạnh, nàng ta thiếu chút nữa cho là mình sẽ chết. Cho tới bây giờ sống lưng vẫn còn đông cứng, trong lòng vẫn còn sợ hãi!

“Quá đáng sợ, quá đáng sợ.....” Kể cả khi đối mặt với Đông Phương Triệt khi tức giận nàng ta cũng không hề cảm thấy đáng sợ như vậy, cảm giác như tiếp cận với cái chết!

Bởi vì tất cả mọi người đều đã đi cho nên Mộ Dung Gấm không có việc gì làm, cũng không cần làm cái gì, liền dẫn hai nha đầu đi vòng vòng. Trước kia nàng vẫn ở trong núi, mặc dù thích cảnh non xanh nước biếc nhưng không đến mức quá mê muội. Chỉ là thỉnh thoảng nhìn xem có thảo được tốt không, nhìn thấy liền sai Mộc Hương đào lên. Như vậy dạo tới dạo lui lúc dừng lại thu hoạch được cũng không ít.

“Tiểu thư, tại sao thái tử phi phải dẫn mặt người?” Mộc Hương không hiểu.

Mộ Dung Gấm không muốn giải thích cho nàng ta. Lấy trí thông minh của Mộc Hương, coi như nàng giải thích cũng không hiểu: “Sao ta biết được, người nên đi hỏi nàng ta!”

“Vậy hay là thôi, em xem dáng vẻ của thái tử phi chính là muốn ăn thịt người!” Mộc Hương le lưỡi nói.

Mộ Dung Gấm nhìn nàng một cái, chỉ cười không nói.

Đi dạo một vòng trở lại, thời gian cũng không còn nhiều lắm, nhưng còn chưa vào lều đã nhìn thấy một đồng người vội vàng vây quanh lều trước mặt. Mộ Dung Gấm kéo một thái giám lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thái giám nhận ra Mộ Dung Gấm, nhất thời vội la lên: “Tướng quân, tướng quân bị tên bắn đã thương!”

“Cái gì?” Rầm, Mộ Dung Gấm cả người sững sờ, sau một khắc thân thể thật nhanh phóng tới lều trại kia.

23. Q.1 - Chương 23: Để Cho Ta Thử Một Chút

“Tránh ra! Tránh ra!” Đường Trúc vô cùng rõ ràng Mộ Dung Chính ở trong lòng Mộ Dung Gấm có địa vị như thế nào. Thấy nàng vội vã như vậy cũng không cần nàng, luôn đi phía trước tách những người vây quanh lều ra.

Rốt cuộc cũng đi được vào, mới nhìn thấy hoàng thượng và một đám vương gia đều ở đây. Đông Phương Thực quỳ ở dưới đất, vẻ mặt có chút chán chường. Mộ Dung Gấm không để ý lễ nghi, vọt thẳng tiến vào. Mắt thấy Mộ Dung Chính ngồi ở trên giường, cánh tay đã được băng qua, nhưng vẫn có máu chảy ra, vải băng cũng bị nhiễm đỏ. Mộ Dung Gấm thở phào nhẹ nhõm, cũng may, chỉ bị thương ở cánh tay!

“Phụ thân, chuyện gì đã xảy ra?”

Mộ Dung Chính dùng y phục che cánh tay: “Không có việc gì, chỉ là tên loạn không cần thận bắn tới. cũng may không phải trọng thương, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Thấy Mộ Dung Chính do dự, Mộ Dung Gấm nhất thời khẩn trương: “Chẳng lẽ phụ thân còn bị thương ở chỗ khác?”

“Không có! Thương thế của ta chỉ có một chút như vậy, nhưng Tô tiểu thư vì cứu ta, đã bị trọng thương!”

“Tô Diệp Ngâm? Nàng cứu người?” Mộ Dung Gấm có chút không tin được, cô gái yếu đuối như vậy cư nhiên lại cứu phụ thân mình.

Mộ Dung Chính gật đầu một cái: “Lúc ấy ta đang bơi hoàng thượng săn thú, cũng không để ý nhiều như vậy. Đột nhiên có tên bay tới, bởi vì ta lo lắng cho hoàng thượng nên không tránh kịp. Nhưng không nghĩ Tô tiểu thư ở đằng sau cứu ta một mạng. Một mũi tên trúng cánh tay của ta, một mũi tên khác trực tiếp bắn vào ngực Tô tiểu thư!”

Dứt lời, Mộ Dung Chính nhìn về phía Mộ Dung Gấm, ánh mắt van xin: “Cẩm nhi, ta hiểu rõ mình không nên nói như vậy, nhưng..... Tô tiểu thư đang ngàn cân treo sợi tóc, cho nên.....”

Mộ Dung Gấm hít một hơi sâu: “Phụ thân, con hiểu!”

Mộ Dung Gấm xoay người đi ra ngoài, nghe thái ý đang hồi báo với Đông Phương Khải: “Bẩm hoàng thượng, thương thế của Tô tiểu thư vô cùng nghiêm trọng. Mũi tên kia ở giữa hai xương sườn, hơn nữa ảnh hưởng tới phổi, neus như tùy tiện lấy ra, sợ rằng Tô tiểu thư sẽ khó giữ được tính mạng!”

“Tại sao có thể như vậy? Một lũ lang băm, không phải chỉ là trúng một mũi tên thôi hay sao? Có thật là nghiêm trọng như vậy?” Đông Phương Nhuận nghe vậy không nhịn được lên tiếng chỉ trích thái y. Hắn với Đông Phương Hiểu bất đồng nhưng hắn lại vô cùng thích tiểu di này. Hôm nay nghe nàng bị thương nặng dĩ nhiên là cực kỳ gấp gáp.

“Không sao cứu đệ, không phải bọn họ đang nghĩ biện pháp cứu Tô tiểu thư hay sao? Đệ phát giận cũng không giúp được gì.” Đông Phương Triệt khuyên nhủ.

“Hừ!” Đông Phương Nhuận mặc dù bỏ qua cho thái y nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, hạn không được ngay lập tức kéo ra ngoài chém.

“Vương thái y, vậy bây giờ nên làm như thế nào? Không thể lấy tên ra thì không thể trị được, người nên nghĩ biện pháp gì đi chứ?”

“Hoàng thượng thứ tội, chúng thần đã cố hết sức!”

“Đáng chết! Cứu một người cũng không được, người còn làm thái y làm gì? Còn không bằng lôi ra ngoài chém!” Đông Phương Nhuận tức giận nói. Nếu không phải Đông Phương Triệt lôi kéo hắn, khẳng định hắn đã xông tới.

“Dừng!” Đông Phương Khải mở miệng quát Đông Phương Nhuận ngừng lại. Nhìn người đầy phòng, mím môi trầm ngâm. Mặc dù mạng của Tô Diệp Ngâm không quan trọng đối với hắn, nhưng hắn cũng không thể ngồi yên không nói đến.

Mộ Dung Gấm nghe đến đây mới đứng dậy: “Để cho ta thử một chút đi!”

“Nàng?” Mọi người quay đầu, hiển nhiên là không thể tin được.

“Một tiểu nha đầu như người có thể làm gì? Đứng ở đây làm loạn thêm!”

Đông Phương Khải cũng khoát khoát tay: “Cẩm Hoa, đây không phải là chuyện giỡn!”

“Để cho nàng thử đi!” Người nói là Đông Phương Trạch. Hắn nhìn chăm chăm Mộ Dung Gấm, trong mắt không chút hoài nghi nào, gật đầu với nàng một cái: “Trước tiên nàng vào xem một chút!”

“Hoàng huynh, làm sao huynh có thể như vậy? Thái y cũng không có cách nào, nàng có thể có biện pháp gì? Chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả thái y?” Đông Phương Hiểu hoài nghi đầu tiên. Mặc dù nàng không quan tâm người ở bên trong, nhưng nàng cũng không tin tưởng Mộ Dung Gấm có bản lĩnh đó.

Lúc này Mộ Dung Chính cũng từ bên trong đi ra: “Hoàng thượng, xin cho Cẩm nhi thử một lần. Nếu như có gì ngoài ý muốn, thần nguyện gánh chịu tất cả trách nhiệm!”

Đông Phương Trạch cũng lập tức nói: “Phụ hoàng, nhi thần lấy tính mạng bảo đảm!”

Lần này, không chỉ có mọi người kinh ngạc, ngay cả Mộ Dung Gấm cũng có chút ngoài ý muốn. Nàng không hiểu Đông Phương Trạch tin tưởng nàng đến đâu. Ngay cả khi hắn biết thân phận của mình nhưng chuyện này thái y cũng không có biện pháp, hắn tại sao lại tin tưởng nàng?

“Không được! Ta không thể đem tính mạng của tiểu di đưa cho nàng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm như thế nào?” Đông Phương Hiểu vẫn ngăn cản như cũ.

“Thái tử, người cũng không thể ở một phía tin tưởng nàng. Đây chính là chuyện liên quan đến sinh mạng con người!” Tôn Phỉ Phỉ nhìn Đông Phương Trạch vì Mộ Dung Gấm đánh cuộc tính mạng, lửa ghen trong lòng nhất thời lại thiêu cháy.

Rốt cuộc, Sở Dạ ngồi một bên chưa hề lên tiếng ngắt đầu: “Nếu Cẩm Hoa quận chúa dám mở miệng, hiển nhiên là đã nắm chắc. Nếu không cứ cho nàng thử một chút!”

Nghe vậy Đông Phương Khải rốt cuộc gật đầu: “Được!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy cũng không thèm nhìn sắc mặt của hắn, triệu Mộc Hương và Đường Trúc đi đến lều bên cạnh.

Mấy thái y vây quanh Tô Diệp Ngâm nhưng không ai dám xuống tay. Đường Trúc trực tiếp đuổi toàn bộ mọi người ra ngoài, cũng không quản bọn họ có nét mặt gì. Sau đó trực tiếp sai những người bên cạnh đi chuẩn bị chậu than và rượu mạnh.

Mấy vị thái y bị đuổi ra, mặc dù sắc mặt giận dữ nhưng đều là giận mà không dám nói, dù sao cũng được hoàng thượng chấp thuận. Tất cả mọi người lẳng lặng chờ, đương nhiên là đang đợi kết quả, cũng có người là chờ xem kịch vui, ví dụ như Đông Phương Hiểu và Tôn Phỉ Phỉ.

Họ không chút nào tin tưởng Mộ Dung Gấm có thể trị được. mấy vị thái y cũng đã bó tay hết cách, nàng là một thiên kim tiểu thư chẳng lẽ có bản lĩnh hơn những thái y kia?

Sở Dạ cũng không biết Mộ Dung Gấm biết y thuật, nhưng hắn tin tưởng nàng. Nếu nàng đã mở miệng cũng chưa chắc đã làm được, mặc dù có chút vô đoán, nhưng chính hắn cũng cảm thấy như vậy.

Bên trong lều, Mộ Dung Gấm cắt bỏ từng kiện quần áo của Tô Diệp Ngâm, lộ ra ngực nhuộm đầy máu, dùng khăn lông lau sạch vết máu. Đường Trúc lấy một viên thảo dược dút vào miệng Tô Diệp Ngâm, mặc dù không thể cứu nàng nhưng nhờ viên thuốc này sẽ kéo dài được tính mạng cho nàng ta.

“Tốt lắm!” Mộc Hương đem lưỡi dao được chế với hình thù kỳ lạ ngâm ở trong rượu, sau đó hơi lửa cho Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm rửa tay trong rượu, nhận lấy dao mổ, gật đầu với Đường Trúc một cái, Đường Trúc lập tức điểm mấy huyệt quan trọng trên người Tô Diệp Ngâm, thuận tiện lấy ra viên dạ minh châu chiếu sáng cho Mộ Dung Gấm. Mộc Hương đứng ở một bên chờ Mộ Dung Gấm ra lệnh.

Mộ Dung Gấm thận trọng đem lưỡi dao đặt lên, hoàn toàn tập trung tinh thần, không được phép xảy ra một chút sơ xuất nào. Hai khắc trôi qua, cuối cùng Mộ Dung Gấm cũng ngắt đầu, sau đó dùng một tay khác rút mũi tên ra!

24. Q.1 - Chương 24: Ban Thưởng

Mộ Dung Gấm liếc Tô Diệp Ngâm vẫn đang cau mày trong hôn mê, tâm tình càng thêm phức tạp. Nhận lấy kim khâu Mộc Hương đưa, từng chút từng chút khâu lại vết thương dữ tợn kia, cuối cùng dùng khăn lau vết máu ở ngoài, rồi thoa kim san dược lên trên.

“Tốt lắm!” từ trong tình trạng tập trung cao độ Mộc Hương thở ra một hơi, mỗi lần làm trợ thủ cho tiểu thư nàng có cảm giác chết đi sống lại!

Đường Trúc nhẹ nhàng bưng chậu nước cho Mộ Dung Gấm rửa tay, sau đó giúp Tô Diệp Ngâm mặc quần áo vào. Thấy khí sắc nàng vẫn kém như trước, nhưng tính mạng đã được bảo vệ. Chỉ cần tiểu thư ra tay, chắc chắn là muốn chết cũng không thể chết!

“Đã ở trong lâu như vậy, rốt cuộc nàng ta đang làm gì vậy?” Người ngoài cửa chờ lâu, nhất thời không nhịn được.

“Nói không chừng bây giờ đang ngồi trong đó khóc đấy, ai bảo nàng ta tự cho là đúng!”

“Đến lúc đó người không cứu được, ngược lại hại người ta một mạng!”

“Đúng vậy.....”

Đang lúc mọi người đang bàn luận âm ỹ, cửa lều bị kéo lên, Mộ Dung Gấm sắc mặt có chút tái nhợt bước ra ngoài.

“Nhìn bộ dáng kia của nàng ta chắc chắn là không có biện pháp!”

“Mau gọi thái y xem một chút, đừng để cho chết!”

Thái y nghe vậy vội vọt vào.

Thái tử phi Tôn Phi Phi đi lên, trong mắt không che dấu được sự hài lòng, âm thanh lại giống như vô cùng đau đớn: “Cầm hoa quận chúa, coi như người được phụ hoàng yêu thích, cũng không thể lấy tính mạng của Tô tiểu thư đùa giỡn! Dù sao cũng là một mạng người!”

Đông Phương Hiểu đứng lên, không biết là hài lòng hay thật quan tâm: “Mộ Dung Gấm, nếu như nàng xảy ra chuyện gì, bản công chúa không tha cho người!”

Những người khác không nói gì, nhưng nhìn Mộ Dung Gấm với ánh mắt vô cùng khinh bỉ và giễu cợt.

Chỉ có Đông Phương Trạch và Sở Dạ chưa từng thay đổi thái độ. Đông Phương Trạch nhìn về phía Mộ Dung Gấm: “Cầm Hoa quận chúa, hiện tại nàng nên nói một chút với mọi người!”

Ngay lúc này, hai thái y vội vàng đi ra, vẻ mặt không thể tin. Đang trong lúc mọi người cho là tuyên bố tin tử, bọn họ lại run rẩy nói: “Cư nhiên.....Rút ra.....”

“Hơn nữa người vẫn còn sống.....”

“Cái gì?”

“Làm sao có thể?”

Mộ Dung Gấm cũng mặc kệ những người này có sắc mặt gì, chỉ hơi cúi người: “Cầm Hoa đã từng đến quân đội của phụ thân, gặp qua một lão quân y rút tên cho binh lính bị trúng tên. Cầm Hoa thấy Tô tiểu thư ngàn cân treo sợi tóc, cho nên lớn mật thử một lần. Cũng may, không làm nhục hoàng mệnh!”

“Ông trời! Nàng cư nhiên là thử một lần?”

“Đây chính là mạng người nha!”

“Nhưng, cư nhiên nàng lại cứu được người!”

“Tốt!” Đông Phương Khải tán thưởng nhìn Mộ Dung Gấm, vung tay lên: “Cầm Hoa quận chúa trong cái khó ló cái khôn, gan dạ sáng suốt hơn người. Trẫm muốn khen thưởng người, nói đi, muốn ban thưởng cái gì?”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái: “Cầm Hoa cứu Tô tiểu thư chỉ bởi vì nàng ấy đã cứu tính mạng phụ thân. Cầm Hoa chỉ muốn báo ân, không cầu hoàng thượng ban thưởng. Huống chi, nếu Cầm Hoa muốn hoàng thượng ban thưởng, chỉ sợ phải xin lỗi Tô tiểu thư lấy mệnh cứu ân tình rồi!”

Lần đầu tiên, Đông Phương Khải thân là hoàng đế bị người cự tuyệt nhưng không cảm thấy tức giận, ngược lại cảm thấy cô nương này có tình có nghĩa. Nếu ban đầu ban thưởng Mộ Dung Gấm chỉ bởi vì lời nói của Mộ Dung Chính, ngược lại trong giờ phút này hẳn thật lòng muốn thưởng cho nàng. Nếu hẳn mở miệng, mặc kệ Mộ Dung Gấm có muốn hay không hẳn nhất định sẽ ban thưởng: “Mặc dù người nói như vậy, nhưng trẫm vẫn muốn ban thưởng. Thưởng không phải chỉ vì người cứu nàng một mạng, mà là vì trí tuệ cũng sự sáng suốt, gan dạ của người. Chỉ là với người, trẫm thật đúng là không biết thưởng cái gì cho tốt?”

Đông Phương Khải suy nghĩ một chút, mắt liếc một đám thái y, đột nhiên có một ý tưởng: “Người có thiên phú về y thuật, không bằng trẫm ban thưởng cho người làm quan?”

“Hoàng thượng, không thể!”

“Hoàng thượng! Từ xưa đến nay trong triều đình đều là nam tử, làm sao có thể để một nữ tử làm quan?”

“Phụ hoàng, xin nghĩ lại!”

“Được rồi! Trẫm còn chưa mở miệng, các ngươi kêu la cái gì?” Đông Phương Khải xệ mặt xuống, sau đó nói với thái giám bên cạnh: “Hạ chỉ, Cẩm Hoa quận chúa gan dạ sáng suốt hơn người, có tình có nghĩa, mặc dù y thuật không tinh nhưng thắng ở có lòng, phong làm quan ngũ phẩm thái y viện, đi theo thái y học tập y thuật!”

Mộ Dung Gấm không cự tuyệt được, đành phải gật đầu tạ ơn. Chỉ là nàng nghĩ: Cấp hạ xuống! Quận chúa là nhị phẩm, hôm nay được ban chức quan ngũ phẩm, liền hạ xuống ba cấp.....

“Chúc mừng!” Đông Phương Trạch là người đầu tiên nói chúc mừng với nàng. Thật ra trong lòng hắn nghĩ, chức quan này Mộ Dung Gấm làm thật uất ức, theo như hắn nghĩ, cho người thái y viện nghĩ hết cũng được.

“Cám ơn!” Mộ Dung Gấm không hề có sắc mặt vui mừng.

Mà những người khác lại có những suy nghĩ khác, nữ tử làm quan, từ xưa ít có. Mà mười lăm tuổi làm quan như nàng lại tuyệt đối không có. Mặc dù cũng chỉ là chuyện nhỏ nhưng cũng là ngũ phẩm nha! Có người cả đời sợ rằng cũng chỉ lên đến được huyện lệnh thất phẩm! Mặc dù nghĩ là như vậy nhưng thân phận của Mộ Dung Gấm còn đó, coi như không có phần thưởng này thân phận kia cũng không cho phép họ khinh thường, cho nên trong lòng liền lấy lại cân bằng.

Chỉ có Tôn Phỉ Phỉ và Đông Phương Hiểu thiếu chút nữa vo hồng khăn trong tay, cắn nát răng. Đáng chết, lại bị nàng làm cho náo động rồi!

Đông Phương Nhuận phức tảo nhìn Mộ Dung Gấm. Gương mặt khả ái hồng hồng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không đi lên mà xoay người vào xem Tô Diệp Ngâm.

Giải quyết chuyện bên này xong, Đông Phương Khải mới bắt đầu trừng phạt người đang quỳ trên đất sám tội. Nhưng cũng chỉ là phạt nhỏ, nửa năm bổng lộc, úp mặt vào tường sám hối, cứ như vậy mà bỏ qua!

Ở bên dòng suối nhỏ, Mộ Dung Gấm một mình đứng trên cỏ, tay thả vào trong nước chà xát. Nàng không thích nhuộm máu, không thích chút nào, thậm chí là có cảm giác buồn nôn. Cho nên sau mỗi lần dính máu, nàng đều sẽ tắm một lần rồi lại một lần, tắm cho đến khi trong lòng không khó chịu nữa mới thôi!

Nắm một nắm cỏ xanh bên cạnh, siết chặt sau đó dùng lực chà xát tay mình, không bao lâu ngón tay trắng nõn dính màu xanh của cỏ.

Trong lúc Mộ Dung Gấm chuẩn bị tiếp tục chà xát tay, trước mặt nàng xuất hiện một đôi giày đen thêu kim long cao quý. Sau một khắc mu bàn tay nàng được một đôi tay thon dài nắm.....

25. Q.1 - Chương 25: Có Chút Tà Ác

Một bàn tay thon dài, xương khớp rõ ràng nắm lấy tay của Mộ Dung Gấm, một bàn tay khác lấy ra khăn gấm màu xanh dương, làm ướt, sau đó đặt ở trên tay Mộ Dung Gấm bắt đầu lau chùi, từng chút từng chút, vô cùng nghiêm túc.

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu, chống lại gương mặt yêu nghiệt tuần tú của Sở Dạ. Khoảng cách gần như vậy, càng cảm thấy dễ nhìn. Hắn giờ phút này khẽ cúi đầu, hai mắt nghiêm túc vô cùng. Có lẽ bởi vì cỏ xanh không dễ dàng rửa đi cho nên lông mày hắn khẽ nhíu, mà bộ dáng này của hắn lại khiến động lòng người nhất.

Có lẽ bị vẻ chăm chú của Sở Dạ hấp dẫn, Mộ Dung Gấm cư nhiên quên mất phải rút tay lại, sau đó cứ như vậy ngơ ngơ ngác ngác nhìn hắn, mặc cho hắn dùng chính tay mình từng chút từng chút lau chùi sạch sẽ!

“Tốt lắm!” Nhìn bàn tay khôi phục lại màu da, Sở Dạ cực kỳ hài lòng với kiệt tác của mình.

Trong nháy mắt Mộ Dung Gấm mới không phục tinh thần, thu tay mình lại: “Sao người lại ở đây?”

Nghe xưng hô của nàng, mày kiếm của Sở Dạ nâng lên, không gọi hần là “Sở hoàng”, không che giấu trước mặt hần nữa sao? Không biết tại sao, trong lòng cảm thấy vui vẻ, mà âm thanh lại mang theo chế nhạo: “Vốn dĩ là tẩn bộ, tuy nhiên lại nhìn thấy một đứa ngốc ở trên bờ sông ngược đãi bàn tay của mình. Cuối cùng nhìn không nổi nên ta giúp một tay.”

Khỏe mắt Mộ Dung Gấm chợt co rúm, cư nhiên nàng lại bị người ta nói là “đứa ngốc”, hơn nữa lại là tên hoàng đế khốn khiếp đáng chết này!

“Ồ! Đó không phải là Sở hoàng và Cẩm Hoa quận chúa hay sao?” Một âm thanh kinh nghi* vang lên, Tôn Phi Phi cất bước tới, hung hăng trợn mắt nhìn Mộ Dung Gấm một cái, nhưng khi quay đầu nhìn về phía Sở hoàng dáng vẻ yếu điệu, cười nói tự nhiên: “Tham kiến Sở hoàng, không ngờ Sở hoàng cũng ở đây, thật đúng lúc nha!”

*Kinh nghi: Kinh ngạc+ngghi ngờ. (Cái con mụ Phi Phi này thật đúng là cái dạng chen ngang mà. Mất cảnh đẹp)

“Thái tử phi có chuyện gì sao?” Sở Dạ đứng dậy chấp tay, chỉ là hơi thở không còn như trước, trở nên lạnh lùng hơn.

Nghe được âm thanh từ tính của Sở hoàng, Tôn Phi Phi hồi xuân tâm nhận nhạo, thật vất vả mới bình phục được kích động trong lòng, dịu dàng nói: “Chẳng qua là cảm thấy nơi đó có chút phiền muộn, cho nên đi ra ngoài một chút, lại không nghĩ được gặp Sở hoàng!”

Mộ Dung Gấm đem một màn này nhìn ở trong mắt, trong mắt lóe lên một tia tà ác. Ai kêu Sở Dạ vừa rồi nói nàng như vậy, không thể trách nàng thất đức nha, đứng lên nói: “Ta đột nhiên nhớ tới có chuyện cần làm, cáo từ trước! Thái tử phi một mình ở chỗ này tẩn bộ không an toàn, không bằng Sở hoàng hãy theo bồi thái tử phi đi!”

Dứt lời, Mộ Dung Gấm rất không nghĩa khí bước đi, không cần quay đầu nàng cũng có thể tưởng tượng về mặt Tôn Phi Phi là xuân tâm nhận nhạo, mà Sở Dạ lại đen như đít nòi!(Thâm~.~!)

Trở lại lều trại, xa xa Mộ Dung Gấm đã nhìn thấy Đông Phương Hiểu cùng mấy vị thế gia tiểu thư nói chuyện, bộ dáng rất vênh váo hả hê. Mắt chuyển một cái, Mộ Dung Gấm kéo một cung nữ lại, đưa ột đỉnh bạc hỏi: “Người đi nói cho bát công chúa, nói rằng.....” (Không còn từ gì để nói. Ngắc cổ nhìn lên trời cười ha ha, chỉ trách anh Dạ số phận hẩm hiu chứ đừng trách chị Cẩm thù dai)

Nhìn cung nữ chạy tới, lặng lẽ nói gì đó với bát công chúa, sau đó lập tức thấy sắc mặt của Đông Phương Hiểu kịch biến, mang theo mấy cung nữ hấp tấp chạy hướng dòng sông!

Mộ Dung Gấm có thể tưởng tượng cảnh tượng hai người chạm mặt, không khỏi như ý cười một tiếng, cười được một lúc nàng mới kịp phản ứng, nàng đang làm gì vậy? Đây cũng không phải là chuyện tình nàng nên làm, lúc nào nàng lại trở lên tà ác như vậy?

Xoa xoa mặt của mình, để ỉh tỉnh táo một chút: Đều do Sở Dạ làm hại!

Lúc Đông Phương Nhuận đi ra, nhìn thấy Mộ Dung Gấm đang vỗ vỗ mặt mình, bị vẻ đáng yêu của nàng thu hút, ngược lại nhìn vô cùng tốt. Phục hồi tinh thần, ý thức được mình đang nghĩ gì, nhất thời mặt đỏ rực, nhanh chóng xoay người tránh đi. Thật vất vả bình phục tâm tình, mới nhớ tới mình là muốn nói lời cảm ơn với Mộ Dung Gấm, cảm ơn nàng cứu tiểu di. Vì vậy xoay người đi ra ngoài, nhưng Mộ Dung Gấm đã không còn ở đó..... Bởi vì chuyện xảy ra như vậy, chuyện săn thú bị ngưng nửa ngày, ngày thứ hai lại tiếp tục. Chỉ là Mộ Dung Chinh không thể tham gia, Mộ Dung Gấm lại bị Đông Phương Khải điểm danh, không thể không cưỡi ngựa đi theo!

Rốt cuộc cũng được chơi, người vui nhảy là Mộc Hương. Cưỡi ngựa xông lên trước. chỉ đáng tiếc là khả năng cưỡi ngựa của nàng giống nhau, tài bắn cung cũng giống nhau, con ngựa vừa đi vừa nghỉ, luôn không nghe lời. Tài bắn cung lại càng thâm không nỡ nhìn, bắn nửa ngày, tên còn chưa tới năm mét liền tự do rơi xuống, chó có nói là đi săn bắn con vật.

“Uhm!” Mộc Hương bệt bệt miệng, mặc dù có chút ỉu rữ, nhưng mà một khắc sau lại tinh thần lại phấn chấn, tiếp tục vỗ con ngựa không nghe lời vọt đi.

Đường Trúc ở phía sau nhìn nàng ta, có một loại kích động muốn xách nàng ta vứt bỏ, thật sự là quá mất mặt rồi.....

Ngược lại Mộ Dung Gấm lại không cảm thấy cái gì, nếu Mộc Hương có thể bắn trúng, đó mới là kỳ quái.

Mấy con thỏ rừng kinh hoàng chạy qua, Đường Trúc nhìn về phía Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư không bắn sao?”

Mộ Dung Gấm nghe thấy vậy, lúc này mới chậm rãi cầm cung lên, nhận lấy tên Đường Trúc đưa tới, thoáng dùng sức, tìm đường bắn, nhắm ngay một con thỏ trắng, sau đó buông lỏng tay, về một nhát bay ra ngoài. Mộ Dung Gấm than nhẹ: “Đáng tiếc, không bắn trúng!”

Nhưng Mộ Dung Gấm vừa cảm thán dứt, một mũi tên khác đã bắn trúng con thỏ này, hơn nữa còn bị cố định trên mặt đất.

Hai binh lính phụ trách nhốt con mồi chạy tới, nhưng bọn chúng cũng không nhốt con mồi lên ngay mà trước hết rút mũi tên ra, sau đó đem mũi tên mà Mộ Dung Gấm không bắn trúng cắm vào thân thể con thỏ. Một người trong đó cầm thỏ đi tới, cung kính nói: “Tham kiến quận chúa, đây là thỏ của ngài.”

Mộ Dung Gấm và Đường Trúc đồng thời giật giật khóe miệng, chuyện ăn gian này cũng quá rõ ràng, hơn nữa..... Con thỏ này thật đáng thương, chết rồi còn bị ghim xuống đất.....

Cảm thấy có ánh mắt nhìn, Mộ Dung Gấm ngẩng đầu nhìn, đã thấy Đông Phương Nhuận đang nhìn nàng. Mà sau khi nàng nhìn tới, hần lập tức kiêu ngạo xoay đầu đi, giống như là khinh thường, nét mặt kia Mộ Dung Gấm có chút đỏ khốc đỏ cười.

26. Q.1 - Chương 26: Đông Phương Thực Vô Sĩ

Bởi vì có Đông Phương Nhuận thỉnh thoảng giúp một tay ăn gian, cho nên ba người Mộ Dung Gấm không phải là không có thu hoạch, Mộc Hương càng thêm giữ chặt con mồi không chịu thả, giống như những con vật kia đều là do nàng ta bắn được.

Ban đêm sau khi săn thú xong, không thể thiếu dạ tiệc bên đồng lửa. Tất cả con mồi săn được đều được mang đi xử lý, chỉ chờ tới tối dành ọi người thưởng thức mỹ vị.

Đuổi Mộc Hương và Đường Trúc đi, Mộ Dung Gấm lúc này mới nhìn Mộ Dung Chính vẫn đang muốn nói lại thôi với nàng: “Phụ thân, có việc gì vậy?”

Mộ Dung Chính sắc mặt phức tạp, do dự chốc lát rồi mới nói: “Tô tiểu thư tỉnh, muốn gặp con một lần!”

Mộ Dung Gấm gật đầu tỏ vẻ đã biết: “Con sẽ đi thăm nàng một chút!”

Nhìn bóng lưng Mộ Dung Gấm rời đi, Mộ Dung Chính không biết tại sao trong lòng hốt hoảng: “Cẩn nhi.....”

Mộ Dung Gấm xoay người: “Phụ thân còn có chuyện khác?”

Mộ Dung Chính há miệng, mới phát hiện mình không biết nên nói cái gì, bất đắc dĩ phát tay một cái: “Thôi! Không có, con đi đi!”

Mộ Dung Gấm hồ nghi nhìn hần một cái, nhưng không hỏi nhiều, xoay người hướng lầu trại phía xa, xa xa nhìn thấy một thân tỏa ánh sáng vàng nhạt. Tôn Phỉ Phỉ và Đông Phương Hiểu đứng chung một chỗ, hai người giương cung bạt kiếm, tựa hồ đang cãi vã cái gì đó. Mộ Dung Gấm không nhận được cong môi, nghĩ đến trong thời gian ngắn hai người này tìm đến không biết bao nhiêu phiền phức cho nàng rồi!

Vén rèm lên, Tô Diệp Ngâm vẫn như cũ nằm trên giường, bên cạnh một nha đầu đoan chính cầm bát thuốc từng chút từng chút dứt cho nàng. Thấy Mộ Dung Gấm đi vào, Tô Diệp Ngâm phát tay bảo nha đầu kia rời đi, khổ sở cười một tiếng: “Nàng tới rồi!”

Mộ Dung Gấm ngồi vào bên giường của nàng, sắc mặt bình thản nhưng hàm chứa cảm kích: “Nàng đã cứu phụ thân ta một mạng, cảm ơn!”

Tô Diệp Ngâm cũng không bởi vì một câu cảm tạ của Mộ Dung Gấm mà cảm thấy vui mừng, quay đầu sang một bên, giống như nhớ lại: “Sáu năm trước, ta từng theo mấy đường huynh đường muội đến biên cương, bởi vì nơi đó là thảo nguyên rộng rãi nhất cùng với những con ngựa béo tốt. Nhưng khi chúng ta tới, chờ đợi chúng ta không phải là thảo nguyên mà là một đám tắc hung thần sát ác. Bọn họ cướp của giết người, vô ác bất tác, vừa xông lên liền chặt một cánh tay của đường huynh ta, sau đó tranh cướp tài sản của chúng ta. Khi đó, mọi người đều cực kỳ sợ hãi, ta thậm chí sẽ nghĩ chết tại nơi này. Nhưng ngay sau đó, Mộ Dung tướng quân và hai vị tướng sĩ đi ngang qua. Hắn không chút do dự ra tay tương trợ, hắn cũng bị thương, nhưng lại đem tất cả các ác tắc chém chết toàn bộ, đã cứu mạng của chúng ta!”

“Khi đó toàn bộ bọn họ đều bị dọa đến không dám nhúc nhích, chỉ có ta nhìn hắn, nhìn hắn không sợ hãi chút nào đánh nhau với ác tắc. Khi đó ta liền cảm thấy hắn là nam tử dũng cảm nhất thế giới. Khi hắn bị thương, ta nghe thấy có người gọi hắn là Mộ Dung tướng quân. Sau đó ta mới biết, thì ra hắn chính là người được gọi là “chiến thần” tướng quân!”

“Ta đối với Mộ Dung tướng quân là cảm kích và cảm ơn. Hành động hôm qua, tất cả là vì báo đáp ơn cứu mạng ngày đó. Cho nên nàng có thể yên tâm!”

Mộ Dung Gấm thu liễm ánh mắt, Tô Diệp Ngâm mặc dù đơn thuần, nhưng không ngốc. Cho nên nàng ta cái gì cũng đều nhìn ra. Chỉ là nàng ta không có cầu xin khác, chỉ nói cho Mộ Dung Gấm biết, nàng ta sẽ chấp nhận, nàng ta sẽ không giành người với nàng!

Khiến Mộ Dung Gấm lần nữa nhìn về phía Tô Diệp Ngâm, ánh mắt không tự chủ có một tia thưởng thức, cũng có một tia giãy dụa, nhưng tia giãy dụa kia được che giấu ở chỗ sâu nhất của con người, không thể thấy bóng dáng: “Ta có thể đồng ý với nàng ba điều kiện!”

Tô Diệp Ngâm không nói gì, nàng ta không biết Mộ Dung Gấm có thể vì nàng ta làm những gì. Nhưng nàng ta biết, có một chuyện, nàng ta tuyệt đối không thể nói yêu cầu!

Thời điểm dạ tiệc, Mộ Dung Gấm có chút tâm sự nặng nề, Mộc Hương cắt một khối thịt thỏ mang tới, lấy lòng cười một tiếng: “Tiểu thư, có chuyện gì mà người nản lòng, thoái chí? Cười đi mà! Có chuyện gì đau lòng có thể nói ra!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy thịt thỏ, nhưng không lên tiếng. Khóe miệng hơi nâng, nhàn nhạt cười. Mộc Hương thấy vậy, cười thật tươi, sau đó lại phấn đấu với thỏ nướng trước mặt mình!

Mộ Dung Gấm nhìn Mộc Hương một chút, sau đó quay đầu hỏi Đường Trúc: “Ban đầu tại sao ta lại nhận nha đầu Mộc Hương này?”

Đường Trúc giựt giựt khóe miệng, Vấn đề của Mộ Dung Gấm hỏi là tâm khảm trong lòng, nàng vẫn muốn hỏi hay sao! Nàng được tiểu thư cứu, sau đó một lòng một dạ đi theo nàng. Nàng có võ công, có độc thuật, ám khí càng xuất quỷ nhập thần. Nàng vẫn cho là chính mình mới có tư cách đi theo tiểu thư, nhưng.....

Đường Trúc còn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp Mộc Hương, nàng ta là một tiểu khát nhi lời thôi lếch thếch. Vì lấp bao tử đuổi theo con gà con của người ta. Con gà kia rõ ràng chỉ là một con gà chừng một tháng tuổi, tiện tay có thể bắt được. Nhưng Mộc Hương lại phải đuổi theo nó tới nửa ngày, lông cũng bị rút hết. Nàng dám khẳng định từ khi ra đời đến giờ, lần đầu tiên nhìn thấy người đàn như thế. Cuối cùng nàng không nhịn được, ra tay bắt lấy con gà, sau đó đặt vào tay của nàng ta.

Sau đó.....Sau đó nàng ta đi theo bọn họ, sống chết vẫn theo. Cuối cùng Mộ Dung Gấm cười một tiếng, từ đó nhận Mộc Hương. Sau đó nàng cùng với người ngu nhất thế giới này ở cùng nhau.....

Mộ Dung Gấm hỏi như vậy, nàng tự nhiên sẽ không nói như vậy. Suy nghĩ một chút, rốt cuộc được từ ngữ thích hợp: “Đại khái, là bởi vì nàng ta đơn thuần!” Dân và ngu xuẩn, cùng nghĩa với đơn thuần, nói như vậy chắc là không sai

Mộ Dung Gấm nghe vậy cũng không nhịn được nâng khóe mắt: “Quả thật đủ đơn thuần.....”

“Tiểu thư, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Mộc Hương thấy hai người thần thần bí bí, lập tức vây lại, trong tay còn cầm một cái chân thỏ để gặm.....

“Không! Thịt thỏ này rất ngon! Em cảm thấy sao?” Mộ Dung Gấm rất không phúc hậu lừa dối cô nàng “đơn thuần” này. Căn bản Mộc Hương không phản ứng kịp, “ha ha” cười một tiếng, nỗ lực nhai vài miếng thịt rồi nuốt xuống: “Vâng, ăn thật ngon!”

Đường Trúc thật sự nhìn không nổi, trực tiếp quay đầu nhìn về phía khác!

Bữa tiệc đến nửa đêm, Mộ Dung Gấm thật sự ngồi không yên, xoay người chuẩn bị đi hóng mát một chút. Nhưng vừa mới đi được không xa, nàng liền bị một người ngăn cản. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về người đi tới: “Vương gia, có chuyện gì sao!”

Qua ba tuần rượu, giờ phút này Đông Phương Thực có chút men say, nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh. Điều hắn giấu trong lòng đã lâu rốt cuộc cũng nói ra: “Ngày hôm qua nàng vì bốn vương mạo hiểm, bốn vương thật vui mừng.....”

“Vương gia hiểu lầm, ta đã nói qua, ta chỉ là vì báo đáp ân tình Tô tiểu thư cứu phụ thân!” Mộ Dung Gấm lạnh lùng nói.

Đông Phương Thực lắc đầu một cái, ngẩng đầu muốn sờ mặt Mộ Dung Gấm: “Chờ bốn vương trở về, phải đi cầu xin phụ hoàng cho nàng gả cho ta. Ta sẽ để cho nàng thuận lợi vui vẻ gả tới, so với chính phi của bốn vương, chỉ cần nàng thật lòng đối với ta, ta nhất định chuyên sủng một mình nàng.....”

Mi mắt Mộ Dung Gấm không nhịn được chớp hai cái, cuối cùng thật sự nghe không vô, gơ tay vung lên, bột trắng bay trong không khí, Đông Phương Thực hét lên một tiếng rồi ngã gục. Mộ Dung Gấm không nhìn hắn, trực tiếp đi vòng qua. Ngày hôm qua hắn làm bị thương phụ thân nàng, bởi vì thời cơ chưa tới, cho nên nàng tạm thời không ra tay. Nhưng nếu hắn thật dám đi cầu xin thánh chỉ, nàng tuyệt đối lập tức giết hắn _____ tuyệt không do dự!

27. Q.1 - Chương 27: Thái Y Viện

Mấy ngày săn thú trôi qua rất nhanh, bởi vì Mộ Dung Gấm là người khiêm tốn, hơn nữa lại cố ý thu lại hơi thở của mình, khiến cho người ta không chú ý đến sự tồn tại của mình. Cho nên trong khoảng thời gian này cơ hồ không ai tới quấy rầy nàng!

Vừa mới trở lại phủ tướng quân, lập tức liền có quan phục được mang tới, là quan phục ngũ phẩm. Bởi vì Mộ Dung Gấm là nữ nhi, cho nên tướng quân cải đổi một chút, coi như là không tục khí nhưng cũng không tính là đẹp mắt! Trừ quan phục, còn có thánh chỉ phong bổ và lệnh bài tiến vào hoàng cung!

“Ha ha! Tiểu cô cô thật lợi hại, cư nhiên làm quan ngũ phẩm. Quả thực tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả*!”

*Trước không có ai mà sau này cũng khó có người như vậy.

“Tất nhiên, cũng không nhìn tiểu cô cô của chúng ta là ai!”

“Ha ha!”

Nghe hai người nói lớn như vậy, Mộ Dung Gấm bất đắc dĩ quay đầu: “Hai vị thúc thúc giễu cợt Cẩm nhi rồi!”

“Ai! Giễu cợt? Chúng ta mừng thay tiểu cô cô không được ư?”

“Đúng vậy! Từ xưa đến nay nữ nhi làm quan rất ít, hôm nay tiểu cô cô được phong quan ngũ phẩm, hơn nữa còn được hoàng thượng đích thân phong. Được đặt trong sử sách, đây là một điều rất long trọng!”

Văn Tử Khiêm đi vào, trên tay vẫn là bút Lang Hào không rời người: “Cẩm nhi mai phải lập tức đi, mặc dù sẽ không có quá nhiều người khi dễ con, nhưng con phải cẩn thận. Quan trường phức tạp, lòng người hiểm ác, nhất là con lại vào hoàng cung, cần phải cẩn thận hơn!”

“Nghĩa phụ an tâm. Cẩm nhi hiểu!” Mộ Dung Gấm gật đầu một cái, ngay sau đó âm thanh trở lên trầm muộn: “Mọi người phải đi rồi ă?”

Lần này, Triệu Thành và Vương Vũ cũng không cười được nữa. Bọn họ cũng không muốn, nhưng đây là sứ mạng của bọn họ: “Hồi triều báo tình tình chiến sự chỉ cần nửa tháng. Hiện tại chúng ta đã ở một tháng có thừa, cũng đã thỏa mãn rồi!”

“Tiểu cô cô cũng không cần lo lắng, chúng ta sẽ chăm sóc tướng quân thật tốt, còn có đám tiểu tử kia!”

Mộ Dung Gấm khẽ rũ mắt: “Khi nào thì đi?”

“Hôm nay!” Trả lời là Văn Tử Khiêm, hắc vổ vổ Mộ Dung Gấm: “Nha đầu ngốc, đừng lo lắng, ba năm sau chúng ta còn trở lại!”

Ba năm, lại ba năm..... Mộ Dung Gấm gật đầu một cái: “Con hiểu, con đi phân phó người chuẩn bị đồ!”

Chờ Mộ Dung Gấm rời đi, Vương Vũ không nhịn được khóc lên: “Ô, ta thật sự không bỏ được! Lần sau gặp tiểu cô cô đã là ba năm sau rồi!”

Triệu Thành cũng khó chịu, đối với bọn họ mà nói, sống chết đã không phải là vấn đề cần quan tâm nữa rồi. Mỗi quan tâm duy nhất của bọn họ cũng chỉ là ba năm một lần được trở lại nơi ấm áp_Mộ Dung tướng phủ này. Hiện tại đã phải đi, ai muốn đây?

Mộ Dung Gấm một đường đi tới hậu viện, xa xa có thể thấy được một đám tướng sĩ đang chơi cùng bọn nhỏ. Cưỡi ngựa, nhảy cao, mặc cho những đứa bé kia gây sự trên thân mình, nghĩ đến là không nỡ bỏ. Cho nên đây chính là thời gian hưởng thụ cuối cùng của bọn họ. Hôm nay vài quốc gia biến đổi, nói không chừng ngày nào đó sẽ xảy ra chiến tranh. Hôm nay từ biệt, có thể ba năm sau vẫn có thể nhìn một lần nữa, nhưng cũng có thể..... Vĩnh viễn không thấy.....

Có lẽ lá rơi mùa thu quá bi thương, khiến Mộ Dung Gấm cũng có một cảm giác phiền muộn, quả nhiên..... Nàng vẫn không cách nào thích được mùa biệt ly này.....

Ngày thứ hai, Mộ Dung Gấm dậy thật sớm, gọi Đường Trúc và Mộc Hương hầu hạ mặc y phục. Từ trên xuống dưới, y phục vừa người, đem đến cho nàng thêm nhiều anh khí. Mộc Hương không nhịn được vây quanh Mộ Dung Gấm vài vòng, khen: “Thì ra tiểu thư mặc y phục này lại đẹp như vậy!”

Đường Trúc liếc nàng một cái: Tiểu thư mặc gì mà chẳng dễ nhìn!”

Mộc Hương cũng liếc lại một cái, nhưng lại không mạnh miệng với Đường Trúc, coi như đã chấp nhận cách nói này!

Bởi vì đau lòng nữ nhi, cho nên Mộ Dung Chính tự mình hướng hoàng thượng cầu xin. Chấp thuận Đường Trúc mang kiếm vào cung, dễ dàng bảo vệ Mộ Dung Gấm. Mà Mộc Hương dĩ nhiên là quần lấy tiểu thư nhà mình muốn đi theo không rời!

Vừa tới cửa cung liền có thái giám hướng dẫn nhận Mộ Dung Gấm. Thái giám tới đón nàng không tới hai mươi tuổi, môi hồng răng trắng, cười lên mang theo chút xấu hổ: “Quận chúa, nô tài là An Dương, thuộc thái y viện. Về sau trong quá trình ngài nhậm chức ở thái y viện, có chuyện gì liền phân phó với nô tài!”

“Phân phó người, vậy chúng ta làm gì?” Mộc Hương có chút tức giận nhìn chằm chằm tên thái giám muốn giành chén cơm của mình.

An Dương hiền hòa cười một tiếng: “Tỷ tỷ nói đùa, tỷ tỷ đương nhiên là đi theo bên cạnh quận chúa. Tiểu nhân chính là người chạy việc. Các tỷ tỷ không quen với hoàng cung, có chuyện gì liền phân phó, như vậy dễ dàng hơn!”

“Vậy cũng không sai biệt lắm!” Mộc Hương che miệng cười trộm, nghe nói hoàng cung có rất nhiều món ngon, ha ha

Đường Trúc đánh một cái vào đầu của nàng ta, đánh bayhoang tưởng không giới hạn của nàng đi. Gật đầu với An Dương một cái: “Làm phiền người!”

Mộc Hương che đầu, trừng mắt kháng nghị. Đáng tiếc không có người để ý nàng! Mộc Hương nghĩ: ô ô ô, luôn bị Đường Trúc đè ép, thật là số mạng bi thảm.....

“Không phiền toái!” An Dương xấu hổ cười một tiếng, khom lưng làm dấu tay mời với Mộ Dung Gấm: “Quận chúa mời theo nô tài!”

Thái y viện nói là ở hoàng cung nhưng cũng không thể hoàn toàn coi là vậy. Hoàng cung chia làm rất nhiều nơi, đại khái cũng coi như là bốn khu vực: Kim Loan điện dùng để các thần tử vào triều và Ngự Thư Phòng đồng thời là chính điện, là nơi cao nhất trong bốn khu vực hành chính. Khu vực thứ hai chính là nơi bao vòng ngoài hoàng cung: Ngự lâm quân. Khu vực thứ ba là các ngành phục vụ riêng cho hoàng cung, bao gồm ăn, mặc, ở mà Thái y viện nằm trong đó. Nhưng so với những ngành khác, Thái y viện chính là lớn nhất, hơn nữa tỷ lệ người nhớ đến cũng lớn hơn. Khu vực thứ tư còn lớn hơn, đó chính là hậu cung của hoàng đế, đặc biệt là nơi ở của phi tử.

Bốn khu vực mặc dù cùng tồn tại trong hoàng cung, nhưng lại phân biệt rất nghiêm khắc. Nhất là bên ngoài khu vực hậu cung, được phòng thủ rất nghiêm, đương nhiên là sợ bị Đế vương đội nón xanh!

Trừ khu vực thứ nhất ở ngoài, Thái y viện cũng coi như là gần hậu cung nhất. Bởi vì ngộ nhỡ hậu cung có người nào đó ốm đau cũng phải ngay lập tức có mặt!

An Dương mặc dù nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng hiểu được tương đối nhiều. Đọc theo đường đi vẫn giới thiệu công việc Mộ Dung Gấm nên làm. Thật ra thì rất đơn giản, làm một chút tạp dịch tại Thái y viện, ví dụ như là sửa sang lại dược liệu, quản lý trưng mục hàng ngày. Công việc rất dễ dàng!

Khi vừa đến Thái y viện, Mộ Dung Gấm nhìn thấy một màn vô cùng hùng vĩ, mười mấy ngự y xếp thành hàng, lấy viện trưởng Ngô đại nhân làm đầu, cười vô cùng “thân thiết” với Mộ Dung Gấm: “Hoan nghênh quận chúa tới Thái y viện của chúng ta. Ở đây là tất cả thái y trong viện, nếu như quận chúa có gì cần, xin cứ việc phân phó!”

Mộ Dung Gấm mở tầm mắt: Viện trưởng Ngô, ta chỉ là một chức quan nho nhỏ, người làm như vậy nếu như truyền đi sợ rằng lại tưởng rằng ta tự cao tự đại!”

“Quận chúa nói đúng! Vậy chúng ta giải tán!” Viện trưởng Ngô vẫn vẻ lấy lòng như cũ, nhìn về phía An Dương mặt lập tức sưng lên, giả bộ uy nghiêm: “An Dương! Người từ nay về sau phải hầu hạ quận chúa cho tốt, không thể để có chuyện không may!”

“Dạ!”

“Ừm!” Làm bộ gật đầu một cái, sau đó phất tay kêu mọi người giải tán rồi mới chấp tay cáo từ với Mộ Dung Gấm rồi rời đi.

Mộ Dung Gấm im lặng, nghĩ muốn lấy lòng nàng, lại bày uy quan, rõ ràng.....

“Viện trưởng, nàng ta không phải chỉ là một chức quan nho nhỏ thôi hay sao? Mặc dù nàng ta là quận chúa nhưng nơi này là Thái y viện, tại sao chúng ta phải cung kính với nàng ta như vậy?” Một thái y bất mãn nói với viện trưởng Ngô. Theo ý hắn, dù là quận chúa nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nha đầu được phong, cũng không phải là công chúa hoàng gia, bọn họ sao phải đối đãi như vậy?

Viện trưởng Ngô vuốt râu, bình chân như vại thở dài nói: “Người a! Thật là thiếu cặn, nàng ta là nữ nhi duy nhất của Mộ Dung Chính, Mộ Dung Chính là ai? Trong triều đình, ngay cả ba vị quốc công đều phải nể ba phần. Hắn lại chỉ có một nữ nhi bảo bối, hận không thể cưng chiều đến trời được. Nếu như người nào đắc tội với nàng ta thì đồng nghĩa là đắc tội với Mộ Dung Chính. Đến lúc đó Mộ Dung Chính ở trước mặt nói với hoàng thượng, mất quan cũng chỉ là chuyện nhỏ! Hơn nữa hoàng thượng có tính cho nàng ta gả, người nhìn nàng ta bây giờ chỉ là một quận chúa, nói không chừng đến lúc đó lại được..... E hèm!”

Câu nói kế tiếp viện trưởng Ngô không nói, nhưng tất cả cũng hiểu. Mộ Dung Chính cầm quyền một phương, chỉ cần hắn đầu phục một phái nào, tỷ lệ hoàng tử phái đó làm hoàng thượng tăng gấp đôi. Đến lúc đó nữ nhi của hắn gả đi, đó không phải là.....

28. Q.1 - Chương 28: Bị Để Ý Tới

Một buổi sáng, Mộ Dung Gấm trừ việc sờ sờ chút vật liệu ra thì không hề có việc gì khác. Chỗ tốt của thái y viện chính là vô cùng đầy đủ dược liệu, nhất là những dược liệu trân quý, nàng không tìm được thì nơi này cũng có. Mặc dù nàng kích động muốn lấy đi nhưng dược liệu ở Thái y viện đều được ghi lại, ít đi chút gì liếc mắt cũng có thể phát hiện được. Vì không muốn phiền toái cho bản thân vẫn nên là thôi!

“Dược liệu dược liệu, lại là dược liệu.....” Mộ Dung đứng ở nia phía bên trên, lần thứ n chán than thở. Trước kia theo tiểu thư ở trong núi, ngày ngày đều vò dược liệu, nguyên tưởng rằng tiểu thư làm quan khẳng định sẽ được chơi nhiều, kết quả vẫn phải giày vò những dược liệu này. Ai, đoán chừng chơi đùa một chút trên người nàng cũng có thể lấy được ra dược liệu rồi!

Đường Trúc: người xác định không phải lời thôi?

“Hong cô cô xin.....” Một thái giám dẫn một nữ nhân mặc cung trang đi vào, nhìn dáng dấp chắc là một cung nữ, nhưng cấp bậc cao, nhìn vẻ mặt thái giám dẫn đường là biết.

Nữ nhân được gọi là Hồng cô cô đi tới, vẻ mặt cao ngạo, giống như những tần phi kia, không biết còn tưởng nàng ta là chủ tử!

“Người..... Phó ngự y Mộ Dung, công chúa chúng ta không thoải mái, sai người quan chắn!” Hồng cô cô đi tới trước mặt Mộ Dung Gấm ngẩng cao đầu nói.

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu: “Nhìn chắn là chuyện của thái y, thế nào cũng không tới phiên phó ngự y ta, công chúa các người tìm lộn người!”

Hồng cô cô khinh miệt liếc mắt: “Coi như không chắn được, công chúa triệu kiến, người có thể không đi. Nhanh lên chuẩn bị một chút rồi đi với ta, nếu không công chúa sốt ruột chờ, khiến cho người dễ chịu hơn đấy!”

“Hắc!” Mộ Dung nằm trên bàn cười, nữ nhân này thật ngu xuẩn, lại còn dám nói chuyện như vậy với tiểu thư, quả thật chính là không muốn sống!

Mặc dù Mộ Dung không nói gì, nhưng Đường Trúc lại nhìn ra được nàng ta đang nghĩ cái gì, nhất thời có cảm giác như thiên lôi giáng, Mộ Dung thông minh như vậy cũng nhìn ra được người ngu xuẩn..... Sợ rằng không phải là một loại ngu xuẩn.....

“Người cười cái gì? Dã nha đầu kia ở đâu ra, không có quy củ!” Hồng cô cô tức giận mắng.

Mộ Dung trừng lại: “Ta là nha đầu của tiểu thư nhà ta, thế nào? Không phục à?”

“Người.....” Hồng cô cô vừa định mắng lại, lại bị Mộ Dung Gấm cắt đứt: “Nàng ta là nha đầu của ta, không thuộc về trong cung, muốn dạy dỗ cũng không tới phiên người. Còn nữa, trở về nói với công chúa nhà các người, ta hiện tại là quan viên triều đình, theo luật lệ, công chúa không có quyền triệu kiến ta!”

“Lớn mật, người dám bất kính với công chúa!”

“Con mắt nào của người thấy tiểu thư nhà ta lớn mật? Ta cảm thấy được lá gan của người còn lớn hơn, tiểu thư nhà chúng ta đường đường là đại tiểu thư phủ tướng quân, đích thân hoàng thượng phong nhị phẩm quận chúa, một lão cô cô như người cũng dám rống với tiểu thư nhà ta, trong đầu người toàn bộ là não heo hả?” Mộ Dung vô cùng khinh bỉ nhìn Hồng cô cô, hoàn toàn không phát hiện ra nàng ta nói xong câu này Mộ Dung Gấm và Đường Trúc phía sau có vẻ mặt như gặp quỷ.

Mộ Dung Gấm: nha đầu này đã thông suốt?

Đường Trúc: Có thể gặp người ngu xuẩn hơn, cho nên thông minh!

.....

“Người..... Người lại dám mắng ta?” Vẻ mặt Hồng cô cô như không thể tin, bà ta là cô cô thân cận của công chúa Đông Phương Hiểu do thái hậu phân cho, ngày thường đi tới đâu ai cũng phải lấy lòng, ngay cả Liên phi cũng có ba phần tránh né. Không ngờ hôm nay cư nhiên bị người chỉ vào lỗ mũi mắng, bà ta làm sao có thể chịu được?

“Hong cô cô! Nơi này là Thái y viện, không phải là Hương Liên cung của người, xin người chú ý lời nói!”
Đừng xem An Dương còn nhỏ tuổi, nhưng lời nói luôn có bài bản, nghiêm nhiên đáng vẻ lão thành.

“Cút ngay, nơi này không có chuyện của người!” Hồng cô cô giận dữ mắng mỏ, chỉ kém giờ tay cho An Dương một bạt tai.

“Nơi này hình như cũng không có phần của người thì phải!” Một âm thanh đột ngột vang lên, đáng tiếc Hồng cô cô đang tức giận, căn bản không nghe được, ngược lại nói: “Hồng cô cô ta ở hậu cung nhiều năm, người nào thấy ta cũng phải nhường ta phần, người là cái thá gì?”

Người phía sau giận quá thành cười: “Này Hồng cô cô nói một chuts, bỗng nhiên là cái thá gì?”

“Cái gì?” Nghe vậy, Hồng cô cô cứng đờ người, vẻ mặt khó coi tới cực điểm, máy móc xoay người. Minh hoàng áo bào, không biết đã đứng sau lưng bà ta bao lâu, không phải là thái tử điện hạ sao? Còn người bên cạnh hẳn toàn thân áo đen, hình như là hoàng thượng Sở quốc.....

Sở Dạ tà tứ nhếch môi, âm thanh lạnh lùng: “Lần đầu tiên biết, thái tử Thiên Khải ở trong mặt một lão ma ma chưa là thá gì!”

“Ầm!” Nước miếng cũng không kịp nuốt, hai chân bà ta mềm nhũn quỵ xuống đất, dập đầu cầu xin tha thứ: “Thái tử tha mạng! Thái tử tha mạng! Đều là nha đầu này không có quy củ, nô tài chỉ muốn dạy dỗ nàng ta mà thôi, thật không dám bắt kính thái tử!”

Sắc mặt Đông Phương Trạch luôn luôn ôn hòa cũng biến thành lạnh lẽo, âm thanh vẫn thân thiện như cũ, nhưng nghe vào có cảm giác kinh người: “Người tới, đem nô tỳ xảo quyệt này kéo ra ngoài chết chìm cho bỗng nhiên!”

“Cái gì? Không cần! Thái tử tha mạng, tha mạng a!” Hồng cô cô không ngừng dập đầu, rất nhanh trên đầu có vết máu. Nhưng những thị vệ kia cũng không quản được nhiều như vậy. trực tiếp ra tay. Hồng cô cô cực kỳ hoảng sợ, chỉ đành lôi ra kim bài bảo vệ tính mạng: “Nô tỳ là người của Thái hậu, thái tử không thể giết, nô tỳ muốn gặp thái hậu!”

Đông Phương Trạch cười lạnh, ngừng đầu toát ra khí khái vương giả: “Bỗng nhiên chưa bao giờ biết, đường đường là thái tử mà không xử trí được một nô tài!”

Hồng cô cô nhất thời biết mình phạm phải lỗi không nên phạm, khiêu khích uy nghiêm thái tử, lần này thật sự chết rồi. Đang trong lúc Hồng cô cô tuyệt vọng, âm thanh kinh ngạc của Đông Phương Hiểu vang lên.

“Hoàng huynh, Sở hoàng, các người cũng ở đây!”

Hồng cô cô dùng cả tay chân bò qua, sắc mặt vui mừng: “Công chúa, công chúa, công chúa làm chủ cho nô tài!”

“Hong cô cô, người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Đông Phương Hiểu nhìn thấy bộ dạng này của Hồng cô cô cũng cả kinh. Ở trong ấn tượng của nàng, Hồng cô cô cũng không để mẫu phi vào trong mắt. Hôm nay chột vật như vậy, làm sao có thể không làm nàng kinh ngạc được.

“Là Mộ Dung Gấm, chính là nàng, nô tỳ làm theo lệnh của công chúa truyền nàng. Nàng ta chẳng những ra sức khước từ, còn để cho nha đầu kia vũ nhục nô tỳ, thậm chí còn vũ nhục công chúa. Nói công chúa không sánh bằng đại tiểu thư phủ tướng quân, còn nói công chúa là heo. Nô tỳ tức giận lý luận với nàng ta, ai biết thái tử tới, nô tỳ vô ý đụng phải thái tử. Thái tử muốn giết nô tỳ. Công chúa, người phải làm chủ cho nô tỳ!” Nhìn thấy Đông Phương Hiểu, Hồng cô cô lập tức cho là mình không cần chết. Cho nên trút hết tội lên người Mộ Dung Gấm, nhưng không có nhìn thấy tất cả mọi người nơi này đều nhìn bà ta với ánh mắt nhìn người ngu ngốc.

Chỉ là, ngoại trừ Mộc Hương, hiện giờ nàng hoàn toàn bị hai mỹ nam tử Đông Phương Trạch và Sở Dạ mê hoặc, lỗ tai tự động bài trừ hoạt động, chỉ có đôi mắt không ngừng tỏa sáng.....

29. Q.1 - Chương 29: Nàng Ta Không Có Tư Cách

“Là Mộ Dung Gấm, chính là nàng, nô tỳ làm theo lệnh của công chúa truyền nàng. Nàng ta chẳng những ra sức khước từ, còn để cho nha đầu kia vũ nhục nô tỳ, thậm chí còn vũ nhục công chúa. Nói công chúa không sánh bằng đại tiểu thư phủ tướng quân, còn nói công chúa là heo. Nô tỳ tức giận lý luận với nàng ta, ai biết thái tử tới, nô tỳ vô ý đụng phải thái tử. Thái tử muốn giết nô tỳ. Công chúa, người phải làm chủ cho nô tỳ!” Nhìn thấy Đông Phương Hiểu, Hồng cô cô lập tức cho là mình không cần chết. Cho nên trút hết tội lên người Mộ Dung Gấm, nhưng không có nhìn thấy tất cả mọi người nơi này đều nhìn bà ta với ánh mắt nhìn người ngu ngốc.

Chỉ là, ngoại trừ Mộc Hương, hiện giờ nàng hoàn toàn bị hai mỹ nam tử Đông Phương Trạch và Sở Dạ mê hoặc, lỗ tai tự động bài trừ hoạt động, chỉ có đôi mắt không ngừng tỏa sáng.....

“Cái gì?” Trong nháy mắt Đông Phương Hiểu nổi thượng tâm đầu. Vốn hai ngày nay đã kìm nén đủ, hôm nay lại bị kích thích này, trong lòng lại càng khó chịu. Vốn muốn nổi giận nhưng bởi vì có Sở Dạ, đành cố gắng nhịn, ngược lại nói: “Hồng cô cô, người hồ đồ. Ta chính là công chúa phụ hoàng sủng ái nhất, nàng ta chỉ là nữ nhi của một đại thần, làm sao có thể đánh đồng với bản công chúa. Về phần những ngôn ngữ dơ bẩn kia, Hồng cô cô chớ nói lại!”

Lời này thứ nhất cho thấy nàng ta rộng lượng, thứ nhì là nói cho Sở Dạ biết nàng ta là công chúa, thân phận cao quý, không phải người như Mộ Dung Gấm có thể so được. Ở đây đều là người thông minh, tự nhiên hiểu được ý của nàng ta.

Hiện tại Hồng cô cô cực hận Mộ Dung Gấm, hiểu rằng Đông Phương Hiểu có ý tứ bỏ qua cho Mộ Dung Gấm nhất thời quỳnh lên, tiếp tục thêm dầu thêm mỡ: “Công chúa! Người là công chúa cao quý, tại sao có thể dễ dàng kẻ bêu xấu người được? Đây chính là đánh vào mặt mũi hoàng gia!”

Liên lụy tới mặt mũi hoàng gia, nàng ta không tin không trị được Mộ Dung Gấm.

“Im miệng! Còn không mau đem kẻ nô tỳ xảo quyệt này ra ngoài cho bốn điện!” Đông Phương Trạch giận đến cau mày, thật không hiểu bên cạnh thái hậu thế nào lại có thể nuôi thành loại người ghê tởm như thế này.

“Hoàng huynh! Hồng cô cô là người Thái hậu cho hoàng muội, người không nể mặt hoàng muội cũng phải nể mặt hoàng nãi nãi chứ, tạm tha nàng đi!” Đông Phương Hiểu tự nhiên không để cho người mình chết đi, người Thái hậu ban thưởng, mang theo bên mình sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền toái.

Đông Phương Trạch hạ mặt, lần đầu tiên cưỡi bỏ lớp ngụy trang thuộc về uy nghiêm thái tử của hắn: “Bốn điện giết một người bất kính với bốn điện, chẳng lẽ cũng phải nhìn mặt các người? Chẳng lẽ người cho là Thái hậu sẽ bao che một nô tỳ xảo quyệt như vậy?”

“Chuyện này.....” Đông Phương Hiểu do dự. Bất kính với thái tử chính là bất kính đối với hoàng gia, Thái hậu sẽ không bảo vệ một nô tỳ như vậy, chỉ là: “Hoàng huynh, đã như vậy có phải hay không cũng nên trừng phạt Mộ Dung Gấm, nàng ta cũng bất kính với công chúa là ta!”

Sở Dạ nghe vậy, nhìn về phía Mộ Dung Gấm, ánh mắt như muốn nói: người chọc phải phiền toái, cần cô vương giúp một tay?

Mộ Dung Gấm trực tiếp dời mắt đi chỗ khác, không nhìn.

“Đúng là như vậy, chính tại nô tỳ nghe nàng ta vũ nhục công chúa. Nếu như thái tử cử phạt nô tỳ, cũng phải xử phạt nàng, như vậy mới công bằng với công chúa!” Hồng cô cô hiểu chính mình không thoát được nạn chết, cho nên dứt khoát kéo theo Mộ Dung Gấm xuống nước.

Mà một khắc sau, Đường Trúc thật sự không nhịn được, rút đao của thị vệ đối diện đặt lên cổ Hồng cô cô: “Tiểu thư, người này giao cho em xử lý?”

Mộ Dung Gấm khoát khoát tay: “Nàng ta không đủ tư cách, không cần dơ bẩn tay em!”

Một câu nói rất cao ngạo, rất tự đại, như Mộ Dung Gấm nói chuyện đương nhiên! Mộc Hương khó có dịp nghe được câu nói đó, gật đầu phụ họa. Đường Trúc mặc dù rất đáng ghét, có võ công không nói, lại cũng

có danh hiệu nổi tiếng trên giang hồ, giết một cung tỳ đầu heo như vậy, quả thật mất đi danh tiếng cao thủ!

Khỏe miệng Đông Phương Trạch nâng lên. Quả thật cao ngạo. Chỉ là nàng có tư cách, cũng có bản lĩnh! Mà Sở Dạ cũng không ngờ nhieu mày, nhìn về Đường Trúc với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Thân phận thủ hạ này có chút quý dị, ngày hôm đó giao thủ, võ công của nàng hình như xuất thân từ môn phái bị diệt môn không lâu _____ độc phái nhất, Đường Môn!

“Mộ Dung Gấm!” Đông Phương Hiểu lần này thực sự bị chọc tức: “Người giọng điệu lớn thật, lại dám ở trước mặt Sở hoàng nói như vậy, quả thật chính là quá bất kính!”

“Chẳng lẽ lễ nghi công chúa chính là do ma ma này dạy?”

“Người có ý gì?” Đông Phương Hiểu đột nhiên bị câu hỏi này của Mộ Dung Gấm làm cho phản ứng không kịp.

Sở Dạ và Đông Phương Trạch tự nhiên nghe được ý tứ lời nói, không phải là mắng nàng ta không có lễ giáo hay sao? Đông Phương Hiểu còn muốn nói điều gì, Đông Phương Trạch cũng không nhin được mở miệng quát lớn: “Đường đường là một công chúa của một nước lại làm mất mặt trước Sở hoàng, còn không mau cút về!”

Lời này càng khiến Đông Phương Hiểu kinh ngạc, nàng ta chợt hồi hồn, mới nhớ tới hình thái vừa rồi của mình, nhất thời mắc cỡ muốn tìm một cái lỗ chui vào. Len lén nhìn Sở Dạ, thấy hần hình như có chút không vui, nhất thời lòng chìm xuống đáy cốc, xấu hổ mang người rời đi.

Mà Hồng cô cô mắt thấy Đông Phương Hiểu rời đi, nhất thời kinh hãi: “Công chúa, công chúa cứu nô tỳ!”

Lần này những thị vệ kia rốt cuộc cũng thông mình một lần, thật nhanh chặn lại miệng của Hồng cô cô, sau đó kéo tay nàng ta đi ra ngoài, hiển nhiên nàng ta không thể sống thêm!

Mộ Dung Gấm dĩ nhiên biết kết cục của Hồng cô cô, tuy rằng không đáng mất mạng bởi vì mấy câu nói nhưng nàng cũng không lương thiện đến mức cầu cạnh vì người này. Nàng không giết bà ta cũng chỉ bởi vì người như bà ta không có tư cách để nàng ra tay!

Khiến Sở Dạ chê cười, trong lòng Đông Phương Trạch không dễ chịu, nhưng vẫn duy trì ưu nhã của mình: “Sở hoàng hôm nay đã đi thăm Thái y viện, không bằng giờ chúng ta đi về thôi! Chắc hẳn phụ hàng đã chuẩn bị bàn cờ chờ Sở hoàng rồi!”

Sở Dạ liếc Mộ Dung Gấm một cái, quau đầu chấp tay rời đi: “Đi thôi!”

Bóng dáng màu vàng sẫm, không động tác dư thừa, bên trong lại có một loại khí phách cao quý. Hần không cần giống như Đông Phương Trạch ngụy trang hiền hòa, nhưng cũng có thể lung lạc lòng người, không cần cố ý uy nghiêm cũng có thể làm cho người ta thần phục, người như vậy quả thật trời sinh vương giả! Mộ Dung Gấm nhìn bóng lưng Sở Dạ, chẳng biết tại sao mất hồn trong chốc lát.

Đường Trúc ở một bên không chịu nổi bộ dạng hoa si của Mộc Hương, dùng một quyền đánh vào đầu nàng ta. Mộc Hương che đầu đau hô: “Đường Trúc, cái nữ nhân bạo lực này, có tin hay không người cả đời không ai thêm lấy?”

Đường Trúc giật nhẹ miệng, không thêm để ý đến lời uy hiếp của nàng ta: “Đời của ta đều theo tiểu thư, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gả đi. Ngược lại người, nhìn thấy mỹ nam nước miếng liền chảy tràn!”

Mộc Hương theo bản năng sờ miệng, có nước miếng ư! Nhất thời hiểu được mình bị Đường Trúc lừa, tức giận đến bên miệng nuốt xuống, uất ức nhìn tiểu thư nhà mình: “Ô ô, tiểu thư, Đường Trúc khi dễ em!”

Mộ Dung Gấm rút rút mắt, bất đắc dĩ xoay người rời đi.....

30. Q.1 - Chương 30: Tình Phụ Tử

Kết thúc một ngày công việc, Mộ Dung Gấm, Đường Trúc và Mộc Hương xuất cung, an dưỡng vẫn như cũ tận trách dẫn đường.

Vừa tới cửa cung, mộ dung gấm liếc mắt nhìn thấy bóng dáng người chờ ở nơi đó, Mộ Dung Chính dắt hai con ngựa đứng ở cửa cung, cũng không để ý tới ánh mắt của những đại thần khác, chỉ nhìn phương hướng cửa cung, chờ đợi nữ nhi của mình.

“Phụ thân!” Mộ Dung Gấm tăng nhanh hai bước đi tới: “Phụ thân chờ con sao?”

Mộ Dung Chính mỉm cười đem cương ngựa trong tay đưa tới: “Đã lâu không bồi phụ thân cưỡi ngựa?”

Mộ Dung Gấm gật đầu một cái, sau đó xoay người nhảy lên ngựa: “Quả thật đã một ít thời gian!” Nào chỉ một ít thời gian, đã là chuyện của sáu năm trước rồi. Khi đó lần đầu tiên Mộ Dung Chính dạy nàng cưỡi ngựa, nhưng sau đó lại không có thời gian!

Mộ Dung Chính cũng xoay người lên ngựa của mình, kéo dây cương: “Vậy hãy để cho ta xem kỹ thuật cưỡi ngựa của con đi!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy, tròn mắt sáng lên, ngay sau đó gật đầu một cái. Sau đó hai người nhìn về phía trước, tâm ý tương thông lẫn nhau, cùng nhau thúc giục ngựa phi ra ngoài!

Mộc Hương nhìn hai người ở xa, cười khê: “Khăng định tiểu thư rất vui vẻ rồi!”

Đường Trúc tán đồng gật đầu: “Mỗi khi tướng quân trở lại đều là bận tới mặt tối mày, hiện tại rốt cuộc cũng có thể rút ra chút thời gian cùng tiểu thư!”

Tiểu thư rất yêu thương tướng quân, coi như không ai nói, nhưng mọi người đều biết, Mộ Dung Chính cưng chiều Mộ Dung Gấm, Mộ Dung Gấm kính yêu và lệ thuộc vào Mộ Dung Chính. Trên dưới phủ tướng quân không người nào không hâm mộ.

Ngoại thành, hai người thả chậm tốc độ đi song song, Mộ Dung Chính nhìn phương xa, cuối cùng nhìn nữ nhi bên cạnh mình, đường cong cương nghị trên mặt cũng trở nên nhu hòa: “Không ngờ chỉ chớp mắt một cái Cẩm nhi của ta đã lớn đến thế này rồi!”

Mộ Dung Gấm yếu ớt cười một tiếng, không trả lời. Lại nghe thấy Mộ Dung Chính áy náy nói: “Cẩm nhi, những năm qua phụ thân không thể chăm sóc tốt cho con, thậm chí lại khiến con quan tâm ta, thật sự không xứng chức phụ thân!”

Mộ Dung Gấm khê dao động lắc đầu, âm thanh nhàn nhạt vang lên: “Đối với con mà nói, phụ thân là phụ thân tốt nhất, trên thế giới không ai có thể thay thế được. Phụ thân không cần tự trách, huống chi con cũng không phải là đứa bé cần phụ thân mỗi ngày làm bạn!”

Cũng bởi vì nàng như vậy, cho nên hấn mới đau lòng hơn! Mộ Dung Chính trong lòng khổ sở cười một tiếng, hấn cũng muốn chăm sóc thật tốt cho nữ nhi, nhưng hấn là nam nhân, còn có việc mình không thể không làm, cả hai việc, đúng là thiếu cho nữ nhi của mình. Mộ Dung Chính nghĩ vậy, nhưng không biết Mộ Dung Gấm không có cảm giác hấn thiếu nàng, ít nhất trong lòng nàng, có người phụ thân này là thỏa mãn lớn nhất rồi.

Vì không để cho không khí trầm xuống, Mộ Dung Chính nói sang chuyện khác: “Cẩm nhi hôm nay cũng đã 15, sang năm là 16 rồi, một cô nương lúc này đã phải chuẩn bị hôn sự rồi. Không biết Cẩm nhi có để ý thế gia công tử nào không?”

Mộ Dung Gấm bắt đắc dĩ cười khê: “Phụ thân đang suy nghĩ gì vậy? Cẩm nhi không nghĩ mình sẽ gả!”

Nghe vậy Mộ Dung Chính nghiêm túc nói: “Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, đây là chuyện lớn cả đời người. Cẩm nhi nên cẩn thận suy nghĩ, chỉ cần Cẩm nhi coi trọng công tử nhà nào, phụ thân ta lập tức xin hoàng thượng gả. Về sau có phụ thân bảo bọc, hấn tuyệt đối sẽ không dám khi dễ con!”

Nghe giọng nói của hấn, trong lòng nàng ảm áp. Nhưng muốn nàng lập gia đình tuyệt đối không thể nào, đừng nói những thế gia công tử kia nàng không đặt trong mắt, ngay cả con cháu hoàng thất, cũng phải

xem bọn họ có tư cách không đã! Nhưng những thứ này không thể nói cho Mộ Dung Chính nghe, chỉ uyển chuyển nói: “Cẩm nhi chưa trưởng thành, phụ thân cần gì phải nóng lòng. Huống chi trong khoảng thời gian này Cẩm nhi sẽ không rời khỏi Vân Đô, nếu như có để ý người nào, Cẩm nhi sẽ viết cho phụ thân.”

Mộ Dung Chính nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý. Thật ra hắn không muốn nữ nhi bảo bối của mình gả đi, chỉ là trong khoảng thời gian này hoàng thượng luôn hữu ý vô ý nhắc tới, hình như có ý tứ gả Cẩm nhi đi. Hắn cũng hiểu hôn sự của Cẩm nhi có dính dáng đến quan hệ lợi ích, nếu như Cẩm nhi có yêu mến vị hoàng tử kia, hắn cũng không phải để ý đến đạo thánh chỉ này. Ngược lại nếu như Cẩm nhi không thích, hắn cũng sẽ trả lời hoàng thượng cho tốt, có thể kéo được liền kéo.

Tránh chuyện hôn sự, hai cha con bắt đầu tán gẫu một số chuyện lý thú, đều là nghe Mộ Dung Chính nói đến chuyện tình trong quân doanh. Mộ Dung Gấm mỉm cười nghe, thỉnh thoảng nói đôi câu, không khí vô cùng hài hòa!

Cách đó không xa, Sở Dạ một thân cẩm phục màu đen ngồi trên lưng ngựa, con người hắc diệu thạch chiếu vào một màn ấm áp, cuối cùng ngừng trên mặt Mộ Dung Gấm. Nhẹ nhàng cười, không kiêu căng, bất tà mị, lần đầu tiên hắn nhìn thấy trên mặt nàng lloj ra nụ cười như vậy, nhàn nhạt, nhàn nhạt nhưng lại phát ra từ nội tâm nàng, so với bất kỳ nụ cười nào đều chân thật hơn.

Hắn đã gặp qua nhiều kiểu cười, mặc kệ đẹp có nào, mê người cỡ nào đều có, tuy nhiên không có nụ cười nào như của nàng khiến hắn cảm thấy thư tâm. Hắn không biết vì sao hắn không bài xích nữ nhân này, cái tính tình bá đạo đã sớm một bước tuyên bố, nữ nhân này là của hắn! (Anh đã chính thức công nhận và khẳng định)

Đi theo sau Sở Dạ là hai đại thị vệ Dương Hạo và Dương Phong liếc mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao chủ tử của mình vẫn nhìn chằm chằm vào một đôi phụ tử người ta, nhất là trong khoảng thời gian này, còn sai bọn họ đi điều tra tài liệu về Mộ Dung tiểu thư và Mộ Dung tướng quân. Điều tra Mộ Dung tướng quân thì bọn họ hiểu, Mộ Dung Chính là chiến thần Thiên Khải, nếu như sau này chống lại Sở quốc cũng tính là biết người biết ta. Nhưng vì sao ngay cả nữ nhi của người ta cũng muốn điều tra?

Hồi tưởng lại hành động hữu ý vô ý mấy ngày nay của chủ tử, Dương Phong to gan suy đoán: sẽ không phải chủ tử nhà mình coi trọng Mộ Dung tiểu thư chứ?

Diệu Hi tâm ý tương thông quay đầu, không thể tin được nháy mắt mấy cái: chủ tử vô tình như thế nào ta với người đều rõ, hơn nữa chủ tử chán ghét nhất là nữ nhân, hắn làm sao có thể để ý một nữ nhân?

Dương Phong nhất thời rối rắm: hình như là vậy, các đại thích đưa tới nữ nhân người trước xinh đẹp hơn người sau, dù cỗi hết chủ tử cũng không nhìn một cái, làm sao có thể để ý một Mộ Dung Gấm bộ dáng bình thường kia!

Cuối cùng hai người tổng kết ra một kết quả: tâm tư chủ tử không thể tùy tiện đoán, bởi vì đoán cũng không ra!

31. Q.1 - Chương 31: Rời Đi

Ngay cả khi Mộ Dung Gấm cực kỳ không muốn nhưng cho tới ngày bọn họ phải rời đi, nàng không tỏ ra một tia khổ sở, vẫn luôn như trước kia, yên lặng chuẩn bị được vật cho bọn họ, rồi chuẩn bị vài thứ gì đó, tốn tâm vì bọn họ chuẩn bị tất cả.

Đội ngũ đã được chuẩn bị, đứng ở trước cửa phủ chờ xuất phát. Đám con nít bị giữ lại trong viện vì không để ọi người thương cảm cho nên không để cho bọn hắn ra cửa. Chỉ có một ít phụ nhân còn đứng ở bên cạnh trượng phu của mình, đem những đồ mình chuẩn bị bỏ thành bọc đưa tới, ngoài miệng vẫn không ngừng những tiếng dặn dò.

“Tiểu cô cô!”

Một đám đứa bé hơn mười tuổi đi ra, bọn họ đều mặc những quân phục được đặc biệt chuẩn bị vì bọn họ. Hôm nay bọn họ sẽ vào quân đội, bọn họ tha thiết nhìn tiểu cô cô vẫn chăm sóc mình, ánh mắt chờ đợi, không hồi tiếc. Bọn họ đi theo tiểu tướng có mục tiêu riêng của mình, nhưng khi chân chính phải bước đi vẫn còn chút lo lắng.

Mộ Dung Gấm mỉm cười nhìn bọn họ, giơ tay lên khiến một số người lính bê khay đã được chuẩn bị trước tiến tới, mở tấm vải đỏ che phủ kín khay ra. Trên khay có những chủy thủ được chế tạo tinh xảo, tổng cộng có mười bảy, mỗi người đều có!

“Đây là quà tặng ta tiễn các người, không giống đại đao của quân đội, những chủy thủ nhỏ này phù hợp với thân thể hiện nay của các người, khi dùng càng thêm thuận tay, mỗi người một thanh, phía trên khắc tên tuổi của các người, độc nhất vô nhị!”

Nghe vậy, trên mặt mọi người đều là vui mừng, rồi rút tiến lên cầm chủy thủ thuộc về mình, vui vẻ giống như đồ tốt nhất thế gian. Thật ra thì không sai biệt lắm, ở tổng lòng bọn họ, địa vị của tiểu cô cô còn quan trọng hơn so với cha mẹ mình. Mặc kệ người ngoài thấy thế nào, bọn họ vẫn dùng một loại tôn kính và cảm kích đối với tiểu cô cô. Hôm nay phải đi, có thể được nhận quà tặng của tiểu cô cô, không có gì khiến bọn họ vui vẻ bằng!

“Cám ơn tiểu cô cô!” Tất cả những đứa trẻ trăm miệng một lời, lo lắng trên mặt vừa đảo qua, thay bằng vẻ mặt vui mừng.

Mộ Dung Gấm ngoắc tay kêu bọn họ tới gần bên cạnh mình, sau đó chỉ vào phương hướng đội ngũ sẽ phải đi, hỏi: “Các người có biết các người sẽ phải đi đến nơi nào không?”

“Ta hiểu rõ! Tiểu cô cô, là quân đội!”

“Không phải, là quân đội nhà Mộ Dung chúng ta!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Các người nói đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Nơi các người phải đi chính là nơi biên quan gió bão bịt bùng, quanh năm gian khổ. Các người sẽ phải canh giữ ở nơi đó, có lẽ là mấy chục năm, có lẽ là cả đời, có lẽ các người còn có thể về đây nhìn người thân của các người, có lẽ các người sẽ phải ở nơi đó vĩnh viễn, không về được nữa!”

Nghe vậy, vốn không khí đang hưng phấn, quân sĩ nghe lời nói của Mộ Dung Gấm, tâm tình bắt đầu bi thương, nhất là những phụ nhân mất đi trượng phu, bắt đầu sụt sùi khóc!

Mà Mộ Dung Gấm làm như không thấy, xoay người hỏi: “Các người có sợ chết không?”

Trên mặt những đứa bé thoáng qua do dự, mím môi lại, kiên định nói: “Chúng ta không sợ!”

“Đúng vậy, quân sĩ nhà Mộ Dung chúng ta làm sao có thể sợ chết chứ!”

“Đúng! Không sợ!”

Mặc dù bọn họ hết sức che giấu, nhưng rõ ràng niềm tin chưa đủ, Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái: “Sợ! Làm sao sẽ không sợ được? Tính mạng con người chỉ có một lần, ai cũng sẽ sợ chết, ai cũng có thể sợ chết!”

Trong nhất thời tất cả mọi người đều nhìn Mộ Dung Gấm, không hiểu tại sao nàng lại nói như vậy. Từ xưa đến nay chưa từng có ai dạy trẻ con như vậy, tại sao có thể để bọn họ sợ chết đây? Đang lúc mọi người nghi ngờ không hiểu nhìn soi mói, giọng nói nhẹ nhàng của Mộ Dung Gấm trở lên sáng ngời, khiến không thể bỏ qua, mỗi một chữ đều vang vang có lực.

“Trên chiến trường, sống chết khó dò. Nếu muốn sống điều các người phải làm là nỗ lực mình để trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh hơn nữa. Khi giáp mặt với kẻ địch, nếu như các người lùi bước, càng khiến kẻ địch được voi đòi tiên. Nếu như các người sợ hãi, càng khiến kẻ địch thêm dũng mãnh. Cuối cùng tính mạng của các người sẽ bị kẻ địch cướp đi! Các người hi vọng biến thành như vậy hay sao?”

“Không muốn! Chúng ta phải sống!”

“Đúng! Chúng ta phải sống trở về!”

“Các người chỉ cần nhớ, các người có thể sợ chết nhưng tuyệt đối không hèn nhát. Các người là tướng sĩ dung cảm nhất trong tương lai của Thiên Khải, cũng là binh lính kiên ngạo nhất của nhà Mộ Dung ta. Con đường phía trước của các người hung hiểm cực kỳ, nhưng các người phải nhớ kỹ, khi đứng trước mặt kẻ địch người phải sống, tới một giết một, tới mười giết mười. Chỉ có như vậy cá người mới có thể sống sót, chỉ có thể như vậy các người mới có thể được xưng tụng là binh sĩ nhà Mộ Dung ta!”

“Dạ!” Âm thanh vang dội cả bầu trời phủ tướng quân, khiến đám người Mộ Dung Chính cũng không nhận được đi ra, lại nghe được Mộ Dung Gấm tiếp lời.

“Giống như vậy, các người phải nhớ, bên người các người đều là chiến hữu tốt nhất. Khi các người chiến đấu xin hãy tin tưởng người bên cạnh các người, đem tính mạng của chính mình tin tưởng phó thác, giống như tin tưởng ta vậy, tin tưởng các chiến hữu bên cạnh các người!”

Nghe vậy, những lão binh lính kia có cảm xúc nhất, không nhận được vỗ vỗ chiến hữu bên cạnh. Một loại tin tưởng cùng tình cảm phó thác từ từ tràn kha từ nội tâm.

Mộ Dung Gấm hài lòng nhìn một màn này, cuối cùng dùng âm thanh cao nhất nhắc: “Như vậy mời các người nói cho ta biết, giờ khắc này các người còn sợ sao?”

“Không sợ!” Mọi người giơ cao tay, lo lắng trên mặt bị quét mất, chỉ còn kiên định và không sợ.

“Sách sách sách! Đại tiểu thư nhà Mộ Dung cư nhiên có thể đi sâu vào lòng quân, ngộ nhỡ ngày nào đó nếu đánh giặc, nàng chạy đến nói hai câu, đoán chừng quân đội đối thủ kia đủ thảm. Bộ dạng không sợ kia, quả thật chính là đội cảm tử.” Ẩn ở trên cây một nơi xa, Dương Hạo ôm kiếm, cặp mắt dõi theo cảm thán. Mà giờ khắc này chính hắn cũng không nghĩ đến có một ngày quân đội Mộ Dung chống lại chính quân đội Sở quốc bọn họ, quân đội được xưng là thiết kỵ cũng bị đánh cho liên tục lùi về phía sau.

Dương Phong cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trừ chủ tử, hắn còn chưa thấy có người tùy tiện nói đôi câu có thể phấn chấn lòng quân. Hơn nữa phấn chấn này nói không chừng còn hiệu quả hơn so với chủ tử. Những người này rõ ràng vô cùng tin tưởng Mộ Dung tiểu thư, hơn nữa loại tin tưởng này vượt qua hẳn tính mạng của mình.

“Những lời nói mặc dù không phải nói với chúng ta nhưng nghe như vậy đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!”

Dương Hạo nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: “Ta đột nhiên có chút hiểu tại sao chủ tử lại chú ý đến Mộ Dung tiêu thư, quả thật bất đồng với những người khác!”

Mà ở một khúc quanh không xa, Đông Phương Trạch xoay xoay đồ vật trong tay của mình, xem ra không cần hắn đưa tiễn rồi. Nghe những lời hô to phấn chấn lòng người, lần đầu tiên hắn được thể nghiệm uy nghiêm của Mộ Dung Gấm trong lòng quân đội Mộ Dung. So với trong tài liệu điều tra được, càng làm cho hắn thấy xúc động, thế gian tại sao lại có một nữ nhân đặc biệt như vậy?

Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm đứng ở không xa, nghe lời nói của Mộ Dung Gấm, còn có những tiếng la cao vút kia của binh lính, ngay cả mấy lão tướng sa trường cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Văn Tử Khiêm vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Chính bên cạnh, cảm thán: “Mộ Dung a! Người nói người rất cuộc là tu mấy đời mới có được nữ nhi Cẩm nhi như vậy!”

Mộ Dung Chính lườm hắn: “Hiện tại nàng cũng là nữ nhi của người, người còn hâm mộ ta sao?”

Văn Tử Khiêm nghe vậy, nhất thời cười cười: “Nói cũng đúng!”

Cuối cùng thời gian cũng tới, Mộ Dung Chính mang theo mấy phó tướng cười lên lưng ngựa, đội ngũ nhất thời trở nên chỉnh tề, Mộ Dung Chính nhìn thật kỹ nữ nhi trước mắt, sau đó thúc ngựa chạy như bay.

Không một câu tạm biệt, không một câu kêu gọi, mọi người ra đi mang theo nhiệt huyết tràn đầy, không khí li buồn sớm đã bị một lời của Mộ Dung Gấm đánh tan.

Nhìn đội ngũ kia dưới ánh mặt trời, cuối cùng biến mất ở cuối con đường, Mộ Dung Gấm không lưu luyến chút nào xoay người: “Đóng cửa!”

Dương Hạo thọc Dương Phong bên cạnh: “Ai, người có cảm thấy khí thế này của Mộ Dung tiểu thư rất xứng đôi với chủ tử chúng ta?”

Dương Phong liếc hắt một cái: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ, nữ nhi đại tướng quân làm sao có thể gả cho chủ tử chúng ta? Trừ phi hoàng đế Thiên Khải là người ngu!”

Dương Hạo sờ sờ mũi: “Nói không chừng chủ tử chỉ hy vọng hoàng đế kia là người ngu đấy.....”

32. Q.1 - Chương 32: Sở Linh Nhi

Nhìn đội ngũ kia dưới ánh mặt trời, cuối cùng biến mất ở cuối con đường, Mộ Dung Gấm không lưu luyến chút nào xoay người: “Đóng cửa!”

Dương Hạo thọc Dương Phong bên cạnh: “Ai, người có cảm thấy khí thế này của Mộ Dung tiểu thư rất xứng đôi với chủ tử chúng ta?”

Dương Phong liếc hắt một cái: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ, nữ nhi đại tướng quân làm sao có thể gả cho chủ tử chúng ta? Trừ phi hoàng đế Thiên Khải là người ngu!”

Dương Hạo sờ sờ mũi: “Nói không chừng chủ tử chỉ hy vọng hoàng đế kia là người ngu đấy.....”

Đang lúc Dương Hạo nói chuyện, đột nhiên toàn thân Dương Phong cứng đờ, một loại dự cảm xấu xuất hiện, sau đó trong nháy mắt biến mất tại chỗ. Dương Hạo cả kinh: “Làm sao người.....” Rồi hả?

Lời còn chưa nói hết, cả người hắt cũng cứng đờ, nhưng động tác chậm một nhịp, vừa vặn bị người nhào tới, tiếng cười của nữ nhân giòn vang mang theo ác thú: “Ha ha! Dương Hạo! Bản công chúa đã bắt được người!”

Người đến là một nữ tử chừng mười bốn mười năm tuổi, gương mặt trẻ con tinh xảo khả ái, nhất là đôi mắt to, càng làm cho người khác mê muội. Nhưng trong mắt nữ tử bây giờ là ánh sáng tà ác của ác thú, hai tay níu lấy lỗ tai Dương Hạo, cũng không quản nam nữ khác biệt, thân thể trực tiếp nhào vào người Dương Hạo, trên mặt đều là nụ cười tà ác vì thực hiện được thành công hành động của mình.

“Ai yêu! Cô nãi nãi của ta, sao người lại tới đây!” Dương Hạo bây giờ là có khổ không nói được, thật vất vả mới theo chủ tử ra ngoài, cho là đã tránh được ma trảo của cô nãi nãi này, không ngờ cứ nhiên nàng đi theo! Đồng thời trong lòng cũng hận chết Dương Phong, cái tên khốn kiếp không nghĩa khí, rõ ràng đã nhận ra cũng không hề cảnh báo hắt, một mình chạy trước. Lần sau hắt nhất định sẽ trừng trị!”

“Hừ! Các người cứ nhiên len lén theo hoàng huynh ra ngoài chơi mà không mang bản công chúa theo. Quá ghê tởm, thiệt thòi ta bình thường coi các người như anh em!”

Dương Hạo muốn khóc, nào có người anh em nào đem người ta giày vò chơi đến chết? Trong lòng cực hận, nhưng trên mặt lại không dám bày tỏ, nếu không nhất định hắt chết rất thảm: “Công chúa, chúng ta là ra ngoài bảo vệ hoàng thượng, không phải là ra ngoài chơi!”

“Bảo vệ hoàng huynh? Vô công mười các người cũng đánh không lại hoàng huynh, ta xem là hoàng huynh bảo vệ các người thì có!”

Sở Linh Nhi thở phì phò nói, nhưng mà thời điểm nhắc đến hoàng huynh mình, gương mặt vô cùng kiêu ngạo.

Dương Hạo vô lực tứ chi rũ xuống, bị Sở Linh Nhi đả kích thương tích đầy mình. Bởi vì nàng nói là sự thật, chủ tử quá mạnh mẽ, thuộc hạ bọn họ cũng khó làm, hôm nay lại khiến cho người khinh bỉ.....

Dương Hạo ghen đỏ mặt, kêu rên. Công chúa, dầu gì người cũng là nữ, nên dè dặt, người đâm một cái vào hông nam nhân, người không cảm thấy hành động của người khiến người khác giận sôi hay sao?

Sở Linh Nhi cũng mặc kệ trong nội tâm hắt kêu rên cái gì, một cường võ đầu hắt: “Nhanh dẫn đường đi, nếu không bản công chúa dùng đại hình!”

Dương Hạo khóc: “Công chúa, dầu gì người cũng đang ngồi lên người hạ nhân a!”

“Ồ!” Sở Linh Nhi lúc này mới phản ứng Dương Hạo đang bị nàng ngồi lên, vừa nhảy lên thân, sau đó chân phản xạ đạp một đạp..... Dương Hạo liền bị nàng một cước đạp đi ra ngoài, đường đường là một đại ám vệ, giữa ban ngày bị té chổng vó.....

Sở Linh Nhi dí dỏm le lưỡi: “Ai nha! Ta không phải cố ý, cái đó, còn chưa phản ứng kịp, chân liền đá ra rồi!”

Dương Hạo đen mặt: Cô nãi nãi ngươi còn nói không phải cố ý hay sao?

Hoàng cung

Sở Dạ đang một mình tản bộ ở ngự hoa viên, nhìn phong cảnh xung quanh, không biết tại sao lại nghĩ đến nữ tử lạnh lùng kia. Khuôn mặt y hết tiểu yêu tinh hôm ở trong ôn tuyền kia thoáng xuất hiện, không khỏi nhếch môi cười, thật đáng tiếc dung mạo tuyệt thế kia không biết đến khi nào mới có thể lại được thấy! Đột nhiên, chạm mặt một nữ tử yếu điệu đang đi tới, ngượng ngùng nhìn hắn: “Hiểu nhi tham kiến Sở hoàng!”

Sở Dạ định thần, nhìn nữ nhân trước mặt, hắn nghĩ hồi lâu cũng không nhớ được người trước mắt là ai, nhưng thấy nàng ăn mặc hoa lệ, phượng ngọc chỉ có công chúa hoàng thất mới được đeo, cũng đoán được thân phận của nàng: “Công chúa miễn lễ!”

Người tới chính là Đông Phương Hiểu, nàng cố gắng lấy bộ dáng tao nhã nhất của mình: “Sở hoàng một mình ở đây là muốn đi đâu sao?”

“Cô vương tùy tiện một chút!” Sở Dạ mày đẹp nhíu lại, hắn không thích loại nữ tử làm bộ cao nhã này, thấy phải rất buồn nôn. Mặc dù thân thể là công chúa cao quý thế nhưng hắn không nhìn ra nơi nào của nàng ta có cao quý!

Đông Phương Hiểu xấu hổ cười một tiếng: “Chắc hắn Sở hoàng không quen hoàng cung, không bằng Hiểu nhi bồi người, như thế nào?”

“Không cần!” Sở Dạ không chút suy nghĩ cự tuyệt, dứt lời xoay người muốn đi. Đông Phương Hiểu muốn ngăn cản nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị một bóng đám lam sắc giống như gió cuốn vào, sau đó nhào vào ngực Sở Dạ, cười đùa: “Hoàng huynh, ta nhớ huynh muốn chết!”

Sở Dạ bất đắc dĩ nhìn Dln trong ngực: “Làm sao muội lại chạy tới nơi này?”

Sở Linh Nhi nhăn mũi đáng yêu: “Những người kia đều là lão hỗn đản thật đáng ghét, hoàng huynh không ở đây mỗi người bọn họ đều khi dễ ta, cho nên ta thiên tâm vạn khố, bạt sơn thiệp thủy tìm đến hoàng huynh!” Nói xong còn nặn ra hai giọt nước mắt, hi vọng giành được đồng tình.

Sở Dạ xoa xoa đầu Sở Linh Nhi, lạnh lùng trên mặt giờ phút này thêm chút cứng chiều. Hắn làm sao không biết tính tình tiểu nha đầu này chứ, đoán chừng lại chọc họa ở Sở quốc chạy đến tìm núi dựa rồi!

Hai huynh muội gặp lại đem Đông Phương Hiểu thành không khí. Đông Phương Hiểu nhìn thấy Sở Linh Nhi nhào vào ngực Sở Dạ trong nháy mắt lửa ghen rong lòng trời dậy, nhất là nhìn Sở Dạ chẳng những không bài xích còn cùng nàng tình nồng thắm đượm. Nhất thời nàng ta hận không lập tức xông lên kéo hai người ra được, người nàng ta công chúa một nước xem trọng, cứ nhiên dám giành cùng nàng? Đang trong lúc Đông Phương Hiểu định mở lời, lại nghe hai người nói chuyện, hoàng huynh? Xưng hô này khiến Đông Phương Hiểu nhất thời sững sờ, gương mặt ghen tỵ cũng biến mất, lấy lòng nhìn Sở Linh Nhi: “Sở hoàng, vị này chẳng lẽ là công chúa Sở quốc?”

Sở Linh Nhi lúc này mới phát hiện ra bên cạnh còn có một người, cau mày nhìn một thân ăn mặc, sau đó lại thấy đáng vẻ làm bộ lấy lòng, nhất thời chán ghét cau mày: “Ngươi là ai?”

Sắc mặt Đông Phương Hiểu lập tức cứng đờ, vất vả lắm mới duy trì được vẻ mặt của mình: “Ta là bát công chúa của Thiên Khải, Đông Phương Hiểu!”

Vốn cho là nàng nói như thế Sở Linh Nhi phải khách khí một chút, lại không ngờ được nàng lại trả lời: “Không biết!”

Dứt lời, cũng không thèm nhìn nàng ta, một đường lúi kéo Sở Dạ đi, lưu lại Đông Phương Hiểu đứng tại chỗ, móng tay cắm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau! Nàng ta là công chúa được hoàng thượng

súng ái nhất, bình thường đi tới đâu mọi người cũng nịnh nọt, đây là lần thứ hai nàng ta bị người không nhìn thế này. Lần đầu tiên là Mộ Dung Gấm! Đáng chết! Đông Phương Hiểu cắn răng, trong nháy mắt gương mặt thoáng hiện lên vẻ ác độc!

33. Q.1 - Chương 33

Nếu là như trước, sau khi Mộ Dung Chính rời đi Mộ Dung Gấm cũng sẽ rời khỏi Mộ Dung phủ, nhưng bởi vì hoàng đế ban quan chức, hiển nhiên là không thể đi được rồi.

Hôm nay đã xin nghỉ, Mộ Dung Gấm cùng Mộc Hương, Đường Trúc đi dạo một chút, trở lại lâu như vậy mà còn chưa mang các nàng ra cửa một lần!

“Ồ! Rốt cuộc có thể ra ngoài chơi rồi!” Mộc Hương như chim được sổ lồng chạy vào đám người, sờ sờ nhặt nhặt mấy thứ ở quán ven đường, không bao lâu liền mua đồng lớn đồng nhỏ ôm kín tay. Mộ Dung Gấm cũng không ngăn cản, bởi vì nàng biết Mộc Hương mua cũng không phải để cho nàng mà là mua cho những đứa bé ở hậu viện kia. Thường khiến bọn nó khóc nhưng nàng ta vẫn rất yêu thích bọn họ, mỗi lần ra ngoài mua đồ, khi trở về mang tất cả cho bọn chusg.

Ở trên đường đi dạo một vòng, Mộ Dung Gấm không mua thứ gì, chỉ có Mộc Hương ôm một đồng. Bởi vì không ôm hết còn đưa Mộ Dung Gấm cầm hộ nàng hai hộp, trên tay Đường Trúc cũng có mấy thứ. Mặc dù rất bất mãn với Mộc Hương, nhưng bởi vì cho những đứa trẻ kia nên nàng nhịn!

Trong khi chủ tớ ba người chuẩn bị xoay người lại, Mộ Dung Gấm đột nhiên dừng lại, chuyển hướng nhìn một song bác không xa. Vẫn xoay người bước đi nhưng đi được hai bước rồi lại quay lại, sau đó đi tới sông bạc.

Đường Trúc có võ công, nghe được âm thanh trong đó rất rõ ràng, tự nhiên hiểu Mộ Dung Gấm muốn làm cái gì, liền đưa mấy thứ đồ trong tay cho Mộc Hương, bước nhanh đuổi theo Mộ Dung Gấm.

Mộc Hương chu mỏ, thật vất vả mới ôm được mấy thứ trong tay không để rơi xuống, nhìn Mộ Dung Gấm và Đường Trúc đã đi xa, trực giác nói cho nàng biết có kịch vui, nhanh chóng đi vào một quán trọ đem mấy thứ trong tay gửi lại, sau đó chân chó đuổi theo Mộ Dung Gấm. Lúc này làm sao có thể thiếu Mộc Hương nàng được chứ!

Ở trong sông bạc, mấy đại hán vạm vỡ đang vây quanh chiếu bạc, đồn chủ tớ hai người quần áo hoa lệ vào trong một góc. Nam nhân cầm đầu bĩ ổi nhìn chằm chằm tiểu thiếu niên có gương mặt trắng noãn, uy hiếp nói: “Có chơi có chịu, nhanh lấy tiền ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Cút ngay, đừng đụng vào ta! Các người muốn có tiền ta có thể cho các người, nhưng trước hết các người phải thả ta đi!” Giọng nói có chút non nớt vang lên, mặc dù rống lên có chút khí thế nhưng rõ ràng là chưa đủ.

“Ha ha! Người cho là chúng ta ngu hả? Ngộ nhờ người trốn mất, không đưa bạc cho chúng ta thì làm như thế nào?”

“Ta để hán ở lại, ta trở về lấy tiền!”

“Điện..... Công tử, không cần bỏ nô tài lại a!” Tiểu tùy tùng sợ hãi níu lấy y phục tiểu công tử, chỉ sợ hán vất mình ở chỗ này!

“Ai nha! Ta trở về lấy tiền, lấy được tiền sẽ trở lại cứu người!”

“Ha ha! Không bằng để tên tiểu tử này về lấy tiền, người ở lại chỗ này!” Trong khi nói chuyện ánh mắt quét toàn thân cao thấp của tiểu công tử, ánh mắt cực kỳ hạ lưu!

“Đại ca, ta xem dứt khoát là không cần lấy tiền rồi. Da thịt tiểu tử này thật non, không bằng lấy thân trả nợ, để cho chúng ta ném một chút thì như thế nào?”

“Đề nghị này không tệ, dung mao tiểu tử này nhìn rất tuyệt, khẳng định tư vị rất mất hồn!”

Nói xong những lời bỉ ổi, có người đã không dằn nổi đưa tay muốn đung chạm tiểu công tử kia. Thiếu niên nghe những lời hạ lưu ghê tởm kia sắc mặt giận đến tím tái, nhưng võ công của hắn không tốt, lại dẫn theo một tùy tùng vô dụng này. Nhìn một đôi tay ghê tởm, hắn gấp đến độ toàn thân run rẩy: “Bốn vương là đương kim cửu hoàng tử Đông Phương Nhuận, các người.....!”

Lời của hắn còn chưa nói hết lập tức có người không chút kiêng kỵ cười lớn, hiển nhiên không tin tưởng lời của hắn: “Đại ca, hắn lại còn nói hắn là cửu vương gia, người tin tưởng sao?”

“Ha ha! Cửu vương gia làm sao có thể tới nơi này chứ, người đã gặp qua vương gia nào không mang theo tùy tùng, không mang theo thị vệ chưa? Hắn rõ ràng đang bịa chuyện!”

“Đúng vậy, cửu vương gia làm sao lại có dáng dấp như con thỏ non thế này được!”

“Đại ca, quyết định nhanh một chút đi, ta đã không nhịn được.....” Nói xong còn bỉ ổi sờ sờ hạ thể của mình.

“Cút ngay!” Trong lòng Đông Phương Nhuận vô cùng tức giận, không ngờ mình nói ra thân phận cũng không hữu dụng, trong tay áo vẫn cất giữ chủy thủ, muốn liều lĩnh đánh một trận.

Trong nháy mắt có một đôi tay ghê tởm sắp tiếp chạm vào người hắn thì đột nhiên có một âm thanh lạnh lạnh vang lên: “Đường Trúc!”

Sau đó Đông Phương Nhuận cảm giác được trước mắt mình sáng lên, hai tên đã bị ném ra cửa chính, mấy tên còn lại đang đánh nhau với một nữ tử thanh y. Ánh mắt chuyển ra cửa, khi thất bóng dáng màu trắng kia thì hắn vui vẻ không ngôn ngữ nào có thể nói được, cảm giác như được sống lại, khiến cho hắn không để ý đến cái gì khác, lập tức chạy tới hung hăng ôm chặt Mộ Dung Gấm.

Mộc Hương mắt thấy Đông Phương Nhuận nhào tới, nàng tưởng rằng tiểu thư sẽ tránh, lại không nghĩ rằng cuối cùng cứ như vậy để yên cho Đông Phương Nhuận, nhất thời mí mắt kéo ra, tiểu thư sao vậy? Mộc Hương không hề biết, căn bản Mộ Dung Gấm không nghĩ tới tiểu tử này sẽ xông tới ôm mình, hơn nữa khoảng cách quá gần, coi như nàng phản ứng kịp, nếu không dùng võ công thì cũng không tránh khỏi, cho nên bất đắc dĩ liền có bộ dáng hiện tại này.

“Vương..... Vương gia.....” Tùy tùng tiểu thái giám rút cuộc cũng tìm lại được âm thanh của mình, mừng rỡ đi tới.

Đông Phương Nhuận chột buông Mộ Dung Gấm ra, sau đó mặt hồng thành quả táo. Hắn nhìn xung quanh, nhưng không hề nhìn Mộ Dung Gấm. Vừa rồi hắn thật sự là quá kích động, sau đó không biết làm sao, không cần thận liên.....

Vì che giấu bối rối của mình, hắn vội vàng nói sang chuyện khác: “Người..... Làm sao người lại ở chỗ này?”

Mộ Dung Gấm cười như không cười nhìn hắn: “Cửu gia cho là thế nào?”

Đề tài tới đây, Đông Phương Nhuận càng thêm lúng túng, định không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm đám người đang đánh nhau. Đường Trúc võ công rất cao, cho nên căn bản những người kia không phải là đối thủ của nàng, cơ hồ chỉ cần một chiêu cũng đá bay ra ngoài rồi, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định đi lên, sau đó sẽ đuổi ra.

Lúc này tên cầm đầu chú ý tới Mộ Dung Gấm và Đông Phương Nhuận, cầm một cây gậy lên, sau đó đi tới bên này, hung hăng cầm gậy đánh về phía hai người. Nhưng gậy còn chưa đánh tới đột nhiên có thứ gì đó đập vào ót của hắn, sau đó cả người không có dấu hiệu nào té xuống. Phía trên hắn Mộc Hương đang cầm một khối không biết mò được từ nơi nào, cười đến vô cùng bất lương. Mặc dù đánh nhau nàng không bằng Đường Trúc, nhưng không có nghĩa là nàng không dùng được!

34. Q.1 - Chương 34: Hoàng Tẩu???

Đường Trúc một người đánh ngã đám người, dĩ nhiên, nếu như không tính một tên xui xẻo bị Mộc Hương dùng một cục gạch giải quyết.....

Trên đường trở về, Mộ Dung Gấm đi ở phía trước, Đường Trúc đeo kiếm đi theo hai bên, Mộc Hương không biết từ nơi nào tìm được một bao tải to, bỏ toàn bộ đồ mình mua vào trong đó, sau đó ném cho tiểu thái giám bị dọa sợ không nhẹ, sau đó tự mình đi theo Mộ Dung Gấm, lưu lại tiểu thái giám có khổ không thể nói.

Đông Phương Nhuận không gần không xa đi theo bọn họ, muốn nói điều gì lại không biết mở miệng như thế nào. Hơn nữa mỗi khi ánh mắt kịp thời chạm đến Mộ Dung Gấm, mặt hắn không nhịn được đỏ ửng một mảng. Đây là lần đầu tiên hắn ôm một nữ nhân trừ mẫu phi của mình, khi hắn ôm nàng trái tim liền bắt đầu nhảy lên bất quy tắc. Cho tới bây giờ, chỉ cần vừa nhìn thấy nàng liền có cảm giác không thể hô hấp, tại sao lại như vậy chứ?

Trong khi Đông Phương Nhuận đang rối rắm Mộ Dung Gấm liền dừng bước: “Từ con đường này đi tới cuối chính là hoàng cung, cửu vương gia nhanh chóng trở về đi thôi, nếu không Liên phi nương nương sẽ lo lắng!”

“Nha,.....À?” Rõ ràng thần hồn của Đông Phương Nhuận còn chưa trở lại, mà chờ tới khi hắn hồi hồn, trên đường cũng chỉ còn hắn và tiểu thái giám cô linh linh đứng, Mộ Dung Gấm cũng đã đi xa. Chẳng biết tại sao trong lòng có chút mất mát, ủ rũ cúi đầu đi theo lối về hoàng cung.

Mà một nơi khác, Dương Hạo đang bị thăm bị tiểu ma nữ Sở Linh Nhi lôi kéo ra ngoài đi dạo phố. Đường đường là một đại ám vệ, võ công cao cường, giờ phút này khắp người lại treo đầy vật nhỏ, trong tay còn cầm mấy xâu mứt quả cùng đồ ăn vặt, ngang hông cũng bị tiểu ma nữ kia mua hai dây màu sắc rực rỡ không biết tên quán lên. Nhìn thế nào cũng rất tức cười, thật mất mặt..... Dương Hạo nhìn trời rơi lệ, hắn tình nguyện nán lại một đêm ở Mộ Dung phủ uối đốt, cùn không nguyện ý bởi cô nãi nãi này đi dạo phố!!!!

“Ồ! Cái này là cái gì?”

“Cái này không tồi!”

“Cái này thật xinh đẹp!” Sở Linh Nhi sờ đông sờ tây một chút, sau đó cuối cùng vung tay lên: “Tới đây, đưa tiền, tất cả những thứ này ta đều muốn!”

Dương Hạo nhìn một đôi tạp thất tạp bát, ngay cả hắn một chữ cũng không nói nổi, hoàn toàn hết ý kiến, bất đắc dĩ đưa tiền. Nhưng vấn đề kế tiếp là làm sao có thể mang những đồ này về? Không đợi hắn lấy được, Sở Linh Nhi lại cầm rất nhiều đồ vật chờ hắn trả tiền. Dương Hạo hận không tình một đao giải quyết, cô nãi nãi này thật biết giày vò người!

Đột nhiên ánh mắt Dương Hạo nhìn tới một ngõ hẻm có chủ tớ ba người đang đi qua, trong đầu nhất thời có một đạo linh quang hiện ra: “Tiểu thư! Thuộc hạ biết một bí mật, về chủ tử, người muốn nghe không?”

Sở Linh Nhi nửa tin nửa ngờ tiến lại gần, Dương Hạo nhỏ giọng nói, càng nói đôi mắt của Sở Linh Nhi càng phát sáng, cuối cùng sáng như hai ngôi sao: “Người nói thật?”

Dương Hạo chân chó cười nói: “Thuộc hạ lừa gạt ai cũng không thể lừa gạt người nha!”

Nghe vậy, Sở Linh Nhi đem vật cầm trong tay ném lại, như gió lốc xông ra. Dương Hạo thở phào một cái: “Coi như chủ tử biết, tối đã cũng chỉ trừng phạt, dù sao cũng tốt hơn đi theo tiểu ma nữ này để mất mặt!”

Thật nhanh bỏ một thân đồ, đuổi theo Sở Linh Nhi!

Mộ Dung phủ, Mộ Dung Gấm vừa chuẩn bị bước vào, đột nhiên một ngọn gió cuốn một vật thể vọt tới trước mặt nàng: “Mộ Dung Gấm, người chính là Mộ Dung Gấm sao?”

Mộ Dung Gấm thấy trước mắt là một cô gái khả ái, dáng dấp giống như một búp bê tinh xảo, mặc dù làm người khác ưa thích nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng tà ác, hiển nhiên không giống bề ngoài một dạng vô hại. Mộc Hương dò xét hướng cái đầu ra: “Người là ai? Tìm tiểu thư của ta có chuyện gì?”

Sở Linh Nhi chăm chú chuyển quanh trên người Mộ Dung Gấm, một hồi hải lòng gật đầu, một hồi lại thất vọng lắc đầu, trong miệng còn lẩm nhẩm: “Xem ra so với mấy nữ nhân ngự trang kia thoả mái hơn, nhưng lại không đủ xinh đẹp. Nữ nhân của hoàng huynh cũng không thể quá bình thường, nhưng có thể khiến hoàng huynh coi trọng, chắc hẳn phải có đặc điểm gì đặc biệt, nhưng ở đâu?”

Gân xanh Mộ Dung Gấm nổi lên: “Xin hỏi cô nương là ai?”

Nghe vậy, Sở Linh Nhi ngẩng đầu, cười ngọt ngào: “Ta tên Sở Linh Nhi, Sở Dạ là hoàng huynh của ta, hôm nay ta mới tới nơi này, người có thể gọi ta là Linh nhi!”

Sở Linh Nhi, Sở Dạ! Mộ Dung Gấm có chút bất đắc dĩ: “Không ngờ là công chúa Sở quốc!”

“Ai nha! Cái gì là công chúa mới không công chúa chứ, về sau người sẽ là hoàng tẩu của ta, gọi ta là Linh nhi là tốt rồi!” Sở Linh Nhi mặc dù là ma nữ nhưng nàng cũng có nguyên tắc. Nàng trêu cợt những thứ nàng tự xem là không quen, nhưng mà đối với những người nàng có cảm tình, nàng sẽ thu hồi vẻ mặt ghê tởm của mình. Nhất là nghe Dương Hạo nói người trước mắt này có thể là chị dâu hoàng huynh nhìn trúng, đương nhiên nàng muốn ngoan một chút, nếu không về sau chị dâu không thích nàng thì làm như thế nào!

“Hoàng tẩu?” Mộ Dung bối rối, không thể tưởng tượng nổi nhìn Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư, người chừng nào thì lập gia đình?”

Đường Trúc nghe vậy, không chút khách khí một quyền đánh tới: “Ngậm lại cái miệng thú của người!”

“Đường Trúc chết tiệt, người nhẹ tay một chút, rất đau đấy!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Công chúa nhận lầm người, ta chỉ là một tiểu thư của phủ tướng quân, cũng không phải là hoàng tẩu của người!”

“Ai? Người không yêu thích hoàng huynh của ta hay sao?” Trực giác của Sở Linh Nhi cho thấy Mộ Dung Gấm không thích Sở Dạ. Bởi vì lấy những nữ nhân trước kia, chỉ cần vừa nhắc tới hoàng huynh của nàng, trên mặt đều là bộ dạng hoa si. Nhưng Mộ Dung Gấm không có, mặc dù là đang cười, nhưng thế nào cũng cảm thấy có chút lạnh nhạt. Nhất thời nàng bắt đầu lo lắng thay hoàng huynh của mình: “Làm sao người lại không thích hoàng huynh của ta? Hoàng huynh của ta khá tốt, hẳn là hoàng đế một nước, hơn nữa võ công cao cường, chủ yếu hiện tại một phi tử cũng không có, giữ mình rất trong sạch (Đây nhá, hết thắc mắc anh Sở Dạ có sạch không nhá). Ở Sở quốc chúng ta không có một cô nương nào không muốn gả cho hoàng huynh ta, nhưng hoàng huynh một cái nhìn cũng không cho.....”

Sở Linh Nhi còn đang suy nghĩ vì hoàng huynh của mình giải thích, nhưng Mộ Dung Gấm đã vòng qua nàng bước vào cửa phủ, lạnh giọng hạ lệnh: “Đóng cửa!”

“Ai! Đứng! Người nghe ta nói hết đã!” Sở Linh Nhi nóng nảy, lập tức muốn xông tới ngăn cản đóng cửa. Đường Trúc lập tức giơ tay lên ra chiều muốn bức lui nàng, Sở Linh Nhi tức giận bưng bưng, giơ tay lên chống lại chiêu thức của Đường Trúc. Hai người đánh nhau ngay trước cửa phủ, võ công của Đường Trúc có nhiều độc được cùng ám khí phụ trợ, nhưng người trước mắt nàng không thể dả thương, cho nên chỉ đơn thuần so chiêu. Nhưng Sở Linh Nhi bất đồng, thân thể của nàng linh hoạt, võ công cực kỳ xảo trá, tai quái, luôn ngoài ý muốn có một chút thủ đoạn đánh lén, hơn nữa không có gì cố kỵ, Đường Trúc đương nhiên rơi vào thế hạ phong.

Mất thấy Đường Trúc không địch lại, Sở Linh Nhi vui mừng, nhưng một khắc sau đột nhiên Đường Trúc gia tăng thực lực, công lực của Đường Trúc tăng thêm hai thành công lực, tự nhiên Sở Linh Nhi không phải là đối thủ của nàng. Trong chớp mắt trước khi cửa lớn đóng lại, Đường Trúc dùng nội lực đem Sở Linh Nhi bung ra, sau đó nhảy vào trong cửa!

Nhìn cửa chính đóng lại ngay trước mắt, Sở Linh Nhi uất ức cong môi, cứ như vậy ghét bỏ nàng sao?

Dương Hạo kinh ngạc nhìn Sở Linh Nhi, trong lòng có nhiều vui mừng, hơn nữa hẳn thập nhị vạn phần bội phục dũng khí của Mộ Dung Gấm. Dám đối đãi như vậy với tiểu ma nữ này, lần đầu tiên hắn thấy! Dĩ nhiên, những hã hê này chỉ có thể để trong lòng, phi thân đến bên cạnh Sở Linh Nhi: “Công chúa, nếu nàng không hoan nghênh, không bằng chúng ta trở về thôi!”

“Hừ! Khá lắm!” Sở Linh Nhi chu chu mũi, sau đó chớp mắt một cái, một đạo ánh sáng tà ác thoáng qua. Nhất thời Dương Hạo lùi về sau ba thước, sợ rằng tiểu ma nữ này lại nghĩ tới biện pháp chinh người rồi, không khỏi cảm thấy có chút muốn xin lỗi Mộ Dung tiểu thư.

Ban đêm, Dương Hạo im lặng nhìn bóng dáng lén lén lút lút: “Công chúa, nửa đêm người bò lên tường nhà người ta, rất dễ bị người ta hiểu lầm là đạo tặc đấy!”

Sở Linh Nhi quay đầu ‘hắc hắc’ cười cười một tiếng: “Không có việc gì! Chúng ta đi rình coi hoàng tẩu tương lai, sau đó trở về nói cho hoàng huynh, hẳn nhất định cũng rất tò mò đấy!”

Dương Hạo nhúc nhích đầu nâng trán: chủ tử không có bí ối như vậy!

35. Q.1 - Chương 35

Sở Linh Nhi nhanh như mèo, xuyên qua trong đêm tối, tránh thoát gia đình tuần tra ban đêm, từng chút từng chút tiến vào bên trong. Loại cảm giác kích thích này khiến cho nàng cười không khép miệng, có thể so với việc đi cắt râu của những lão tử kia thú vị hơn nhiều, hắc hắc!

Bất đồng với Sở Linh Nhi, hiện tại Dương Hạo một thân căng thẳng. Hắn không cảm thấy có người mai phục ở chung quanh, nhưng hắn có loại cảm giác bị người nhìn chăm chú, nhưng ở nơi này lại không hề có người. Quay đầu nhìn Sở Linh Nhi lén lén lút lút chơi vui, trong lòng bất đắc dĩ tiếp tục gia tăng. Hắn không dám tưởng tượng được, nếu như chủ tử biết hắn đầu độc công chúa, hơn nữa còn lén lút theo công chúa trèo tường nhà người ta thì sẽ trừng phạt hắn như thế nào!

Mà người Dương Hạo lo lắng, giờ phút này đang ngồi ở trong lương đình của Mộ Dung phủ, Mộ Dung Gấm tự tay châm trà, vừa lòng gió thổi mát!

Mộ Dung Gấm nhìn người kia tự đến: “Sở hoàng khuya khoắt tới Mộ Dung phủ, sợ rằng không hợp lễ phép?”

Sở Dạ tà mị mắt phượng nhảy lên: “Nàng không nói, cô vương không nói, ai biết được?”

Mộ Dung Gấm bất đắc dĩ: “Ta với Sở hoàng sợ rằng còn không quen thuộc đến mức nửa đêm leo tường!”

Sở Dạ đặt cốc trà xuống, tâm tình không tệ đề nghị: “Trước kìa không có, hiện tại có là được!”

Mộ Dung Gấm nặng nề đặt tách trà xuống, nàng cũng chỉ là muốn hóng gió một chút, lẳng lặng tâm, làm sao lại triệu đại tôn thần này chứ: “Sở hoàng, trà cũng đã uống, lời cũng đã nói, thứ không tiễn xa được!”

Sở hoàng cũng đặt tách trà xuống, vuốt vuốt miệng cốc: “Cô vương giống như bị nàng ghét?”

Mộ Dung Gấm quay đầu: “Sở hoàng là vua một nước, cần gì phải so đo với tiểu nhân vật như ta!”

“Nàng cũng không phải là tiểu nhân vật!” Sở Dạ chẳng biết đứng dậy từ khi nào, thân hình cao lớn bao phủ Mộ Dung Gấm. Bàn tay nâng lên đặt lên gò má của Mộ Dung Gấm, sau đó vươn tay về phía sau tai, âm thanh từ tính trầm thấp mang theo đầu độc: “Khiến cô vương phải nhìn nàng!”

Mộ Dung Gấm cũng không bị Sở Dạ mê hoặc, đánh một chưởng lên cánh tay của Sở Dạ, hơi thở trên người lạnh xuống, không che giấu sát khí, âm thanh cũng lạnh lẽo như hàn băng: “Xin đừng tiến thêm!”

“Haha!” Lồng ngực Sở Dạ khẽ chấn động cười, giống như cánh tay vỡ vụn kia không phải là của hắn: “Rốt cuộc cũng lộ ra tính tình chân chính của mình, đáng yêu hơn nhiều so với tính tình nguội lạnh bình thường!”

Đáng yêu? Mộ Dung Gấm không khỏi tức giận, ngược lại ý lạnh trên người giảm đi, buông lỏng tay của hắn ra. Mộ Dung Gấm xoay đầu đi: “Tốt nhất không cần dùng cái này để uy hiếp ta!” Nếu không nàng không chắc chắn mình sẽ làm ra cái gì!

Mây kiếm Sở Dạ nhíu lại, bàn tay đặt lên chiếc cằm thon của Mộ Dung Gấm, ngón tay mập mờ vuốt ve: “Làm một giao dịch! Cô vương đảm bảo về sau không nói đề tài này nữa, cũng không nhìn diện mạo thật của nàng, trừ phi bản thân nàng tình nguyện!”

Có thể tự nguyện mới là chuyện lạ: “Điều kiện!”

“Tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng tuyệt đối không hề khó khăn với nàng, chờ cô vương nghĩ xong sẽ nói cho nàng biết. Như thế nào?” Dứt lời, Sở Dạ buông cầm nàng ra, trong lòng có chút lưu luyến. Thật ra thì hắn

càng muốn cúi người xuống hôn đôi môi của nàng, nghĩ lại muốn ném tư vị đem đó thêm một lần nữa, nhưng xét thấy không khí như thế này, hẳn nên nhịn thì hơn!

Mộ Dung Gấm có chút giận, dù sao đây cũng là chuyện nàng không muốn nghĩ tới nhất, nhưng người này cố tình còn uy hiếp mình, nhưng là..... Nàng nhịn, đứng dậy tránh xa hắn một c, nhưng là..... Nàng nhịn, đứng dậy tránh xa hắn một chút, khoảng cách này khiến nàng hít thở không thông: “HI vọng Sở hoàng nói lời giữ lời!”

Sở Dạ vẻ mặt lười biếng mang theo chút bất đắc dĩ: “Nhất định phải nói chuyện như thế với cô vương?”

Mộ Dung Gấm giận cười, bị Sở Dạ ép, hôm nay nàng đã cố ý che giấu tính tình lạnh bạc của mình đi: “Sở hoàng cho là thế nào? Nếu như có một ngày ta nắm đằng chuôi của ngươi, ngươi có thể dễ dàng nói chuyện với ta sao?”

Bắp đùi thon dài tiến lên hai bước, thân thể cao lớn bao phủ cả người Mộ Dung Gấm. Mùi long tiên hương dễ ngửi trong nháy mắt chiếm cứ hô hấp của nàng. Hắn giơ tay vịn vai của nàng, báo đạo không buông. Khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại trước mắt Mộ Dung Gấm, ánh mắt sắc bén nhìn sâu vào mắt nàng, âm thanh vẫn bá đạo như trước, lại có chút bi thương: “Cô vương giống như không đáng để tin tưởng?”

Hơi thở nóng rực phun lên trên mặt nàng, khiến cho lòng của nàng cũng chặt theo, không được tự nhiên ngẩng đầu, âm thanh lạnh lùng: “Sở hoàng xin tự trọng!”

Ánh mắt sắc bén cơ trí thoáng qua hơi thở nguy hiểm, nữ nhân đáng chết này, hẳn đáng ghét như vậy sao? Đả thương người không phải là nàng cự tuyệt mà là hắn ôm nàng lại thờ ơ, bàn tay không tự chủ được siết chặt, một cổ tức giận cuộn cuộn trong lòng. Mộ Dung cảm thấy tâm tình của hắn không đúng, nghi ngờ quay đầu. Nhưng sau một khắc, thân thể nàng chợt cứng đờ, mắt trừng thật to, hắn..... Cự nhiên hôn nàng!

Thay vì nói hôn, không nói gặm thì đúng hơn. Sở Dạ phát tiết gặm đôi môi đỏ mọng mà hắn muốn đã lâu. Kể từ sau đêm ở ôn tuyền đó, hắn muốn một lần nữa ôm nàng vào trong lòng. Hắn không muốn vì dọa nàng mà nhẫn nại, nhưng nàng lại vô cùng lạnh nhạt đối với hắn. Cao ngạo như hắn, vẫn là lần đầu tiên ném thử cảm giác bị người ghét bỏ. Cho nên hắn dùng lực gặm cắn, muốn trừng phạt nàng nhưng càng đến cuối cũng chính hắn không cách nào kiềm chế, si mê tham niệm triển miên trên môi nàng. Môi lưỡi nóng bỏng trượt vào trong miệng nàng, thăm dò khát vọng đã lâu.

Mộ Dung Gấm bắt đầu bị kinh sợ ngã, hồi hồn muốn đẩy hắn ra. Nhưng sức lực của Sở Dạ lớn đến kinh người, nàng không thể phản kháng lại được, mà nụ hôn bá đạo cuồng dã kia khiến nàng không có cách nào cự tuyệt. Răng môi đụng nhau, nàng cảm thấy ý thức của mình dần mất đi, cho đến cuối cùng, nàng hoàn toàn đắm chìm trong nụ hôn của hắn, mặc hắn làm!

Cảm thấy động tĩnh người trong ngực mình, tâm Sở Dạ vui mừng, động tác cuồng dã trở nên êm ái, thậm trọng giống như bảo vệ trân bảo. Mộ Dung Gấm cũng bị đầu độc, không tự chủ được giơ tay đỡ lên cánh tay có lực của hắn, thân thể hai người dán chặt lại với nhau.....

Sở Linh Nhi và Dương Hạo lén lén lút lút tiến vào, nhìn thấy một màn kịch tình kia. Sở Linh Nhi không thể tin được trợn to hai mắt: “Hoàng,...Hoàng huynh...Các người.....”

Động tác của Dương Hạo chậm một bước, sau đó không có chút khí tiết nào run rẩy, làm hỏng chuyện tốt của chủ tử, cái mạng nhỏ của hắn mất rồi.....

Âm thanh của Sở Linh Nhi thức tỉnh hai người đang ôm hôn. Sở Dạ mở hai mắt ra, con ngươi màu đen tràn ngập tình dục, nhìn Sở Dạ hoàn toàn không biết làm hỏng chuyện tốt của hắn sau đó bất mãn: “Muội làm sao lại ở chỗ này?”

“À?Cái đó, ta.....Ta...Ta.....” Sở Linh Nhi “ta” nửa ngày cũng không nói được ra ngoài, cuối cùng thật sự không kiềm được xoay người dùng khinh công chạy: “Khụ khụ, hoàng huynh, các người tiếp tục, Ha hahaha!”

Hiện tại trong lòng Sở Linh Nhi kích động đến sắp nổ tung, ha ha ha, hoàng huynh thật sự thích nữ nhân! Ha ha! Lần này trở về có thể tức chết những lão khốn kiếp kia. Ha ha, nàng sẽ có chị dâu!

36. Q.1 - Chương 36: Nhật Được, Thương Nàng!

Sở Linh Nhi và Dương Hạo lén lén lút lút tiến vào, nhìn thấy một màn kịch tình kia. Sở Linh Nhi không thể tin được tròn to hai mắt: “Hoàng,...Hoàng huynh...Các người.....”

Động tác của Dương Hạo chậm một bước, sau đó không có chút khí tiết nào run rẩy, làm hỏng chuyện tốt của chủ tử, cái mạng nhỏ của hắn mất rồi.....

Âm thanh của Sở Linh Nhi thức tỉnh hai người đang ôm hôn. Sở Dạ mở hai mắt ra, con ngươi màu đen tràn ngập tình dục, nhìn Sở Dạ hoàn toàn không biết làm hỏng chuyện tốt của hắn sau đó bất mãn: “Muội làm sao lại ở chỗ này?”

“À?Cái đó, ta.....Ta...Ta.....” Sở Linh Nhi “ta” nửa ngày cũng không nói được ra ngoài, cuối cùng thật sự không kiềm được xoay người dùng khinh công chạy: “Khụ khụ, hoàng huynh, các người tiếp tục, Ha hahaha!”

Hiện tại trong lòng Sở Linh Nhi kích động đến sắp nổ tung, ha ha ha, hoàng huynh thật sự thích nữ nhân! Ha ha! Lần này trở về có thể tức chết những lão khốn kiếp kia. Ha ha, nàng sẽ có chị dâu!ư

Sở Dạ cũng lười phải quản nàng, đột nhiên bị người cắt đứt cho nên hắn vô cùng không vui. Chỉ là, hắn cúi đầu nhìn phía Mộ Dung Gấm, nàng giờ phút này vẫn chưa trở lại bình thường, đôi mắt vì tình dục mà mờ mịt, đôi môi bị hôn sưng đỏ khê mở, trong nháy mắt kích thích dục vọng chưa tiêu trong cơ thể hắn, mập mờ vuốt ve má nàng, âm thanh nhỏ giọng thâm trầm: “Nếu nàng không hồi hồi, vậy thì cô vương nên tiếp tục rồi!”

Mộ Dung Gấm thật vất vả hồi hồi từ trong hỗn loạn, chợt bị lời này làm cho cả kinh, ngược mắt nhìn đôi mắt tràn ngập tình dục, đường cong cương nghị cũng biến thành nhu hòa, khóe môi băng lãnh khê câu, hoa anh đào nở rộ, cả người tản ra một loại quyến rũ mê người. Đột nhiên tâm Mộ Dung Gấm hạ xuống, hơi thở chưa bình thường tiếp tục tăng lên, khiến cho nàng hoảng hốt. Nhanh chóng thoát khỏi ngực của Sở Dạ, lập tức nhảy ra xa, hơi mở miệng, một chữ cũng không nói ra được!

Ở thế giới trước, cả người nàng giống như một cỗ máy giết người. Ở trong thế giới của nàng chỉ có màu đen, chỉ có sinh và tử, những chuyện khác nàng hoàn toàn không biết. Bởi vì quyết đấu nàng bị người giết chết, trọng sinh ở đời này. Nàng trở thành nữ nhi của Mộ Dung Chính cho nên nàng mới bắt đầu là một con người có cảm tình. Nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng trải qua chuyện này với một nam nhân. Nàng biết hôn môi là gì, nàng biết giữa nam nhân và nữ nhân còn có thể làm nhiều chuyện, nhưng là, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó sẽ xảy ra trên chính bản thân mình. Loại cảm giác không khống chế được nhịp tim kia khiến cho nàng hoảng hốt, làm nàng cuống cuống, nhưng nàng lại...không ghét!

Lần trước ở ôn tuyền, nàng bị hắn hôn, lúc ấy nàng bị đè trong người hành hạ, trừ tức giận ra căn bản không có cảm giác nào khác. Nhưng lần này, nàng lại bị đánh cho tơi bời.

Trong mắt Mộ Dung Gấm có nghi ngờ, có không thể tin, có mờ mịt, không biết xử trí như thế nào. Từng biểu hiện ấy đều rơi vào trong mắt Sở Dạ, khiến cho hắn đau lòng, nhưng cũng mừng rỡ, ít nhất nàng đã có cảm giác với hắn! Thận trọng đi tới, bàn tay rộng lớn lướt qua mặt nàng: “Cô vương về trước, sớm đi nghỉ ngơi đi!”

Dứt lời, sải bước quay người đi. Nhưng tầm lưng kia lại như có cảm giác chạy trốn. Ra khỏi Mộ Dung phủ, Sở Dạ nhắm mắt lại, hít thở thật lâu dè xao động trong lòng xuống. Hắn vẫn luôn kiêu ngạo tự chủ nhưng lại không chịu được một kích từ nơi Mộ Dung Gấm. Mới vừa rồi nếu không phải Sở Linh Nhi đột nhiên xuất hiện, thậm chí hắn cứ như vậy mà muốn Mộ Dung Gấm. Hắn nặng nề thở dài trong lòng, có lẽ hắn đã bị cướp đi!

Một đêm này, không ngoài ý muốn, Mộ Dung Gấm mất ngủ. Một mình nhìn chằm chằm nóc giường cả đêm, trong đầu một mảnh hỗn độn. Suy tư, nhưng không biết nghĩ tới cái gì, cứ như vậy mở to mắt, khi hồi hồn đã là buổi sáng.

Gọi Mộc Hương vào giúp nàng mặc quan phục, chuẩn bị tốt tất cả, tiếp tục đi thái y viện. Về mặt nàng vô cùng tự nhiên, giống như chuyện đêm qua chỉ là giấc mộng. Thật ra đêm qua Đường Trúc biết, cho nên nàng nhìn Mộ Dung Gấm muốn nói lại thôi. Mấy lần há miệng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào nói ra, đành phải đem lời nói nuốt vào trong. Suy nghĩ của tiểu thư, nàng vẫn không nên hỏi nhiều!

Một ngày ở thái y viện thật yên bình. Bởi vì Mộ Dung Gấm không bị phạt tội, cũng không xuất chúng cho nên cũng không có người đặc biệt chú ý tới nàng. Cũng bởi vì thân phận của nàng cho nên cũng không ai dám làm khó nàng.

Buổi trưa, Mộ Dung Gấm chuẩn bị xuất cung đi ăn cơm. Mới vừa bắt đầu đi ra khỏi thái y viện, liền nhìn thấy Đông Phương Nhuận nhanh chóng đi tới, nhìn xung quanh nhưng không hề nhìn nàng. Bộ dạng kiêu ngạo kia khiến Mộ Dung Gấm không nhịn được cười.

“Tham kiến vương gia.”

“Miễn!” Đông Phương Nhuận cố làm vẻ thâm trầm phất tay với Mộ Dung Gấm, sau đó dùng khoeo mắt liếc nàng mấy cái. Thấy nàng không hề nói một lời với mình, nhất thời có chút giận dữ, một tay cầm chiếc hộp vẫn giấu đằng sau lưng ra, âm thanh ghét bỏ: “Đây là thứ mới nhất được ở trên đường, thưởng cho nàng!”

Tiểu thái giám: Vương gia, vật hoàng thượng ngự tứ, có thể tùy tiện nhất được ở trên đường sao?

Mộ Dung Gấm cầm lấy hộp gỗ, muốn cự tuyệt, nhưng Đông Phương Nhuận cũng đã đi xa, đôi chân kia bước thật nhanh giống như đang chạy trốn vậy!

“Tiểu thư! Em xem là cái gì cho!” Mộc Hương lập tức ông tới mở ra xem, là một cây sáo bằng bạch ngọc, ngọc này trắng như muốn tỏa sáng, vừa nhìn đã biết là ngọc thượng đẳng. Mộc Hương hâm mộ: “Hoàng cung quả nhiên là khác, đồ nhất được cũng đắt giá như vậy!”

Đường Trúc một tay xách lấy cổ nàng, chịu không nổi người ngu ngốc như vậy. Nhất định phải tìm cơ hội khiến tiểu thư tặng nàng ta đi, nếu không nàng sợ rằng chính mình sẽ không cân thận bóp chết nàng ta mất!

Mộ Dung Gấm đối với lời Mộc Hương nói vô cùng im lặng, đẩy nắp hộp lại, Đông Phương Nhuận có ý tứ gì đây? Cát hộp đi xong nàng nói: “Đi thôi! Nên xuất cung rồi!”

Đi ngang qua quảng trường trước cửa cung Mộ Dung Gấm nhìn thấy nơi đó có rất nhiều người đang dựng đài, đài cao đã có chút hình dáng, dưới đất cong có rất nhiều người nỗ lực khiêng cọc gỗ, không khỏi nghi ngờ nhìn về phía An Dương dẫn đường: “Làm cái gì vậy?”

“Quận chúa không biết sao?” An Dương có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó liền giải thích: “Đây là lôi đài dành cho cuộc so tài của các tài nữ. Ngày hôm trước hoàng hậu và mấy vị nương nương xin chỉ thị của hoàng thượng, muốn hoàng thượng chủ trì cuộc so tài của các tài nữ, tiểu thư mọi nhà đều phải tham gia. Đến lúc đó hoàng thượng và các chúng đại thần bình chọn ra đệ nhất tài nữ, người chiến thắng có thể lấy được một cam kết của hoàng thượng!”

“Đợi đã nào...!” Mộc Hương hiềm khi thông minh nghe được đầu mối: “Tiểu thư mọi nhà? Ý là tiểu thư nhà ta cũng phải tham gia?”

An Dương gật đầu: “Quận chúa cũng phải tham gia, nô tài cho là quận chúa đã sớm biết!”

Mọi người đưa mắt nhìn sang Mộ Dung Gấm. Mộ Dung Gấm không cảm thấy không có cái gì không đúng. Khi sắp bắt đầu nàng đều phát hiện ngũ đại tài nữ không xuất hiện dù chỉ một người, cho nên nàng liền suy đoán có thể họ đang chuẩn bị cái gì đó, không ngờ là sự tình này. Lạnh nhạt ngược mắt, cũng không có kinh ngạc hay tức giận: “Đi thôi! Đi về ăn cơm trước!”

An Dương cẩn thận nhìn Mộ Dung Gấm một cái, trong lòng bội phục tấm lòng và khí độ của nàng. Nếu là tiểu thư khác, phát hiện mình không biết hội này, chỉ sợ đã sớm giận đến giơ chân. Không ngờ nàng một chút phản ứng cũng không có, phần khí độ này đủ để cho người kính nể.

37. Q.1 - Chương 37: Sở Dạ Tiễn Một Bước

“Tiểu thư, người thật sự muốn đi tham gia sao?” Trên đường trở về Mộc Hương không chỉ hỏi một lần tiểu thư nhà mình. Thật ra thì trong lòng của nàng ta hoàn toàn cảm thấy không thể tin được. Ở trong ấn tượng của nàng, hình như tiểu thư cái gì cũng không biết, cảm không thấy nàng đánh qua, cờ cũng chưa từng đụng, thư pháp sao? Nàng không hiểu, tranh chữ tiểu thư cũng chưa từng vẽ qua, thi từ càng không cần phải nói. Khiêu vũ? Nàng không thể tưởng tượng ta được đáng vẽ tiểu thư nhà mình khiêu vũ...

Mộ Dung Gấm nhàn nhạt nhìn nàng một cái: “Nếu hoàng thượng có lệnh, dĩ nhiên phải tham dự. Chỉ là tham dự cái gì, đến lúc đó rồi hãy nói!”

“Đến lúc đó mới nói? Nhưng người ta đã bắt đầu chuẩn bị từ trước rồi, tiểu thư không chuẩn bị một chút sao?”

“Người thôi đi!” Xe ngựa dừng lại, Đường Trúc không chút khách khí liền đẩy nàng ta xuống. Dám chất vấn tiểu thư, quả thật chính là đi tìm chết. Ở trong lòng của Đường Trúc, coi như Mộ Dung Gấm cái gì cũng không biết, cũng tuyệt đối lợi hại hơn những tài nữ kia. Mặc dù có chút sung bái mù quáng, nhưng chính nàng nghĩ như vậy.

Mộ Dung Gấm vừa xuống xe, lại nhìn thấy một người chờ ở cửa nhà của nàng. Không giống như hôm qua chợt nhào tới, đáng vẽ muốn xin lỗi, tư thái biểu thị rõ, hình như còn có chút xấu hổ: “Cái đó... Hoàng tẩu...”

Sắc mặt Mộ Dung Gấm tối sầm lại: “Công chúa chớ có gọi như vậy, nếu như người khác nghe được, ta có mặt mũi cũng không đủ để chêm!”

“A! Như vậy a! Nếu không muội gọi tỷ là Cẩm nhi tỷ tỷ đi!” Dứt lời, Sở Linh Nhi vui vẻ cười một tiếng, chạy tới thân mật khoác tay Mộ Dung Gấm: “Cẩm nhi Tỷ Tỷ, chẳng lẽ tỷ ghét Linh Nhi?” Ngày hôm qua muội chỉ là nghe được chuyện tình của tỷ và hoàng huynh, cho nên kích động một chút. Tỷ không cần tức giận muội nha!”

Nói xong còn lắc lắc tay Mộ Dung Gấm, đây chính là làm nũng hay sao? Nói thật, Mộ Dung Gấm không ghét Sở Linh Nhi, mặc dù hành động của nàng có chút tình quái, nhưng tính tình thẳng thắn, khiến cho người ta không thể chán ghét. Nhưng là: “Ta và Sở hoàng không có chuyện gì, công chúa không nên hiểu lầm!”

Nghe vậy, Sở Linh Nhi che miệng cười trộm, cuối cùng thật sự không nhịn được nở nụ cười ‘ha ha’, nước mắt cũng chảy ra. Thấy Mộ Dung Gấm hình như không vui, liền tiếp khoát tay: “Thật xin lỗi, muội không cười, thật sự không cười!”

Mộ Dung Gấm dĩ nhiên biết nàng đang cười cái gì, nhất thời vụn phần bất đắc dĩ, dứt khoát không nói thêm gì, đi thẳng vào trong phủ. Mà Sở Linh Nhi lại ý vào Mộ Dung Gấm, cứ như vậy ôm tay của nàng, tung tăng tiến vào. Lần này Mộ Dung Gấm muốn đuổi cũng không đuổi được!

Bởi vì Mộ Dung Gấm không để ý nàng, Sở Linh Nhi liền tự tìm người chơi. Đường Trúc lạnh lẽo, nàng không thích, cho nên nàng chuyển mục tiêu sang Mộc Hương. Sau đó Đường Trúc kinh hãi phát hiện, cư nhiên Mộc Hương và Sở Linh Nhi trở thành bằng hữu.

Tất cả mọi người đều chuẩn bị cho chuyện thi đấu ở lôi đài, cho nên Mộ Dung Gấm vô cùng rảnh rỗi. Mỗi ngày lặng lẽ đi tới Thái y viện một thời gian ngắn, sau đó lại yên lặng trở lại. Lúc mới đầu người của Thái y viện còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, nhưng lâu dần, lại cảm thấy vô vị tẻ nhạt.

Nằm ở trên giường, Mộ Dung Gấm rất nhanh ngủ thiếp đi. Mặc dù ở trong nhà của mình, nhưng nàng vẫn có thói quen duy trì độ cảnh giác cao, cho nên trong nháy mắt có một người khác xuất hiện ở trong phòng của mình, nàng liền mở mắt ra. Nhưng sau một khắc nàng lại đặt người xuống giường, một nụ hôn trên miên bao phủ cảm xúc của nàng.

Hơi thở quen thuộc, bá đạo quen thuộc, coi như không nhìn thấy nàng cũng biết là ai. Muốn phản kháng, nhưng lại có chút không muốn cự tuyệt. Sau hôm đó bọn họ chưa từng gặp lại, nàng thiếu chút nữa đã quên mất. Nhưng giờ phút này hơi thở quen thuộc này đang nhắc nhở nàng, căn bản nàng không hề quên.

Một nụ hôn thật sâu, hôn đến khi hai người hô hấp không được mới thả ra. Trong không khí tĩnh lặng có thể nghe rõ được hô hấp có chút nặng nề của hai người. Sắc mặt Mộ Dung Gấm nóng lên, ở trong màn đêm mở mắt nhìn nam nhân đang nằm trên người nàng: “Sở hoàng sao lại có thể làm ra hành động háo hoa tặc này?”

Dứt lời mới phát hiện ra âm thanh của mình chưa bao giờ lại mềm mại đáng yêu, nũng nịu đến thế, trong nháy mắt mặt còn nóng hơn.

Qua ánh trăng Sở Dạ quan sát người phía dưới, gia hỏa khiến hắn ngày nhớ đêm mong này. Ngay cả khi nàng mang theo một lớp mặt nạ, không có vẻ đẹp kinh thể phong hoa như hôm đó, nhưng gương mặt này vẫn có thể khiến hắn mê mẩn như cũ. Thật ra nàng cũng không hấp dẫn người, còn có thể nói là có cảm giác không tồn tại. Tuy nhiên, nó cố tình lại khiến hắn thần hồn điên đảo. Hắn cảm thấy, hắn đã trúng độc, trúng một loại độc có tên là Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm giơ tay lên muốn đẩy hắn ra, đột nhiên cứng đờ, bởi vì nàng phát hiện ra nơi mình đẩy kia, lại không có áo bào bao trùm. Cảm xúc bóng loáng, còn có trái tim trong lồng ngực ở dưới bàn tay đang đập từng nhịp từng nhịp. Mộ Dung Gấm tin tưởng, một khắc kia mặt của nàng nhất định đỏ đến rỉ máu. Đây là lần đầu tiên nàng đụng chạm thân thể của nam nhân, hơn nữa còn dưới tình huống như thế này...

“Ha ha!” Sở Dạ nở nụ cười thật thấp, mang theo hơi thở tà mị mê người, sau đó hắn một tay chống đỡ, một tay cầm tay của Mộ Dung Gấm/ Bàn tay kia rất dễ dàng bao lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, sau đó từng chút từng chút xẹt qua bộ ngực của hắn, rồi dần dần đi xuống, sáu múi cơ bụng nổi lên, giờ phút này sờ lên rất có cảm giác. Trong khi Sở Dạ nắm tay nàng tiếp tục đi xuống dưới, cuối cùng Mộ Dung Gấm cũng hồi hồn từ trong ngưỡng ngùng, sau đó liền đẩy Sở Dạ ra, mặc cỡ không dám nhìn hắn. Nhất là hai bên tai kia, giờ phút này giống như bị bàn ủi ủi qua.

Sở Dạ cũng không tức, lần nữa đi lên, mập mờ cười nhẹ: “Nàng sờ như thế có thỏa mãn không?”

Mộ Dung Gấm thở phì phò trừng mắt nhìn hắn. Hiện tại nàng chỉ có thể trừng hắn, không tìm được phương pháp khác để bày tỏ tâm tình của mình nữa. Nàng chưa từng có gặp qua người nào giống như hắn, phúc hắc, tà ác như thế.... Không biết xấu hổ.

Hai người cứ như vậy đối nghịch, sau lại không biết người nào không nhịn được ngủ trước, sau đó ngủ cả đêm!

Chờ đến khi Mộ Dung Gấm rời giường, Sở Dạ đã không còn ở đây. Chỉ có hơi ấm bên cạnh xác nhận đêm qua hắn đã tới!

38. Q.1 - Chương 38: Tài Nữ Tỷ Thí Bắt Đầu

Rốt cuộc ngày cuộc thi giữa các tài nữ cũng đã tới, văn võ bá quan đến đông đủ, bên ngoài đường phố dân chúng vây quanh trong ba tầng ngoài ba tầng, mà các lầu các lân cận cũng bị chen lấn đầy tràn.

Ở chính giữa cổng thành là vị trí của hoàng thượng, vương gia cùng với hậu cung phi tần. Giờ phút này phía trên đã ngồi đông đủ, một góc cấm y hoa phục, nhìn qua hoa lệ vô cùng. Mà ở giữa khoảng không sắc màu hoa lệ kia lại có một màu đen cương nghị, màu sắc tối tăm như phân cách hắn với những người khác, nhìn một lần liền nhận ra được.

Khi Mộ Dung Gấm tới thiếu chút nữa không chen vào được, nàng không có tới chỗ ngồi của công chúa ở phía trên mà đi tới nơi của nữ quyến tìm chỗ ngồi xuống. Ánh mắt của mọi người đều dồn lên phía trên đài cao, cho nên căn bản không ai chú ý đến nàng.

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu lên, vừa nhìn đã thấy bóng dáng màu đen không thích hợp kia. Mà Sở Dạ như đột nhiên có cảm giác nhìn sang, ánh mắt màu đen như phát hiện ra điều thú vị, sau đó nhẹ nhàng nhếch môi, biểu hiện tâm tình không tệ, nhất thời bộ dạng mỉa mai hoặc mê đảo mọi người. Tâm Mộ Dung Gấm thầm mắng một tiếng “giao họa”, mặt nóng ran lên rồi đi chỗ khác.

Ánh mắt chuyển sang những nữ quyền khác, trong lúc vô tình nhìn thấy Tô Diệp Ngâm ngồi bên cạnh Đông Phương Hiểu. Hôm nay nàng ta ngồi yên lặng, không có si mê nhìn lên đài cao như những cô nương khác, chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, nghiêm nhiên tiêu chuẩn như một đại gia khuê tú, nhưng vẻ mặt của nàng được sự ưu thương, mi mắt như có nỗi buồn không thể tan.

Ly rượu trong tay Mộ Dung Gấm dừng lại, chỉ liếc mắt một cái liền dời đi chỗ khác, có lẽ như bây giờ là tốt nhất! Nhưng theo bản năng, nàng đưa mắt về phía những nơi khác, không nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Đông Phương Nhuận cao ngạo, cuối cùng rơi vào chỗ ngồi của các quan viên. Từ thừa tướng là một trung niên phúc hậu, mặt mũi hiền lành. Nhưng có thể ngồi vào vị trí, thừa tướng, không thể chỉ dựa vào tài năng, không có chút mảnh khoe thì không thể!

Ánh mắt đi xuống, Mộ Dung Gấm nhìn thấy mấy tiểu thư thiếu gia của Trương gia. Ngồi đầu chính là một nam tử khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, dáng dấp của hắn không xuất chúng nhưng cũng là mi thanh mục tú, khiến cho người nhìn cảm thấy cực kỳ thoải mái, chỉ tiếc là hắn lại phải ngồi trên xe lăn. Mộ Dung Gấm nhìn hai chân của hắn, nhớ tới chuyện tình của sáu năm trước. Đại công tử Trương gia vốn là một người rất có tương lai, hơn nữa văn võ song toàn, đối với việc cưới ngựa bắn cung so với các hoàng tử vương gia còn tốt hơn. Nhưng trong một cuộc săn thú vào mùa thu, hắn không cẩn thận ngã xuống vách núi, bị tảng đá đè gãy hai chân, từ đó ngồi ở trên xe lăn sống qua ngày, một đời anh tài vì vậy mà xuống dốc.

Mộ Dung Gấm nhìn sắc mặt của hắn, không có một chút chán chường, cũng không có tức giận, giống như nhẹ tựa lông hồng, có cảm giác tự sinh tự diệt.

Mộ Dung Gấm dời đi chỗ khác, rơi vào trên người nam tử hoa y bên cạnh. Người nọ dáng dấp không được tốt lắm, đôi mắt ti hí nhìn chằm chằm vào bộ ngực thị thiếp bên cạnh hắn, miệng cũng tới rất gần. Hơn nữa một cánh tay cũng đưa vào trong váy của thị thiếp đó, không biết đang làm gì, Chọc cho sắc mặt của thị thiếp đỏ hồng, liên tiếp kêu nhỏ, vừa phóng đặng lại ghê tởm! Nghĩ tới Tô Diệp Ngâm sắp phải gả ột người như vậy, chân mày của Mộ Dung Gấm không nhịn được nhíu lại!

Mộ Dung Gấm cảm thấy có một ánh mắt đặt trên người mình, vừa nhìn liền thấy ánh mắt yên lặng kia, là của đại công tử Trương gia. Nhìn thấy Mộ Dung Gấm nhìn sang, Trương Dục khẽ gật đầu, khoe môi nâng lên một đường cong, nhưng lại không có nhiệt độ.

Mộ Dung Gấm gật đầu một cái, sau đó thu hồi ánh mắt. Cảm giác bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống, sau một khắc liền gối lên đầu vai của nàng, cả người cứng đờ lên, vẻ mặt mặt một: “Cẩn nhi tỷ tỷ, thật nhàm chán. Khi nào thì bắt đầu vậy?”

Đã quen Sở Linh Nhi thỉnh thoảng tới dây dưa, Mộ Dung Gấm cũng lười đẩy nàng ra, nghe vậy chỉ nói: “Chờ xem!”

“Aizzzzz!” Hiển nhiên tiểu nha đầu này không có kiên nhẫn, chẳng bao lâu liền buồn ngủ, sau đó ngã xuống, vừa đúng ngã xuống trên đùi Mộ Dung Gấm, hô hấp đều đều, hiển nhiên là ngủ thiếp đi. Cũng may án kỷ cũng cao, vừa lúc che khuất thân thể của nàng, nếu không cho người ta thấy đường đường là một công chúa của một nước lại có bộ dạng này, đoán chừng mặt mũi của Sở Dạ đều bị vứt sạch.

Sở Linh Nhi ngủ rất say, hiển nhiên sáng sớm hôm nay bị dày vò mệt mỏi đến bây giờ. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trắng nõn như con nít, cái miệng nhỏ nhỏ phun bong bóng như đứa trẻ ba tuổi. Mộ Dung Gấm không nhịn được cười một tiếng, quả thật chỉ là một đứa bé. Hình như ngủ không được thoải mái, Sở Linh Nhi cọ cọ vào ngực Mộ Dung Gấm, không muốn rời xa hông của nàng, sau đó ngủ tiếp.

Mộ Dung Gấm im lặng, nhưng vẫn vươn tay ra chỉnh sửa lại y phục có chút rối loạn, sau đó vén mấy sợi tóc vương trên mặt Sở Linh Nhi, kêu Đường Trúc tìm một tấm thảm mỏng đắp lên người nàng.

Thấy Sở Linh Nhi ngủ, Mộ Dung Gấm cũng cảm thấy buồn ngủ theo. Nếu không phải tiểu thư nhà nàng đang ở chỗ này, nàng đã sớm trở về đi ngủ rồi. Thật ra thì nàng rất hâm mộ Sở Linh Nhi, có thể quang minh chính đại ngủ trên đùi tiểu thư, nàng còn chưa từng được ngủ qua nha! Thật sự không chịu được, không gắng gượng được thêm, Mộ Dung Gấm ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Gấm, sau đó nằm ngủ trên án kỷ.

Đường Trúc thấy vậy, nhất thời liền muốn hỏi, có người nào giống nha đầu này không? Cư nhiên chạy tới bên cạnh tiểu thư mà ngủ. Khi Đường Trúc muốn vươn tay, Mộ Dung Gấm liền giơ tay ngăn cản: “Thôi, em ấy cũng mệt mỏi, để cho em ấy ngủ đi!”

Đối với lời nói của Mộ Dung Gấm, Đường Trúc chưa bao giờ phản bác. Cho nên mặc dù nàng hận không xách Mộc Hương lên ném xuống kênh rạch, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn được, thu tay về, sau đó đứng canh chừng. Trong mơ hồ Mộc Hương nhếch miệng cười: tiểu thư thật tốt!

39. Q.1 - Chương 39: Tài Nữ Mọi Nhà

“Đông đông đông!” Mấy tiếng trống vang lên, mọi người biết cuộc thi sắp bắt đầu, nhất thời đưa mắt nhìn lên đài cao.

Đông Phương Trạch là người đọc diễn văn mở màn thay thế cho hoàng thượng, nói khác đi chính là đi ra ngoài nói vài lời xã giao, sau đó xoay người rời đi. Một gã thái giám đảm nhiệm là người điều khiển chương trình.

Lên trước chỉ là một số thiên kim nhà quan viên nho nhỏ, tài nghệ giống như nhau, nhiều nhất chính là đánh đàn. Bắt đầu một hai người mọi người còn có cảm giác, nhưng càng về sau, phần lớn đều buồn ngủ hết với nhau. Mộ Dung Gấm để ly xuống, kéo Mộc Hương sắp rơi xuống đất trở lại bàn, tiếp theo đó ngồi nghe những bài hát không rõ tên!

“Boong boong boong!” Đột nhiên tiếng tỳ bà vang lên, mọi người đều chấn động, ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy một cô nương áo trắng ôm một thanh sơn trà ngồi ở trên lôi đài. Tay áo nàng ta tung bay, một khúc tỳ bà phiêu dật vang lên. Khúc ca lúc thì tình ý triền miên, lúc lại giống như chém giết trên sa trường hiển nhiên khiến cho tinh thần người nghe phấn chấn.

Một khúc này kết thúc, nàng nhẹ nhàng cúi đầu đi xuống. Nghe được lời nói của người bên cạnh, Mộ Dung Gấm mới biết người nọ là muội muội của đại tiểu thư Hàn gia, mặc dù không có danh tiếng như tỷ tỷ, nhưng lại có một tay đàn tỳ bà rất tốt!

Tiếp sau đó chính là sự ra sân của ngũ đại tài nữ. Lâm Huệ Nhi giỏi về cờ, mang một bàn cờ lên, tay trái cùng tay phải đánh cờ. Bốn bề có tám bàn cờ mô phỏng, có cung nhân đi lên nhìn đường cờ của nàng, sau đó mô phỏng lại nước đi ọi người cùng xem, khiến ọi người ai cũng rõ ràng. Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy âm thanh sột hây của mọi người, mà Mộ Dung Gấm thì buồn cười lắc đầu.

Chơi cờ, đối với quý tộc nơi này, sợ rằng phần lớn đều coi rằng chơi cờ là một loại nghệ thuật tu thân dưỡng tính, đồng thời cũng có thể điều chỉnh lại tâm tình. Từ xưa đã có câu ‘quân kỳ thức nhân’*, mà Lâm Huệ Nhi mặc dù kỳ nghệ không tệ, nhưng bước tiến của nàng ta quá hoa lệ, lại ít đi sự bén nhọn sắc sảo trên bàn cờ. Chẳng qua chỉ là lấy lòng mọi người mà thôi, nàng cười một tiếng, chân chính có bao nhiêu lợi hại, chỉ sợ nói suông mà thôi!

*quân kỳ thức nhân: quan quân luôn thưởng thức phong cách của con người (???)

Nhìn những người kia một hai câu liên tiếp sột hây than, cũng không biết bọn họ có hiểu hay không, cau mày làm bộ rất có học vấn, nhìn rất tức cười.

Rốt cuộc, một quân cờ đặt xuống, bàn cờ hòa. Hoàng thượng vỗ tay một tiếng, mọi người cũng phối hợp vỗ theo!

Tiểu thư Thủy gia thi nữ công. Nói ra thì rất kỳ lạ, từ xưa đến nay, trong những cuộc thi, chỉ có cảm kỳ thi họa, thi từ ca phú, chưa từng có ai đem nữ công làm một môn thi, ngược lại khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ.

Thủy Tổ Nguyệt cũng là một đại mỹ nhân, thoát nhìn rất văn tĩnh, hình như cũng có chút xấu hổ. Mấy cung nhân mang một tấm vải dài ba thước rộng một thước lên, do hai cung nhân dựng thẳng bằng.

Thủy Tổ Nguyệt thi lễ, sau đó lập tức có người bưng lên năm loại chỉ màu đã được sỏ vào với mặc châm (kim). Thủy Tổ Nguyệt dùng tay cầm ba cây châm lên, sau đó vung lên tấm vải. Những mặc châm kia giống

như đang sống, như có người dẫn dắt những đường kim của mình, rất nhanh trên tấm vải có thêm nhiều màu sắc.

“Oa.....” Lần đầu tiên thấy tài nghệ kỳ lạ như vậy, tất cả mọi người mở to mắt, ngày cả Sở Linh Nhi và Mộc Hương đang ngủ cũng tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn những hình ảnh sinh động kia.

Thủy Tổ Nguyệt không ngừng chuyển động thân thể, tư thế như đang múa một vũ điệu, từng cây từng cây may vào tấm vải, thân thể tuyệt đẹp như vẽ, mà từng mảng từng mảng long lân màu nâu cũng dần dần hiện ra. Mọi người cũng bắt đầu hiểu màng muốn thêu cái gì, thế nhưng quả thật quá lớn mật, thật không thể tưởng tượng nổi, chưa bao giờ biết nữ công cũng có thể thần kỳ như vậy.

“Oa! Cẩm nhi tỷ tỷ, nàng thật lợi hại! Kim chỉ cũng có thể tự chuyển động nha?” Sở Linh Nhi hưng phấn lắc lắc cánh tay Mộc Dung Gấm, trong mắt đều là những điều mới lạ.

Mộc Dung Gấm ngược mắt, nhìn động tác của Thủy Tổ Nguyệt, hồi lâu mới nhả ra hai chữ: “Thái cực!”

Là thái cực, nhưng không phải là thái cực. Bởi vì nàng biết ở thế giới này không có ai sáng chế ra võ công tuyệt diệu như Thái Cực được, nhưng bộ võ công này lại vô cùng giống thái cực.

“Thái cực là cái gì?”

“Một loại võ công!” Mộc Dung Gấm cũng không giải thích nhiều.

“Ha ha! Hay! Thật là hay!” Đông Phương Khải là người đầu tiên đứng lên, luôn miệng khen ngợi. Bộ dáng kia nếu không phải ngại vẫn còn tranh tài ở phía sau, hẳn trực tiếp liền thưởng Thủy Tổ Nguyệt luôn rồi.

Sau một canh giờ một con cự long hoàn toàn xuất hiện ở trên tấm vải trắng, hình thái vô cùng sống động. Mắt cự long không giận mà uy, nếu như nhìn kỹ, cặp mắt kia không phải là Đông Phương Khải hay sao? Đông Phương Khải cực kỳ vui mừng, giơ tay lên sai người mang tấm vải đến gần, càng nhìn kỹ càng khen không dứt.

Trương Quân ở một bên bĩu môi, không phải là thêu hoa sao? Khẳng định nàng ta lợi hại hơn nhiều!

Kêu người đi chuẩn bị án kỷ và văn chương, Trương Quân đi lên phía trước, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người cứ nhiên chấp bút. Một tay một bút, hai bút cùng vẽ. Ngòi bút của nàng ta lưu loát vô cùng, không hề dừng lại. Tất cả mọi người bắt đầu tò mò, đôi tay này có thể vẽ ra loại tranh gì?

“Hai tay vẽ tranh?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Sở Linh Nhi nhú lại, làm như rất bất mãn.

Mộc Dung Gấm quay đầu: “Sao vậy?”

Sở Linh Nhi giận dữ cắn cắn môi: “Ta cho rằng chỉ có hoàng huynh mới làm được như vậy? Ngược lại ta muốn nhìn nàng ta có thể vẽ ra cái gì!” Hiển nhiên là bất mãn.

Sở Dạ biết vẽ tranh? Mộc Dung Gấm không tự chủ quay đầu nhìn lên đài cao, trùng hợp đúng lúc nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Sở Dạ. Trong thoáng chốc Mộc Dung Gấm có chút thống hận thị lực của mình quá tốt, không có việc gì sao nhìn rõ ràng như vậy?

Mộc Dung Gấm chuyển mắt, không tự chủ bị vẻ mặt nhỏ nhắn mệt mỏi hấp dẫn, chính là Đông Phương Nhuận. Hiển nhiên không chỉ có chút mệt mỏi, một tay bám lấy đầu, khuôn mặt nhăn nhó, thiếu chút nữa thì rụng xuống bàn. Mộc Dung Gấm không nhịn được mỉm cười.

Trương Quân vẽ chính là cự long đang vân đồ, so với Thủy Tổ Nguyệt thì càng thêm hung vĩ hoa lệ, cũng lấy được ủng hộ của mọi người.

Tiếp, tiếng đàn cùng tiếng sáo đồng thời vang lên. Mọi người đồng thời chấn động, tìm kiếm khắp nơi. Rốt cuộc phía bên tường thành thấy được bóng dáng của các nàng. Hàn Tĩnh Ngọc vẫn như cũ toàn thân áo trắng, như huyền như tiên. Bàn tay cầm sáo đứng, giống như Lãnh Ngạo tiên tử xuống phàm trần. Mà bên cạnh, một thân sắc hồng thêu mẫu đơn, áo khoác cùng màu bằng lụa mỏng, y phục cùng lộn tóc không gió mà bay, tiếng đàn bên tai, nghe được như kinh người. Hai người ra sân trong nháy mắt cũng đủ giết những người trước mặt, cũng chỉ có hai người này mới đảm đương nổi danh xưng tài nữ này.

Tiếng đàn cùng tiếng sáo bắt đầu dù to, nhưng lại tương đối thông thả. Càng về sau, tiếng đàn càng thêm dồn dập, âm thanh boong boong như muốn đứt dây đàn. Mà tiếng đàn cũng càng thêm cao vút, hình như hai người muốn phân cao thấp. Hai loại âm sắc này mặc dù khác xa nhau, nhưng lại bị họ dung hợp một cách kỳ dị, khiến cho người nghe nhiệt huyết sôi trào.

Trong khi tất cả mọi người đều nghe màn hợp tấu tuyệt diệu của các nàng, Mộ Dung Gấm lại chuyển ánh mắt lên Hàn Tĩnh Ngọc. Đôi mắt đen như mực như muốn nhìn thấu nàng ta, nàng luôn có cảm giác, thân phận của Hàn Tĩnh Ngọc này, tuyệt đối không chỉ là một tiểu thư của quốc công phủ mà thôi! Bởi vì ở trong tiếng sáo vừa rồi, nàng nghe được rõ ràng ‘cái đó’. Mặc dù chỉ nghe qua một lần, nhưng nàng nhớ vô cùng rõ ràng.

40. Q.1 - Chương 40: Thủ Xảo

Đông Phương Hiểu chính là người ra sân sau đó, nàng ta mặc bộ áo trắng thủy tú, phía trên thêu hoa thực được, khó khi bỏ đi một thân trang phục hoa lệ, ngược lại cực kỳ đẹp mắt.

Nàng ta chọn vũ điệu mà tất cả mọi người không chọn, ống tay áo khê múa, như cánh bướm tung bay. Vòng eo mềm mại như rắn, động tác gì cũng có thể hoàn thành. Bắt đầu nàng ta còn múa đơn, sau đó bốn cung nữ mặc hồng y đi lên, cùng vây quanh nàng ta, khi nàng ta bắt đầu chuyển động, đồng thời bốn người cũng vũ động theo.

“Nhìn gì! Nhìn nữa ta moi mắt ngươi ra!” Bên cạnh đột nhiên vang lên một câu nói hung hăng, Mộ Dung Gấm thiếu chút nữa đem rượu trong miệng phun ra, kỳ quái quay đầu nhìn về phía Sở Linh Nhi. Theo ánh mắt của nàng, thấy được vẻ mặt phi sắc ngậm xuân của Đông Phương Hiểu, mà cặp mắt kia càng nhiều tình ý, nhìn lên trên đài cao. Không phải là nhìn Sở Dạ hay sao?

Đông Phương Hiểu thích Sở Dạ nàng biết, nàng vẫn luôn cảm thấy không có gì, nhưng giờ phút này thấy ánh mắt trực bạch* của nàng ta, vì sao nàng lại có cảm giác không thoải mái? Thật giống như đồ đạc của mình bị người đoạt vậy!

diendan

*Trực bạch: trắng trợn, trực tiếp

Mặc dù nàng hết sức không để mắt đến, nhưng ánh mắt Đông Phương Hiểu nhìn Sở Dạ thật sự lộ liễu, nàng không muốn nhìn cũng không được. Trong lòng buồn bực khó chịu, nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng trong khi nàng vừa bước được bước đầu tiên, liền nghe thấy âm thanh ‘kình ngạc’ của Tôn Phi Phi ở trên đài cao: “Ô! Nhiều người cũng đã biểu diễn như vậy, vì sao không thấy Cẩm Hoa quận chúa vậy?”

Mộ Dung Gấm dừng bước lại, sắc mặt lạnh xuống.

Đông Phương Hiểu vừa mới tiếp nhận sự cảm thán của mọi người, nện bước cao ngạo trở về vị trí của mình, nghe vậy cười nói: “Hoàng tẩu người cũng đừng làm khó Cẩm Hoa, mặt mũi nàng ta mỏng, nói không chừng còn gấp hơn tỷ!”

Lời này của nàng ta uyển chuyển, ngoài mặt là giữ mặt mũi cho Mộ Dung Gấm, thực tế trong lời nói biểu đạt ý tứ rõ ràng: người ta không có tài nghệ không dám lên đài, tỷ nói ra, cẩn thận người ta ghi hận tỷ!

“Ha ha! Công chúa nói thật kỳ quái, Cẩm Hoa quận chúa có thể được phụ hoàng sắc phong phẩm vị ngũ phẩm, chắc chắn nhất định thông tuệ hơn người, tài nghệ nhất định cũng là vô song. Hôm nay chưa thể hiện, nói không chừng muốn là người thi đấu áp trực*!” Mặc dù mục đích của hai người giống nhau, đều muốn Mộ Dung Gấm bị bêu xấu, nhưng vẫn không nhận được muốn sẵn giọng.

• Áp trực: Màn chót của vở tuồng, vở kịch. Còn gọi là Áp trụ — từ. (Từ điển Nguyễn Quốc Hùng)

Áp trực? Đông Phương Hiểu bị hai từ này làm cho tức chết rồi, nàng mới là áp trực: “Hừ! Hoàng tẩu tin tưởng Cẩm Hoa quận chúa như vậy, đến lúc đó đừng có mà thất vọng!”

“Khốn kiếp! Tức chết ta rồi! Lại dám nói Cẩm nhi tỷ tỷ của ta như vậy!” Sở Linh Nhi nghe hai người kia người một câu ta một câu hàm ý châm chọc, nhất thời giận đến gợn chân. Muốn đi lên lý luận, nhưng lại bị

Đường Trúc kéo xuống: “Người ngăn ta làm gì thế? Họ nói như vậy, rõ ràng là vũ nhục tỷ tỷ, ta muốn đi dạy dỗ bọn họ!”

diendan

Đường Trúc mặt không đổi sắc: “Người đi ra ngoài chỉ đến cho tiểu thư thêm phiền phức, cứ ngồi yên một chỗ đi!”

“Người lại dám nói ra thêm phiền, có tin hay không ta đánh người!” Nói xong, Sở Linh Nhi lắc lư quả đấm của nàng.

Đường Trúc như thái sơn ổn tọa: “Người có thể đánh thắng ta thì hãy nói!”

Nghe vậy Sở Linh Nhi cũng như đưa chuột nghỉ ngơi, nàng cùng nàng ta đánh nhau còn ít sao? Trong khoảng thời gian ngoài sáng trong tối không biết đã bao nhiêu chiêu, kết quả cuối cùng đều là nàng bại hoàn toàn. Vô công đánh không lại, vậy thì chơi trò ác đi: hạ thuốc tiêu chảy? Những cuối cùng thuốc tiêu chảy chạy đến trong chén của mình. Vài phần ngứa lên y phục của nàng ta, kết quả mình ngứa một ngày. Cát bỏ râu ria? Nàng ta không có. Giả quỷ hù dọa nàng ta? Đáng tiếc lá gan của nàng ta lớn đến kinh người, cuối cùng còn dùng một cước đạp nàng ra ngoài.....

Dùng hết biện pháp cũng không thắng được nàng, kết quả mình trở thành tò hề, Sở Linh Nhi coi như là phục. Hôm nay nghe được những lời này của nàng ta, nàng còn có thể nói gì? Ngồi yên một chỗ vậy!

Mà lúc này, Mộ Dung Gấm đã lướt qua họ đi lên trên đài, Mộc Hương đi theo bên cạnh nàng, bưng một khay gì đó, thận trọng đầu cũng không dám ngẩng đầu lên. Ngồi ở phía dưới nàng nhất định nhằm chán, đứng ở trên đài cao vạn người chú ý này, nàng lập tức không tức giận.

Mộ Dung Gấm khẽ cúi người tui lễ: “Cầm Hoa tham kiến hoàng thượng!”

“Miễn!” Đông Phương Khải giơ tay lên miễn lễ nàng, ngay sau đó hỏi: “Cầm Hoa hôm nay chuẩn bị tài nghệ gì vậy?”

Mộ Dung Gấm tu dưỡng cực tốt đứng lại, khẽ cười nói: “Hồi hoàng thượng, Cầm Hoa không biết đánh đàn cũng không vẽ tranh, sợ là khiến hoàng thượng thất vọng!”

“Xích!” Đông Phương Hiểu bật cười đầu tiên, mắt lộ ra khinh thường. Nàng ta cũng biết Mộ Dung Gấm không có bản lĩnh gì, ra ngoài chỉ có bêu xấu.

Tôn Phi Phi cũng bày ra tư thái xem kịch vui, nàng ta không quên được chuyện nàng ta bị uy hiếp lần trước, hôm nay muốn đòi lại một thể. Về phần những người khác cũng không khác như vậy, ngay cả khi bọn họ biết thân phận của Mộ Dung Gấm, cũng rất nhiều người nghĩ tới muốn lôi kéo, nhưng khi có thể nhìn kịch hay, họ cũng sẽ không bỏ qua.

diendan

Mộ Dung Gấm không để ý đến bọn họ, giơ tay lên vén vải che trên khay Mộc Hương đang bưng: “Cầm Hoa cũng không có tài nghệ khác, nhưng đối với dược liệu lại biết đôi điều, cho nên dùng bách hoa hái trước kia làm một chút phấn, kết hợp với lộ thủy, dùng bí pháp chế luyện, cho nên phấn này không có tư vị của phấn son, sau khi sử dụng chỉ có mùi thơm!”

“Hừ! Ai biết có phải hay không người cầm ít phấn mua ở ngoài lấy lệ?” Đông Phương Hiểu châm chọc nói.

Mộ Dung Gấm cũng không có tức giận, ngược lại nhìn về phía Ngô đại nhân bên thái y viện: “Cầm Hoa muốn mời Ngô đại nhân đi lên nghiệm chứng giúp một tay, không biết Ngô đại nhân có bằng lòng không?”

Ngô viện trưởng nghe vậy đứng dậy: “Hoàng thượng, có muốn thần xem một chút?”

Đông Phương Khải gật đầu: “Được!”

Ngô viện trưởng mở hộp ra, hương thơm xông vào mũi, trong nháy mắt trợn tròn hai mắt, kích động tìm vài vị thái y cùng nhau tra xét. Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, nhìn thật sâu vào mắt Mộ Dung Gấm, Ngô viện trưởng nhìn về đài cao: “Hồi hoàng thượng, đây chính là phấn thượng đẳng, thần khẳng định bên

trong có bách hoa lộ thủy cùng cánh hoa, nhưng lại không biết dùng loại phương pháp nào để chế luyện thành, quả thật chỉ có hương hoa!”

“Hả? Trình lên!” Đông Phương Khải cũng hứng thú.

“Dạ!” Mộ Dung Gấm sai Mộc Hương đem sơn phấn giao cho thái giám, không bao lâu liền lên đến đài cao. Đông Phương Khải cảm ngửi một chút, không nhận được gập đầu ‘ừ’ một tiếng: “Quả thật rất thơm, hơn nữa không có chán ngấy như phấn sơn, thấm vào ruột gan, mùi thơm ngát vô cùng!”

“Ồ! Hoàng thượng có thể hay không cho nô tì xem một chút?” Một phi tần ở bên cạnh không nhẫn nại được, sơn phấn không thể nghỉ ngơi chính là chọc đúng tâm của bọn họ.

Đông Phương Khải phát tay cho thái giám bưng đi qua cho các nàng nhìn, thuận tiện đưa một hộp cho Sở Dạ vẫn không nói gì: “Sở hoàng cũng ngửi đi!”

Sở Dạ nhận lấy, trong mắt lướt qua hoa quang giống như hắc diệu thạch. Mở hộp ra, bên trong quả thật có mùi thơm như mọi người nói xông vào mũi. Hộp phấn hao sen trên tay, ngay cả hương thơm sơn phấn, hắc cũng cảm thấy không bì kịp với hương thơm nhàn nhạt trên cơ thể Mộ Dung Gấm. Ánh mắt rơi lên trên người Mộ Dung Gấm, nàng bình tĩnh đứng ở nơi đó, không tính là xuất chúng nhưng gương mặt lại có sắc thái mê người, da thịt óng ánh trong suốt dưới ánh mặt trời trắng muốt. Chẳng biết tại sao, nhìn xa như vậy cũng khiến cho hắc có cảm giác miệt mài đắng lưỡi khô.

Cuối cùng, mấy hộp phấn của Mộ Dung Gấm đều được nữ nhân yêu thích, ngay cả Hàn Tĩnh Ngọc vô dụng vô cầu, khi chọn được hộp phấn hoa mai cũng yêu thích không buông tay. Mặc dù mất chút sức, nhưng cuối cùng đã qua được cửa ải này.

41. Q.1 - Chương 41: Gây Sự

Sau đó Mộ Dung Gấm mới biết, cái gọi là tài nữ tranh tài lại là đặc biệt chuẩn bị vì Sở Dạ. Vào ngày thứ hai, bài danh tài nữ được thông báo, trừ việc Đông Phương Hiểu đột nhiên xảy lên xếp hạng thức nhất, hạng vị năm người kia cơ hồ vẫn không nhúc nhích.

Tiếp đó một đạo thánh chỉ được tuyên cáo trong lúc lâm triều, vì an bình hai nước, bát công chúa Đông Phương Hiểu hòa thân Sở quốc, năm ngày sau liền đi!

Trong nháy mắt nghe được tin kia, Mộ Dung Gấm có chút sững sờ, ngay sau đó liền dề cảm giác khó chịu trong lòng xuống. Nàng thừa nhận nàng có chút để ý chuyện liên quan đến Sở Dạ, nhưng cũng không có khả năng thao túng tâm tình của nàng, ít nhất hiện tại Sở Dạ đối với nàng có cũng được mà không có cũng không sao!

“Hoàng huynh! Tại sao người huynh cưới không phải là Cẩm nhi tỷ tỷ? Tại sao huynh lại phải cưới cái công chúa gì gì kia?” Sở Linh Nhi đau lòng, nàng cho là hoàng huynh và Cẩm nhi tỷ tỷ là một đôi, nàng cho là lần này hoàng huynh sẽ cưới Cẩm nhi tỷ tỷ. Nhưng kết quả làm sao lại biến thành như vậy?

Sở Dạ bất đắc dĩ, hắc từ trước luôn lạnh lùng với người khác, nhưng cố tình không hạ được độc ác với nha đầu này, dẫn đến hiện tại nàng có gan lớn chất vấn hắc như thế này: “Đừng hỏi nhiều!”

“Đừng! Hoàng huynh, huynh nhất định phải cưới Cẩm nhi tỷ tỷ. Nếu không muội liền không để ý đến huynh!” Sở Linh Nhi vùng tay Sở Dạ, làm như giận thật.

Sở Dạ làm sao có thể không nhìn ra tiểu nha đầu này đang uy hiếp hắc, thế nhưng uy hiếp cũng quá nhỏ rồi? Môi mỏng vô tình vẽ lên một đường cong: “Muội cứ như vậy thích nàng?”

diendan

“Ừm!” Sở Linh Nhi nghe vậy nhanh chóng gập đầu, nhưng ngay sau đó lại cau mày: “Cẩm nhi tỷ tỷ giống như không thích muội!”

Lần này ngược lại Sở Dạ có chút ngạc nhiên: “Vậy muội thích nàng ở điểm nào?”

“Điểm nào?” Sở Linh Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Nàng.....Nàng vô cùng.....Cái đó.....”

Suy nghĩ hồi lâu, nàng cũng không nghĩ ra mình thích Mộ Dung Gấm ở điểm nào. Ngày đó nàng cũng chỉ la nghe Dương Hạo nói hoàng huynh hình như thích, sau đó không kịp chờ đợi muốn đến xem người có thể khiến hoàng huynh động lòng người, sau đó nàng bỏ chạy. Tuy nhiên nàng lại bị nàng lạnh lẽo cự tuyệt, còn phái người đánh đuổi nàng. Sau đó lại vì chuyện nàng phá vỡ chuyện tốt của nàng cùng hoàng huynh, cho nên bắt đầu quang minh chính đại đi vào. Nhưng sau đó đều là do Mộc Hương bởi nàng, sau đó cùng Đường Trúc đánh nhau. Hình như...Cầm nhi tỷ tỷ căn bản không có để ý nàng.....

Nghĩ tới đây, Sở Linh Nhi có kích động muốn khóc, nhưng.....: “Nhưng muội chính là thích nàng! Nàng bắt đồng với những người khác, muội rất thích nàng làm hoàng tẩu của muội!”

Sở Dạ hé môi muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy người đi tới lập tức ngừng nói.

Rất nhanh, người nọ chấp chớn thân thể đi tới: “Gặp qua Sở hoàng!”

“Không ngờ Sở hoàng cùng công chúa ở nơi này ngắm hoa, tỷ nữ của ta làm chút bánh ngọt, không bằng hai vị cùng nhau ném thử một chút đi!” Tôn Phỉ Phỉ lấy vẻ mặt mỉa mai, ánh mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm Sở Dạ, bộ dáng kia hận không chính mình dính lên.

Sở Linh Nhi thấy bộ dáng này của ta muốn nôn, rõ ràng đã thành thân còn muốn quyến rũ hoàng huynh của mình, thật là không có liêm sỉ: “Hoàng huynh, muội đi ra ngoài chơi!”

Dứt lời cũng không quản hai người nét mặt gì, trực tiếp xoay người rời đi. Trong lòng khó chịu Sở Linh Nhi không chú ý đường phía trước, cho nên vừa đứng đụng phải người đối diện. Một mặt không ngại ngã trên mặt đất, trên mông trong nháy mắt cảm thấy đau đớn vô cùng, nhất thời cả giận: “Đáng chết, người đi bộ không nhìn à?”

Đông Phương Nhuận vốn cũng muốn phát giận, nhưng nhìn rõ ràng đối phương là công chúa Sở quốc thì nhịn xuống, thật không nghĩ đến đối phương lập tức mắng lên, mặt đỏ bừng: “Rốt cuộc là ai không nhìn đường? Rõ ràng chính người đụng tới, người của Sở quốc chính là không lễ phép như vậy à?”

“Cái gì?” Sở Linh Nhi vụt dậy từ mặt đất, đợi thấy nhìn rõ khuôn mặt của người đối diện, nhất thời còn giận hơn. Hiện tại gương mặt này nàng không muốn nhìn thấy nhất: “Người mới không có lễ phép, một nam nhân có gương mặt nữ nhân, thật không có lễ phép!!”

Đông Phương Nhuận giận: “Mặt của ta thì làm sao? Lại nói nhìn mặt của người đi, quắc mắt trừng mi, mũi to, dáng dấp xấu, hơn nữa còn hung hãn như vậy, đi ra ngoài còn có thể hù chết một đồng người. Nếu ta là người đã sớm không dám gặp người khác rồi.”

“Người....Người....” Sở Linh Nhi vẫn là lần đầu tiên bị người mắng như vậy, chưa bao giờ có người dám nói nàng xấu xí, giờ tay lên cho Đông Phương Nhuận một quyền, đánh ngã hắn xuống đất, sau đó chưa hết giận xông lên đánh tiếp.

“Ai! Làm sao người đánh người?” Đông Phương Nhuận bị đánh đau, chỉ đành che đầu tránh né, thái giám một bên trốn mắt há hốc mồm, lập tức quên động tác.

“Nhanh lên một chút, can bọn họ ra!” Đạo chơi hoa viên, Đông Phương Hiểu nhìn một màn này, nhất thời nóng nảy. Năm sáu người mới kéo được Sở Linh Nhi ra, có thể thấy được nha đầu này mạnh như thế nào.

“Ừm.....” Đông Phương Nhuận bị Sở Linh Nhi hù chết, đau đến không đứng lên được, bị người đỡ dậy, giận dữ nhìn chằm chằm Sở Linh Nhi: “Xú nữ kia, nói chuyện cứ nói, đánh người tính gì là anh hùng hào hán!”

“Đánh cho người đấy thì như thế nào?” Sở Linh Nhi mặt ‘còn muốn đánh tiếp’.

‘Đủ rồi!’ Đông Phương Hiểu đột nhiên quát lạnh một tiếng, bắt mắt nhìn Sở Linh Nhi: “Người đường đường là một công chúa, còn ra thể thống gì!”

Nghe vậy Sở Linh Nhi cười lạnh: “Ta có ra thể thống hay không cần tới người dạy dỗ!”

“Không quá mấy ngày nữa bản công chúa sẽ là hoàng tẩu của người, chẳng lẽ còn không thể dạy dỗ người sao?” Đông Phương Hiểu kiêu ngạo ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Sở Linh Nhi đều là khinh thường. Giờ phút này nàng ta nghiệm nhiên lấy thân phận hoàng hậu Sở quốc để dùng.

Sở Linh Nhi cười càng lớn hơn: “Chỉ bằng suy nghĩ của người? Bản công chúa nói cho người biết, chỉ cần bản công chúa ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho người tốt hơn! Hoàng tẩu của ta tuyệt đối không là người...người cứ nằm mơ đi!”

Đông Phương Hiểu sắc mặt run lên, không thể nghi ngờ Sở Linh Nhi đã khiêu chiến ranh rới cuối cùng của nàng ta, cắn răng cười lạnh: “Xem ra cần bổn cung dạy dỗ người cái gì gọi là tôn trưởng!”

diendan

Sở Linh Nhi quấy người một cái, phát hiện mình bị mấy ma ma kiềm chế không nhúc nhích được, bột thuốc trên người cũng đã dùng hết rồi, mắt thấy Đông Phương Hiểu đi tới, nhất thời trợn to hai mắt: “Người dám!”

Đông Phương Nhuận cũng cả kinh: “Dừng tay!”

“Hừ!” Đông Phương Hiểu hừ lạnh một tiếng, xuống tay không lưu tình, ‘bốp’ một tiếng thanh thúy, bàn tay vung lên trên mặt Sở Linh Nhi. Sở Linh Nhi bị đau lệch một bên mặt, khuôn mặt trắng nõn nhất thời sưng đỏ.

“Cút ngay!” Đông Phương Nhuận hất tay thái giám đang dìu mình, hai bước đi lên kéo Đông Phương Hiểu đang giơ tay lần nữa: “Muội dừng tay cho ta!”

Đông Phương Hiểu giữu cợt: “Người là cái thá gì, cút ngay cho ta, cần thận ngay cả người ta cũng đánh!”

Đông Phương Nhuận một tay kéo nàng ta ra, Đông Phương Hiểu không kịp chuẩn bị thiếu chút nữa ngã xuống đất. Sau khi ổn định thân thể liền giận dữ, sau đó trực tiếp sử dụng đã văng Đông Phương Nhuận ra, hướng một cung nữ ở bên cạnh quát chói tai: “Nhìn cái gì, còn không bắt hẩn lại cho ta!”

Đông Phương Nhuận bị người ta tóm lấy, giận đến giãy giụa, tuy nhiên cũng không thoát khỏi tay của mấy nha đầu kia.

diendan

Sở Linh Nhi không ngờ liếc nhìn Đông Phương Nhuận, ngay sau đó chầm chọc nói: “Ngay cả đệ đệ của mình cũng xuống tay được, lòng của người đúng là không phải là độc bình thường. Người như vậy, xách giày cho hoàng huynh ta cũng không xứng!”

“Người im miệng cho ta!” Đông Phương Hiểu lệ rống, nàng ta đã nhẫn lại cực hạn với Đông Phương Nhuận rồi. Trong khoảng thời gian này vì Sở Dạ, nàng ta hết sức muốn lấy lòng Sở Linh Nhi, nhưng nàng chẳng những không xem ra gì, còn nhiều lần khiến cho nàng mất sạch thể diện. Nếu không phải nàng ta là công chúa Sở quốc nàng đã sớm không để yên cho nàng. Hôm nay hôn sự của nàng ta và Sở Dạ đã định, nàng ta cũng không cần cố kỵ nữa. Huống chi là nàng động thủ trước, nàng ta cũng chỉ là ‘thay mặt’ đệ đệ của mình, coi như đánh nàng cũng không ai dám nói gì. Nghĩ tới đây, nụ cười âm hiểm của nàng ta càng sâu thêm.

42. Q.1 - Chương 42: Bao Che

“Người im miệng cho ta!” Đông Phương Hiểu lệ rống, nàng ta đã nhẫn lại cực hạn với Sở Linh Nhi rồi. Trong khoảng thời gian này vì Sở Dạ, nàng ta hết sức muốn lấy lòng Sở Linh Nhi, nhưng nàng chẳng những không xem ra gì, còn nhiều lần khiến cho nàng mất sạch thể diện. Nếu không phải nàng ta là công chúa Sở quốc nàng đã sớm không để yên cho nàng. Hôm nay hôn sự của nàng ta và Sở Dạ đã định, nàng ta cũng không cần cố kỵ nữa. Huống chi là nàng động thủ trước, nàng ta cũng chỉ là ‘thay mặt’ đệ đệ của mình, coi như đánh nàng cũng không ai dám nói gì. Nghĩ tới đây, nụ cười âm hiểm của nàng ta càng sâu thêm.

“Thế nào? Thẹn quá thành giận?” Sở Linh Nhi không sợ trời sợ đất, giờ phút này càng thêm ghét hận cực điểm với Đông Phương Hiểu, thậm chí muốn cho nàng ta đánh mình, sau đó hoàng huynh tuyệt đối sẽ không lấy lý nhân này rồi.

“Người cứ phách lối đi! Ngược lại ta muốn xem sau này người phách lối được nữa hay không!” Đông Phương Hiểu lần nữa đi tới, về mặt hung ác, giơ tay lần nữa tát xuống mặt Sở Linh Nhi!

Sở Linh Nhi cười lạnh nhìn nàng ta, hình như không sợ bị đánh, chỉ cần khiến hoàng huynh đừng cười nữ nhân này, điểm này nàng chịu khổ!

Nhưng là, mong đợi của nàng không hề đánh xuống, một mùi thuốc nhàn nhạt xông tới, tay Đông Phương Hiểu bị người nắm giữa không trung, nếu như nhìn kỹ có thể thấy được tay bị cầm của Đông Phương Hiểu đã biến hình. Một âm thanh lạnh tanh vang lên: “Đây cũng không phải là người người có thể đánh!”

D iễn đàn L ê quý Đ ôn.

Đông Phương Hiểu nhìn rõ người tới, nhanh chóng rút tay của mình về, tay kia như đứt lìa một mảnh, đau đến cắn răng, hận nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Gấm: “Người dám mạo phạm bản công chúa. Muốn chết hả? Còn có ta dạy dỗ người mắc mớ gì tới người?”

“Cầm nhi tỷ tỷ!” Sở Linh Nhi sau kinh hãi chính là vui mừng, không ngờ Cầm nhi tỷ tỷ có thể biết chạy đến cứu nàng, nhất thời hạnh phúc tất cả đều lâng lâng. Mà Đường Trúc đứng cách đó mấy trượng cũng đang khiếp sợ, cư nhiên tiểu thư lại lộ võ công của mình xông tới, thậm chí quên cả ra lệnh cho nàng!

Mộ Dung Gấm liếc nhìn Sở Linh Nhi, lại nhìn Đông Phương Nhuận, khẽ cau mày: “Trước tới thái y viện bôi thuốc!”

“Ai cho phép bọn họ đi?” Đông Phương Hiểu vừa quát, những nha đầu kia lập tức bắt lại hai người.

Sắc mặt Mộ Dung Gấm lạnh lẽo, sát khí trên người rất cuộc không nhịn được, lóe lên một chút, quỷ mị hư vô dán lên Đông Phương Hiểu. Một tay bóp cổ nàng ta, không nhìn Đông Phương Hiểu nét mặt khinh bỉ như gặp quỷ, âm thanh vẫn bình thản như cũ, nhưng lại khiến Đông Phương Hiểu sợ toàn thân phát run: “Ta thật sự không muốn làm dơ bẩn bàn tay của ta, nhưng người cứ thử một lần, ngược lại ta không ngại dùng thêm chút lực!”

Chờ khi Đông Phương Hiểu từ trong khiếp sợ hồi hồn, Mộ Dung Gấm đã mang theo hai người rời đi, sợ hãi trong lòng vẫn còn, nhất thời dưới chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất!

D iễn đàn L ê quý Đ ôn.

“Oa! Cầm nhi tỷ tỷ, vừa rồi tỷ thật uy vũ, cái gì công chúa kia cũng bị tỷ hù sợ, không động được chút nào nha! Sở Linh Nhi ôm cánh tay Mộ Dung Gấm lắc lắc, mặc dù mặt còn sưng đỏ nhưng nàng không để ý chút nào, chỉ lo hưng phấn nói: “Tỷ không biết đâu, muội cho nàng đánh muội a. Nhưng không ngờ cuối cùng tỷ lại đến cứu muội, muội thật vui vẻ, chưa bao giờ vui vẻ như vậy.....”

Vẫn nghe Sở Linh Nhi cần nhẫn, môi Mộ Dung Gấm cũng không nhịn được giơ lên. Mà nụ cười này tuyệt đối là chân thật. Vừa rồi nàng đi tới nơi đó, nhìn thấy chính là Đông Phương Hiểu giơ tay muốn đánh, àm Sở Linh Nhi về mặt tuyệt quyết ánh mắt không khuất phục. Trong nháy mắt đó đột nhiên nàng cảm thấy rất yêu thương nàng. Hơn nữa thân thể nhanh hơn suy nghĩ một bước, đợi đến khi nàng hồi hồn là sau khi cứu Sở Linh Nhi rồi, thậm chí không tiếc tiết lộ võ công uy hiếp Đông Phương Hiểu — được rồi! Nàng thừa nhận nàng bao che!

Quay đầu liếc nhìn Sở Linh Nhi cười đến rực rỡ, bất đắc dĩ lắc đầu, thật không biết tại sao mình lại lưu tâm với nha đầu này!

Đông Phương Nhuận yên lặng để cho người ta bôi thuốc, bị đụng phải vết thương đau đến nhe răng trợn mắt. Ánh mắt liếc thấy Sở Linh Nhi về mặt cười đến vô cùng rực rỡ, nhất thời hận không được tát mình hai cái. Thua thiệt vừa rồi mình còn cầu tình thay nàng ta!

Như nhận thấy được ánh mắt bất mãn của Đông Phương Nhuận, Sở Linh Nhi xoay đầu lại, tà ác cười một tiếng. Trải qua chuyện vừa rồi, tự nhiên nàng sẽ không đánh đồng Đông Phương Nhuận với ả Đông Phương Hiểu ghê tởm đó. Nhưng nàng cũng không quên chuyện hắn nói xấu mình. Mà Sở Linh Nhi nàng nổi danh có thù phải trả coi như không có thù, nàng cũng có thể trả thù.....

D iễn đàn L ê quý Đ ôn.

Nhìn thấy ánh mắt không tốt của Sở Linh Nhi, nhất thời Đông Phương Nhuận có loại dự cảm xấu. Thấy nàng ta đi tới, nhất thời lạnh cả sống lưng: “Người....Người người đừng tới đây!”

Sở Linh Nhi nghiêm nhiên cười một tiếng: “Vì cảm tạ người cứu ta, không bằng ta tới cấp cho người ít thuốc trị thương!”

Dứt lời, nàng trực tiếp đoạt bình thuốc trong tay thái y, keo kiệt lấy một ít, sai đó mang theo nụ cười vô cùng dịu dàng, hung hăng nhấn mạnh vào vết thương của Đông Phương Nhuận.....

“A.....Người mưu sát ta a.....”

43. Q.1 - Chương 43: Đã Xảy Ra Chuyện

Khi Mộ Dung Gấm về nhà, Sở Linh Nhi mặt dày mày dạn đi theo. Mặc dù Mộ Dung Gấm vẫn như cũ không để ý tới nàng, nhưng căn bản nàng cũng không quan tâm. Nàng chỉ biết Cẩm nhi tỷ tỷ không phải là không thích nàng chút nào là được. Hơn nữa khi đó nàng không chú ý, hiện tại nghĩ kỹ lại, dường như nàng đã phát hiện một bí mật rất lớn của Cẩm nhi tỷ tỷ, nhưng nàng chắc chắn sẽ không nói một từ, ngay cả hoàng huynh cũng phải giữ bí mật. Bởi vì Cẩm nhi tỷ tỷ vì nàng mới bại lộ, hắc hắc!

“Hí....” Bởi vì cười quá mức, kết quả không cẩn thận động tới vết thương trên mặt, thật là vui quá hóa buồn a!

Xe ngựa dừng ở đại môn phủ tướng quân, Sở Linh Nhi dẫn đầu nhảy xuống, sau đó giơ tay lên nâng Mộ Dung Gấm xuống, chọc cho Mộ Dung Gấm khê cau mày: “Người là công chúa của một nước lại....”

Không đợi Mộ Dung Gấm niệm xong kinh của Đường Tăng Tạng, Sở Linh Nhi vội vàng phát tay: “Được rồi được rồi! Tỷ tỷ tốt của muội, công chúa là để cho người khác nhìn, trước mặt người thân muội không phải là công chúa, không phải tỷ gọi muội là Linh Nhi sao? Như vậy nghe thân thiết hơn nhiều!”

Mộ Dung Gấm bất đắc dĩ, bị Sở Linh Nhi nửa nâng nửa kéo xuống xe ngựa, Nhưng khi Mộ Dung Gấm vừa mới bước xuống đất, biển cổ bộc phát. Mười mấy ngự lâm quân cưỡi ngựa xông lại bao vây cả xe ngựa, người dẫn đầu dùng trường thương chỉ vào Mộ Dung Gấm, quát lên: “Hoàng thượng có lệnh, Cẩm Hoa quận chúa mưu hại thái tử phi, lệnh cho bọn ta mang về trong cung hậu thẩm!”

“Cái gì!” Sở Linh Nhi và Mộc Hương đồng thời kêu lên sợ hãi: “Điều này sao có thể?”

Đường Trúc đứng ở bên Mộ Dung Gấm, hữu ý vô ý chặn lại những lưỡi đao sắc bén, bảo vệ Mộ Dung Gấm ở phía sau.

Mộ Dung Gấm hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, bình tĩnh nhìn người nọ: “Xin hỏi tướng quân, chuyện gì xảy ra? Cẩm Hoa không lý do làm sao lại mưu hại thái tử phi?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ sẽ không hại người, nhất định là có người vu hãm!” Sở Linh Nhi cũng bày ra giá thế, duy trì trạng thái, bộ dáng kia giống như là ai dám lên ta liên liệu mạng với kẻ đó.

Tên cầm đầu nhận ra đây là công chúa Sở quốc, không dám sáng giọng với nàng, chỉ nói với Mộ Dung Gấm: “Vừa rồi thái tử phi đột phát mất đồ, thái y nói tình huống nghiêm trọng, tra ra hình như là do phần của Cẩm Hoa quận chúa tặng. Hoàng thượng giận dữ, cho nên sai chúng ta mang quận chúa vào cung tra hỏi!”

“Làm sao có thể, phần của tiểu thư là tốt nhất, làm sao có thể nổi mẩn đỏ?” Mộc Hương mặc dù không dám khen ngợi tài nghệ của tiểu thư nhà mình, nhưng tôn sùng y thuật của nàng như thần. Nàng tin tưởng không ai có thể hơn được tiểu thư nhà mình, cho nên phần kia không thể nào có vấn đề.

Mộ Dung Gấm giơ tay lên ý bảo họ dừng lại: “Ta và các người đi!”

“Tiểu thư!” “Tỷ tỷ!” Ba người có chút nóng nảy. Mặc dù bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng chuyện đi này của Mộ Dung Gấm khẳng định dữ nhiều lành ít, tại sao bọn họ có thể trở mặt nhìn nàng đi vào biển lửa?

Mộ Dung Gấm bình tĩnh quét qua khuôn mặt lo lắng của ba người bọn họ, ánh mắt bình thản không có sóng lại vô cùng kiên định nhất thời khiến cho các nàng không biết nên nói gì, sau đó chỉ có thể trở mắt nhìn Mộ Dung Gấm bị mang đi.

“Đáng chết!” Sở Linh Nhi cắn răng, hung hăng giẫm mấy cái: “Ta đi tìm hoàng huynh, nhất định hoàng huynh sẽ cứu Cẩm nhi tỷ tỷ!” Dứt lời, trực tiếp sử dụng khinh công bay đi.

Mộc Hương đứng ở bên cạnh Đường Trúc, trên mặt luôn luôn đơn thuần vui vẻ thâm thâm xuất hiện một nụ cười yếu ớt: “Ai! Đường Trúc, tiểu thư nhất định sẽ trở về, đúng không?”

Đường Trúc gật đầu một cái: “Ừm!” Mặc dù nàng lo lắng cho Mộ Dung Gấm, nhưng lại không cảm thấy những người này có thể làm gì tiểu thư nhà mình. Nàng hiểu tiểu thư của mình, tiểu thư cũng không giống nàng. Nếu như người khác làm tổn thương nàng, nàng có thể sẽ thờ ơ, nhưng nếu có người làm tổn thương người nàng quan tâm nhất, tiểu thư sẽ biến thành ma quỷ.

Tiểu thư quan tâm nhất chính là tướng quân, nếu như tiểu thư bị thương hoặc là gặp chuyện không may, tướng quân biết nhất định sẽ đau lòng. Tiểu thư sẽ không để cho tướng quân đau lòng, cho nên nàng sẽ không để ỉnh gặp chuyện! Nàng tin chắc như vậy!

Mộ Dung Gấm bị mang đi, không phải qua hoàng cung mà là thiên lao! Nói chính xác hơn là trên đường tới hoàng cung đột nhiên có người truyền đến thánh chỉ, lấy tội nàng mưu hại hoàng thân giam vào thiên lao!

Mộ Dung Gấm vẫn thản nhiên không chớp mắt tiếp tục đi theo, chỉ là bất đồng với khi tới, trên tay của nàng có thêm một bông hoa sen.

Mới vừa đến thiên lao, một quan viên hơn 40 tuổi, dáng dấp có chút xấu xí đi tới, chấp tay cười nói với Mộ Dung Gấm: “Quân chúa chớ sợ, đây chỉ là hình thức, chờ khi chân tướng minh bạch, hạ quan tự mình đưa quân chúa về!”

Mộ Dung Gấm nhíu mày: “Làm phiền đại nhân!”

“Ha ha! Quân chúa xin mời!”

Không biết bởi vì thân phận của Mộ Dung Gấm hay là vì cái gì, phòng giam của nàng là tốt nhất, có giường, có chăn, còn có bàn ghế trà nước, so với phòng giam bình thường cao cấp hơn rất nhiều.

Bên ngoài phòng giam. Đội trưởng nhà lao không hiểu nhìn đại nhân nhà mình: “Đại nhân, làm sao lại giam nàng vào phòng giam chỉ các vương gia mới có tư cách vào? Nàng cũng chỉ là một quận chúa nho nhỏ, hơn nữa hiện tại phạm vào tội lớn mưu hại thái tử phi!”

Quan viên kia liếc mắt hần một cái: “Đã từng có Hoài An vương phạm vào tội cưỡng hiếp hoàng phi, cuối cùng không phải cũng ra ngoài hay sao? Những nhân vật lớn này, một đội trưởng nho nhỏ có thể nghị luận hay sao? Vị bên trong kia chính là cô nãi nãi, cần phải hầu hạ!”

Đội trưởng nhà lao đầu óc mơ hồ tìm ra manh mối, lần đầu tiên có người phạm trọng tội vào trong thiên lao còn có người hầu hạ.

Trong hoàng cung

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài, cút ra ngoài!” Tôn Phỉ Phỉ không để ý hình tượng đám đá cung nhân thái giám trước mặt, cả người quần áo xốc xếch, tóc hỗn loạn, giống như một bà điên.

Đông Phương Trạch cau mày, trong mắt thoáng qua chán ghét, nhưng vẫn dịu dàng khuyên nhủ: “Tôn phi, trước nàng cứ ra ngoài cho thái y xem một chút đi, nếu không sau này còn nghiêm trọng hơn!”

“Không....Ta không muốn.....Ta không muốn.....” Tôn Phỉ Phỉ liều mạng né tránh, ánh mắt lộ ra bên ngoài tràn đầy hoảng sợ, nhất là khi nhìn thấy Sở Dạ đứng ở bên cạnh Đông Phương Khải thì trên mặt nàng ta hoàn toàn là tuyệt vọng. Nàng ta cũng chỉ là muốn lấy được sự ưu ái của hắn, cho dù chỉ một chút mà thôi. Nhưng đột nhiên toàn thân nổi lên mẩn đỏ, từng nốt từng nốt hiện đầy trên cả khuôn mặt, chính là nàng cũng không dám nhìn, khẳng định hắn cũng sẽ cảm thấy rất ghê tởm, khẳng định là không muốn nhìn mình.....

Đáng chết, đều là do Mộ Dung Gấm chết tiệt, nàng muốn nàng ta phải chết, nhất định phải chết. Ánh mắt hung ác từ trong mắt nàng ta phát tán ra, Tôn Phỉ Phỉ đẩy cung nhân ra, chạy gấp mấy bước, chột té nhào xuống trước mặt Đông Phương Khải, nước mắt rơi, âm thanh thê thảm: “Phụ hoàng, người nhất định phải báo thù cho thần tước. Phụ hoàng, đều là do Mộ Dung Gấm hại ta, nàng ta cố ý, nàng ta muốn phá hủy ta. Phụ hoàng, thần tước cầu xin người, cầu xin người giết nàng, giết nàng!”

Tôn Phỉ Phỉ kích động gào thét, ngay cả khuôn mặt mình lộ hết ra ngoài cũng không phát hiện. mà Đông Phương Khải nhìn thấy khuôn mặt bị hủy không ra mặt người, ghét bỏ lui ra sau nửa bước, trầm giọng nói: “Trẫm đã đem nàng giam vào thiên lao rồi, trước ngươi cho thái y xem một chút, chờ thân thể tốt hơn rồi định luận!”

“Không!” Tôn Phỉ Phỉ nhào tới nắm lấy vạt áo của Đông Phương Khải: “Phụ hoàng, thần tước muốn người lập tức giết nàng, lập tức!”

Đông Phương Khải tức giận rút vạt áo của mình về, sắc mặt càng thêm khó coi: “Trẫm tự có chủ trương, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt đi! Ngươi là một thái tử phi, ngươi nhìn ngươi bây giờ thành ra cái dạng gì đi?”

Nói xong liếc nhìn Đông Phương Trạch liền xoay người rời đi, mà những người khác cũng mang theo vẻ mặt chán ghét hoặc hả hê rời đi. Tôn Phỉ Phỉ thường ngày luôn có dạng phi dương跋扈, không có ai ưa nàng ta cả.

“Không....” Tôn Phỉ Phỉ tuyệt vọng gào thét, còn muốn xông lên, nhưng rất nhanh bị người đánh ngã. Đông Phương Trạch cũng không nhìn nàng ta nữa, chỉ phân phó thái y chăm sóc, xoay người đi ra ngoài.

“Két!!!!” Một tiếng cửa từ mở ra, Mộ Dung Gấm thức tỉnh ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy người tới. Nàng có nghĩ qua người đầu tiên tới gặp mình, có thể là thái tử phi. Bởi vì nàng đoán hiện tại không chừng nàng ta hận không thể róc xương lóc thịt nàng. Có thể là Đông Phương Trạch, cũng có thể là Sở Linh Nhi, nhưng thế nào cũng không nghĩ là hắn?

Thu hồi suy nghĩ, đứng dậy hành lễ: “Cầm Hoa gặp qua vương gia!”

44. Q.1 - Chương 44: Không Thể Giải Thích

“Két!!!!” Một tiếng cửa từ mở ra, Mộ Dung Gấm thức tỉnh ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy người tới. Nàng có nghĩ qua người đầu tiên tới gặp mình, có thể là thái tử phi. Bởi vì nàng đoán hiện tại không chừng nàng ta hận không thể róc xương lóc thịt nàng. Có thể là Đông Phương Trạch, cũng có thể là Sở Linh Nhi, nhưng thế nào cũng không nghĩ là hắn?

Thu hồi suy nghĩ, đứng dậy hành lễ: “Cầm Hoa gặp qua vương gia!”

Đông Phương Thực đi qua tự mình nâng nàng dậy, lại bị Mộ Dung Gấm khéo léo tránh khỏi. Trên tay trống không hắn cũng không tức, chỉ nói: “Bỏ vương gia biết nàng sẽ không làm chuyện như vậy, bỏ vương gia sẽ đích thân đi cầu phụ hoàng, nhất định xin phụ hoàng xử lý khoan hồng, người có yên tâm!”

Mộ Dung Gấm khẽ khom người: “Cảm ơn vương gia!”

Nơi Mộ Dung Gấm không nhìn thấy, Đông Phương Thực cười khinh miệt hả hê, sau đó lập tức khôi phục lại, tiến lên bắt lấy tay Mộ Dung Gấm, lần này không cho nàng cự tuyệt: “Cầm Hoa, mẫu phi nói rất ưa thích ngươi, chờ sau khi ngươi ra ngoài, có thời gian thì tới cung mẫu phi một chút. Bỏ vương gia cũng thường đi thăm mẫu phi đây!”

[chỉ có tại diendan]

Mộ Dung Gấm nghe rõ ý đồ của hắn, trong lòng cười lạnh, sắc mặt không thay đổi: “Cầm Hoa sợ rằng mình học tài sơ cạn, đến lúc đó làm dơ mắt nghe nhìn của quý phi nương nương!”

“Người....” Đông Phương Thực không nghĩ tới nàng sẽ cự tuyệt, sắc mặt cứng đờ, sau đó khẽ xệ mặt xuống: “Cầm Hoa, ngươi không hiểu thật hay là giả không hiểu vậy? Nói thật cho người biết, mẫu phi đã cầu xin phụ hoàng cấp chỉ cho chúng ra. Không bao lâu nữa ngươi sẽ phải là trắc vương phi của ra, ngươi không có đường cự tuyệt!”

Mộ Dung Gấm trầm mặt thật lạnh, mặc dù biểu tình không biến hóa nhiều, nhưng nhiệt độ không khí giảm xuống nhiều: “Lời của vương gia là như thế nào đây, Cầm Hoa không thể nào gả cho vương gia!”

“Người nói cái gì? Người cho rằng người có thể kháng thánh chỉ?” Đông Phương Thực ngẩng đầu, cúi đầu miệt thị nhìn Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm thu hồi hơi thở của mình, ngược lại cười: “Trước cứ chờ có thánh chỉ, vương gia mới nên nói với ta những lời này!” Nàng gả cho ai nàng không biết, nhưng tuyệt đối không phải là người trước mắt, ít nhất Đông Phương Trạch sẽ không để cho nàng gả đi!

“Hừ! Người chờ xem!” Đông Phương Thực dănghĩ xong đến lúc đó phải làm nhục Mộ Dung Gấm như thế nào để trả thù cho việc ngày hôm nay. Thậm chí hắn còn ảo tưởng Mộ Dung Gấm bị hấn hành hạ đến không ngừng cầu xin tha thứ, cuối cùng tâm tình cũng không tệ.

Mộ Dung Gấm khinh thường nhếch môi. Mặc dù Đông Phương Thực đối địch với Đông Phương Trạch, nhưng chỉ là do thế lực Hàn quý phi đằng sau hấn mà thôi. Nếu không có thế lực này, căn bản hấn không tạo thành một chút uy hiếp đối với Đông Phương Trạch. Bởi vì trí khôn của hấn không bì kịp Đông Phương Trạch.

Người thứ hai đến gặp Mộ Dung Gấm đương nhiên chỉ là tiểu gia hỏa Sở Linh Nhi, còn kéo theo hoàng huynh của nàng. Nàng lôi kéo Mộ Dung Gấm, một lần lại một lần đảm bảo mình sẽ cứu nàng ra, tuyệt đối sẽ không để cho nàng bị khổ, thiếu chút nữa khô cả miệng. lúc này mới đi ra khỏi phòng giam, mập mờ nhìn hoàng huynh mình một cái, sau đó nhảy lên bỏ đi.

[chỉ có tại diendan]

Mộ Dung Gấm ngược mắt nhìn về phía Sở Dạ. Vần thần tiên tuấn mỹ như cũ, hấn cứ như vậy tùy ý đứng ở nơi đó, một thân khí phách thiên địa chi khí tự do, khiến cho người ta không thể bỏ qua, cũng không thể không kính sợ. Mộ Dung Gấm nhếch môi, vẻ mặt lại thoáng cau lại, có lẽ bọn họ cũng không quá quen thuộc: “Chưa bao giờ biết Sở haongf lại có thể tự nhiên qua lại thiên lao của Thiên Khải!”

Thiên lao là bí mật của một nước, so với hậu cung cũng nghiêm mật hơn. Người của nước khác, tuyệt đối sẽ không để cho vào thiên lao.

Sở Dạ vốn nhu hòa vì giọng nói bình thản xa lạ của nàng trở lê lẳng lẹ, đôi mắt hắc diệu thạch giống như tụ tất cả bóng đêm. Nhìn bóng dáng Mộ Dung Gấm, khóe môi nâng lên nụ cười như có như không: “Cô vương còn không biết có chỗ nào không thể đi!”

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm ghen lời. Quả thật, hấn, hoàng đế một nước chuyện vượt tường cột nhà một cô nương cũng làm được, thiên lao hình như không tính là khiêu chiến.....

“Nghe nói ít ngày nữa Sở hoàng cưới bát công chúa làm vợ, ta không phải nên chúc mừng Sở hoàng?” Mộ Dung Gấm bật cười hỏi.

[chỉ có tại diendan]

Sở Dạ vẻ mặt không thay đổi, chỉ nói: “Hoàng thất Sở quốc còn nhiều vương gia hoàng tử, hòa thân cũng không không cần là cô vương, tại sao nói chúc mừng?”

“Không phải người?” Mộ Dung Gấm có chút ngoài ý muốn, nhưng tuyệt đối không có vui mừng. Dù sao nàng cũng không phải rất quan tâm hấn cưới người nào.

“Hình như người rất thất vọng?” Sở Dạ mỉm cười, nhưng giọng nói cũng thêm phần lạnh lẽo.

Mộ Dung Gấm chống lại ánh mắt của hấn, mới phát hiện ra đôi mắt của hấn lại vô cùng đẹp mắt. Hoàn mỹ mà hơi nhếch lên, bên trong là tròng mắt hắc bạch phân minh. Đồng tử đen tuyền, thật giống như hai dòng nước xoáy sâu, muốn đem hút nàng vào, sau đó khóa thật chặt lại, trói buộc. Mộ Dung Gấm mở to

mắt, lại không dám nhìn thẳng, trong lòng thầm mắng: quả nhiên là yêu nghiệt. Chẳng trách Tôn Phi Phi có phu quân Đông Phương Trạch tốt như vậy còn si mê hẳn.

Trong ánh mắt nhìn nhau kia Sở Dạ rõ ràng cảm thấy Mộ Dung Gấm bị hấp dẫn. Sự phát hiện này khiến cho tâm tình của hắn bất chợt vui vẻ, cũng không làm khó nàng nữa, chỉ xoay người rời đi. Lưu lại Mộ Dung Gấm nhìn cửa nhà lao, vẻ mặt không hiểu!

Mộ Dung Gấm ở trong phòng giam cả đêm, ngày thứ hai liền có người đến nói với nàng. Chỉ là không phải là thẳng đường thăm vấn, mà là đi chữa bệnh cho Tôn Phi Phi.

Đêm qua Tôn Phi Phi sau khi bị đánh ngất xỉu về, thái y tiến hành trị liệu da của nàng ta. Nhưng sáng nay, mặt của nàng ta không những không khỏi, lại bắt đầu ngứa ngáy. Da mặt bị nàng ta liều mạng gãi, cũng bắt đầu chảy máu, hơn nữa càng ngày càng nhiều, càng ngày càng ngứa. Thái y cũng bó tay, bắt đặc dĩ đành phải gọi Mộ Dung Gấm tới.

Mộ Dung Gấm đến đông cung của thái tử đã thấy rất nhiều người ở đó. Hoàng hậu mang theo hậu phi ngồi ở một bên, tất cả vương gia cũng có ở đây, Đông Phương Khải ngồi chính giữa. Hôm nay Sở Dạ không có ở đây.

“Thần nữ tham kiến hoàng thượng, gặp qua hoàng hậu nương nương!”

Sắc mặt Đông Phương Khải uy nghiêm thâm trầm, nhưng cũng không bày tỏ trách móc nặng nề đối với Mộ Dung Gấm, giọng tay lên: “Bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Sắc mặt nàng bình tĩnh, không buồn không vui, trấn định tự nhiên. Đông Phương Khải thấy vậy cũng có chút than thở. Ban đầu hắn cho là Mộ Dung Gấm nhất gan mềm yếu, cho nên mới có bộ dáng này. Hiện tại mới phát hiện, Cẩm Hoa quận chúa hẳn phong thật đúng là không tầm thường. Phần khí độ này, sợ rằng hậu cung không có người nào có được.

“Thái tử phi bởi vì dùng phần mẫu đơn của người, sắc mặt nổi lên mẩn đỏ, còn ngứa ngáy, người nói đây là chuyện gì xảy ra?”

Chỉ là giọng điệu thăm hỏi, không có ý tứ trách tội. Mọi người nhất thời sáng tỏ, xem ra hoàng thượng cấp cho Mộ Dung Gấm cơ hội sửa lại án sai.

[chỉ có tại diendan]

Mộ Dung Gấm lần nữa khom người: “Khởi bẩm hoàng thượng, phần của thần nữ không hề có vấn đề. Ngày đó có Ngô viện trưởng cùng với các vị thái y tại chỗ nghiệm chứng, dĩ nhiên là không có độc. Cho nên chuyện này không liên quan với thần nữ!”

“Không liên quan? Vậy người nói một chút thái tử phi gặp chuyện gì?”

Mộ Dung Gấm suy nghĩ một chút nói: “Hoàng thượng có thể hay không để cho thần nữ xem thương thế của thái tử phi?”

Đông Phương Khải suy nghĩ một chút, được!

Vì tôn phi phỉ một mực gãi mặt mình, dưới sự bắt bắt đặc dĩ lần nữa bị đánh ngất xỉu. Mà mấy dấu vết trên bộ mặt tuyệt mẩn đỏ nhìn phải thấy ghê. Mộ Dung Gấm cũng không cảm thấy có cái gì, phát bệnh xuất hiện tâm tình này đều là chuyện bình thường, ghê tởm hơn nữa nàng cũng đã trải qua.

Khom lưng nhìn trên người nàng ta một chút, cuối cùng nghĩ được một mùi thơm nhàn nhạt lạ lùng, nhất thời sáng tỏ. Đột nhiên Tôn Phi Phi tỉnh lại, nhìn thấy Mộ Dung Gấm, trong nháy mắt bạo khởi, như kẻ điên nhào tới: “Mộ Dung Gấm, tiện nhân ngươi, ta muốn giết chết ngươi.....”

Mộ Dung Gấm nhanh tay đẩy móng vuốt của nàng ta ra, người bên ngoài cũng chạy vào. Đông Phương Trạch chắc ở trước mặt Mộ Dung Gấm, ngăn Tôn Phi Phi lại, sắc mặt ôn hòa cũng biến thành bèn nhợt: “Dủ rồi!”

“Không, ta muốn giết nàng, đều là do nàng ta làm hại ta hủy dung, đều do nàng!” Tôn Phỉ Phỉ nhất quyết không tha, hận ý trong mắt làm cho người ta không nhìn được lui về phía sau. Dung mạo của nữ tử lớn hơn sinh mạng. Hôm nay dung mạo nàng ta vẫn kiêu ngạo bị hủy, thậm chí còn để cho Sở Dạ thấy, nàng ta làm sao có thể không hận, không tuyệt vọng?

“Cầm Hoa quận chúa, người có thể giải thích?” Hoàng hậu nhìn về phía Mộ Dung Gấm, sắc mặt không nhìn ra hi vọng, chỉ là tùy ý hỏi.

Mộ Dung Gấm nghe vậy khe khẽ mỉm cười: “Cầm Hoa không có chỗ nào giải thích, cũng không cần giải thích!”

45. Q.1 - Chương 45: Phù Dung Xuân Khuê

“Cầm Hoa không có chỗ nào giải thích, cũng không cần giải thích!”

“Chỉ giáo?” Ngược lại hoàng hậu rất thưởng thức Mộ Dung Gấm bình tĩnh thông dong này. Tôn gia cùng nhà Mộ Dung đều có binh quyền trong tay, nếu như không phải lúc ấy tình thế bắt buộc, nàng cũng sẽ không để cho thái tử cưới tiểu thư Tôn gia trước. Dù sao binh quyền nhà Mộ Dung lớn hơn, hơn nữa hiện tại nhìn lại, căn bản Tôn Phỉ Phỉ không hề có khí độ như Mộ Dung Gấm. Thái tử muốn thuận lợi kế vị, chính là cần một hiền thê trợ giúp hắn. Bây giờ nhìn lại, Mộ Dung Gấm so với Tôn Phỉ Phỉ tốt hơn rất nhiều. Trong nháy mắt, hoàng hậu đã có tính toán trong đầu mình.

Tất nhiên Mộ Dung Gấm không biết mình lại bị người để ý, chỉ nhìn về phía Tôn Phỉ Phỉ, âm thanh chắc chắn: “Thái tử phi dùng ‘Phù Dung xuân khuê’?”

Tôn Phỉ Phỉ sững sờ, ngay sau đó sắc mặt ác hơn: “Người nói vậy cái gì vậy? Chính là người làm hại ta...ta muốn người đền mạng!”

“Phù Dung xuân khuê? Đây là cái gì?” Người ở chỗ này đều sững sờ, không hiểu đột nhiên sao lại xuất hiện cái tên này.

Đây là, một thái giám lâu năm suy nghĩ một chút giải thích: “Hồi hoàng thượng, các vị nương nương, ‘Phù Dung xuân khuê’ là một loại thuốc đặc biệt, nó cũng là một loại mị dược. Nữ tử thoa nó lên người, chỉ có chút mùi nhàn nhạt. Nếu như nàng ta đến gần gần nam tử, nam tử sẽ bị loại dược vật này hấp dẫn, sau đó không tự chủ được bị nàng ta hấp dẫn, thậm chí còn có thể làm ra chuyện tình quá mức hơn. Mà thuốc này cũng từng xuất hiện ở trong hoàng cung, chính là yêu phi họa nước tiên triều Tô Cơ. Nàng ta dựa vào cái này để mê hoặc Quân vương, sau đó giang sơn mất nước. Khi Thái tổ hoàng đế khai quốc, thuốc này đã bị liệt vào cấm dược, trừ thanh lâu kỹ viện, trong hoàng cung tuyệt đối không thể xuất hiện!”

Lão thái giám nói xong, coi như là mờ mịt nhưng mọi người đều có thể hiểu, đó chính là một loại thuốc bĩ ỉu dùng để quyến rũ nam nhân. Mà thái tử phi cư nhiên lại thoa loại thuốc này chuẩn bị đi quyến rũ nam nhân. Nhất thời ánh mắt mọi người nhìn thái tử phi thay đổi, nhất là hoàng hậu, thiếu chút nữa cũng phun lửa.

“Không có, không có, người nói láo, người muốn hãm hại ta...” Tôn Phỉ Phỉ nghe vậy nóng nảy. Nếu như bí mật này bị người biết, nàng ta còn có mặt mũi nào sống tiếp. Cho nên, có chết cũng không thể thừa nhận.

Mà lúc này, đã có thái giám sáng suốt chạy đi lục soát, không bao lâu liền lấy ra một chai nhỏ đựng một loại dược thủy. Thái y ngửi một chút, kinh hãi: “Hồi hoàng thượng, quả nhiên là cấm dược Phù Dung xuân khuê!”

Sắc mặt của Tôn Phỉ Phỉ nhất thời trắng bệch, cả người ngồi liệt trên mặt đất, hai mắt cũng mất đi tiêu cự.

[chỉ có tại diendan]

“Bên trong Phù Dung xuân khuê có một vị dược liệu đặc biệt, nó có thể dung hợp với hầu hết các loại thuốc khác, nhưng chỉ có tương khắc với phấn hoa. Mặc kệ là phấn hoa dạng gì, đều tương khắc với nó. Cho nên

thái tử phi đồng thời sử dụng hai loại này, dẫn đến trên da xuất hiện mẩn đỏ, hơn nữa sẽ không thể giảm đi.

Thật ra thì phương pháp giải độc rất đơn giản, chỉ cần tắm rửa sạch, qua hai ngày sưng đỏ sẽ tự động tiêu trừ!”

“Đường đường là thái tử phi lại đi dùng cái loại bẩn thỉu bỉ ổi đó, còn ra thể thống gì?” Hoàng hậu giận đến tay cũng run lên. Trong cng thái tử xảy ra chuyện như vậy, mặt mũi nàng để vào đâu?

Đông Phương Hiểu nghe vậy, hiểu đầu đuôi. Mặc dù nàng ta cũng hả hê, nhưng so với việc thái tử phi gặp rủi ro, nàng ta càng không hi vọng Mộ Dung Gấm tốt hơn. Loại cảm giác ngày hôm qua khiến cho nàng ta cảm thấy bị khuất nhục, cho nên sẽ không để cho Mộ Dung Gấm lật người, liền đứng dậy nói: “Nếu thuốc này là cấm dược, chỉ có ở thanh lâu, thái tử phi làm sao mà có được? Còn nữa, hai ngày này thái y đều không tra ra được, vì sao Cẩm Hoa quận chúa lại nhận ra được loại thuốc này? Chẳng lẽ không cảm thấy là quá trùng hợp rồi hay sao? Hoặc là nói căn bản là nàng ta hãm hại thái tử phi?”

Nghe vậy, mọi người lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Gấm, quả thật là vô cùng trùng hợp. Các thái y cũng bắt đầu nghi ngờ, dù sao cũng là cấm dược của triều đình, nhưng Mộ Dung Gấm một tiểu thư khuê các làm sao có thể biết được. Vừa nhìn đã đoán ra, khiến cho người ta không thể không nghi ngờ.

Mộ Dung Gấm lập tức cứng đờ, thu hồi lại ánh mắt. Vừa rồi là nàng nóng long quên mất hiện tại mình là một thiên kim không biết cái gì.

Hít sâu một hơi, Mộ Dung Gấm cười khê: “Thần nữ chỉ có thể nói, thái tử phi không phải là do thần nữ hãm hại. Về phần làm sao biết được loại thuốc này, không thể trả lời. Nếu hoàng thượng và các vị không tin thần nữ, thần nữ nguyện nhận lấy tội mưu hại này!”

Nói xong liền buông mắt xuống, giờ phút này bất cứ giải thích nào cũng đều là dư thừa. Nàng tình nguyện bị cái tội này, tuyệt đối sẽ không để mình bị lộ.

[chỉ có tại diendan]

Bộ dáng này của Mộ Dung Gấm, thật khiến người bất ngờ. Không biện giải cũng không nhận tội, nhưng nếu như dứt khoát giải thích, nàng sẽ bị cái tội này. Thật ra thì mọi người cũng có nghĩ đến, dù sao thuốc này rất khó nhận biết, nếu để cho nàng giải thích, nhất định sẽ bị tổn thương danh dự, còn không bằng trực tiếp nhận tội danh này thì tốt hơn.

Đông Phương Hiểu tính toán, mặc kệ như thế nào, dù sao tội này Mộ Dung Gấm phải nhận, mưu hại hoàng thân, cũng không phải là tội nhẹ. Hừ!

“Kính xin phụ hoàng định đoạt!”

Hoàng hậu hồi thần, đi lên kéo tay Mộ Dung Gấm, sắc mặt nhu hòa từ ái: “Đứa nhỏ ngốc, cái tội này tùy tiện nhận là được sao? Người cứ nói thật, bổn cung đảm bảo lời ngày hôm nay sẽ không truyền đi!”

Thấy hoàng hậu thân thiết như thế, những người đang xem trò vui mới nhớ tới thân phận của Mộ Dung Gấm, rồi rít nịnh nọt ma fnois: “Đúng đó quận chúa, người cứ nói đi!”

Mộ Dung Gấm lắc đầu: “Hoàng hậu nương nương không cần khuyên bảo, Cẩm Hoa tự biết mình nên làm cái gì!”

Sắc mặt Đông Phương Trạch khi Mộ Dung Gấm nhận tội có chút khó coi. Lấy sự hiểu rõ của hắn với Mộ Dung Gấm, làm sao không biết chuyện này không phải là do nàng làm, nhưng giờ phút này hắn lại không thể giải thích, bởi vì chính mình vô năng. Trong lòng hắn như có lửa đốt, ánh mắt quét qua những người bình thường vẫn hầu hạ thái tử phi, quát lạnh: “Người tới, đem một đám cung nhân này ra ngoài đánh cho ta. Nếu khai báo thì liền dừng tay, nếu không khai — đánh chết không tha!”

Thái tử luôn ôn hòa đột nhiên lộ ra nét mặt kinh người, tất cả mọi người có chút nghi ngờ, mà lúc này đã có lính đi vào bắt đầu kéo người ra.

“Thái tử tha mạng, nô tỳ không biết!”

“Thái tử tha mạng a!”

[chỉ có tại diendan]

Đông Phương Hiểu nổi giận: “Hoàng huynh muốn vu oan giá họa sao? Cẩm Hoa quận chúa đã nhận tội, cần gì chém giết những cung nhân này?”

Đông Phương Trạch vén vạt áo lên quỳ xuống trước Đông Phương Khải: “Trong cung nhi thần xảy ra chuyện như vậy, khiến phụ hoàng mẫu hậu lo lắng, là tội của nhi thần. Nhi thần quản giáo không nghiêm, để cho thái tử phi làm ra sự tình mất nề nếp gia phong như thế này, nhi thần xấu hổ không dứt. Nhà không yên, làm sao có thể trong coi thiên hạ, nhi thần không gánh nổi chức danh, xin phụ hoàng xóa bỏ ngôi vị thái tử của nhi thần!”

“Cái gì?” Hoàng hậu cả kinh, tay cầm tay Mộ Dung Gấm không tự chủ siết chặt. Mà đa số người ở đây nghe vậy thì vui mừng, bình thường luôn suy nghĩ làm như thế nào để thái tử bị phế, thế nào bắt chột chính hắc lại không cần?

Đông Phương Khải giả vờ giận: “Con nói lời khốn khiếp gì vậy? Thái tử có thể tùy ý bỏ sao? Huống chi chuyện này không có quan hệ gì đến con, con cũng đừng xin tội. Chỉ cần tra rõ chuyện này cho rõ là được!”

Đông Phương Trạch cúi thấp người: “Nhi thần tạ phụ hoàng khoan thứ, về sau nhất định nhi thần sẽ chú ý hậu viện nhiều hơn, tuyệt đối không để chuyện như thế này xuất hiện khiến hoàng thất hổ thẹn!”

Hiển nhiên, có người thất vọng! Mà Mộ Dung Gấm chỉ cười, thật là có bổ mới có được. Nếu như hôm nay Đông Phương Trạch không nói như vậy, tin tưởng rằng không bao lâu nữa sẽ có người nói đến chuyện tình hậu cung của thái tử. Ngược lại, hắc chủ động gánh chịu tội lỗi, thậm chí mang ngôi vị thái tử ra, mọi người chỉ có thể nói hắc là chân chính hiền đức, biết sai biết sửa, ngày sau hắc là một đời minh quân. Mà Đông Phương Khải cũng có cách nhìn khác với hắc*. Dù sao một người nguyện ý nhả ngôi vị thái tử ra, so với mấy tên vương gia luôn mơ ước chằm chằm, hiển nhiên là người càng khiến hắc yên tâm hơn.

*LÁNH NHÃN TƯƠNG KHẨN: nhìn với con mắt khác.

46. Q.1 - Chương 46: Giao Dịch, Đáng Giá

Thật đúng là có bổ mới có được. Nếu như hôm nay Đông Phương Trạch không nói như vậy, tin tưởng rằng không bao lâu nữa sẽ có người nói đến chuyện tình hậu cung của thái tử. Ngược lại, hắc chủ động gánh chịu tội lỗi, thậm chí mang ngôi vị thái tử ra, mọi người chỉ có thể nói hắc là chân chính hiền đức, biết sai biết sửa, ngày sau hắc là một đời minh quân. Mà Đông Phương Khải cũng có cách nhìn khác với hắc*. Dù sao một người nguyện ý nhả ngôi vị thái tử ra, so với mấy tên vương gia luôn mơ ước chằm chằm, hiển nhiên là người càng khiến hắc yên tâm hơn.

Mà lúc này một thị vệ ở bên ngoài đi vào: “Khởi bẩm hoàng thượng, cung nữ thân cận của thái tử phi đã khai, nói rằng thái tử phi sai nàng xuất cung đi mua thuốc!”

Đem cung nữ thẩm vấn một lần, lập tức lộ chân tướng. Mặc kệ Tôn Phỉ Phỉ nguy biến như thế nào, lại không ngăn được thiên tử chi nộ, tại chỗ phế truất ngôi vị thái tử phi. Nể tình vì thân thể không tốt, trực tiếp cho người đưa về Tôn gia, từ đó không còn thái tử phi Tôn Phỉ Phỉ nữa. Chuyện xảy ra như vậy, sợ rằng sau này nàng ta cũng chỉ có thể ở tại Tôn gia, thế thế lương lương qua hết nửa đời sau.

Thiên kim sủng- diễn đàn nlequyđôn

Khi Tôn Phỉ Phỉ bị lôi đi, nàng ta hung hăng nhìn chằm chằm Mộ Dung Gấm. Cái loại ánh mắt này, tuyệt vọng lại càng thâm trầm. Mộ Dung Gấm biết nàng ta sẽ trả thù, nhưng nàng tuyệt nhiên không để ý.

Hoàng hậu vui vẻ lôi kéo Mộ Dung Gấm đi nói chuyện, nói là vì xua đi xúi quẩy, thưởng vô số đồ kêu cung nhân mang đi. Cuối cùng khi thái tử nói muốn đưa tiễn Mộ Dung Gấm, nàng lập tức cười tươi như hoa, nghe xong nhiên đã quên con dâu vừa mới bị phế truất, trong mắt chỉ có Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm cũng không quá để ý, hoàng hậu nghĩ như thế nào là chuyện của nàng. Cùng Đông Phương Trạch song vai ra ngoài, Mộ Dung Gấm thấy hắc cố ý thả chậm bước chân, nhất thời hiểu hắc có lời, dừng bước lại: “Thái tử nói đi!”

Đông Phương Trạch cười khê: “Nàng nói như vậy, ta lại không tiện mở lời rồi!”

“Hôm nay thái tử vẫn không có chỉ trích ta, xem là cực kỳ tin tưởng. Cộng thêm người đã từng điều tra ta, nói rõ người cứu ta nhất định là có lý do, thái tử không cần đề phòng, hiện tại có thể nói ra rồi!” Về mặt Mộ Dung Gấm nhận nhận yếu ớt, thêm vào chút tự tin sáng rõ khác thường. Chính loại thần tình này khiến cho Đông Phương Trạch cũng bị hấp dẫn.

“Khụ khụ!” Nắm quyền ho khan hai tiếng che giấu sự luống cuống của mình, Đông Phương Trạch mới nói: “Ta chỉ muốn nàng ra tay cứu một người!”

“Người phương nào?”

“Trang chủ Lạc Anh sơn trang – Lạc Anh Cách!” Đông Phương Trạch thẳng thắn.

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm cười: “Ha ha! Lại là hấn, thái tử điện hạ tính toán thật hay, dùng một cái nhân tình của ta, đi đòi một cái nhân tình lớn hơn. Lạc Anh sơn trang phú khả địch quốc*, múa bán này của thái tử thật có lời!”

*Phú khả địch quốc: giàu có nhất nước.

Lạc Anh sơn trang chính là đại trang thiên hạ đệ nhất, giàu có nhất thiên hạ, có một phần ba tài phú khắp thiên hạ, là long nhân vật tứ quốc đều muốn. Nhưng nghe nói trang chủ một thân bệnh tật triền miên, bệnh hiểm nghèo quanh quẩn thân. Nếu có thể trị được tốt, dĩ nhiên là một phần ân huệ lớn bằng trời. Đông Phương Trạch nếu có thể lôi kéo được người này, đến lúc đó đừng nói địa vị vững chắc, khi kế thừa ngôi vị hoàng đế, Thiên Khải cũng sẽ biến thành một quốc gia vững mạnh hơn cả!

Trong khi các vương gia khác vẫn còn lôi kéo trọng thần trong triều, Đông Phương Trạch đã đem bàn tay hướng tới thiên hạ. Mưu lược như vậy, có thể nào không đáng sợ đây?

“Ta không muốn lừa gạt nàng, cũng không cần lừa gạt nàng. Chỉ không biết nàng có nguyện ý ra tay không đây?” Đông Phương Trạch không để ý bị Mộ Dung Gấm nhìn thấu. Có lúc một người ngụy trang đã lâu, cũng hi vọng có một người có thể hiểu mình, dù là thấy được một ít mặt không tốt của mình cũng không có việc gì. Mà hấn có loại cảm giác này đối với Mộ Dung Gấm, không tính đến việc nam nữ yêu đương, nhưng hấn càng hi vọng nàng có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của mình. Không cần có gì để che giấu, khiến cho hấn buông lỏng mình một chút, như vậy hấn đã cảm thấy rất tốt rồi.

Thiên kim sủng- diễn đàn quý tộc

Mộ Dung Gấm quay đầu nhìn chằm chằm hấn, ánh mắt rất nhạt nhưng lại rất thâm trầm, xem thực hơn rất nhiều so với vẻ hấn vẫn luôn ngụy trang. Hồi lâu, nàng thở dài, quả nhiên để vương đều là những người âm mưu. Đông Phương Trạch cũng không phải là dùng âm mưu với nàng, mà là dùng dương mưu. Cái gì cũng rất rõ ràng đặt ở trước mặt nàng, không bắt buộc nàng, nhưng cố tình như vậy nàng càng không cự tuyệt được. Nàng không thích hoàng thất lục đục đấu đá, cũng không có hảo cảm với mấy vị vương gia, nhưng cố tình Đông Phương Trạch này lại khiến nàng không thể ghét nổi. Không tính là bằng hữu, ái mộ sao? Nàng không nhìn được gì từ mắt hấn, mà chính nàng càng không thể nào, có thể, đây chính là sức quyến rũ từ nhân cách đi!

“Người ta có thể chữa bệnh, nhưng thay vào đó, người cần đồng ý với ta một yêu cầu!”

“Mời nói!” Lấy được đáp án Đông Phương Trạch cũng không tỏ ra vẻ mừng rỡ, cũng có thể nói là đáp án trong dự liệu.

Mộ Dung Gấm chăm chú nhìn hấn, vẫn luôn nhìn sâu vào trong đó, vô cùng trịnh trọng nói ra một câu: “Bất cứ lúc nào, bảo toàn Mộ Dung!”

Nghe vậy, Đông Phương Trạch thu hồi nụ cười, cũng trịnh trọng gật đầu: “Nhất định!”

Hai người nhìn nhau, ở nơi này đã đạt thành nhận thức chung, cũng có thể nói là một cuộc giao dịch. Đông Phương Trạch cần chính là một nhân tình của thiên hạ đệ nhất sơn trang, nhân tình này rất lớn, người bình thường không thể cấp nổi, mà Mộ Dung Gấm cần chính là an bình của nhà Mộ Dung. Chỉ cần một ngày còn Đông Phương Trạch, hấn đều phải đảm bảo an nguy của nhà Mộ Dung. Đối với Mộ Dung Gấm mà nói tương đương đã tìm được một bức tường bảo hộ cho nhà Mộ Dung. Mặc dù không biết mạnh cỡ bao nhiêu,

nhưng ít nhất là hữu dụng. Đồng thời cũng tỏ thái độ với Đông Phương Trạch, nhà Mộ Dung không tham gia đảng phái tranh giành, không phải đồng minh của hắn, nhưng tuyệt đối cũng không trở thành kẻ địch, coi như là Đông Phương Trạch buôn bán có lời.

Bên ngoài cung, Mộ Dung Gấm nhìn về chân trời, khóe môi nâng lên nụ cười yếu ớt từ trong tâm. Có lẽ hứa hẹn của Đông Phương Trạch không so được với nhân tình của Lạc Anh sơn trang, nhưng mà Đông Phương Trạch có thể bảo toàn cho phụ thân của nàng, như vậy đối với nàng mà nói, nhân tình này đáng giá!

47. Q.1 - Chương 47: Lên Đường

Ngày hòa thân rốt cuộc cũng đã tới, thăm đồ trái mười dặm, kim ngân ngọc khí bày đầy đất, lụa đỏ vui mừng tung bay, cánh hoa bay lượn đầy trời. Đông Phương Hiểu một thân hỉ phượng đồ thăm thêu kim tuyến long phượng, phía trên còn treo cô sở bảo ngọc từ ngọc phiến, nhìn hết sức xa hoa, đẹp không sao tả xiết.

Khăn trùm đỏ, môi mỏng khẽ cười, nói không hết vui vẻ, sâu tận đáy lòng. Từ hôm nay nàng chính thức trở thành hoàng hậu Sở quốc rồi.

Nhưng, khi người nghênh tiếp chậm rãi tới, mặt của nàng cứng lại. Cư nhiên không phải là Sở Dạ. Trong lòng kinh hãi, nàng ta không để ý lễ nghi vạch khăn voan lên, giận dữ hỏi: “Người là ai? Sở hoàng đâu?”

Người đến là Dương Phong, hắn chấp tay ôm quyền: “Hồi công chúa, thuộc hạ phục mệnh chủ tử đón công chúa. Đội ngũ đã đợi lâu, xin công chúa khởi giá!”

Chuyện không có biến, Đông Phương Hiểu thở một hơi trong lòng, nhưng vẫn có chút giận: “Hôm nay là ngày đại hỉ, vì sao Sở hoàng không đón hỉ?”

Dương Phong trả lời đầu ra đây: “Hồi công chúa, chủ tử nói tân lang ở Sở quốc mới có thể mặc lễ phục. Chờ đến Sở quốc, dĩ nhiên công chúa có thể nhìn thấy!”

Đông Phương Hiểu nghe vậy lúc này mới yên lòng lại, một mình bái biệt Cơ hoàng hậu, sau đó xoay người lên loan kiệu. Nhưng nàng quên mất vừa rồi trong lời nói của Dương Phong có nghĩa khác. Hắn nói khi gặp tân nương sẽ mặc lễ phục, nhưng không có nói chủ tử sẽ mặc a.....

Đội ngũ hòa thân đã đi xa, Sở Linh Nhi ngóng mãi mà cũng không thấy Mộ Dung Gấm. Nàng muốn đi tìm Mộ Dung Gấm nhưng lại bị Sở Dạ kéo lại. Mà nàng cũng cảm thấy hoàng huynh hình như không vui, nhất thời uất ức bặt miệng, cũng không dám nói gì, chỉ yên lặng ngồi.

Đỉnh núi bên cạnh Vân Đô, hai bóng dáng gầy nhỏ đứng sừng sững. Mộ Dung Gấm nhìn đoàn xe ngựa rời đi, nhưng trong nội tâm lại thở ra. Cùng Sở Dạ ở trong một bầu trời, cho dù là không khí cũng làm cho nàng khó chịu. Hôm nay hắn đi, nàng cũng có thể khôi phục cuộc sống của mình. Về phần Sở Linh Nhi...đứa bé kia mặc dù tốt, nhưng cuối cùng cũng không phải cùng một thế giới với bản thân.

Xoay người rời đi, Đường Trúc lập tức đuổi theo. Hiện tại nàng nên đến đệ nhất sơn trang thực hiện lời hứa của mình rồi.

Mộc Hương chuẩn bị xe, mà Đông Phương Trạch cũng nói hắn sẽ phái một người theo nàng. Nhưng khi Mộ Dung Gấm thấy người đó đối nghịch cùng Mộc Hương thì trên mặt cũng có chút kinh ngạc, thế nào lại là hắn?

Đông Phương Nhuận ngạo khí lườm nàng một cái: “Hoàng huynh kêu bốn điện đi cùng người, bây giờ có thể đi chưa?”

Mộ Dung Gấm cười, cũng không phải bởi vì Đông Phương Nhuận, mà là hiện tại Đông Phương Trạch ở Vân Đô cùng với Ngũ hoàng tử đoạt dòng chính, bọn họ đều là kẻ địch. Huống chi Liên phi không thể nào không có một chút dã tâm. Ngay cả thế lực của Ngũ hoàng tử mỏng manh nhất, nhưng cũng có thể vùng vẫy. Mộ

Dung Gấm tin tưởng bà ta sẽ không bỏ qua. Ngay cả Đông Phương Nhuận vô tâm, nhưng không thể không bị Liên phi truyền thụ một chút tư tưởng. Nhưng một hoàng tử như vậy, lại trở thành tâm phúc của Đông Phương Trạch, cư nhiên giao phó chuyện lớn như vậy cho hắn. như thế, nàng làm sao có thể không kinh ngạc!

Không biết nên cảm thán nhâ cách sức quyến rũ của Đông Phương Trạch quá mạnh mẽ, hay là nên cảm thán Đông Phương Nhuận quá đơn thuần.

“Ai! Người thực sự là y tiên “bàn tay tiên”?” Kiêu ngạo nửa ngày Đông Phương Nhuận thấy không có người để ý hắn, cũng không nhịn được nữa, mặc dù vẫn có ngạo khí như cũ, nhưng lại không che giấu được hiếu kỳ ở trong ánh mắt.

Mộ Dung Gấm câu môi: “Đông Phương Trạch nói cho người?”

Đông Phương Nhuận gật đầu một cái, thành thực nói: “Khi hoàng huynh nói ta còn không tin, nhưng khi người nói muốn đi Lạc Anh sơn trang, ta liền có chút nghi hoặc!”

Mộ Dung Gấm giơ tay lên, nhẹ phất bàn tay trắng thuần mảnh khảnh, một mùi hương thơm nhẹ nhàng bay tới, lúc sau mới nói: “Chờ đến Lạc Anh sơn trang không phải người sẽ biết?”

Đông Phương Nhuận nhất thời bị chặn, giận đến nghẹn đỏ cả mặt: “Hiện tại người nói cho ta thì sẽ chết à?”

Vốn dĩ hắn chỉ là tùy tâm hết lên, nhưng không nghĩ đến đột nhiên Mộ Dung Gấm lại ngẩng đầu, nâng lên đường cong, cười như không cười nửa giả nửa thật nói: “Sẽ chết!”

Đông Phương Nhuận còn chưa biết nói gì, nhưng sau một khắc, đột nhiên Đường Trúc vọt ra ngoài, vung tay lên, mấy đạo ngân quang nhanh chóng lao đi, tiếp theo đó là tiếng va chạm của âm thanh. Mà Mộc Hương vô cùng hưng phấn úp sấp vào bên cạnh xe, cặp mắt sáng lấp lánh: “Oa! Tiểu thư, chúng ta gặp ám sát!”

Đông Phương Nhuận cũng thấy rõ tình cảnh bên ngoài, mười tên sát thủ áo đen muốn tới gần, nhưng lại bị Đường Trúc ngăn trở, võ công cao cường hắn thấy mà phải trợn mắt. Nhưng sau một khắc lại bị câu nói của Mộc Hương làm cho xám mặt lại, gặp ám sát là chuyện vui như vậy?

Mộ Dung Gấm không để ý đến nàng ta, chỉ đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, ung dung đi tới hướng đang đánh nhau, nét mặt không giống như là nhìn thấy màn sống chết độ sức, mà là nhìn thấy chuyện vô cùng vừa lòng. Mộ Dung Gấm nhíu môi, tuy là cười, nhưng không có một chút nhiệt độ: “Chỉ mới rời khỏi trong một ngày ngắn ngủi, cư nhiên đã không nhịn được mà ra tay, thật là thiếu kiên nhẫn!”

Tiếng nói của Mộ Dung Gấm vừa dứt, Đường Trúc thu tay lại. Đầu tiên những sát thủ kia sững sờ, tiếp chính là đau đến tê tâm liệt phế. Tất cả mọi người đều giống như ở trong lò luyện, bắt đầu từ chân, mỗi tắc da thịt từng chút từng chút biến thành máu, hơn nữa tốc độ lại vô cùng nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, mười mấy người chỉ còn sót lại chút máu. Đường Trúc am hiểu không phải là võ công, mà là – độc!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Phương Nhuận trắng bệch. Mặc dù hắn đã từ gặp ám sát, gặp qua người chết, nhưng mà trường hợp vừa rồi, đoán chừng ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy run như cây sậy. Tận mắt nhìn thấy một người ở trước mặt mình khóc rống giãy giụa, sau đó trong nháy mắt thân thể hóa thành máu, ai cũng không có cách nào giữ vững bình tĩnh.....

“Ha ha! Độc của Đường Trúc lại tiến bộ, không biết lại trộm được bao nhiêu độc được của tiểu thư nữa. Ta nhớ được cái này là hóa cốt phần a, lần sau ta cũng lấy ra vui đùa một chút!”

Đông Phương Nhuận.....

Bốn người tiếp tục tiến lên, mà Mộ Dung Gấm đột nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp sai Mộc Hương xuống xe. Mộc Hương nhất thời âm ức: “Tiểu thư, tại sao?”

“Chỉ có em biết phương thức liên lạc của chúng ta, em trở về phủ tướng quân coi chừng, có chuyện gì kịp thời thông báo!”

“Mộc Hương mếu máo: “Tại sao là em mà không phải là Đường Trúc? Nàng cũng có thể lưu lại nha!”

Đường Trúc không chút nào để ý đả kích nàng: “Bởi vì võ công của ngươi quá tệ!” Tệ đến mức luyện võ cũng có thể đả thương bản thân, cái này có thể gọi là tệ?

Mộc Hương hung hăng trừng lại, nhưng khi nhìn Mộ Dung Gấm trong nháy mắt biết trở thành vẻ mặt tiểu tức phụ, đáng tiếc Mộ Dung Gấm không mềm lòng: “Đi thôi!”

Sau đó Đường Trúc đánh xe đi, lưu lại Mộc Hương một mình cô linh linh nguyên tại chỗ, cực kỳ đáng thương, cực kỳ u oán, cực kỳ ghen ghét nhìn chằm chằm xe ngựa đi xa.....

48. Q.1 - Chương 48: Vì Sao Phải Cứu?

Buổi chiều đến trấn, Đường Trúc đổi xe ngựa thành kỵ mã, ba người cưỡi ngựa mà đi. Mới đầu Đông Phương Nhuận còn lo lắng, dù sao theo suy nghĩ của hắn Mộ Dung Gấm cũng chỉ là một cô nương yếu đuối, hơn nữa còn nhỏ hơn so với hắn. Nhưng khi Mộ Dung Gấm tiêu sái xoay người lên ngựa, động tác lưu loát khiến hắn phải vỗ tay, hiển nhiên là thường xuyên cưỡi ngựa, nhất thời không thấy lo lắng gì.

“Ô ô ô...” Một tiếng khóc thút thít truyền đến, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của ba người. Ở trên đất đối diện quán rượu, một cô nương mười lăm mười sáu tuổi ôm một thiếu niên gần mười, hai người quần áo lam lũ, hẳn là gia đình nghèo khổ. Thiếu niên trong ngực nữ tử kia mặt đỏ không bình thường, thoát nhìn giống như là bị bệnh nặng, mà trên đất còn bày mấy chữ nghiêng ngả — bán mình xin thuốc!

Rất nhiều người vây lại, chỉ chỉ chỗ chỗ, nói người này nhiều đáng thương nhưng lại không ai đứng ra. Mà vận mệnh nữ tử này chỉ có thể một trong hai trường hợp, một là bị một người phú quý đi qua mua, còn lại là bị má mì thanh lâu coi trọng. Dĩ nhiên, cũng sẽ có người tốt bụng xuất hiện cứu nàng.

Mộ Dung Gấm quay đầu ngựa lại, lạnh nhạt dời ánh mắt đi chỗ khác: “Đi thôi!” “A!” Đông Phương Nhuận đuổi theo, con người trong suốt trừng trừng: “Ngươi không phải là y tiên mà ngươi ta vẫn nói sao? Sao lại không ra tay cứu nàng?”

Mộ Dung Gấm ngược mắt: “Ta tại sao lại phải cứu nàng?”

Đông Phương Nhuận tức giận: “Không phải nói y tiên trạch tâm nhân hậu, hành thiện dùng được cứu người hay sao? Làm sao ngươi nhìn thấy tình cảnh này lại lạnh lùng như vậy? Ta xem ngươi căn bản chính là gạt người!”

Mộ Dung Gấm mặt không đổi sắc, vẻ mặt tối đi một chút: “Ngươi cho nàng một chút ngân lượng nàng có thể mang đứa bé kia đến y quán chữa bệnh, vì sao ngươi không nghĩ tới mình là người ra tay mà lại chỉ trích ta?”

“Ta...” Đông Phương Nhuận sững sờ, hắn không hề nghĩ tới vấn đề này, khi Mộ Dung Gấm nói xong hắn liền á khẩu không trả lời được. Đúng vậy a, hắn rõ ràng cũng có thể ra tay trợ giúp, nhưng hắn không có nghĩ đến, mà trước tiên lại chỉ trích người: “Nhưng không phải ngươi là y tiên hay sao?”

“Y tiên nên cứu mọi người sao? Nếu như những thứ này y tiên nên để ý tới, vậy hoàng thượng để làm cái gì? Dân chúng thiên hạ này không phải là con dân của hắn sao, vì sao hắn lại không tới cứu?” Không thể không nói, những lời này của Mộ Dung Gấm hơi quá khích, thật ra chỉ vì nói để cho Đông Phương Nhuận nghe. Đối với nàng mà nói, những người này như thế nào căn bản cũng không có quan hệ gì với nàng.

Đông Phương Nhuận hoàn toàn câm, bị Mộ Dung Gấm nói như vậy, nhưng... Hắn nhìn nữ tử khóc thảm như vậy còn có đứa bé hôm mê bất tỉnh trong ngực nàng ta có chút không đành lòng: “Coi như là ta cầu xin ngươi, trở về ta trả cho ngươi tiền xem bệnh, như vậy được rồi chứ?”

Mộ Dung Gấm cười khê, ánh mắt lạnh lẽo dò xét cẩn thận Đông Phương Nhuận, xuyên qua khuôn mặt trắng noãn đáng yêu, trực tiếp nhìn thẳng vào ánh mắt trong suốt mà quật cường kia. Đôi mắt sạch sẽ mà sáng ngời, không giống như xuất thân từ trong hoàng cung đầy đen tối vẫn đục kia. Tấm lòng của hắn khiến cho nàng có cảm giác bị thiêu cháy, hoàng thất làm sao có thể sinh ta được một đóa hoa tuyết thể

như vậy? Mặc dù Sở Linh Nhi cũng được tính là đóa hoa tuyệt thế rồi, nhưng so với Đông Phương Nhuận. hiển nhiên nàng cũng hiểu được đạo lý đối nhân xử thế hơn.

Mộ Dung Gấm vẫn nhìn hẩn, biết Đông Phương Nhuận khẩn trương đến mức mặt đỏ lên giống như rỉ máu, Mộ Dung Gấm mới khẽ gọi: “Đường Trúc!”

Đường Trúc gật đầu một cái, từ trong bao quần áo lấy ra hai lọ thuốc, phi thân nhảy tới trước mặt hai người kia, đổ ra mấy viên thuốc, dặn dò đôi câu, không nhìn nữ tử kia thiên tân vạn tạ, trực tiếp trở lại bên người Mộ Dung Gấm, đồng thời giục ngựa, hai người rời đi. Đông Phương Nhuận rốt cuộc cũng hồi hồn, giục ngựa đuổi theo: “A... Chờ ta một chút!”

Trong rừng cây, cây cối cao thẳng chia thành hai hàng hai bên đường đi, lá cây dày đặc che đi mất bầu trời, chỉ có một vài tia sáng mặt trời len lỏi thấy bóng dáng, gió mát phất phơ thổi mang theo sự lạnh lẽo, lá cây khẽ động, trong không khí bất giác nhiễm lên sự tiêu điều.

Mộ Dung Gấm thẳng ngựa, Đường Trúc cũng cảnh giác, ngay cả Đông Phương Nhuận cũng nhận ra có cái gì không đúng rút bội kiếm ra giục ngựa đến bên phải Mộ Dung Gấm, tư thái bảo vệ. Mộ Dung Gấm thấy vậy không nhịn được khẽ nhú mày, sau đó nhàn nhạt cười lên.

Vẫn làn gió ấy thổi qua, bảy nữ tử áo trắng từ trên trời rơi xuống, giống như tiên tử hạ phàm, đẹp không sao tả xiết. Dĩ nhiên, trước tiên cần phải bỏ qua bảo kiếm sáng loáng trong tay cùng một thân sát ý của các nàng.

“Lại là nữ?” Đông Phương Nhuận hiển nhiên sững sờ, sát khí của những sát thủ này so sánh với mấy người buổi sáng kia hiển nhiên nồng đậm hơn nhiều, rõ ràng vô công cao hơn. Chỉ là không ngờ sát thủ lại là một đám nữ nhân.

“Nữ nhân thì như thế nào?”

Thấy Mộ Dung Gấm mỉm cười, sau lưng Đông Phương Nhuận một mảng lạnh lẽo, nhất thời cười gượng: “Không có, ... Khụ khụ, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi!” Hẩn cũng không quên buổi sáng hôm nay Đường Trúc một người chém giết nhiều sát thủ như vậy, trình độ bưu hãn như vậy hẩn theo không kịp.

Mộ Dung Gấm dời ánh mắt sang chỗ khác, nhìn về những nữ tử đứng yên trên nhánh cây kia. Không biết từ nơi nào lấy ra một mặt nạ kim ngân tinh khiết bỏ túi, mặt nạ này lớn chừng quả trứng gà, nhưng mấy nữ tử kia nhìn thấy mặt liền biến sắc. Một khắc sau Mộ Dung Gấm nâng tay lên vung mặt nạ qua, âm thanh quạch quẽ mang theo ngạo nghễ: “Trở về nói cho nàng biết, tốt nhất là không nên nhúng tay vào chuyện của ta, tin tưởng nàng cũng không hi vọng ta tới thăm viếng!”

Bảy nữ tử nhìn nhau, cuối cùng tất cả đồng thời thu kiếm, chấp tay với Mộ Dung Gấm rồi bay đi. Nhìn màn cuối cùng này, Đông Phương Nhuận thấy phải liền bị mê hoặc, sợ hãi nhưng mang theo nghi ngờ, trong thần thái còn có sự cung kính. Hẩn thế nào cũng không nghĩ ra Mộ Dung Gấm làm thế nào khiến cho các nàng lộ ra vẻ mặt như thế.

Phủ Hàn quốc công

Hàn Tĩnh Ngọc cầm khối mặt nạ kia, vẽ mặt bằng sơn giờ phút này được thay bằng vẽ cực kỳ phức tạp, giận cũng không được, hỉ cũng không xong. Muốn cười, tuy nhiên mơ hồ có cảm xúc hận thù ở bên trong. Cuối cùng nàng ta cười lên: “Không ngờ đánh bậy đánh bạ lại biết thân phận của ngươi, ngươi mê hoặc mọi người thiên hạ, chỉ là... Nếu bị ta biết rồi, có phải nợ cũ trước đây nên tính toán cho xong không?” Nói xong lời cuối cùng Hàn Tĩnh Ngọc cơ hồ cắn răng nghiêng lợi.

Hồi lâu nàng ta lại khôi phục vẻ mặt lạnh lẽo bằng sơn, gọi một thị nữ đến, hủy bỏ nhiệm vụ ám sát Mộ Dung Gấm. Về phần Tôn Phỉ Phỉ nàng cũng chẳng muốn đi giải thích, nàng đồng ý ra tay cũng bởi vì Tôn Phỉ Phỉ đã từng phá vỡ được thân phận của nàng. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng so với thân phận bại lộ, thật ra thì nàng càng không muốn chọc giận Mộ Dung Gấm, người ma quỷ kia...

49. Q.1 - Chương 49: Yêu Dao Phi Nguyệt, Sư Muội?

Đêm lạnh như nước, Mộ Dung Gấm không buồn ngủ chút nào, trong lòng có chút phiền muộn, cảm giác tối nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Đột nhiên, một mùi hoa nhàn nhạt bay vào mũi, Mộ Dung Gấm nhanh chóng đẩy cửa sổ ra, quả nhiên trông thấy vô số cánh hoa đỏ phiêu sái trên bầu trời. Sắc đỏ nhìn thấy mà kinh người bập phủ phía chân trời, trong nháy mắt, một bóng dáng phi hồng từ trong hoa vũ phi xuống, tóc đen bay múa, lụa đỏ tung bay, mũi chân đạp cánh hoa bay về phía trước, khinh công này quả thực là đã đạt tới đỉnh cao.

Cuối cùng bóng dáng phi hồng thon dài cũng rơi xuống nóc nhà đối diện với Mộ Dung Gấm, tóc đen bay như suối chảy, Mộ Dung Gấm quay đầu, lộ ra dung mạo kinh người. Gương mặt này cao thấp khó phân biệt, nhưng Mộ Dung Gấm biết hẳn là đàn ông, nhưng một người đàn ông như vậy, thật sự là làm cho người ta không vui nổi. Lông mày dài nhỏ phong tình vô hạn, phượng mâu dài mịn như tơ, ánh mắt lại giống như một con dao ôn nhu, khi người trầm mê ở trong đó sẽ ngay lập tức cắt đứt cổ họng người. Đôi môi mỏng giống như nhím đỏ máu tươi, đẹp đến kinh người, giữa trán trơn bóng là một đóa huyết sắc sắc vi, khiến cho hẳn càng thêm xinh đẹp diễm dúa lãng lơ.

Một nam nhân rất đẹp, thế nhưng nam nhân này như yêu như ma, làm cho người ta vừa liếc mắt đã cảm thấy nguy hiểm, chỉ muốn tránh né.

Mộ Dung Gấm nhìn chằm chằm người đối diện, đôi môi hé mở, khóe môi mỉm cười, âm thanh lại vô cùng băng lãnh: “Sắc vi hoa* vũ, y phục phi hồng, yêu dao phi nguyệt, chẳng lẽ Tần lâu chủ chuẩn bị tự thân động thủ?”

*sắc vi hoa: hoa tường vi.

Trên giang hồ một trong những tà phái khiến người ta sợ hãi nhất chính là __ Yêu Nguyệt lâu, là nơi nuôi dưỡng sát thủ. Bọn họ thu tiền giết người, chỉ cần có người trả tiền, hoàng đế bọn họ cũng sẽ ra tay. Phong quốc trong vòng nửa tháng đối hai hoàng đế chính là kiệt tác của bọn họ, nhưng hoàng thất nước đó lại không làm gì được bọn họ, có thể thấy được phách lối đến trình độ nào. Mà lâu chủ của bọn họ chính là nam nhân như yêu ma trước mắt này – Tần Phi Nguyệt!

Tin đồn hẳn đam mê màu đỏ, không ngừng mặc y phục có màu này. Mỗi thứ hẳn thích đều có màu này, nói ví dụ như... Máu tươi! Nơi hẳn xuất hiện nhất định trải đầy hoa tường vi, mà y phục hoa lệ đỏ chót kia cũng là một dấu hiệu của hẳn. Võ công của hẳn cao cường, trong tay cầm yêu dao có tên là Phi Nguyệt, nghe nói chỉ cần bị nó thương tổn, trong nháy mắt sẽ bị hút hết máu tươi, trở thành một cái xác khô.

Những tin tức này Mộ Dung Gấm đã sớm biết, nhưng ngoài ý muốn nàng là, Tôn Phi Phi làm sao có thể mời tới vị đại thần này? Phải biết rằng tính khí Tần Phi Nguyệt ngày là hỉ nổ vô thường, trừ phi hẳn tự nguyện, nếu không ai cũng không mời nổi hẳn. Nói cách khác...hẳn là vì nàng mà đến!

Môi đỏ huyết sắc của Tần Phi Nguyệt khẽ cau, âm thanh mịn hoặc sống mái khó phân biệt được vang lên: “Người nói bốn tọa nên gọi người là gì đây? Là Mộ Dung Gấm, là bàn tay trắng nõn y tiên, hay là mặt quỷ Tà Y mà người trên giang hồ xưng gọi?”

Bị mịn nhãn của Tần Phi Nguyệt nhìn, Mộ Dung Gấm càng cảm thấy lạnh hơn, mà câu nói tiếp theo của Tần Phi Nguyệt lại làm nàng rơi vào cả hầm băng. Chỉ thấy môi đỏ hấp dẫn đóng mở, âm thanh ôn nhu: “Hay là _____ sư _____ muội”

“Đùng!” Mộ Dung Gấm giống như nghe thấy có cái gì rơi vào trong lòng đang bình lặng của nàng, làm cho lòng nàng khẽ run hai cái. Hồi lâu, nàng cười, không còn là nụ cười ôn hòa nữa mà ngược lại có chút tùy ý, có chút trượng dương. Nàng nhớ người kia đã nói qua, hẳn còn thu một đồ đệ, chỉ là mười năm trước đã cắt đứt gân cốt toàn thân ném đi không ngờ lại là hẳn!

Bây giờ suy nghĩ một chút, quả nhiên không hổ là hai thầy trò, một người đứng đầu ma vực người trong vô lâm thiên hạ không dám trêu chọc, một người là người gặp người sợ, nổ tiếng xấu Tu La sát tay, tác phong làm việc đều giống nhau.

Mộ Dung Gấm phi thân từ cửa sổ ra ngoài, nhảy mất liền đứng trên nóc nhà. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Mộ Dung Gấm nói: “Người cố ý đến, cũng không phải chỉ vì muốn nhận thức một sư muội như ta đây chứ?”

Ánh mắt Tần Phi Nguyệt như thực như hư rơi trên người Mộ Dung Gấm, từ từ nói: “Nghe nói hần đưa vật kia cho người!”

Khẳng định như thế, hiển nhiên đã tra được rất rõ ràng, Mộ Dung Gấm vung tay áo, mặt nạ trên mặt biến mất trong nháy mắt, lộ ra dung nhan yêu dị đến mức tận cùng, so với dung nhan của Tần Phi Nguyệt cũng là không phân cao thấp. Trong nháy mắt Tần Phi Nguyệt nhìn thấy dung nhan của Mộ Dung Gấm, trên mặt có một tia kinh ngạc, cũng có một tia kinh diễm. Hần đã nắm rõ tin tức của Mộ Dung Gấm, nhưng gương mặt kia tuyệt đối không có ở trong tư liệu mà hần có được, dung nhan khiến hần vô cùng rung động.

Mộ Dung Gấm ngược mắt, đôi mắt trầm thủy hiện lên tia tử sắc, đóa hoa sen nở rộ yêu dị hiện lên giữa hai hàng lông mày: “Người có thể lấy đi sao?”

Mặc dù nàng rất hi vọng hần có thể lấy đi, nhưng nàng biết hi vọng này vĩnh viễn chỉ là xa vời, ma vực chí bảo_____ mặc liên, nó có thể khiến người ta có thể chết không tưởng, có thể cấp cho người có được công lực vô thượng, cũng có thể cho người ta có được sinh mạng lần thứ hai, có thể là chỉ bảo mà người trong vô lâm đều tranh giành, Tần Phi Nguyệt muốn cũng không phải là ngoài ý muốn của nàng.

Ma Liên vốn là được nuôi dưỡng trên người của người kia, trên người nàng cũng chỉ là do hần dùng trăm năm công lực kết thành hạt sen. Nhưng hạt sen đó đã nở hoa ở trong thân thể nàng, coi như có giết nàng cũng không chiếm được.

Tần Phi Nguyệt có chút mất hồn nhìn hoa sen kia, ba cánh. Hần nhớ tới trên trán Lam Phệ Thiên là chín ánh, thời gian mười năm quan đi, rốt cuộc hần cũng nhìn thấy được đóa sen này rồi. Nhưng trong lòng hần có hận ý, mặc dù đã hết sức khắc chế, tuy nhiên nó vẫn không nhin được toàn thân run rẩy, không chỉ có hận, còn có khắc vào trong xương—sợ hãi!

Một màn năm đó, hần liều mạng muốn quên, tuy nhiên phát hiện ra mình nhớ càng thêm rõ ràng. Một màn máu tanh, hơi thở địa lao tràn ngập ăn mòn thi cốt, đếm đó không ngừng chém giết, cong có xương cốt toàn thân đứt thành từng khúc, cùng độc được phế tâm kia.

Mộ Dung Gấm nhìn vẻ mặt của hần, nhất thời hiểu rõ. Có lẽ mình đã trải qua, hần cũng đã trải qua, mà trên người của nàng cũng dính vào lạnh như băng. Nhưng nàng không hận người kia, bởi vì nàng chưa bao giờ cần tới hận để chống đỡ!

“Ha ha ha! Tần Phi Nguyệt đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, cười đến cuồng ngạo, trong tiếng cười kia xen lẫn nội lực, lấy toàn thân hần làm trung tâm, sóng lớn vòng tròn tứ tán mở ra, ngồi vụn tung bay, phòng ốc xung quanh trăm thước đều bị bay lên phân nửa, chỉ có quán rượu dưới chân hai người là không tổn hại chút nào.

Bốn phía bắt đầu có âm thanh khùng hoàng cùng tiếng bước chân dồn dập, Mộ Dung Gấm biết không thể lưu lại nữa, nhanh chóng đặt mặt nạ lên, muốn rời khỏi lại bị người bắt được cánh tay. Quay đầu lại đối mặt với dung nhan yêu nghiệt, mùi hương tường vi nhất thời xung thẳng vào mũi, Mộ Dung Gấm cau mày: “Người còn có việc?”

Tần Phi Nguyệt chuyển tới trước người của nàng, đôi môi đỏ mọng khẽ câu, ngón tay thon dài đi lên từ cánh tay nàng, sau đó rơi vào trước ngực nàng, trên mặt hàm chứa nụ cười mập mờ, nhưng sát ý lại dồi dào, thấy Mộ Dung Gấm không cử động, mày liễu nhăn lại: “Người không sợ ta moi nó ra?”

Mộ Dung Gấm không thêm để ý: “Nếu như mà ta vì mình mà sống, có lẽ ta thực sự sẽ để người moi nó ra, nhưng mà hiện tại ta có lý do để sống, cho nên không thể để người moi nó ra!”

Tần Phi Nguyệt cười khê: “Thật đúng là cuồng vọng, người cứ như vậy xác định người có thể chạy trốn từ tay ta?”

Mộ Dung Gấm giơ tay lên đẩy tay hần ra: “Ta tin tưởng người hiểu trình độ tàn nhẫn của người kia, ở dưới tay hần, củi mục cũng biến thành thiên tài!” Đây tuyệt đối không phải là khen người kia, thủ đoạn tàn nhẫn của tên kia khiến cho người ta giận sôi gan. Có thể sống được ở dưới tay hần vô công tuyệt đối không

thấp, những người vô công thấp kia chỉ có thể trở thành bạch cốt trong địa lao tối tăm không thấy ánh mặt trời mà thôi!

Hiên nhiên Tần Phi Nguyệt cũng hiểu điều này, miễn cưỡng thu hồi tay của mình, một chút hoa quang bao phủ trong mắt, cúi người hôn nhẹ lên môi Mộ Dung Gấm, hơi thở nóng rực cùng với hương hoa phả ra: “Như thế, lần sau gặp lại, sự muội của ta!”

“Ha ha ha!” Từng trận cười phiêu tán trên không trung, hồng y càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất ở phía chân trời.

50. Q.1 - Chương 50: Lạc Anh Cách

Nhận thấy được được bốn phía càng ngày càng sáng, Mộ Dung Gấm quay người trở về phòng, không để ý ánh mắt hoài nghi khó hiểu của Đông Phương Nhuận, sai Đường Trúc chuẩn bị đồ đạc, cả đêm lên đường!

Khi Đông Phương Nhuận nhìn thấy bên ngoài chỉ còn một nửa phòng cửa, hoàn toàn hoài nghi mình có phải chưa tỉnh ngủ hay không, bấm lên đùi mình một cái, đau nhức nhẹ răng. Xác định mình không phải nằm mơ, trong lòng hắn càng thêm chấn động, rốt cuộc công lực như thế nào mới có thể làm ra cảnh tượng chấn động như thế, quay đầu nhìn Mộ Dung Gấm một chút, trề môi một cái — không dám hỏi!

Chạy liên tiếp hai ngày, cuối cùng ba người cũng tới được Lạc Anh sơn trang, chuẩn xác là ở bên ngoài Lạc Anh sơn trang. Hiện tại trước mặt bọn họ chính là rừng cây, nếu không phải bên cạnh dựng một khối bia văn Lạc Anh sơn trang, sợ rằng không ai biết nơi này là Lạc Anh sơn trang.

Bên ngoài Lạc Anh sơn trang là một trận pháp khổng lồ, do Thiên sư Bạch Vân tự mình bày trận, đại trận bao quát cả Lạc Anh sơn trang, ở giữa xen lẫn vô số những trận pháp nhỏ. Bước vào nơi này, mỗi một bước đều là nguy hiểm, không có ai dẫn dắt, tuyệt đối không có người nào có thể đi vào; Lạc Anh sơn trang có tài phú to lớn như vậy, hiển nhiên những người mơ ước không phải ít, chỉ là sẽ biến thành bạch cốt(xương trắng) trong trận pháp này mà thôi.

Cuối cùng Đông Phương Nhuận cũng thể hiện tác dụng của hắn, hắn lấy ngọc bội Văn Long đại biểu thân phận của mình ra, hướng về phía rừng cây giơ lên hạ xuống, ngay sau đó thu lại, cất cao giọng nói: “Đông Phương Nhuận xin bái kiến Lạc Anh trang chủ!”

Dứt lời, trong rừng cây chớp động mấy cái, chốc lát có một người áo xám rơi xuống phía trước cách bọn họ mười mét, cả người hắn bị che trong áo choàng màu xám, bên ngoài cái gì cũng không nhìn thấy. Hắn không nói chuyện, chỉ là bước lên gập đầu một cái, sau đó xoay người đi vào bên trong.

Đông Phương Nhuận dẫn đầu đi vào, Mộ Dung Gấm theo sát phía sau, khi đi vào thì không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị, bởi vì quá yên tĩnh...

Thật ra trong lòng Đông Phương Nhuận cũng có chút sợ hãi, nhưng vì không muốn làm mất khí khái nam tử trước mặt Mộ Dung Gấm, chết hắn cũng phải nhận!

Rốt cuộc, lối đi thật dài cũng kết thúc, không còn âm trầm u tối của rừng cây, mà là trăm hoa đua nở của vườn hoa trong sơn trang. Người áo xám dẫn đường biến mất ngay trước cửa, nghênh đón bọn họ là một lão giả(ông già) năm sáu chục tuổi, hắn mỉm cười hướng một tay ra dấu mời với ba người bọn họ: “Vương gia mời đi theo ta, trang chủ đợi đã lâu!”

Mộ Dung Gấm cho là Lạc Anh sơn trang thiên hạ đệ nhất phú gia nhất định là xa hoa vô cùng, tuy rằng không so được với hoàng cung, nhưng ít ra cũng không kém vương phủ, nhưng khi nàng nhìn thấy một hàng nhà cửa đơn giản đứng theo hàng, còn có màn che làm bằng trúc, thiết tình có chút mê hoặc, có chút ngạc nhiên trang chủ giàu nhất thiên hạ này rốt cuộc là loại người gì a.

“Đến!”

Lão giả vén màn trúc mời ba người đi vào, nhưng không thấy trang chủ kia đâu, chỉ có một bình phong lớn, sau đó một âm thanh dịu dàng như xuân phong (gió xuân) vang lên: “Làm phiền vương gia tự mình đến, Anh Cách cảm kích khôn cùng. Anh Cách lập tức kêu quản gia an bài chỗ ở cho ba vị, trước hết tẩy phong trần một chút!”

Đông Phương Nhuận từng theo Đông Phương Trạch tới hai lần, dĩ nhiên là biết thói quen tiếp khách ở sau bình phong của Lạc Anh Cách, mặc dù có chút phách lối, nhưng quả thật hẳn có khả năng này, nghe vậy chỉ chấp tay nói: “Vậy thì làm phiền!”

Thấy lão giả quản gia muốn đi lên mời mấy người ra ngoài, Mộ Dung Gấm cũng cười, thấy người ta căn bản không có tính toán muốn nàng cứu trị, hay là không nghĩ cứu trị đây? Cảm thấy nàng tài nghệ không tinh, hay là khinh thường để nàng cứu trị?

Ý bảo Đường Trúc cùng Đông Phương Nhuận rời đi, nàng ở lại một bên tìm một vị trí ngồi xuống. Đông Phương Nhuận muốn nói điều gì, lại bị Đường Trúc lôi đi, mà lão quản gia khẽ liếc Mộ Dung Gấm, ánh mắt lạnh lẽo không động, xoay người mang theo hai người đi xa!

“Mộ Dung tiểu thư vì sao không đi?” Giọng nói ôn hòa lần nữa truyền đến, như xuân phong phù liễu lướt qua trái tim, dễ nghe đến bất ngờ.

Mộ Dung Gấm cầm trúc ly tinh xảo trên bàn, nghe vậy cười nói: “Ta có mục đích, cũng không phải là tới Lạc Anh sơn trang để chơi. Nếu trang chủ không tin tưởng ta... ta ở lại còn có ý nghĩa gì chứ?”

Người trong bình phong hình như có chút ngoài ý muốn, nghe vậy nhẹ nhàng cười: “Mộ Dung tiểu thư đã nghe thấy những gì mà thân thể Anh Cách gặp phải, Anh Cách không dám làm phiền Mộ Dung tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm đặt ly trà xuống, ánh mắt rơi vào điêu khắc mộc mạc lại vô cùng tinh xảo trên bình phong, như muốn xuyên thấu qua bình phong nhìn người bên trong. Nàng đứng dậy, giữa hai hàng lông mày nhiễm một tầng sương lạnh: “Mặc dù biết ta không nên làm người khác khó chịu, nhưng mà ta lại đồng ý với Đông Phương Trạch, cho nên kính xin trang chủ đi giá!”

Nghe lời không cho cự tuyệt của Mộ Dung Gấm, Lạc Anh Cách không nhịn cười được, nhìn Bạch Vân bên cạnh: “Sư huynh nghĩ như thế nào?”

Bạch Vân bắt đầu dĩ cười một tiếng: “Ta học y cả đời nhưng cuối cùng lại không cứu được đệ, nhưng cũng không đại biểu không ai có thể trị khỏi cho đệ. Dù sao nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nếu nàng kiên trì như vậy, không bằng cứ để nàng thử một lần như thế nào?”

Khuôn mặt tuấn mỹ ôn hòa như nước của Lạc Anh Cách nghe vậy mỉm cười gật đầu: “Như vậy, liền theo sư huynh nói!”

Nghe có tiếng bước chân đến, Mộ Dung Gấm đưa mắt nhìn sang bình phong, rất nhanh một nam tử tuấn mỹ không lớn lắm cùng một nam tử khoảng bốn mươi mấy tuổi đi ra ngoài. Hắn lớn lên thanh tú mà ôn hòa, mặc dù chỉ là mỉm cười, nhưng lại làm cho người có cảm giác đau lòng, nhưng... Mộ Dung Gấm tay run một cái, không cẩn thận đánh rơi ly trà trên bàn, nhưng hiện tại nàng cũng không muốn đi so đo, bởi vì gương mặt người trước mặt làm cho kinh đảo... Vì sao người này lại có cùng khuôn dạng với Sở Dạ?

Lạc Anh Cách thấy nàng như thế, liền hiểu vì sao, chậm rãi đi tới, cười khẽ: “Hừ Mộ Dung tiểu thư sao?”

Mộ Dung Gấm hồi hồn, ánh mắt rơi lại trên mặt của hắn, lúc này mới phát hiện ra thật ra thì hắn cũng có chỗ khác Sở Dạ, hoặc trừ nói ra có khuôn mặt giống như đực, hắn không hề có chút tương tự Sở Dạ; Rũ mắt thu lại cảm xúc, lần nữa mở ra là một mảnh trong suốt: “Chỉ có chút kinh ngạc, để cho người chê cười!”

Lạc Anh Cách cười cười, hắn khí chất ôn hòa, làm cho người ta như bị tắm gió xuân, ngay cả Mộ Dung Gấm giờ phút này cũng không có bài xích.

“Nghe nói Mộ Dung tiểu thư là y tiên của Hảo y đường, tại hạ vẫn luôn tò mò, đã sớm muốn thấy mặt một lần! Tại hạ là Bạch Vân, Mộ Dung tiểu thư cứ gọi thẳng tên ta là được!” Nam tử bên cạnh Lạc Anh Cách cười nói.

Mộ Dung Gấm cúi đầu đáp lễ: “Y tiên không dám nhận, tiên sinh quá khen!”

Bạch Vân, thiên sư Bạch Vân về Nhập Thất Độ Tử, quan dĩ sư tính (cái này không hiểu chắc là hành sự như họ???) nhân vật hành tẩu thiên hạ đều làm cho người ta không thể không tôn kính. Tin đồn người này am hiểu trận pháp cùng y thuật, nghĩ tới đây cũng là nguyên nhân giữ Bạch Vân hẳn ở lại nơi này.

Thu hồi suy nghĩ, Mộ Dung Gấm nhìn về phía Lạc Anh Cách: “Trang chủ có thể hay không cho ta xem mạch vị?”

Lạc Anh Cách gật đầu một cái, sau đó đi tới bên cạnh. Ánh mắt Mộ Dung Gấm không khỏi rơi trên chân hắn, chân mày không nhịn được nhíu lại. Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Lạc Anh Cách và Bạch Vân, Mộ Dung Gấm ngồi xổm xuống vén vạt áo Lạc Anh Cách lên, cuốn ống quần lên, lộ ra bắp chân trắng nõn.

Đầu tiên Bạch Vân sưng sờ, sau đó cười có chút chế nhạo. Hắn đã rất lâu không thấy có người đụng đến thân thể của Lạc Anh Cách, ngược lại lá gan của Mộ Dung Gấm rất lớn.

Lạc Anh Cách cảm thấy bàn tay bé nhỏ di chuyển trên bắp chân mình, sắc mặt nóng lên, nhất thời luống cuống: “Cái đó...Mộ Dung...”

Nhưng lời của hắn còn chưa hết, lại bị ánh mắt của Mộ Dung Gấm làm cho kinh hãi. Đó là ánh mắt tức giận bừng bừng, lại có chút bức bối, thậm chí còn có một chút hẳn nhìn không hiểu. Sắc mặt Mộ Dung Gấm thâm trầm, nàng chưa bao giờ gặp qua một người không thương tiếc thân thể của mình như vậy. Hai chân này rõ ràng không cách nào chống đỡ thân thể, mỗi một bước đều là đau tới tan lòng nát dạ, nhưng hắn lại cố tình muốn đi lại, chẳng lẽ là đau đến chết lặng sao?

“Cho ta một lý do ngươi phải đi lại!”

Lạc Anh Cách nhắm mắt lại, lần nữa mở ra, ánh mắt có chút xa xăm, có chút đau thương, nhưng không trả lời câu hỏi của nàng. Ngược lại Bạch Vân ở một bên trả lời, âm thanh có không ít bất đắc dĩ: “Hai chân của hắn từ nhỏ đã không có sức, ta dùng phương pháp của sư phụ điều dưỡng cho hắn, mới có thể miễn cưỡng đi lại. Ta đã hết sức ngăn cản, nhưng hắn một mực muốn đi bộ!”

Mộ Dung Gấm đặt chân Lạc Anh Cách xuống, đứng lên nhìn hắn, rốt cuộc vẫn phải nhìn không được xoay người rời đi. Đầu tiên Bạch Vân kinh ngạc, ngay sau đó hiểu chỉ sợ Mộ Dung Gấm tức giận vì Lạc Anh Cách không thương tiếc thân thể của mình. Dù sao hắn cũng đã từng nhiều lần vì Lạc Anh Cách không thương tiếc mình mà phát tay áo rời đi. Chỉ có chính Mộ Dung Gấm mới biết, nàng bởi vì gương mặt đó, còn có vẻ mặt làm người đau lòng kia!

Đáng chết! Nàng thật vất vả tiễn một Sở Dạ đi, cho là thế giới của bản thân đã thanh tĩnh, tại sao vừa gặp một nam nhân có cùng dáng dấp với Sở Dạ, hơn nữa vừa rồi... Vừa rồi nàng cứ nhiên sinh ra một loại cảm xúc có tên là đau lòng với một nam nhân khắp người ưu thương. Có một Sở Dạ đã khiến nàng cảm thấy nguy hiểm, vì sao lại xuất hiện một người dáng dấp giống nhau với tên khốn kiếp đó?

Quả nhiên, nàng không nên đồng ý với Đông Phương Trạch!

Hồi lâu, Lạc Anh Cách mới quay đầu nhìn về phía trống không, từ trong lòng móc ra một viên đá huyết sắc, phía trên đang phát ra hồng quang dày đặc. Đặt Ngọc thạch vào lòng bàn tay, cảm thụ nhiệt độ nóng rực, khóe môi lại không nhịn được khẽ cười.

Ban đêm, Mộ Dung Gấm ngồi ở trên nóc phòng trúc, từ một bên hái được một chiếc lá đặt ở trên môi, tùy ý thổi một bài hát không nhịp điệu, suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào.

Đường Trúc nhảy tới, lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư, ngày hôm nay xảy ra chuyện gì sao?” Nàng chưa từng gặp qua tiểu thư tinh thần không tập trung như bây giờ, cũng rất lâu rồi không nghe thấy tiểu thư thổi lá cây rồi!

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái, đặt lá cây vào trong lòng bàn tay, khẽ dùng sức, lá cây liền biến thành một ít bột bay đi, vô vô tay, đứng dậy: “Ngày mai liền trở về thôi!”

Đường Trúc không ngờ Mộ Dung Gấm lại nói như vậy: “Không phải tiểu thư đã đồng ý với thái tử sao?”

“Đổi một điều kiện mà thôi!”

51. Q.1 - Chương 51: Người Dạy Cho Ta

Hôm sau

Khi Mộ Dung Gấm mở cửa trúc ra, xông vào mũi chính là hơi thở mát mẻ đặc trưng của khe núi, xen lẫn mùi thơm ngát của trúc, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần, hít thở một hơi, ánh mắt lại dừng lại ở một chỗ.

Bên trong nắng sớm, một bạch y nam tử đơn thuần nổi bật đứng trong đó, khuôn mặt tà khí giống Sở Dạ lúc này này cảm thấy dịu dàng tuấn đạt vô cùng, giống như đã đứng ở đó rất lâu, tóc hắc vương một ít hơi nước, ánh mắt trời chiếu lên bắn ra tia sáng màu vàng kim lộng lẫy, thậm chí có cảm giác thần thánh.

Lạc Anh Cách cười yếu ớt, cất bước chậm rãi đi vài bước, khi cách Mộ Dung Gấm ba bước thì dừng lại, ánh mắt bình tĩnh mỉm cười, lại khiến cho người nhìn không nhận được thương tiếc. Hắn hỏi: “Nếu như mà ta nguyện ý ngồi trở lại xe lăn, người có thể giúp ta lần nữa đứng lên không?”

Mộ Dung Gấm sững sờ, không ngờ là hắn sẽ hỏi mình như thế, trong nháy mắt có chút không phản ứng kịp. Tối hôm qua nàng đã chuẩn bị tốt để rời đi...

Thấy Mộ Dung Gấm hồi lâu không trả lời mình, Lạc Anh Cách cô đơn rũ mắt xuống, ánh mắt như có ánh sáng xẹt qua, khổ sở cười một tiếng, xoay người rời đi; đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình hắn cũng không chú ý tới chậu hoa dưới chân, hai chân vốn đang đau đớn chống đỡ, giờ phút này hiển nhiên không giống như người bình thường có thể tránh được, chỉ có thể mặt cho thân thể mình ngã xuống đất.

Nhưng chờ đợi hắn không phải là sàn nhà lạnh lẽo, mà là một mùi thuốc nhàn nhạt trên thân thể mềm mại. Âm thanh bắt đầu của Mộ Dung Gấm truyền trên đỉnh đầu: “Ít nhất cũng phải biết thương tiếc thân thể của mình chứ?”

Lạc Anh Cách khó có được người mà hắn không có cảm giác bài xích đụng chạm, không lập tức đẩy Mộ Dung Gấm ra, ngược lại thuận thế ôm lấy hông nàng, mặc kệ nàng thân thể cứng ngắc tựa đầu trên vai nàng, ham muốn hô hấp trên người nàng, biểu cảm trên mặt từ không có chuyển sang thỏa mãn, giọng nói cũng không khỏi giống như một đứa bé đang nũng nịu: “Người dạy cho ta!”

Thương tiếc thân thể mình cũng cần người dạy sao? Mộ Dung Gấm im lặng, giơ tay lên muốn đẩy hắn ra, nhưng lại cảm thấy sự lệ thuộc kia rồi dừng tay lại. Nàng không hiểu chính mình như thế nào, nhưng đối mặt với Lạc Anh Cách như vậy, nàng thực sự không hạ được quyết tâm.

diễn n đ àn lê q quý đ ôn

“Trước tiên có thể buông ta ra không?”

Sắc mặt Lạc Anh Cách khê ửng hồng, xin lỗi buông Mộ Dung Gấm ra, ánh mắt nhìn về nơi khác, có chút luống cuống: “Thật xin lỗi... Ta vừa mới mạo phạm người!”

Mộ Dung Gấm không muốn rời rắm cùng hắn về cái vấn đề này, đẩy hắn cách một bước: “Đi thôi!”

Lạc Anh Cách gật đầu, mặc cho Mộ Dung Gấm đỡ hắn trở về, nụ cười trên mặt vẫn không biến mất, mà nụ cười này đều chân thật hơn tất cả.

Nước Sở

“Hoàng thượng! Không xong! Việc lớn không tốt rồi!” Thái giám hấp tấp chạy tới, chộc cho người trong phòng đều nhìn lại.

Sở Dạ sắc mặt lạnh xuống, lông mày nhíu lại, không có biểu lộ gì đặc biệt, mang theo một loại uy nghi chỉ thuộc về đế vương: “Chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

Thái giám lập tức cúi sấp trên mặt đất, mồ hôi trên trán tí tách rơi xuống, nghe vậy lập tức bẩm báo: “Hồi hoàng thượng, Đông Phương công chúa lại tới, còn đánh một tướng sĩ ngăn cản, nhất định phải gặp hoàng thượng! Mà Linh Nhi công chúa biết được tin tức chạy tới, hiện tại hai người đang đánh nhau!”

Đông Húc vương đâu?”

“Hôm qua Đông PHương công chúa tặng hai vị mỹ thiếp cho Đông Húc vương, tối hôm qua Húc vương phủ đèn dầu sáng rực, ca hát nhảy múa vang đến bình minh, đoán chừng hiện tại Húc vương còn chưa đứng dậy!”

Sở Dạ cười lạnh: “Tiền đồ!”

Thái giám sợ hãi cúi đầu: “Hoàng thượng, hiện tại Đông Phương công chúa đang đánh nhau kịch liệt với Linh Nhi công chúa, kính xin hoàng thượng đi ngăn cản!”

Sở Dạ không để ý đến, Đông Phương Hiểu chính là một nữ nhân cung đình điển hình, đều hiểu tính toán và âm mưu, nhưng những thứ đó hoàn toàn vô hiệu với Sở Linh Nhi. Huống chi võ công của Sở Linh Nhi không kém nàng ta, coi như cái này không được, Sở Linh Nhi còn có cách khác chinh người, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt: “Đi xuống đi! Cô vương tự có chủ ý!”

“Dạ!” Thái giám run run rẩy rẩy lui xuống.

Bên ngoài cửa cung

Sở Linh Nhi khinh bỉ nhìn Đông Phương Hiểu một thân trầm cài Ngọc Hoàn: “Hoàng huynh đã ban cho người Đông Húc vương, người không đi hầu hạ nam nhân của người cho tốt, chạy tới nơi này làm gì?”

Đông Phương Hiểu giận: “Người im miệng cho ta, ta đường đường là Thiên Khải công chúa, dĩ nhiên là phải gả cho hoàng thượng của Sở quốc, tại sao có thể tùy tiện chỉ ột vương gia vô dụng?”

Sở Linh Nhi cười lạnh: “Người là công chúa của Thiên Khải, người ta cũng là vương gia của một nước, cũng không kém với người. Còn nữa, ta cũng đã sớm nói, người không phải là người xứng với hoàng huynh của ta!”

Đông Phương Hiểu trầm mặt, mặc dù nàng hết sức muốn lấy lòng Sở Linh Nhi, nhưng giờ phút này xem ra là tuyệt đối không thể nào rồi, cho nên sắc mặt cũng không tốt: “Kết thân là chuyện tình của hai nước, còn chưa tới phiên người thuyết tam đạo tứ, không bằng hồi cung sai các ma ma hảo hảo dạy dỗ lại người cái gì gọi là lễ giáo đi!”

“Ta không có lễ giáo sao?” Sở Linh Nhi ngẩng đầu: “Ta không có lễ giáo tự có hoàng huynh ta tới dạy, còn chưa tới phiên người một người ngoài chen miệng vào. Huống chi hoàng huynh ta cưới đại tẩu là chuyện của nhà chúng ta, người không cho ta trông nom, ta lại càng phải quản. Dù sao hoàng huynh ta cưới ai cũng sẽ không cưới người, đừng tưởng rằng thân phận công chúa của người rất cao quý, ở trong mắt hoàng huynh ta người.. người nhiều nhất chỉ là một con ruồi!”

“Người... Người...” Đông Phương Hiểu tức giận, nàng là công chúa Đông Phương Khải sủng ái nhất, đi tới nơi nào cũng được người cung phụng, hôm nay lại bị người ta nói không chịu nổi như vậy, làm sao có thể không nổi giận được. Hơn nữa mỗi một câu nói của Sở Linh Nhi đều như hạ một dao vào trong lòng của nàng, trong cơn giận dữ, giờ tay kích động muốn hạ xuống.

điễn đàn Lê q uy đ ôn

Sở Linh Nhi nắm được tay của nàng, cười lạnh: “Thế nào? Còn muốn đánh? Người cho rằng bản công chúa còn có thể để cho người đắc thủ, đừng quên đây là ở Sở quốc!”

Đông Phương Hiểu giận dữ, nâng lên một cánh tay khác đánh tới. Sở Linh Nhi lắc mình tránh qua, buông tay nàng ra, đồng thời một cái tát hướng tới, “bốp” một cái khiến Đông Phương Hiểu ngã xuống đất, còn không nhận được thổi thổi tay của mình, dùng lực mạnh quá, tay đau...

Đông Phương Hiểu bị Sở Linh Nhi đánh cho kinh ngạc, không thể tin được che mặt của mình: “Người lại dám đánh ta?”

Sở Linh Nhi giận cười: “Cùng là công chúa, người đánh ta được, ta đánh người không được sao? Nhưng đây chính là trả lại cái tát người đánh ta lần trước, nếu như còn có lần sau, cũng không phải là đơn giản như vậy đâu!”

Xoay người đi vào trong cung, cuối cùng còn quay đầu cảnh cáo: “Các người hảo hảo coi chừng cho bản công chúa, nếu dám để cho nàng bước vào nơi này một bước, bản công chúa sẽ ném toàn bộ các người xuống ao làm mồi cho cá!” Đáng vẻ hả hê, ngang ngược càn rỡ đến cực điểm, nhưng cố tình là để cho người ta không ghét nổi.

Những binh lính còn lại tinh thần chấn động, nghe nói ngày trước công chúa có nuôi một loại cá nhỏ màu đỏ ở hồ nước trong ngự hoa viên, hình như là cực kỳ thích ăn thịt... nhất là động vật còn sống...

Bên trong ngự thư phòng, Sở Dạ nghe cung nhân bẩm báo không nhịn được cười, hẳn biết là Đông Phương Hiểu không đầu lại được với Sở Linh Nhi.

Dương Phong từ ngoài cửa đi vào, vẫy cung nhân lui ra, lúc này mới đến gần: “Chủ tử, Mộ Dung tiểu thư đi Lạc Anh sơn trang!”

“Bốp” Lăng Hào bút gãy trên tay Sở Dạ, nhất thời trên mặt hắn trở nên u ám: “Nàng làm sao lại tới nơi đó?”

Dương Phong bị chấn kinh vì hơi thở trên người Sở Dạ. Trong trí nhớ của hắn, đã rất lâu không thấy chủ tử tức giận như vậy, cúi đầu nói: “Là do Đông Phương Trạch, hắn lấy nhà Mộ Dung trao đổi với Mộ Dung tiểu thư. Mộ Dung tiểu thư chính là y tiên của Hảo y đường, Đông Phương Trạch muốn nàng trị khỏi cho Anh Cách công tử, đổi lấy một nhân tình của Lạc Anh sơn trang!”

“Đáng chết!” Sở Dạ ném bút gãy ra ngoài, sắc mặt chưa bao giờ khó coi như vậy: “Bọn họ lại có thể gặp mặt!”

Dương Phong không hiểu nhìn chủ tử của mình, không hiểu vì sao hắn lại kích động như vậy.

Sở Dạ trầm ngâm chốc lát, cuối cùng phát tay áo liền bay ra ngoài: “Đi Lạc Anh sơn trang!”

52. Q.1 - Chương 52

Trong vườn hoa, Lạc Anh Cách ngồi trên xe lăn đọc sách, gương mặt tuần mỹ tú dật phát ra tia sáng dịu dịu, ánh mắt của hắn chuyên chú mà trầm tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện ra ánh mắt của hắn căn bản không có một tia di động, khuôn mặt trắng như ngọc thô chưa mài dũa nhân nhạ đỏ ửng... Bởi vì giờ phút này Mộ Dung Gấm đang xoa bóp chân cho hắn!

Ban tay nhỏ bé không xương mềm mại của Mộ Dung Gấm di động qua lại trên đùi hắn, giúp hắn thư giãn hoạt huyết (thư giãn gân cốt, tuần hoàn máu), đồng thời cũng chữa bệnh Mạc Cốt cho hắn. Nhưng mà cố tình giờ phút này hắn không nhịn được tưởng tượng lan man, đây là lần đầu tiên hắn gần một nữ tử a!

Mộ Dung Gấm làm sao mà có thể không biết được cái ý định kia, ngay cả khi không rõ ràng toàn bộ, nhưng lại có thể thông qua mạch đập và nhịp tim của hắn, có thể liên tưởng một chút. Vì thế nàng bầy tỏ rất bất đắc dĩ, mặc dù nàng không có lương y như từ mẫu, nhưng là một thầy thuốc, nàng sẽ phụ trách với bệnh nhân của mình. Nhưng bệnh nhân cảm thấy thế nào, nàng cũng không quản được!

Trong lòng đang suy nghĩ, nhưng động tác cũng không ngừng. Nàng càng hiểu bệnh ở chân hắn, chân mày nàng càng nhăn chặt/ Không phải là loại khó giải quyết, chân của hắn nhìn như phát triển toàn diện, nhưng lại kém một chút, cũng chính vì điểm này tạo nên đôi chân này của hắn. mặc dù có thể đi, nhưng xương cốt lại không chống đỡ được cơ thể của hắn, hơn nữa chân hắn đã từng chịu lạnh nghiêm trọng, căn bệnh không dứt, máu lưu thông không theo kịp tiết tấu của cơ thể, bắp thịt trên chân cũng teo lại. Cộng thêm hắn không thương tiếc mình, muốn chữa trị khỏi, cũng không phải là ngày một ngày hai có thể hoàn thành.

Không chỉ như vậy, thân thể của hắn hình như đã từng bị chấn động gân mạch nghịch lưu (rối loạn), mặc dù bảo toàn tính mạng, nhưng gân mạch bị hủy hết. Nàng phát hiện cơ thể của hắn còn có một cỗ nội lực cường đại, nhưng căn bản cơ thể của hắn không cách nào vận dụng được cỗ cường lực này; hơn nữa trái tim của hắn cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu dần dần không chịu nổi gánh nặng của thân thể, nhẹ thì hít thở không thông, nặng thì tử vong. Nói cách khác, giờ phút này hắn chính là phế nhân, cách cái chết không xa...(kinh khủng, cái cơ thể tràn ngập bệnh tật @@)

Trong nháy mắt đó, hình như có một đôi tay xoắn chặt nội tâm Mộ Dung Gấm, nói không ra được nguyên nhân, nhưng lại đau đến không ngờ.

Bàn tay ấm áp đặt lên gò má của Mộ Dung Gấm, ngón tay dài nhẹ nhàng chà xát mi tâm đang nhú chặt của nàng, âm thanh cũng ấm áp như bàn tay kia: “Không cần cau mày, ta không thích!”

diễn đàn lê q uyển ôn

Mộ Dung Gấm ngược mắt, đập vào mi mắt chính là đôi mắt mỉm cười của Lạc Anh Cách, đẹp mắt khiến nàng không dứt ánh mắt được. Nhưng vì sao hắn phải cười, hắn phải hiểu rõ thân thể của chính mình rõ hơn ai hết, nhưng hắn lại đang cười, trừ đi vẻ ưu thương nhỏ đến mức không thể nhìn thấy trong mắt, thời điểm khác hắn đều cười: “Tại sao?”

Không tự chủ hỏi vấn đề trong lòng, lần đầu tiên nghĩ phải lấy được một đáp án.

Lạc Anh Cách nhàn nhạt cười một tiếng, ngón tay xẹt qua mi tâm của nàng: “Bởi vì ta còn sống, ta sống hai mươi mấy năm, đã là trời xanh ưu ái, ngay cả khi chết đi vào lúc này, những ngày cuối cùng này được gặp người, như vậy cuộc đời này đã đủ rồi!”

Bởi vì ta còn sống... Bởi vì ta còn sống... Rốt cuộc Mộ Dung Gấm giân chân mày ra, nhàn nhạt cười, chính nàng không có phát hiện, giờ phút này nàng cười, cùng với Lạc Anh Cách cười, vô cùng giống nhau; bởi vì còn sống. Đúng vậy, còn sống, hai chữ này đã từng là gông xiềng trói buộc đối với nàng, sau khi sống lại, cũng vẫn là một gông xiềng. Nhưng bất đồng là, chính nàng cam tâm tình nguyện đeo cái gông xiềng này.

Nàng không hề bắn khoảnh nhoén miệng cười, gần như là thoáng qua mắt Lạc Anh Cách, gương mặt đáng yêu nhưng không xuất chúng như trước, nhưng rơi vào trong mắt Lạc Anh Cách, lại mỹ lệ hơn bất kỳ khuôn mặt nào, đều muốn động lòng người, cũng khiến cho người động tâm.

Hồng Loan thạch – tam sinh tình duyên (tình duyên ba kiếp), kiếp này vô duyên, kiếp sau cũng kết thúc! Sư phụ từng nói cho hắn biết, cuộc đời này hắn sẽ gặp phải một nữ tử đặc biệt, mà vận mạng của hắn cũng sẽ theo nữ tử này mà thay đổi. Hắn một mực chờ đợi, đợi hơn mười năm, đang trong khi hắn cho là cuộc đời này sẽ kết thúc như vậy, rốt cuộc trời cao cũng đã đưa nàng tới trước mặt hắn, hơn nữa còn là một nữ tử đặc biệt như vậy. Lạnh lùng lãnh tình, nhưng cuối cùng lại không bỏ được mình, lạnh nhạt vô tâm, lại nhú mày vì hắn, như thế, tại sao hắn có thể không động lòng?

Mộ Dung Gấm cũng không cảm thấy sự khác thường trong mắt Lạc Anh Cách, buông ống quần hắn xuống, cuối cùng có một quyết định: “Câu hỏi buổi sáng người hỏi ta ta vẫn chưa trả lời, hôm nay ta co người một đáp án... Ta sẽ khiến người đứng lên một lần nữa!”

“Tuyệt đối!”

Trừ Mộ Dung Chính, nàng chưa từng có suy nghĩ muốn cứu một người như vậy. Lạc Anh Cách là người đầu tiên, nàng một mực trốn tránh ảnh hưởng cảm xúc của bản thân, nhưng hiện tại nàng không muốn trốn tránh nữa. Đã từng bởi vì tình phụ tử của Mộ Dung Chính, lần đầu tiên nàng cảm vũ khí không phải vì giết người, mà là vì cứu người, mà khi đó Mộ Dung Chính cũng chỉ là một người xa lạ nơi dị thể nàng mới tới mà thôi. Thời điểm đó nàng dựa vào nội tâm của mình có quyết định đó, vậy bây giờ vì sao không thể? Dù sao thứ có thể làm nàng quan tâm không nhiều lắm, huống chi nàng cũng không bài xích cảm giác như thế, không phải sao?

Trên hành lang một bên, Đông Phương Nhuận tới tới lui lui không dưới mười lần, ánh mắt không ngừng nhìn vườn hoa nơi xa chỉ có thể thấy bóng người, cả người gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Nếu không phải vì Bạch Vân ngăn ở đây, giờ phút này hắn đã sớm xông tới.

Cuối cùng, Đường Trúc luôn luôn lạnh lùng cũng không nhịn được: “Rốt cuộc người ở đây đi đi lại lại làm cái gì?”

Đông Phương Nhuận dừng bước lại, nhìn bóng dáng gần như trùng điệp(chồng lên nhau) trong vườn hoa, gương mặt gấp gáp: “Bọn họ cô nam quả nữ ở chung một chỗ, chẳng lẽ người không lo lắng cho tiểu thư nhà người?”

“Không lo lắng!”

Đông Phương Nhuận nghẹn lời, chưa từng thấy qua một tỳ nữ vô tâm như vậy: “Nàng chính là một cô nương, một cô nương ở chung một chỗ với một nam nhân trưởng thành, người không sợ nàng thua thiệt hoặc là cái gì sao?”

diễn đàn lê quý đôn

“Không sợ!” Người có thể làm cho tiểu thư thua thiệt không có mấy ai, dĩ nhiên, Sở hoàng đáng giận kia coi như là một!

“Người...” Đông Phương Nhuận hoàn toàn bị Đường Trúc chọc giận rồi, bình thường thấy nàng rất để ý Mộ Dung Gấm, hẳn cho là nàng rất quan tâm nàng. Nhưng hiện tại lại hoàn toàn không có dáng vẻ quan tâm, chẳng lẽ trong sạch của nữ nhân không đáng nhắc tới sao?

Bạch Vân nghe vậy cũng không nhịn được bật cười “phì” một tiếng, không biết từ nơi nào lấy ra một cái quạt lông phe phẩy: “Xin hỏi vương gia, người lo lắng là lo lắng trong sạch của Mộ Dung tiểu thư, hay là bởi vì ghen khi Mộ Dung tiểu thư ở chung một chỗ với công tử nhà ta đây?”

“Người nói láo, bổn vương làm sao có thể ghen...” Đông Phương Nhuận gấp đến độ giơ chân, bộ dáng xù lông, giống như là bị người đoan trúng tâm sự, nhất thời càng khiến hắn thêm kích động.

“Tiểu thư nhà ta sẽ không coi trọng người!” Đường Trúc không chút khách khí dội nước lạnh, quả nhiên lập tức dập tắt lửa mạnh của Đông Phương Nhuận, nhưng vẫn cực kỳ kích động: “Tại sao?”

Đường Trúc lườm hắn, sau đó xoay người rời đi, cuối cùng lưu lại một câu: “Tiểu thư nhà ta không thích hài tử!”

Hồi lâu Đông Phương Nhuận mới phản ứng được, nhất thời lại bùng: “Ta mới không phải là hài tử, ta lớn hơn nàng, ta đã trưởng thành!”

Bạch Vân im lặng lắc đầu, thở dài: “Còn nói không phải hài tử...”

53. Q.1 - Chương 53: Thiên Y Thần Diễn

Ngày thứ hai, Mộ Dung Gấm lần nữa xoa bóp huyết vị cho Lạc Anh Cách, nhưng nàng hiểu rõ làm như vậy tác dụng rất nhỏ, coi như lấy y thuật của nàng, muốn hoàn toàn chữa khỏi bệnh nàng cũng không nắm chắc, nhưng phải thử mới biết được?

Lạc Anh Cách nhanh chóng thích ứng được, nhưng vẫn như cũ không nhìn được sắc mặt có chút nóng lên, song thần sắc hắn ôn như, khiến cho người khác không nhìn ra được điều khác thường.

Đông Phương Nhuận hôm qua nóng nảy nhưng hôm nay ngược lại lại yên tĩnh khác thường, coi như là có chút đau lòng, tuy rằng như thế nhưng ánh mắt của hắn vẫn không nhìn được nhìn chăm chăm hai người kia. Quai hàm miết miết, cảm giác tức giận, Bạch Vân nhìn một hồi cảm thấy buồn cười, quả nhiên còn là một đứa nhỏ, là người lớn lên từ trong chảo nhuộm lớn hoàng cung, lại không học được cách che giấu cảm xúc của mình.

Ánh mắt rõ ràng quan tâm và theo đuổi kia, đã bán đứng tâm tư của hắn! Chỉ là, tuy rằng hắn không hiểu rõ lắm về Mộ Dung Gấm, nhưng hắn khẳng định Đông Phương Nhuận không thể nào cùng với nàng được. Bởi vì nhìn bọn họ, hắn nhìn giống như người của hai thế giới, Đông Phương Nhuận đơn thuần, như ánh mặt trời, mang theo ánh sáng nóng rực của tuổi trẻ, mà Mộ Dung Gấm... Thế giới của nàng là lạnh lẽo, mặc dù chỉ mấy lần ngắn ngủi, nhưng hắn biết, bởi vì trên người nàng mang theo hơi thở giống Lạc Anh Cách, lạnh lẽo mà cô tuyệt, không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể đặt chân vào, cho nên nhất định tiểu vương gia này sẽ đau lòng!

diễn đàn lê quý đôn

Buổi chiều, Mộ Dung Gấm tựa vào trên ghế trúc dựa gối được liệu trên tay, suy nghĩ lại bay đi nơi khác. Nàng luôn luôn nghĩ đến phương pháp trị liệu cho Lạc Anh Cách, nếu như cho nàng đầy đủ thời gian, lấy y thuật của nàng nhất định có thể cứu sống hắn, nhưng... Thân thể của hắn không chờ nổi.

Lần đầu tiên, có chuyện khiến Mộ Dung Gấm cảm thấy vô lực, thậm chí có cảm giác mình rất vô năng. Cô muốn cứu hắc, nhưng nàng không phải là thần tiên, cuối cùng vẫn thua bởi thời gian.

“Người cũng phát hiện sao?”

Đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng nói. Mộ Dung Gấm xoay người, Bạch Vân toàn thân bạch y phe phẩy quạt lông đi tới, quay đầu nhìn về phía chân trời: “Đúng! Ta lấy y thuật của mình, cứu sống được không biết bao nhiêu người... Sự hiện hữu của hắc đã nói cho ta một hiện thực tàn khốc!”

Bạch Vân đứng ở bên cạnh Mộ Dung Gấm, thấy ánh mắt nàng chuyển chú lại mờ mịt, ánh mắt nhìn theo, cũng chỉ là bầu trời hỗn độn mà thôi: “Trời sắp mưa!”

“Ừm!” Mộ Dung Gấm ý thức trả lời, một lát sau mới hồi tưởng lại: “Hôm nay là Sơ thất?”

“Đúng! Có chuyện đặc biệt?”

Mộ Dung Gấm rũ mắt, không trả lời, đầu tựa vào lưng ghế, nhàn nhạt mở miệng: “Người là đệ tử của thiên sư Bạch Vân Họa, nghe nói am hiểu nhất chính là y thuật và trận pháp, người cũng chữa trị cho hắc lâu như vậy, có phải có biện pháp có thể cứu hắc, mới ở lại trong này lâu như vậy?”

Bạch Vân lắc đầu: “Không có, ít nhất là ta không tìm được, nếu không cũng không tìm tới người!”

Mộ Dung Gấm không nói, Bạch Vân cũng dời đề tài: “Thật ra thì tại hạ càng thêm tò mò, người tại sao lại đồng ý cứu trị công tử, theo tác phong làm việc trước đây của người, tin tưởng người cũng không hi vọng có người biết thân phận này của người!”

Trầm mặc, lát sau Mộ Dung Gấm mới trả lời, âm thanh có chút mờ mịt, lại kiên định khác thường: “Bởi vì có lý do đáng giá để ta xuất thủ, không hơn!”

“Vậy là người nhất định sẽ cứu công tử đúng không?”

Nghe ra ý trong lời nói của hắc Mộ Dung Gấm lúc này mới quay đầu nhìn sang, ánh mắt mờ mịt rồi cuộc cũng ngưng tụ: “Chẳng lẽ người có biện pháp?”

Bạch Vân có chút tự giễu lắc đầu: “Ta không có, nhưng sư phụ đã từng để lại cho ta một quyển y điển, sư phụ nói cho ta biết, nếu như có một ngày ta có thể thấy được chữ trên y điển, như vậy ta có thể đạt tới cảnh giới kia. Đáng tiếc ta nghiên cứu y thuật nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng không cách nào vượt qua ranh giới kia!”

“Người chỉ dùng một chút thời gian liền có thể tra ra bệnh trên người công tử, ta tin tưởng y thuật của người, cho nên ta muốn cho người thử một chút!”

Mộ Dung Gấm cau mày, chỉ có đạt tới cảnh giới mới có thể thấy được sách?

Bạch Vân giơ tay lên, một quyển sách phiếm kim quang thật mỏng lẳng lẳng nằm ở trong lòng bàn tay của hắc, phía trên có bốn chữ ton màu vàng ánh kim – “Thiên y Thần Điển”

Mộ Dung Gấm vẫn có chút không tin như cũ, nhìn hắc một cái, được sự cho phép của hắc mới nhận lấy quyển sách. Cũng chính trong nháy mắt nàng đụng vào quyển sách, kim quang trên quyển sách mãnh liệt, sau một khắc tự nhiên bay lên, “vút vút” triển khai, tạo thành một vòng vây khổng lồ quanh nàng.

điễn n đ àn lê q uy đ ôn

Ngay từ lúc kim quang nổ rộ Bạch Vân liền bị đẩy ra ngoài vòng ánh sáng, hắc nhìn trang sách bay trên bầu trời, trong mắt tất cả đều là không tin.

Mà Mộ Dung Gấm vẫn duy trì tư thế cũ, không phải bởi vì nàng bất động, mà bởi vì hiện tại nàng hoàn toàn bị giam cầm, căn bản không thể cử động. Tay vừa rồi chạm vào quyển sách giờ phút này nóng rực như muốn hòa tan, đột nhiên, một đạo âm thanh như từ trên chính tầng mây đánh tới trong đầu nàng”

“Người là yêu vật phương nào, thân thể dơ bẩn cũng vọng tưởng nhúng chàm thiên y thần vật?”

“Người nào?” Mộ Dung Gấm kinh hãi, chuyện này ngoài nhận thức của nàng.

Chợt, ánh mắt nàng chăm chú nhìn về nàng ở phía trước, gắt gao chăm chú nhìn, cặp mắt bình tĩnh như nước kia giờ phút này lạnh lẽo ngưng tụ, hoàn toàn không thể tin. Ở phía trước nàng, một bóng dáng màu đen chậm rãi, dung mạo của nàng cực đẹp, nhưng lại là một băng sơn mỹ nhân, trên mặt không có chút biểu lộ, mắt lại càng không có chút sóng lẫn tẩn; áo đen khít khao ôm chặt thân thể lồi lõm của nàng, ngang hông của nàng giắt hai chủy thủ tinh xảo, một tay cầm một khẩu súng lục nhỏ gọn, không có chút sát khí nào, càng không có hơi thở người – đây đã từng là nàng!

Mà âm thanh như chuông lớn kia lại lần nữa truyền đến: “Người phạm phải quá nhiều giết chóc, lại càng không từng có một tia nhân từ, căn bản không xứng đọc Thần Điển!”

“Hừ!” Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Ta dơ bẩn, tai giết chóc thì sao? Liền nghĩ ta nên xuống mười tám tầng địa ngục, tuyệt đối không nên động vào quyển sách này của người?”

“Cứng đầu!”

Mộ Dung Gấm nhìn trang sách đầy trời, tròn mắt lạnh lẽo như hàn băng: “Người đã thần thánh như thế, nên để cho ta nhìn thấy bộ mặt thật như núi Lư Sơn của người!”

Dứt lời, Mộ Dung Gấm ngưng tụ nội lực toàn thân, từ đan điền đè ép, lên tới trái tim, sau đó kích thích mầm mống Ma Liên, gần như trong nháy mắt, hoa văn màu tím tràn toàn thân nàng. Nàng nhìn thấy trang sách bắt đầu run rẩy, nàng cười lạnh, dùng nội lực tạo thành đao gió tách thân thể tạo nên vết thương, máu chảy ra, dây leo màu tím giống như được phóng thích, nhanh chóng bay đi bốn phương tám hướng. Rất nhanh tất cả cây lá quần trú, kim quang lộng lẫy kia bị dây leo che lấp, càng ngày càng yếu, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng nói kia đang run rẩy: “Điều này sao có thể?”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng nhếch môi: “Đây chính là đại lễ đầu tiên mà sư phụ đại nhân của ta tặng cho ta, ma vật thể gian nhất ma, không bằng cũng đưa cho người tinh lọc nó thì như thế nào?”

Dứt lời, bản thân cũng cười lên, hơn nữa vô cùng châm chọc; rốt cuộc, trang sách kia giấy giữa mấy câu sao đó bị dây leo hoàn toàn che giấu, cuối cùng kim quang tản đi, dây leo màu tím bị thu trở lại. Rơi vào trong tay Mộ Dung Gấm, chỉ còn lại một quyển sách dày khoảng hai ngón tay, nhưng đã không còn là bộ dáng ban đầu!

Mộ Dung Gấm còn chưa kịp mở ra, đột nhiên vật trong tay bị người đánh bay, mà người nàng bị một đôi tay ôm thật chặt, hương thơm trực tử thơm ngát bay vào trong mũi. Nàng cảm thấy thân thể hần đang run rẩy nhẹ nhàng, trong lòng không nhịn được chớp mắt một cái cảm động. Hần đang lo lắng ỉn, chứng minh mình không uống phí tâm!

“Không có việc gì, không phải ta đây vẫn tốt hay sao?” Mộ Dung Gấm cười cười vỗ vỗ lưng Lạc Anh Cách, nhưng trên tay cũng không tự giác che giấu vết thương vừa mới cắt

“Ngu ngốc! Đứa ngốc! Ai bảo nàng đụng vào vật kia? Ai cho nàng đụng?” Âm thanh của Lạc Anh Cách không còn trơn bóng như ngọc, mà mang theo hơi run rẩy. Lúc này Mộ Dung Gấm mới phát hiện Đông Phương Nhuận và Đường Trúc cũng tới, mà Bạch Vân bị ngã trên đất, vẻ mặt có chút nhếch nhác.

“Không có chuyện gì!” Mộ Dung Gấm còn muốn an ủi, nhẹ nhàng đẩy Lạc Anh Cách cách ra, lời vừa đến khóe miệng lại bị chặn ở cổ họng; Mộ Dung Gấm chưa bao giờ cảm thấy nước mắt là xinh đẹp, bởi vì nàng chưa bao giờ rơi lệ. Mà nàng nhìn thấy nước mắt, không khỏi là hướng nàng cầu xin tha thứ, hoặc là khóc lóc kể lể vô nghĩa. Nhưng trong chớp nhoáng này, nàng chưa bao giờ cảm thấy nước mắt đẹp đến vậy.

Trên gương mặt trắng nõn như ngọc của hắn, hai giọt nước mắt chảy xuống, lưu lại hai vết nước nhàn nhạt. Hai mắt hắn hàm chứa mê hoặc, nóng nảy khẩn cấp nhìn nàng, chỉ sợ một khắc sau liền biến mất. Tâm, như có gì đó đập vào, thế giới đóng băng sụp đổ!

Lạc Anh Cách nhìn Mộ Dung Gấm, trên mặt tất cả đều là sợ hãi nóng nảy chưa thối lui, còn có một tia mắt mà được, vui mừng mà luống cuống: “Thiên Y Thần Điển không phải bất luận kẻ nào cũng có thể lật xem, nó cần chính là y thuật tuyệt đối, còn cần một thân thể tinh khiết tuyệt đối, linh hồn tinh khiết không tạp niệm! Quan trọng nhất là, nó cần máu để vương mở phong ấn, nếu không người mở ra sẽ bị cắn nuốt, biến thành người chết đấy!”

Mộ Dung Gấm cầm lên Y Điển thiếu chút nữa bay ra ngoài, vô cùng ‘vô tội’ nhìn Lạc Anh Cách: “Nhưng ta bắt nó mở ra...”

Lạc Anh Cách: “.....”

54. Q.1 - Chương 54: Đồng Mệnh Cổ

“Tử dương thảo, liên thiên chi, bảo liên đẳng, hoàn hồn thảo, xích yêu đan...” Mộ Dung Gấm mở Y Điển ra, càng xem sắc mặt càng khó coi, bây giờ mới biết kiến thức của mình có nhiều nông cạn như thế nào. Ít nhất trên này viết, cô gần như chưa từng biết dù chỉ một tên, ai tới nói cho biết đây là được thảo sao?

Lạc Anh Cách buồn cười nhìn nàng, giải thích: “Những điều Thiên y Thần Điển ghi hiển nhiên sẽ không phải là được vật bình thường, phía trên này những thứ đơn giản nhất cũng là trân bảo hiếm thấy trên đại lục này, về phần những thứ khác, sợ rằng căn bản không có người nghe qua, cho nên nàng sẽ không tìm được. Nàng cũng không cần quan tâm vì ta nữa, thuận theo tự nhiên là được rồi!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy khép lại Y Điển, nhìn chăm chăm Lạc Anh Cách: “Điều này không liên quan đến định ước cùng Đông Phương Trạch, chỉ là ta muốn trị khỏi cho người, không hơn!”

Tâm Lạc Anh Cách ấm áp, giơ tay lên muốn chạm vào tay Mộ Dung Gấm, dừng giữa không trung, thấy nàng không có phản ứng, lúc này mới nhẹ nhàng phủ lên: “Cảm ơn!”

Mộ Dung Gấm cảm thấy trên tay ấm áp, sững sờ nhìn bàn tay đặt trên tay mình, không tính là lớn, nhưng thật ấm áp: “Bây giờ nói cảm ơn còn quá sớm, chờ ta trị khỏi cho người rồi hãy nói!”

Trong rừng trúc cách đó không xa, Dương Hạo ‘lạnh run’ cọ Dương Phong bên cạnh, liếc nhìn cái vị đế vương toàn thân lãnh khí bộc phát, nhỏ giọng nói thầm: “Chủ tử là đang bị kích thích hả? Không nhìn nổi người ta thân thiết, mình lại không muốn đi ra ngoài, một mình ở chỗ này tức giận rét run, đây không phải là chúng ta phải chịu khổ hay sao?”

Dương Phong liếc hắt một cái: “Không muốn chết liền ngậm cái miệng thú vị của người vào ngay!”

Dương Hạo ‘phấn nộ’ rút cổ về, xoay người đi tìm đồng minh khác, gần như là ngưỡng mộ nhìn Bạch Sơn: “Ai! Người không phải có một sư đệ ở đây sao? Đã đến cửa rồi, có muốn đi chào hỏi một chút không?”

diễn n đ àn lê q quý đ ôn

Bạch Sơn yên lặng nhìn hắt một cái, sau đó dời đi.....

Dương Hạo: “.....”

Dương Hạo bi thương nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chỉ có thể trở về ổ của mình, tiếp tục chịu băng sơn hành hạ. Cũng trong nháy mắt này, mấy tiếng hô đồng thời vang lên: “Cầm nhi!”

“Tiểu thư!”

“Mộ Dung tiểu thư!”

Ở nơi Mộ Dung Gấm và Lạc Anh Cách đang đứng, Mộ Dung Gấm đột nhiên phun ra một ngụm máu, thân thể vô lực ngã nhào xuống đất. Đường Trúc sợ hãi nhào tới, nhưng lại chậm một bước, một bóng dáng màu đen đã tiếp được Mộ Dung Gấm, thuận thế ôm kiểu công chúa ôm nàng vào trong ngực, mà giờ khắc này Mộ Dung Gấm đã ngất đi rồi.

Hai người nhìn nhau, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, phong cách bất đồng, nhưng khí thế cường đại giống nhau đến mức không thể bỏ qua. Mà lúc này Bạch Vân mới cả kinh: “Nguy rồi!”

Quả nhiên, Đường Trúc và Đông Phương Nhuận khiếp sợ nhìn hai người, không dám tin tưởng lại có hai người giống nhau như đúc, một là Sở hoàng, một là trang chủ Lạc Anh Sơn Lạc Anh Cách, lại... giống nhau

như đúc. Rốt cuộc, Đường Trúc hiểu vì sao Bạch Vân sống chết không để cho nàng tới, chính là không muốn bọn họ phát hiện ra bí mật này.

Đồng Phương Nhuận há mồm muốn kêu lên, nhưng Sở Dạ đã mở miệng trước: “Còn không qua đây!”

Gọi dĩ nhiên là gọi bạch vân biết y thuật. Bạch Vân gần như là lẩn bò tới được, ý bảo Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm vào một gian phòng bằng trúc bên cạnh, mình lập tức đi theo vào chần mạch. Bên ngoài mọi người nóng nảy chờ đợi, chỉ chốc lát sau Bạch Vân lộ ra vẻ mặt không dám tin: “Lại là... Đồng mệnh cổ sống chết có nhau!”

“Ai hạ cổ nàng?”

Bạch Vân lộp bộp nói: “Mẫu cổ ở trên người nàng, nếu như không lầm, chính nàng là người hạ...” Nói xong lời cuối cùng chính hắn cũng cảm thấy không nói được nữa. Đồng mệnh sống chết, nói cách khác chính là gắn chặt sinh mạng của hai người với nhau, người sinh, ta sinh, người chết, ta chết! Rốt cuộc tình cảm như thế nào, mới có thể làm cho nàng hạ cổ độc trên người mình.

Mà Đường Trúc nghe vậy kinh hãi: “Nhất định là tướng quân đã xảy ra chuyện!”

“Chẳng lẽ nàng đặt tử cổ ở trên người Mộ Dung tướng quân?” Bạch Vân kinh ngạc, vốn nghĩ rằng là người Mộ Dung Gấm yêu, hắn vẫn còn nghi ngờ, tại sao đột nhiên lại biến thành phụ thân?

Đường Trúc mặt không biểu cảm gật đầu: “Lần trước tướng quân bị thương ở khu vực săn bắn, tiểu thư cực kỳ lo lắng, nàng nhất định là vị muốn biết được an nguy của tướng quân, mới tự mình hạ cổ độc!”

Nghe vậy, tất cả mọi người trong phòng đều trầm mặc, sợ rằng không ai có thể biết được phần tình cảm này của Mộ Dung Gấm rốt cuộc từ đâu mà đến, nữ nhi lo lắng phụ thân, nhưng mà hơi quá mức khoa trương!

Sở Dạ thâm tình nhìn Mộ Dung Gấm một cái, xoay người đi ra cửa, mà Lạc Anh Cách cũng đi theo.

“Rốt cuộc lại gặp mặt!” Sở Dạ đưa lưng về phía Lạc Anh Cách, tiếng nói tựa như than thở, nhưng lại có thể nghe ra được sự bất đắc dĩ, như không tình nguyện gặp mặt.

Lạc Anh Cách đi tới, sau một khắc lại cau mày, phát tay sai Bạch Vân đẩy xe lăn tới, ngồi xuống, lúc này mới trả lời Sở Dạ: “Ta cho là người sẽ không đặt chân vào Lạc Anh sơn trang nữa, là bởi vì nàng sao?”

Sở Dạ chấp tay sau lưng, mắt đen phát sáng nhìn không trung, cảm xúc lạnh lùng: “Sư phụ đã từng nói, giữa ta và người chỉ có thể sống một, cho nên ta không hi vọng nàng cứu người!”

Lạc Anh Cách nhìn phía trước, mặc dù ngồi nên thấp hơn Sở Dạ một khoảng, nhưng giờ phút này hắn cũng không cảm giác mình yếu thế. Ngược lại, hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn: “Hình như là không được, trừ phi hiện tại người giết ta, nếu không nàng sẽ không buông ta!”

diễn đàn để q quý đ ôn

Nghe vậy, Sở Dạ tức giận mắng ở trong lòng, trên mặt bình tĩnh, nhưng bàn tay nắm chặt sau lưng đã bán đứng tâm tình của hắn. Tự chủ và kiêu ngạo của hắn thiếu chút nữa là đã mất, Mộ Dung Gấm nữ nhân đáng chết này. Hắn tuyển người khác nàng không nóng không giận, hắn trở về nước Sở nàng cũng không có chút phản ứng. Trước khi đi tìm nàng, nàng lại chơi trò mất tích, thật vất vả mới tìm được tin tức của nàng, nàng lại chạy tới nơi này. Chờ hắn tức giận chạy tới, lại nhìn thấy nàng thông đồng cầu kết với Lạc Anh Cách, nữ nhân đang bất tỉnh này, cố ý muốn tức chết hắn đây mà!

Lửa giận hừng hực đốt, Sở Dạ cũng không bình tĩnh được nữa, hiện tại hắn hận không thể lật giường xử tử hình Mộ Dung Gấm tại chỗ. Đợi đến khi nàng trở thành nữ nhân của mình rồi, xem nàng còn dám không để ý đến hắn không. Vốn nghĩ như vậy, nhưng khi nhìn bộ dạng nàng không còn sức sống, hiện tại hắn loại trừ lửa giận, chỉ còn có đau lòng.

Mà giờ phút này hắn nhìn bộ dạng ‘đắc chí’ của Lạc Anh Cách, càng thêm hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận nhất chính là người này lại còn có khuôn mặt giống y đúc với mình. Nhưng trong thâm tâm hắn còn hi vọng Mộ Dung Gấm vì khuôn mặt này mới đồng ý trị liệu cho Lạc Anh Cách. Dĩ nhiên, chuyện này cũng chỉ có thể là suy nghĩ tốt đẹp của hắn mà thôi..... () !

55. Q.1 - Chương 55: Đối Tượng

Trong phòng trúc, khi Mộ Dung Gấm đột nhiên ngồi dậy, Dương Hạo ngồi cạnh giữ bên cạnh bị sợ đến thiếu chút nữa thì nhảy lên, thiếu chút nữa cho là xác chết vùng dậy!

Mộ Dung Gấm lạnh lùng quét hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng rơi vào trên người Dương Hạo, khẽ cau mày: “Người là ai?”

Dương Hạo:

Hắn thừa nhận hắn tồn tại cảm giác rất đẹp, nhưng là, hắn nhớ mình hình như đã gặp qua nàng. Ngay cả khi không nói tên cho nàng biết, nhưng không thể nào không có chút ấn tượng chứ? Chẳng lẽ hắn làm người quá thất bại?

Mộ Dung Gấm thấy hắn không nói lời nào, cau mày muốn xuống giường, lúc này Dương Hạo mới phục hồi tinh thần ngăn lại: “Mộ Dung tiểu thư, hiện tại thân thể người còn chưa khỏe, vẫn nên nghỉ ngơi thì tốt hơn! Ta lập tức bẩm báo chủ tử nhà ta, khẳng định hắn đang lo lắng gần chết!”

“Đợi đã nào...!” Mộ Dung Gấm nhap cảm chộp được từ ngữ: “Chủ tử của người là ai?”

“Tiểu thư đã gặp ở Vân Đô!”

“Sở Dạ?”

“Tiểu thư đã đoán đúng, chủ tử lo lắng cho tiểu thư, cho nên mới chạy từ Sở quốc đến. Không nghĩ lại nhìn thấy người té xỉu, vẫn là chủ tử nhà ta tiếp được người!” Dương Hạo khắp khởi vui mừng nói, giống như muốn Mộ Dung Gấm biết chủ tử nhà hắn tốt, tốt nhất là lập tức tu thành chính quả, như vậy hắn cũng không cần ngày ngày có chủ tử bằng sơn!

Đắm chìm trong ý tưởng tốt đẹp của bản thân nên hắn không phát hiện ra, ánh mắt của Mộ Dung Gấm trở nên thâm trầm, sau đó phía sau đầu đón, trước mắt tối đen như mực, cứ như vậy mơ mơ màng màng ngất đi...

Mộ Dung Gấm nhảy từ cửa sổ ra ngoài, liếc nhìn Bạch Vân, một tay lôi kéo hắn: “Đường Trúc ở đâu?”

Bạch Vân kinh ngạc Mộ Dung Gấm lại tỉnh lại nhanh như vậy, vốn còn muốn hỏi chuyện đồng mệnh cổ, lại không nghĩ tới nàng hỏi trước: “Ta vừa mới đưa Đường Trúc đi ra ngoài, nơi này có mê trận, bỏ câu đưa tin không bay vào được, nàng ra ngoài thu thập thông tin!”

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm không nói lời nào, xách theo hắn bay đi: “Hiện tại đưa ta ra ngoài!”

“À?” Bạch Vân hoàn toàn bị Mộ Dung Gấm làm cho hồ đồ: “Không phải hiện tại người cần dưỡng thương cho tốt hay sao? Người bị cổ độc cản trở, cần phải điều dưỡng cho thật tốt nha!”

đi n đ àn lê q uy đ ôn

Mộ Dung Gấm ghét bỏ liếc hắn một cái: “Đừng nói nhảm!”

Bạch Vân im lặng, cuối cùng bị Mộ Dung Gấm xách tới bìa rừng, bắt đắc dĩ đành mang nàng ra ngoài.

Đường Trúc mới nhận được tin bỏ câu đưa thư đã thấy Mộ Dung Gấm ra ngoài, vui mừng nghênh đón: “Tiểu thư, người đã tỉnh!”

“Trong thư nói thế nào?”

“Man tộc náo động, tên bán thẳng tới trúng ngực tướng quân. Mặc dù nguy hiểm, nhưng quân y đã cấp cứu kịp thời, tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng!”

“Đi! Lập tức đi tới doanh trại!”

“Nhưng Đông Phương Nhuận thì sao?”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng thoáng nhìn: “Để hần tự mình trở về!” Xoay người nói với Bạch Vân: “Giúp ta chuyển cáo một câu cho Lạc Anh Cách, phải sống chờ ta!”

Dứt lời, cùng Đường Trúc vận công bay về phía trước. Bạch Vân lời đến khoe miệng cứng đờ, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn họ rời đi. Bóng dáng màu đen như gió lốc bay ra ngoài, nhìn nơi đó trống rỗng, dung mạo tuấn mỹ như thần tiên lạnh như kết băng, đôi mắt đen như mực nổi lên mưa to gió lớn, hai quả đấm nắm chặt, xương kêu rắc rắc. Nhưng đó chỉ là trong chớp lát, rất nhanh liền tĩnh táo lại, gương mặt lạnh lùng trầm ổn, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác. Nhìn chằm chằm nơi phương xa, Sở Dạ tà tứ cười một tiếng: “Mặc kệ nạng chạy tới nơi nào, cô vương nhất định sẽ bắt được nạng!”

Liên tiếp chạy trong năm ngày, chỉ lát nữa là đã tới quân doanh, một tin tức từ đế đô truyền tới, Mộ Dung Gấm không ngừng siết chặt thư trong tay, cuối cùng đột nhiên quay đầu ngựa lại: “Trở về đế đô!”

Hai người không dừng lại nghỉ đêm giục ngựa chạy như điên, dọc theo đường đi đã làm chết không biết bao nhiêu con ngựa, nhưng cũng gần hai mươi ngày sau mới chạy tới đế đô.

“Tiểu thư!” Thấy gò má gầy gò của Mộ Dung Gấm, lại tái nhợt vô cùng, Mộc Hương thiếu chút nữa bật khóc, làm sao tiểu thư lại mệt mỏi thành ra như vậy chứ?

Mộ Dung Gấm không kịp nói gì khác, lập tức sai một thị vệ: “Đi mời Đông Phương Trạch!”

Người nọ phản ứng chậm một nhịp, mới hiểu được nàng nói đến thái tử, lúc này mới lập tức lĩnh mệnh chạy đi!

Mộ Dung Gấm vừa mới đi vào trong cửa phủ, đã thấy được rất nhiều người đã chờ ở đó, khuôn mặt sốt ruột, hiển nhiên cũng là nghe nói biên quan gặp chuyện. Mộ Dung Gấm lấy hơi, định thần nói: “Các người giải tán đi! Tướng quân không có việc gì, nhất định sẽ không!”

Lúc này mọi người mới thoáng an tâm, muốn nói gì đó, lại thấy Mộ Dung Gấm đã xoay người vào nhà chính, chỉ đành thôi!

“Tiểu thư, hai ngày nay cực kỳ rung chuyển, chuyện tướng quân bị thương đã truyền khắp đế đô, tất cả mọi người đều truyền nhau, thậm chí có người nói tướng quân sẽ không còn sống bao nhiêu năm nữa. Mà trong triều cũng đã thương lượng chuyện đổi tướng, hai ngày này mấy phái trong triều đã để cử mấy người, vì thế tranh giành bể dâu chảy máu!”

Mộ Dung Gấm trầm ngâm không nói, chính vì chuyện này nàng mới chạy về từ biên quan, ngay cả nàng có hồi thiên thuật, cũng không thể trong thời gian ngắn khiến Mộ Dung Chính khôi phục như trước. Huống chi nếu như trong triều có ý đổi tướng, nhất định sẽ bị người có lòng tranh đoạt một phen, ngụ ý lấy chuyện Mộ Dung Chính bị thương là chuyện trọng đại, đến lúc đó nhất định sẽ có người vào trong quân đội Mộ Dung thả người. Như vậy quân đội Mộ Dung nhất định sẽ từng chút từng chút bị tan rã, thậm chí sẽ mất đi quyền khống chế.

Mà Đông Phương Khải kia mặc dù trọng dụng nhà Mộ Dung, nhưng mà có sợ hãi đối với nhà Mộ Dung tay cầm trăm vạn đại quân. Từ xưa đến nay đế vương sợ nhất thần tử cầm binh đề cao thân phận, uy hiếp long ý của hần, biện pháp tốt nhất chính là để cho hai hổ đánh nhau, như vậy hần mới có thể thoải mái.

Nàng không quan tâm quân quyền, nhưng quân Mộ Dung đối với Mộ Dung Chính không chỉ là quân quyền, còn là một đám huynh đệ vào sinh ra tử, một đám người thân, nếu chỉ là hư danh, khẳng định hần sẽ đau lòng. Vì thế, nàng tuyệt đối sẽ không để triều đình đổi tướng!

“Tiểu thư, thái tử đến!”

Mộ Dung Gấm xoay người, Đông Phương Trạch sắc mặt có chút mệt mỏi, xem ra mấy ngày nay hần cũng không dễ dàng: “Trong triều như thế nào?”

Đông Phương Trạch lắc đầu: “Hiện tại trong triều vì đổi tướng mà tranh liệt vô cùng, lão nhị, lão tam đều muốn để cho người của mình tiếp quản, dù sao cũng là quân đội trăm vạn người kinh sợ một phương, ai cũng muốn có!”

diễn đàn Lê q uyển đ ôn

“Mặc dù phụ thân bị thương, nhưng sao tới mức cần phải đổi soái? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tin tức từ biên quan truyền đến, lại bị người có lòng thay đổi, nói tướng quân trọng thương hôn mê bất tỉnh, hơn nữa không còn sống bao lâu, cho nên phụ hoàng mới không thể không đổi tướng, nhưng hiện tại vẫn còn chưa quyết định!”

Mộ Dung Gấm trầm ngâm, nhà Mộ Dung nhân khẩu mỏng manh, trong triều không có người nào, hôm nay muốn tìm người thay đổi cục diện cũng không có, chẳng lẽ phải thuận theo ý trời hay sao?

56. Q.1 - Chương 56: Đêm Hôm Trước.

Liên tiếp ba ngày, Mộ Dung Gấm ngồi ở bên trong phủ không động, tin tức từ biên quan truyền đến một lần, mặc dù không phải là tin tốt, nhưng Mộ Dung Chính đã không có gì đáng ngại nữa, trước mắt Mộ Dung Gấm coi như bảo trì bình thần.

Đông Phương Trạch lần nữa tới phủ Mộ Dung, vẻ mặt có chút nặng nề: “Mấy ngày nay bốn phía cãi cọ không ngừng nghỉ, ai cũng không muốn thối lui, dưới lệnh của hoàng thượng, cái phe đều lấy phương thức tỷ thí quyết thắng thua, người chiến thắng mới có thể thống lĩnh đội quân Mộ Dung!”

“Người chiến thắng?” Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Quân nhà Mộ Dung từ lúc chí có năm vạn quân trở thành đội quân trăm vạn người như bây giờ, bỏ ra bao nhiêu máu cùng mồ hôi, hiện tại lại bị một người chiến thắng trong trận tỷ thí mà có quyền thống trị, thật nực cười!”

Tất nhiên Đông Phương Trạch biết nàng không thoải mái, cũng không ai ủi, chỉ nói: “Hoàng thượng suy tính đến quân công (công trạng) của nhà Mộ Dung, chủ tướng quân Mộ Dung vẫn do Mộ Dung tướng quân đảm nhiệm, cho nên sẽ chỉ phái đi một phó tướng quân. Dù sao vị trí chủ tướng trong lòng quân, hoàng thượng cũng không thể nào tùy tiện dao động!”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, hoàng thượng nhìn như là lui một bước, nhưng cũng chỉ là hạ một cái bậc thang cho nhà Mộ Dung, cũng có thể nói là nhà Mộ Dung không cách nào cự tuyệt. Bỏ nhiệm phó tướng không phải là đổi tướng, Mộ Dung Chính làm sao có thể cự tuyệt? Nhưng từ một phó tướng thăng là tướng quân, thật ra chẳng qua là cứ như vậy mà bước một bước. Tiễn vào quân Mộ Dung hiển nhiên sẽ không hiền lành gì, vì binh quyền nhà Mộ Dung, làm sao có thể cam nguyện là phó tướng? Nói cách khác, vị trí phó tướng này chính là giấu một đầu rắn độc, tùy thời có thể mở cái miệng của nó, nuốt trọn quân Mộ Dung!

Đông Phương Trạch không biết suy nghĩ của Mộ Dung Gấm, nhất thời lại nói: “Hoàng thượng đã hạ chỉ, mệnh cho tuần phủ Nam Châu tự mình hộ tống tướng quân Mộ Dung hồi triều, thái y từ nửa tháng trước đã phái đi rồi, lần này cũng đi theo mấy vị, nhìn ra được là hoàng thượng vẫn xem trọng tướng quân Mộ Dung!”

diễn n đ àn lê q uy đ ôn

“Tướng quân cách quân doanh, phó tướng không phải là tương đương với tướng quân sao? Cũng chỉ là một cách gọi mà thôi!” Mộ Dung Gấm lạnh lùng nói.

Nét nhu hòa trên gương mặt tuần mỹ của Đông Phương Trạch tràn đầy bất đắc dĩ: “Nhưng hiện tại chuyện đã được định, ngay cả ta là thái tử, nhưng cũng bó tay hết cách!”

“Chẳng lẽ bên người không có người?”

Nghe vậy, Đông Phương Trạch lắc đầu một cái: “Có, cũng có thể nói không có!”

“Người phái ta, hơn phân nửa là văn thần, mà võ tướng chính là nhất mạch của Tôn gia. Tôn gia từng có hai vị tướng quân, khi không có chiến tranh liền lưu lại triều đình. Mặc dù trông coi một đội quân, nhưng hai người này không có quân quyền chân chính, hôm nay có cơ hội này, dĩ nhiên họ sẽ không bỏ qua!”

Mộ Dung Gấm nhíu mày, thay hấn nói tiếp: “Trước đây không lâu người mới phế thái tử phi, hôm nay trên mặt Tôn gia vẫn theo người, nhưng trong lòng đã có ngăn cách, không còn hoàn toàn thần phục. Cho nên có, nhưng cũng như không!”

“Mà Tôn gia mắt thấy thái tử phi bị phế, tự nhiên sẽ không hận người, như vậy ta sẽ là ‘đầu sỏ gây nên’ chuyện thái tử phi bị phế, vì trả thù ta, một khi bọn họ lấy được quân quyền, như vậy có khả năng đây chính là ngày cuối của nhà Mộ Dung ta rồi!”

Đông Phương Trạch thở dài: “Mặc dù đã có cái khe, nhưng ta lại không dám đề cử người khác, như vậy không khác gì trực tiếp đẩy Tôn gia ra khỏi cửa nhà ta, đến lúc đó nhất định sẽ tăng thêm một kinh địch!”

Ánh mắt Mộ Dung Gấm lạnh lùng: “Thái tử điện hạ không có quên lời hứa đã đồng ý với ta chứ?”

Đông Phương Trạch không chút do dự gật đầu, hết sức chăm chú nói: “Chuyện ta đồng ý dĩ nhiên sẽ không thay đổi, nhưng hiện tại chuyện đó danh chính ngôn thuận, trừ phi tướng quân Mộ Dung đột nhiên tốt lên. Nếu không ta cũng không có cách nào ngăn cản. Dù sao trăm vạn đại quân ở biên quan, hơn nữa tộc man di vẫn còn nhìn chằm chằm, không biết lúc nào phát động công kích với quân ta, dù là ta cũng không thể không làm như vậy!”

Mộ Dung Gấm rũ mắt, âm thanh lãnh trầm: “Nếu để cho thái tử điện hạ đề cử một người thì sao?”

“Người nào?”

Mộ Dung Gấm ngược mắt, mắt sắc thoáng qua một hào quang màu tím, lạnh lẽo mà quý dị: “Mộ Dung Gấm!”

57. Q.2 - Chương 1: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lĩnh! (1)

Giáo trường bộ binh

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, vốn Ngự lâm quân đang được huấn luyện lập tức vọt ra ngoài, đài cao được đỡ ở bốn phía, ở giữa có một lôi đài cao hai mét, bên cạnh còn có một bàn cát khoảng mười thước vuông, cát ở phía trên đó vẽ ra một bản đồ, còn cắm quân kỳ khác màu, xem ra chẳng những là muốn thử võ công, mà còn phải kiểm tra mưu kế chiến lược.

Tham gia tranh đoạt tổng cộng có năm người, Tôn gia có hai vị, Tôn Xa và Tôn Cường, trong đó một vị hiện tại đang đảm nhiệm chức binh bộ thị lang, mặc dù chỉ là thị lang, nhưng binh bộ thượng thư Tư Đồ Gia cũng không có bao nhiêu thực quyền, hoàn toàn dựa vào thái tử nâng đỡ, cho nên địa vị của hấn ở binh bộ cũng rất cao.

Đông Phương Thực hiển nhiên cũng không cam chịu rơi ở phía sau, phái tới một hán tử thoát nhìn thân thể cường tráng, hán tử kia cao gần hai thước, thân thể to lớn hùng tráng, giống như cả một ngọn núi, đôi tay giơ lên một đôi búa sắt, búa sắt rơi xuống lập tức tạo thành hai hố sâu ở trên mặt đất, hiển nhiên là thành thực, sức nặng như vậy, cũng đủ đập người thành thịt vụn.

Cuối cùng là Đông Phương Triệt, những phái khác đều phái người tới, nhưng hấn lại tự mình ra tay. Nhưng cũng khó trách, chỗ dựa phía sau hấn chính là thái phó Tùy gia, môn hạ môn khách ngàn vạn người, nhưng phần nhiều lại là văn nhân mực sĩ (người viết văn, cầm bút), đề xuất chủ ý còn có thể, nhưng tranh tài ở đấu trường thì lại không có biện pháp. Mà Đông Phương Triệt tập võ từ nhỏ, võ công có thể nói là tốt nhất trong đám hoàng tử vương gia, hơn nữa cũng cực kỳ thông minh, cho nên mới có thể tranh đấu cùng với thái tử Đông Phương Trạch/

Hơn nữa Đông Phương Triệt vẫn luôn nhân phú, cũng không có chức vụ trong người, hôm nay ra ngoài đảm nhiệm chức vụ này hoàng thượng cũng sẽ không nói gì. Hơn nữa hấn văn võ song toàn, mọi mặt đều vô cùng xuất chúng, dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất ở đây. Cho nên những người khác khi nhìn thấy Đông Phương Triệt sắc mặt cũng có chút khó coi.

“Hoàng thượng giá lâm!” Một tiếng hô to, Đông Phương Khải một thân hoàng bào mang theo văn võ bá quan từ bên ngoài đi vào.

“Ngô hoàng vạn tuế!”

Đông Phương Khải hài lòng nhìn nơi này một chút, được thái giám dắt díu lên đài cao, vung vạt áo ngồi xuống: “Các khanh bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Đông Phương Khải nhìn những người ở phía dưới, sau đó nhìn Đông Phương Thực ngồi ở chỗ ngồi của hoàng tử, không khỏi nhíu mày: “Làm sao hôm nay thái tử không tới?”

Dứt lời, lập tức có người ở bên ngoài la lên: “Thái tử tới!”

Mọi người đưa mắt nhìn qua, rất nhanh nhìn thấy Đông Phương Trạch một thân hoàng bào đi vào, sắc mặt hắn ôn hòa như ngọc, ít đi một chút bén nhọn và uy nghi đế vương của Đông Phương Khải, nhiều hơn chút thân thiện khiêm nhường. Chờ đến khi hắn đi vào, ánh mắt mọi người lại chuyển qua phía sau hắn, người đi theo hắn một thân áo choàng đen nhánh, vóc dáng thoát nhìn rất nhỏ nhắn, bởi vì áo choàng bọc, cho nên không nhìn ra bộ dáng của hắn.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Đông Phương Trạch quỳ một chân trên đất hành lễ, mà người bên cạnh hắn cũng quỳ xuống, nhưng không nói một chữ.

Đông Phương Khải nghi ngờ: “Thái tử, người này là?”

Đông Phương Trạch ngẩng đầu: “Phụ hoàng, nhi thần biết phụ hoàng vì chuyện Mộ Dung tướng quân bị thương nên nóng lòng tìm kiếm anh tài, nhi thần bởi vì trọng trách thái tử không thể tự mình chia sẻ cùng phụ hoàng, thực sự cảm thấy bất hiểu, cho nên nhi thần nghĩ đề cử một vị mưu sĩ tham gia lần tỷ thí này, hi vọng phụ hoàng ân chuẩn!”

“Một lòng hiếu tâm của thái tử, trẫm vô cùng vui mừng, nhưng sao vị mưu sĩ này lại không vén áo choàng lên, ọi người nhìn thấy hình dáng?”

Đông Phương Trạch chấp tay nói: “Phụ hoàng, đây là nhi thần dành một phần kính hỉ cho phụ hoàng. Phụ hoàng đồng ý cho lần tỷ thí, khi đã nhận định hiến dâng tính mạng cho phụ hoàng, tự nhiên hắn sẽ cho phụ hoàng thấy diện mạo thật của hắn. Nhi thần bảo đảm, phụ hoàng tuyệt đối sẽ thất kinh.

“”

“Hả?” Đông Phương Khải nghiễm nhiên không tin: “Thái tử tin tưởng hắn có thể đánh bại năm vị ở đây? Thậm chí chiến thắng Khánh Vương?”

“”

Đông Phương Trạch khiêm nhường cười một tiếng: “Điều này nhi thần không có bằng chứng chắc chắn, nhưng nhi thần biết chờ sau khi năng lực của hắn được thể hiện ra, nhất định phụ hoàng sẽ vô cùng thưởng thức, ngay cả khi lần này không đoạt được vòng nguyệt quế, nhưng anh tài như vậy, phụ hoàng chỉ dùng người mình biết, tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

“Ha ha ha ha!” Nghe vậy, tâm rỗng Đông Phương Khải cực kỳ vui mừng, vốn bầu không khí ngột ngạt trở nên hài hòa hơn nhiều, nhìn kỹ mưu sĩ áo choàng đen một lượt, vung tay lên : “Bắt đầu đi!”

Một lê quan đi lên đài cao, cất cao giọng nói : “Lần tỷ thí này chia làm hai phần, đầu tiên là tỷ võ, từ sáu vị tìm ra một vị võ công cao cường nhất làm quán quân, thứ hai là văn đấu, lấy bàn cát làm chiến trường, hoàng thượng ra đề mục hai bên tiến hành giao chiến, người thắng vòng thứ nhất tiếp nhận khiêu chiến của người thứ hai, cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng vị nhân tài còn lại coi như là đoạt giải quán quân ! Nếu là hai lần đều đoạt vô địch, mới có thể đảm nhiệm chức vụ phó tướng !”

“Bắt đầu!”

“Vòng thứ nhất, nhị công tử của Hàn quốc công phủ, Hàn Anh đấu với thị lang Tôn Xa”

Hai người từ hai bên đi lên lôi đài, Tôn Xa mặt chữ quốc (), một thân chính khí, nhìn cũng có phong phạm tướng quân, hần chấp tay thi lễ với Hàn Anh : “Hàn huynh, xin mời!”

Hàn Anh lấy một cái quạt ra lắc mấy cái, vẻ mặt ngoài cười nhưng trong lòng không cười kéo kéo đôi môi : “Xin mời !”

Dứt lời, hai người đồng loạt đánh tới, Tôn Xa dùng đại đao, chuôi đao dài hơn so với đao bình thường nhưng ngắn hơn so với đao của Quan công, thân đao dài ba thước có thừa, vũ động uy vũ sinh uy, khí phách vô cùng. Hàn Anh cười khẩy, nhảy lên một cái, mũi chân đặt lên trên đao của Tôn Xa, rất nhanh phi thân nhảy một cái, cả người nhanh chóng lui về phía sau, trực tiếp rơi trên cọc gỗ bên cạnh lôi đài, mũi chân chạm đất, chỉ chạm không tới một tấc đất, có thể thấy được khinh công cao như thế nào.

Tôn Xa thấy hần không lo lắng, cảm thấy bị đùa bỡn, trong lòng giận dữ, động tác trên tay càng nhanh thêm, nhanh chóng cầm đao xông tới, một đao hung hăng chặt xuống, cọc gỗ lôi đài nhanh chóng bị chém thành hai nửa, ngay cả lôi đài cũng bị thủng một lỗ. Đáng tiếc ngay trong nháy mắt đó Hàn Anh đã bay ra khỏi rồi rơi vào sau lưng Tôn Xa, khi hần còn chưa hồi hồn, đột nhiên vỗ lên lưng hần. Tôn Xa không né kịp, đành chịu một chưởng, cả người ngã lên trên mặt đất, ngã gục, thân thể động hai cái, không bò dậy nổi.

Hàn Anh thu quạt lại chấp tay nghi thức xã giao : “Đa tạ !”

“Ván kế tiếp, Hàn Anh đấu với Mông Trọng!”

Hần tử hai tay cầm chùy thật nhanh đi tới, hai búa sắt kéo trên mặt đất, trực tiếp lưu lại hai dấu vết thật sâu. Mộ Dung Gấm, cũng chính là người mặc áo choàng đen ngồi ở bên cạnh Đông Phương Trạch, nàng xuyên qua khe hở của áo choàng nhìn tình huống bên ngoài, cuối cùng đưa mắt rơi vào lên Tôn Xa bị mang xuống, cười lạnh : “Đây mới chính là giết người vô hình, sợ rằng Tôn gia mất một vị anh tài rồi !”

Đông Phương Trạch nghe vậy kỳ quái nhìn sang : “Chuyện gì xảy ra ?”

Mộ Dung Gấm kéo kéo ống tay áo che phủ nghiêm cẩn mình một chút, lúc này mới nói : “Võ công Hàn Anh luyện rất kỳ quái, trên người hần tràn đầy tà khí, hơn nữa nội lực hàn băng, có thể thấy được võ công âm tà. Mặc dù ta không nhìn ra môn phái gì, nhưng cũng biết tính chất, mặc dù vừa rồi một chưởng kia hần đánh Tôn Xa không nặng, nhưng Tôn Xa lập tức lên cơn sốc nằm trên đất không thể cử động, nếu nhue ta không làm, lực phủ ngũ tạng của Tôn Xa bị khí lạnh đông cứng lại, ngay cả mệnh bây giờ, đợi đến khi trở lại Tôn gia, chờ hần chính là nội tạng kết băng mà chết !”

“Nghiêm trọng như thế ư?” Đông Phương Trạch không nhịn được nhăn mày lại. Mặc dù Tôn gia có khoảng cách với hần, nhưng ít nhất hiện tại Tôn gia cũng là thế lực nổi trên mặt của hần, nếu như họ tổn thất, hần cũng có tổn thất.

Mộ Dung Gấm cười khê : “Người còn mong đợi Tôn gia !”

“Dù sao bọn họ cũng là thế lực của ta, nếu có tổn thất, sẽ có vài người phách lối, sẽ ảnh hưởng tới địa vị của ta!”

Mộ Dung Gấm cười khê không nói, Đông Phương Trạch cũng không muốn nhiều lời, nhìn về phía hai người trên đài cao : “Người nói ai sẽ thắng ?”

Mộ Dung Gấm liếc nhìn, lại buông tròn mắt xuống : “Người nọ không phải là đối thủ của Hàn Anh !”

“Vậy sao?” Đông Phương Trạch cười khê, cũng không nói nữa.

Mà trên đài cao, đúng như Mộ Dung Gấm nói, mặc dù võ công Mông Trọng vô cùng cao, nhưng tình xảo chưa đủ. Mà võ công Hàn Anh cực cao, tên lỗ mãng này làm sao có thể là đối thủ của hần? Trong vòng mười chiêu đã bị đánh ra ngoài, cả lôi đài cũng bởi vì khí cường đại của hần làm tổn thất một phần ba !

Lễ quan run run rẩy rẩy đi lên : “Hàn Anh đấu với Tôn Cường!”

Trong khi Tôn Cường nổi giận dùng dùng chuẩn bị đi lên, một lão giả lớn tuổi đột nhiên kéo hần lại, dẫn dò bên tai Tôn Cường mấy câu, sắc mặt Tôn Cường từ tức giận chuyển sang thù hận, trên trán gân xanh

nổi lên, quỳ xuống đối với Đông Phương Khải : “Khởi bẩm hoàng thượng, vi thần tự biết không phải là đối thủ của Hàn công tử, cho nên tự động bỏ cuộc !”

Nghe vậy, mọi người xôn xao, không ngờ lại có người bỏ cuộc.

Đông Phương Trạch cười một tiếng : “Xem ra Tôn Xa không chống đỡ được tới nhà !” Mộ Dung Gấm không nói !

Đông Phương Khải đầu tiên là sững sờ, nhưng cũng không làm khó hắn, phát tay cho đi xuống, nếu như nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy hai tay của hắn cũng bắt đầu chảy máu, hiển nhiên là nóng giận bộc phát mà ra ! Vì huynh đệ tức giận đến mức đó, hiển nhiên là người có tình có nghĩa, nhưng không thể để ỉn chết, tạm thời nhịn xuống thù hận trong lòng, co được giãn được, hiển nhiên là một người biết thành đại sự ! Chỉ là, đáng tiếc hắn sinh ở Tôn gia !

Hiện tại trên đài cao cũng chỉ còn lại Hàn Anh, còn có Khánh Vương Đông Phương Triệt cùng với người thần bí áo choàng đen !

Lễ quan lau mồ hôi leo lên : “Hàn Anh đấu với.....” Liếc nhìn Đông Phương Trạch bên này, cũng không biết xưng hô như thế nào !

58. Q.2 - Chương 2: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lĩnh! (2)

Lễ quan lau mồ hôi leo lên : “Hàn Anh đấu với.....” Liếc nhìn Đông Phương Trạch bên này, cũng không biết xưng hô như thế nào !

Nhưng Đông Phương Triệt lại nhảy lên lễ đài trước, rút trường kiếm ra đứng chấp tay, hiên ngang mạnh mẽ, ngọc thụ lâm phong. Gương mặt hắn sương lạnh sắc bén nhìn chăm chăm Hàn Anh :“Bổn vương đấu với Hàn nhị công tử.”

Lễ quan lăn bò đi xuống, sắc mặt Hàn Anh hơi nặng nề : “Vương gia, xin mời !”

Dứt lời cũng không đợi Đông Phương Triệt ra tay đã ra chiêu trước, mà Đông Phương Triệt cũng bất mãn, gần như ra tay cùng lúc. Hai người bay nhanh tới đánh với nhau, bóng kiếm không ngừng lóe lên trong ánh tà dương, hai người đánh đến khó mà phân biệt là ai với ai. Cây quạt của Hàn Anh được gấp lại múa như một chủy thủ, trên quạt còn giấu rất nhiều lưỡi dao tẩm độc sắc bén, mỗi một chiêu đều ẩn hiện những tia sáng xanh, kinh người vô cùng. Nhưng những chiêu nham hiểm này không thể đánh được lên người của Đông Phương Triệt.

Đông Phương Triệt vung trường kiếm, kiếm khí giống như cầu vồng xẹt qua bầu trời, mỗi một kiếm là một phần mở rộng, chiêu thức khí phách nhưng không mất đi ư nhã, giống như người hần vậy.

Qua mười chiêu, Hàn anh thấy mình luôn không chiếm được thượng phong, cảm thấy tức giận, mắt nheo lại, một tay ở sau lưng âm thầm tụ chưởng, nhưng, trong nháy mắt trường kia sắp vung ra, Đông Phương Triệt phi thân, xoay hai vòng trên không trung, một chân mạnh mẽ đứng lên cổ của hắn, chân còn lại trực tiếp đá vào ngực Hàn Anh, một cước đá bay hắn. Ngay sau đó phi thân đuổi theo, bàn tay tung ra, bốn chưởng nhanh chóng đánh lên trên người Hàn Anh, trực tiếp làm cho hắn trọng thương rơi xuống đất, máu tươi chảy ra từ mũi miệng của Hàn Anh, muốn dừng cũng không dừng được !

“Khánh vương chiến thắng!”

“Khánh vương giỏi lắm !”

“Khánh vương...”

Tất cả mọi người đều hoan hô. Hàn quốc công thấy con trai thứ hai của mình bị trọng thương, không lo lắng, ngược lại chán ghét cau mày, kêu người khiêng hắn đi xuống, sau đó thản nhiên nhìn mọi người hoan hô, hiển nhiên là một người vô cùng lãnh huyết!

Đông Phương Khải trầm ngâm chốc lát, nhìn sang: “Thái tử, hiện tại còn vị cuối cùng rồi!”

Đông Phương Trạch liếc mắt nhìn Mộ Dung Gấm bên cạnh, Mộ Dung Gấm chớp mắt, khép lại áo choàng trên người, mũi chân điểm một cái, cả người bay trên không, vũng vàng rơi xuống đài cao, đối diện với Đông Phương Triệt. Nàng nhìn người đối diện, nhưng không hề lên tiếng!

Mà Đông Phương Nhuận mới chạy về để đô không tới một ngày ở dưới đài nghi hoặc nhìn hai người trên đài cao. Hắn cảm giác người kia có chút quen thuộc, nhưng hắn không nhớ rõ môn hạ của thái tử có một vị mưu sĩ này?

Đông Phương Triệt thu kiếm ở sau lưng, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Gấm: “Rốt cuộc các hạ là cao nhân phương nào, vì sao phải giấu đầu giấu đuôi, chẳng lẽ là người người khác không thể nhận ra sao?”

Mộ Dung Gấm không nói, chỉ giơ tay lên làm một động tác xin mời. Đông Phương Triệt hơi tức giận, nhưng rất nhanh khắc chế tâm tình của mình, trường kiếm run lên, nhanh chóng đâm qua. Mộ Dung Gấm kéo dài khoảng cách, giá dựng bình khí cách xa một trượng lại động, toàn bộ nhắm hướng Đông Phương Triệt đập tới. Đông Phương Triệt cả kinh, nhanh chóng dừng công kích lại xoay người tránh né. Mộ Dung Gấm nhân cơ hội này rút một cây mộc côn(gậy gỗ) lấn người mà đến,diễn n đàn lê q quý đôn không chút khách khí đâm tới.

Đông Phương Triệt thấy vũ khí của nàng là mộc côn, có cảm giác bị khinh thường, nhưng lại không dám khinh thường, cẩn thận ứng phó. Bất đắc dĩ đấu pháp của hắn quân tử, mà côn pháp của Mộ Dung Gấm lại bén nhọn thăm người, ra chiêu đều là sát chiêu, hơn nữa trực tiếp đánh vào chỗ yếu, hắn lại không dám công kích, chỉ có thể xoay người lại buông tay, vô cùng nhếch nhách liên tục bại lui!

Đông Phương Trạch quan sát cũng nheo mắt lại, nếu không phải đã biết người này là Mộ Dung Gấm, hắn còn tưởng rằng là bị người khách biến thành. Đại tiểu thư phủ tướng quân không lạnh không nóng, tại sao lại có võ công cao cường như vậy? Thậm chí lão tứ chỉ có thể lui về phía sau. Mặc dù hắn tra được một ít chuyện của Mộ Dung Gấm, nhưng vẫn là quá ít. Mà võ công cao cường như vậy, cũng không phải là Mộ Dung tiểu thư không tập võ có được!

Sắc mặt Đông Phương Thực và Đông Phương Hồng đều rất khó coi. Hai người của họ đều bị trọng thương, đoán chừng vòng kế tiếp không thể đấu tiếp được. Hiện tại người vô địch cuối cùng sẽ ở trong trận đấu này, bọn họ là không có phần nữa rồi. Ánh mắt mờ mịt của Đông Phương Thực rơi trên người Đông Phương Trạch: “Thần đệ rất muốn biết được từ đâu mà hoàng huynh tìm đến được một người tài ba như vậy, lại có thể không phân cao thấp được với Triệt?”

Đông Phương Hồng cũng phụ họa: “Đúng vậy, sớm muộn gì cũng phân bố, thái tử cũng không cần che giấu, nói ra cho mọi người nghe một chút không được sao?”

Đông Phương Trạch thu hồi nét mặt sững sốt, khiêm tốn tao nhã cười một tiếng: “Bổn điện nói rồi, chỉ có vào lúc cuối cùng mới có thể công bố, các người gấp gáp như vậy làm gì, tất cả đều sẽ được thấy không phải sao?”

Nhất thời hai người không nói được câu nào, mà Đông Phương Khải lại đang say sưa hứng thú, so với những trận đấu trước, hiển nhiên giờ phút này hai người so chiêu khiến hắn hứng thú hơn. Võ công của Đông Phương Triệt cao bao nhiêu hắn biết rõ một hai, mặc kệ trong hoàng thất hay con cháu quý tộc, võ công của Đông Phương Triệt đủ để ngạo mạn với mọi người.diễn n đàn lê q quý đôn Nhưng hôm nay lại thấy được có người lại có thể nhẹ nhàng ép Đông Phương Triệt liên tục bại lui, làm sao hắn có thể không hứng thú đây?

Giờ phút này Đông Phương Triệt vô cùng ảo não, lúc bắt đầu hắn còn muốn áp chế người, để khiến nàng lộ bộ mặt thật ra, nhưng hiện tại hắn chẳng những không áp chế được đối phương, còn bị đối phương ngăn chặn gắt gao. Rốt cuộc, Mộ Dung Gấm dùng trường thượng hướng trước ngực của hắn, vô cùng thẳng thừng tuyên bố: “Người thua!”

Đông Phương Triệt sững sờ, ngay sau đó thu kiếm, có chút mê hoặc nhìn người đối diện. Âm thanh vừa rồi, giống như là hắn đã nghe qua ở đâu đó, nhưng mà bởi vì nàng nói rất nhỏ, hắn không thể phân biệt được trong tức khắc: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Mộ Dung Gấm không trả lời hắn, chỉ chỉ bàn cát đối diện: “Hiện tại tiếp tục sao?”

Vẫn có chút quen thuộc như cũ, Đông Phương Triệt có thể xác định mình biết người trước mắt, nhưng mà lại không nhớ ra được. Mà lúc này lễ quan muốn tuyên bố người thắng, nhưng lại ngại Mộ Dung Gấm không báo tên, nhất thời không biết nói làm sao.

Đông Phương Triệt rất muốn biết người đối diện là ai, không khỏi giơ tay lên muốn vén áo choàng của nàng ra, đáng tiếc Mộ Dung Gấm cực nhanh, không để cho hắn chạm tới vạt áo.

Bất đắc dĩ, Đông Phương Triệt đứng ở một bên bàn cát, chấp tay nói với người trên đài cao: “Xin phụ hoàng ra đề. Nhi thần muốn phân cao thấp với vị các hạ này!”

Đông Phương Khải suy nghĩ một chút: “Vây lấy cuộc chiến Lĩnh Nam hai mươi năm trước làm đề, bên trái là Thiên Khải, bên phải là Sở quốc!”

59. Q.2 - Chương 3: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lĩnh! (3)

Lúc ấy nước Sở xuất binh đánh Thiên Khải, cũng chỉ có năm vạn thiết kỵ, mà Thiên Khải có chừng 30 vạn quân canh giữ ở Lĩnh Nam, hai quân đối trì (đối kháng duy trì) hai tháng, cuối cùng đại chiến mười ngày, 30 vạn người đấu với năm vạn người, nhưng kết quả cuối cùng Thiên Khải thảm bại, Sở quốc tiến quân thần tốc, tấn công theo phía đông sông cái Khánh Dương, nếu không phải lúc ấy quốc quân nước Sở đột nhiên băng hà, ngày nay đã không còn Thiên Khải nữa.

Mà Tôn gia ngay tại lúc ấy quật khởi, khi ấy gia chủ Tôn gia chỉ là một tuần phủ, nhưng hắn nhìn chuẩn thời gian mang theo binh lực tỉnh Lương Giang truy kích, dùng thời gian bảy tháng thu phục hơn phân nửa đất mất, cuối cùng là phạm vi Lĩnh Nam, phía đông là nước Sở, phía tây là Thiên Khải. Tôn gia cũng vì vậy mà lập được công lớn, nhảy một bước trở thành trọng thần của triều đình, tay cầm binh quyền một phương! Có mấy quan lại trông coi bản đồ lập tức đi lên, nhanh chóng đánh tan cát, rất nhanh xuất hiện địa hình đại khái của Lĩnh Nam, mà Mộ Dung Gấm đứng vừa lúc là Thiên Khải, Đông Phương Triệt còn lại là năm vạn thiết kỵ!

Mộ Dung Gấm nhìn địa hình một chút, nàng không quá hiểu rõ về chiến dịch, duy nhất chỉ có thể biết là khi điều tra Tôn gia có chút tài liệu công trận, nhưng điều này không trở ngại phán đoán của nàng!

Dò xét cẩn thận địa hình, địa phương giao chiến Lĩnh Nam là bình nguyên đặt trạm kiểm soát, nơi này của Thiên Khải dễ công khó thủ, mà thiết kỵ của nước Sở lấy hung hãn dũng mãnh làm danh xưng, nơi đây khắp nơi là bình nguyên, diễu kỵ đàn lê q ụy đồn hiển nhiên là tiện lợi cho tác chiến của đội quân nước Sở. Phía trước là bình nguyên, phía sau cũng là bình nguyên vạn dặm, trận chiến dịch này Thiên Khải chỉ có tử thủ, nhưng kết quả của tử thủ chỉ là – bị vó sắt đè bẹp!

Mộ Dung Gấm thấy vậy dĩ nhiên là hiểu ý của Đông Phương Khải, đây rõ ràng là nhằm vào nàng, muốn biết nàng có phải có năng lực như Đông Phương Trạch nói hay không.

Đông Phương Triệt nghe vậy khê cau mày, đây là cuộc chiến tất thắng, hắn cảm thấy không công bằng với đối phương, vừa muốn xin Đông Phương Khải ra đề lần nữa, lại thấy Mộ Dung Gấm chạy tới bàn cát bên cạnh, khê ngẩng đầu lên: “Xin mời!”

Động tác của Đông Phương Triệt dừng lại, nhìn người đối diện: “Các hạ thật sự muốn dùng cục diện này để quyết thắng?”

Mộ Dung Gấm mặc kệ hắn, hé mở mắt: “Rốt cuộc ngươi có muốn so không?”

Đông Phương Triệt hơi không vui, cũng bỏ đi ý niệm góp lời, đứng ở bàn cát khổng lồ đối diện.

Lễ quan cầm đại kỳ trên bàn cát lên, hô to: “Bắt đầu!”

Nhất thời khí thế của Đông Phương Triệt biến đổi, giống như hấn chính là tướng quân chỉ huy ngàn vạn binh mã: “Hại vạn kỵ binh làm tiên phong, từ trung lộ đánh tới cửa thành, hai vạn kỵ binh chia làm hai đường, từ hai bên trái phải bao vây, chỉ ra đánh vào hai cửa nam bắc của thành!”

Ánh mắt của Mộ Dung Gấm không thay đổi: “Cửa thành có chiến hào rộng một trượng, sâu sáu thước!”

Đông Phương Triệt ngẩng đầu: “Kỵ binh tiên phong phân ra năm ngàn người, không ai giữ túi lương thực phụ, lấp đầy chiến hào!”

Mộ Dung Gấm nhìn địa hình một chút, cười: “Quân ta không ứng chiến, giữ lại hai vạn binh lính tử thủ, đội ngũ còn lại, lui về phía sau hai trăm dặm!”

“Cái gì?” Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao, không chiến trước mà lui trước, chưa bao giờ nghe quan cách đánh giặc này.

“Khốn kiếp, nếu không chiến trước mà lui trước, không khác nào chấp tay mở rộng cửa giao Thiên Khải, khiến nước Sở tiến quân thần tốc? Thiên hạ là sao có thể có loại tướng quân này? Rốt cuộc người có hiểu đánh giặc hay không?”

“Đúng vậy!” Người khác cũng phụ họa: “Từ xưa trên chiến trường, chưa từng có người không chiến mà chạy, tướng quân như vậy, có khác gì tướng bên thua?”

Đông Phương Trạch cười lạnh, theo ý hấn thắng bại đã định, nhưng Đông Phương Trạch lại không cho là đúng, ở nơi này, hấn mới chân chính nhìn thấu phong độ một đại tướng của Mộ Dung Gấm. Mà Đông Phương Nhuận cuối cùng cũng nghe rõ âm thanh của Mộ Dung Gấm, mắt không thể tin được nhìn chăm chăm, miệng cũng không khép lại được, tay run rẩy chỉ vào Mộ Dung Gấm: “Nàng... nàng nàng...”

Đông Phương Trạch gơ tay lên ấn hấn xuống: “Yên lặng chờ xem!”

“Nhưng hoàng huynh, nàng là...” Đông Phương Nhuận chưa nói dứt, bị ánh mắt của Đông Phương Trạch cảnh cáo, nhất thời hấn không tìm được ngôn ngữ!

Đông Phương Triệt nhìn Mộ Dung Gấm, từ xưa tới nay chưa từng có ai ở thời điểm quân địch khiêu chiến lại lui về phía sau, bởi vì dạng tướng quân này, chẳng những sẽ bị người cho là tướng quân bên thua, hơn nữa còn bị người đời chửi rủa. diễ n đàn lè q quý đôn Hôm nay đối diện với người không e dè mà nói ra như vậy, là người đầu tiên từ thiên cổ tới nay.

Đông Phương Khải cũng rất ngoài ý muốn, gơ tay lên: “Các hạ có thể giảng giải một chút vì sao lại phải lui về phía sau hay không?”

Mộ Dung Gấm gơ tay lên, cầm một cái xẻng trong tay binh lính, từng chút từng chút xúc ra địa hình phía sau hai trăm dặm, vớt cái xẻng ra, chỉ vào một chỗ trong đó: “Nơi này chính là trạm kiểm soát lớn nhất của Lĩnh Nam – Thiên Môn quan. Thiên Môn quan ở sau dãy núi, chưa tính là hiểm yếu, là nơi dễ thủ khó công, hơn nữa trước mặt Thiên Môn quan có một khe sâu, kỵ binh nước Sở muốn tấn công vào Thiên Môn quan thì phải đi qua đường này. Ở nơi này bày bố chạ m bẫy, dọc theo đường đi đào chiến hào, để lại năm ngàn người căng dây thừng cản chân ngựa, sẽ làm suy yếu ưu thế đội quân thiết kỵ của nước Sở!”

“Khi đội quân nước Sở mệt mỏi tấn công tới Thiên Môn quan, nhất định đã hao tổn hơn nửa, chỉ còn lại tinh binh cường tướng, nhưng Thiên Khải ta còn chừng 27 vạn binh lính, mười đối với một, chẳng lẽ không đủ để chém giết kỵ binh nước Sở?”

Nghe vậy, Đông Phương Triệt cả kinh nói không thành lời, nhưng vẫn không cam lòng: “Nếu đội quân nước Sở chỉ dừng lại ở phía sau mà không tiến công?”

Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Quân nước Sở là viễn chinh, lúc ấy vật liệu đều được vận chuyển từ phương xa đến, phải mười tử sĩ chia ra ẩn vào quân đội nước Sở, thiếu hụt lương thảo, quân lương bị đứt tất nhiên sẽ dao động quân tâm, mà vật liệu cung ứng không đủ, quân Sở sẽ lui!”

“Nếu quân đội nước Sở liều lĩnh tiến công Thiên Môn quan, như vậy sẽ tiến vào bẫy của chúng ta, lòng quân nước Sở dao động, cộng thêm mấy ngày liên tiếp đều có binh sĩ chết, tự nhiên sẽ không phải là đối thủ của quân đội Thiên Khải. Tiêu diệt hết thiết kỵ, Thiên Khải xua quân xuất quan, đoạt lại trạm kiểm soát, cũng có thể thừa thắng xông lên, đánh bại trăm dặm bên ngoài Long Môn quan của nước Sở. Long Môn quan từ xưa vẫn là nơi hiểm yếu, nhưng và vì tiếp giáp hai nước, vẫn không có bố trí trạm kiểm soát, hiển nhiên sẽ dễ dàng đánh bại. Sau đó dùng trạm kiểm soát phía sau kiểm chế nơi này, xây lên thành tường, lấy nơi hiểm yếu này làm bình phong, nước Sở sẽ không đường đột tiến công!”

“Thì ra mục đích của nàng lại là Long Môn quan!” Đông Phương Trạch không nhịn được khiếp sợ ý tưởng của Mộ Dung Gấm. Thì ra nàng lấy lui làm tiến, giữ thực lực, đợi đến khi quân đội nước Sở mệt mỏi mới xuất binh công kích, đoạt lại trạm kiểm soát, tiếp tục tiến lên chiếm đóng nơi hiểm yếu, bức lui quân Sở!

“À?” Đông Phương Nhuận nghe vậy cũng kinh ngạc, nhưng hắn không có ra chiến trường, kiến thức về chiến tranh cũng nửa vời, hiển nhiên sẽ không hiểu kế sách tuyệt vời của Mộ Dung Gấm, ngược lại cảm thấy ý tưởng của nàng rất lớn mật.

“Tốt tốt tốt!” Đông Phương Khải dẫn đầu vỗ tay, quả thực là long tâm cực kỳ vui mừng, mặc dù chiến dịch này Thiên Khải đã bại, nhưng giờ phút này người này lại cho hắn một lý do Thiên Khải thắng, tại sao hắn có thể không vui được, thậm chí hắn cũng muốn, lần sau quân Sở tấn công nơi này, hắn trực tiếp phái người này đi trấn thủ.

“Thái tử, người thực sự đã cho trẫm một kinh hỉ, anh tài như thế, nhất định trẫm sẽ trọng dụng!”

Đông Phương Trạch đứng dậy: “Nhi thần đã nói qua sẽ không để cho phụ hoàng thất vọng!”

“Ha ha! Không biết giờ phút này có thể nhìn thấy hình dáng chân thực của vị tiên sinh này?”

Đông Phương Triệt cũng nhìn lại, khiêm nhường thi lễ: “Triệt thua tâm phục khẩu phục, không biết các hạ có thể để bổn vương trông thấy hay không?”

60. Q.2 - Chương 4: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lĩnh! (4)

Mộ Dung Gấm ánh mắt lạnh lùng liếc qua hắn, cuối cùng xoay người đến phía trước Đông Phương Khải: “Lần tỷ thí này sẽ tiếp nhận chức vụ phó tướng quân Mộ Dung, không biết hoàng thượng có cho rằng thảo dân có thể đảm nhiệm chức vụ này không?”

“Có thể! Dĩ nhiên có thể, tiên sinh võ công cao cường, mưu kế hơn người, trẫm quyết định mệnh cho người làm phó tướng của quân Mộ Dung, tạm thay mặt Mộ Dung tướng quân quản lý quân đội!” Đông Phương Khải cũng không muốn suy nghĩ người này có phải môn khách của Đông Phương Trạch hay không, chỉ biết hắn đã định người này.

“Lời hứa của thiên tử đáng giá nghìn vàng, hoàng thượng không thể đổi ý.”

“Tuyệt không đổi ý!”

“Vậy trước hết xin hoàng thượng thứ cho thần tội khi quân!”

“Cái gì?”

“Khi quân?”

Nghe vậy, mọi người đều chấn động, sao lúc này lại xuất hiện tội khi quân?

Nhất thời sắc mặt của Đông Phương Khải trầm xuống: “Người hãy nói một chút việc người lừa dối trẫm?”

Mộ Dung Gấm quỳ một chân trên đất: “Xin hoàng thượng thứ tội trước, thảo dân mới dám nói!”

Ánh mắt Đông Phương Khải thâm trầm liếc nhìn người trên đất, lại liếc Đông Phương Trạch đang cúi đầu, suy nghĩ chốc lát rồi phát tay: “Thôi! Trẫm thứ cho người vô tội!”

“Hiện tại người có thể nói cho trẫm người lừa gạt trẫm cái gì chưa?”

Mộ Dung Gấm nghe vậy liền đứng dậy. đang trong lúc mọi người mắt không chớp nhìn áo choàng được vén lên, lộ ra một thân áo váy tơ trắng đơn giản, thể như một mái tóc dài rũ xuống, sau đó khi mọi người nhìn thấy mặt, nhất thời sợ ngây người, cả sảnh đường tĩnh mịch.

“Thần nữ Mộ Dung Gấm, tham kiến hoàng thượng!”

“B – A – N – G!” Đông Phương Nhuận từ trên ghế lăn xuống, biết bên trong là ai là một việc, chân chính nhìn thấy lại là việc khác, thật sự là một loại kích thích.

“Này này chuyện này...” Đông Phương Khải kinh ngạc tay cũng run lên, hẳn không ngờ khi quân trong lời nàng lại là cái này, di ễn đầ_n lê q úy đôn kích động sau khi là bại lộ, tay vỗ bàn: “Lớn mật, Cẩm Hoa, rốt cuộc người có biết mình đang làm gì hay không?”

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu: “Hoàng thượng đang tức giận sao?”

“Lớn mật! Cẩm Hoa quận chúa, còn không mau quỳ xuống nhận sai!”

Mộ dung gấm khẽ mỉm cười, nụ cười lạnh lung phát rét: “Cẩm Hoa nhớ hoàng thượng đã tha thứ cho tội khi quân của thần nữ, Cẩm Hoa làm sao chỗ nào?”

Đông Phương Khải đột nhiên đứng dậy: “Cẩm Hoa, người thật to gan, người tới, giam nàng ta vào Thiên Lao cho ta!”

Mộ Dung Gấm nhìn cũng không nhìn thị vệ đang đi tới gần mình, chỉ nhìn Đông Phương Khải: “Ngày đó Cẩm Hoa cứu Tô tiểu thư, hoàng thượng phá vỡ quy tắc ban cho Cẩm Hoa làm qua ngũ phẩm ở Thái y viện, không để ý đến quy định thông thường cho Cẩm Hoa làm chức danh này, Cẩm Hoa cho là hoàng thượng hiểu một đạo lý, chỉ dùng người mình biết, hoàng thượng dám làm dám chịu!”

“Hôm nay tỷ thí tại giáo trường này, hoàng thượng đã từng nói qua nữ tử không được đi vào không? Cẩm Hoa lấy tài năng của mình đoạt được vòng tay nguyệt quế, cũng chính miệng hoàng thượng hứa hẹn chức vụ cho Cẩm Hoa, chẳng lẽ hoàng thượng muốn ở ngay trước mặt văn võ bá quan nói không giữ lời hay sao? Mặc dù Cẩm Hoa là nữ nhi, nhưng lại không kém so với nam nhi, chẳng lẽ hoàng thượng thượng vì Cẩm Hoa là nữ nhi mà phủ nhận tất cả của Cẩm Hoa hay sao?”

“Người...” Đông Phương Khải á khẩu không trả lời được khi bị Mộ Dung Gấm nói như vậy.

“Lớn mật! Người lại dám chống đối hoàng thượng!”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng quét qua: “Ta cũng chỉ nói thật, nếu hoàng thượng cố ý xử tội ta, ta không còn lời nào để nói!”

Cả trường lập tức tĩnh mịch, Đông Phương Trạch phát vạt áo quỳ xuống: “Phụ hoàng, nếu phụ hoàng xử tội Cẩm Hoa, vậy xử phạt luôn cả nhi thần đi! Trước đó vài ngày nhi thần tình cờ phát hiện Cẩm Hoa vô cùng tài hoa, nhất thời thâm tâm luyện tiếu tài năng hơn nữa nhi thần đã từng tận mắt thất lực thu hút của Cẩm Hoa trước quân Mộ Dung, so với việc đột nhiên bổ nhiệm một vị tướng quân, hiển nhiên Cẩm Hoa có thể ổn định lòng quân hơn. Hiện nay Man tộc đang chìm đắm, tùy thời có thể tiến công một lần nữa, nhi thần lo lắng lòng quân không yên, sẽ tạo nên tổn thất nghiêm trọng, cho nên mới cả gan đề cử Cẩm Hoa, nếu đã khiến phụ hoàng không vui, xin phụ hoàng giáng tội!”

Đông Phương Trạch chế nhạo, mặt lộ vẻ khinh bỉ: “Rốt cuộc hoàng huynh nhìn trúng người Cẩm Hoa hay là tài năng của Cẩm Hoa, đây vẫn còn phải chờ bàn luận. Nếu thần đệ nhớ không lầm, vừa vặn hoàng huynh mới phê thái tử phi không lâu đúng không?”

Nghe vậy, nhất thời ánh mắt của mọi người biến chuyển, bởi vì sự thật Mộ Dung Gấm là nữ tử nên đã hoàn toàn đặt sự tấn thưởng và kinh ngạc ra sau đầu!

Đông Phương Trạch lạnh lùng liếc nhìn Đông Phương Thực, động tác quỳ xuống đất không thay đổi: “Nhi thần là thái tử, dĩ nhiên là lấy quốc sự làm trọng, tiến cử Cẩm Hoa quận chúa chỉ là bởi vì hài lòng, tuyệt không có tư tình nữ nhi!”

“Lời nói đằng hoàng ai cũng nói được.”

Cảm thấy ánh mắt của Đông Phương Khải càng ngày càng lạnh, Đông Phương Trạch biết mình nói gì cũng vô dụng, hiện tại việc hắn làm chính là trầm mặc! dĩ ến đầ_n lê q ụy đôn Ánh mắt Mộ Dung Gấm buồn bã, ngay cả Đông Phương Trạch là thái tử của một nước, nhưng vẫn chưa kể vị, hiển nhiên vẫn bị Đông Phương Khải chi phối!

Mộ Dung Gấm nhìn về phía mặt âm nhu của Đông Phương Thực, lạnh lùng nói: “Hiện tại biên quan náo động, Man tộc xâm lấn, Nhị vương gia không quan tâm quốc gia đại sự, ngược lại nghiên cứu thâu thảo tự tình nhi nữ!”

Mắt Đông Phương Thực như một con rắn chuyển quanh người Mộ Dung Gấm: “Cẩm Hoa quận chúa như thế nào lại khẳng định bốn vương không quan tâm quốc gia đại sự? Người thân là nữ tử lại ra vào trại lính, chẳng lẽ không phải là quốc gia đại sự?”

Mộ Dung Gấm không muốn giải thích với hắn, cục diện này nàng đã sớm nghĩ tới, kết quả mà nàng chờ đợi chỉ có hai, một là Đông Phương Khải phá cách bỏ nhiệm nàng, nếu không chính là không công mà lui. Nhưng nàng chưa bao giờ làm chuyện không công mà lui!

Mời tướng không bằng khích tướng, Mộ Dung Gấm không nói gì nữa, chỉ thi lễ nói: “Nếu tâm ý hoàng thượng đã quyết, vậy coi như Cẩm Hoa chưa từng tới! Cẩm Hoa cáo lui!”

Trong khi Mộ Dung Gấm sắp đi ra khỏi giáo tường, tiếng nói Đông Phương Khải truyền đến: “Người tới! Lĩnh chỉ!”

Nghe tiếng, Mộ Dung Gấm nhếch môi cười!

61. Q.2 - Chương 5: Tiểu Cao Triều, Ba Vạn Bộc Phát! Cầu Xin Định Thủ Lĩnh! (5)

Không tới nửa ngày, tin Mộ Dung Gấm là nữ tử đoạt giải quán quân trên giáo trường truyền khắp phổ lớn ngõ nhỏ. Mộ Dung Gấm, cái tên từng không có tiếng tăm gì, vào thời khắc này viết lên truyền kỳ!

“Rầm rầm!” Tôn gia, đã từng là thái tử phi thân phận cao quý giờ này tóc tai rối bù, nhìn như điên khùng, quanh thân ả có gì bị đập bể cái đó, nhưng ả vẫn cảm thấy chauw hết giận, đôi tay nắm chặt, trên mặt đều là hận ý thật sâu, là do tiện nhân Mộ Dung Gấm, nàng hại ả mất đi tất cả.

Hiện tại ả không có chỗ đặt chân ở Tôn gia, thân phận thái tử phi bị phế, còn ai dám cưới? Chờ đợi ả chỉ có hồng nhan chết già, ả không cam lòng! Hiện tại ả nhếch nhác như thế, thê thảm như thế, nhưng Mộ Dung Gấm lại phong quang vô hạn, vạn người khen, làm sao ả có thể can tâm?

Một bóng màu trắng không tiếng động bay vào trong phòng, vẻ mặt thản nhiên lộ ra vẻ chán ghét: “Người nhờ người mời ta tới là vì để xem bộ dạng ghê tởm này của người?”

Tôn Phi Phi hồi hồn nhìn người tới, một tia chờ mong sáng rõ xẹt qua trong mắt: “Người đã đến rồi! Người sẽ giúp ta đúng không? dĩ n đàn lê q ụy đôn Người giúp ta giết con tiện nhân Mộ Dung Gấm kia có được hay không? Giết nàng!”

Hàn Tĩnh Ngọc cười lạnh: “Hiện tại người chính là gieo gió gặt bão, không thể trách ai được. Còn nữa, ta tốt bụng nhắc nhở người, người kia là người tuyệt đối không thể trêu chọc, nếu không người chết thế nào cũng không biết đâu!”

“Chẳng lẽ ngươi sợ?” Tôn Phi Phi cười lạnh, vẻ mặt có chút điên cuồng: “Không phải ngươi đồng ý với ta giết nàng hay sao? Nhưng tại sao nàng còn sống? Ngay cả võ công nàng cao cường, ta không tin ngươi không giết được nàng, tại sao ngươi không giết nàng?”

Hàn Tĩnh Ngọc nhìn thấy bộ dạng không có thuốc chữa của ả, gây nên tâm lý cảm thấy chán ghét: “Đừng tưởng rằng nắm được một chút nhược điểm của ta trong tay ả có thể uy hiếp ta. So với giết nàng, ta lại càng không để ý đến việc giết chết ngươi!”

“Nếu như ta dùng một vật để trao đổi thì sao?”

Tuyển phân cách

“Các ngươi có nghe nói không? Hôm nay Mộ Dung tiểu thư, cũng chính là Cẩm Hoa quận chúa, nàng khoác áo choàng vào giáo trường, đánh bại tất cả đối thủ, thậm chí ngay cả Khánh vương cũng bại dưới tay của nàng!”

“Chúng ta đã sớm biết, lúc ấy huynh đệ ta đang đứng nghiêm ở bên trong, diễ n dần lê q uý đôn người không biết đâu, lúc ấy Mộ Dung tiểu thư uy phong như thế nào, võ công lợi hại một chưởng liền phá cả lôi đài!”

“Chính là như vậy, còn có a, Mộ Dung tiểu thư là nhân tài bốn phương, khiến hoàng thượng cũng luôn mồm khen hay, cuối cùng không để ý nàng là nữ nhi ban vị trí phó tướng quân cho nàng, quả thật là làm cho người ta kinh ngạc!”

“Còn có còn có...”

Khách điểm hạng nhất

Đông Phương Trạch phát quát, hơi chế nhạo nhìn người đối diện: “Trận chiến ngày hôm nay, coi như ngươi đã xưng danh!”

Mộ Dung Gấm thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chuyện hôm nay đa tạ ngươi!”

Đông Phương Trạch “bộp” một phát khép quạt lại, nửa đùa nói: “Hôm nay ta đã hoàn toàn cột bản thân lên thuyền nàh Mộ Dung rồi, một câu tạ là xong?”

Mộ Dung Gấm nghe vậy cũng không nhìn được: “Ngươi chiếm được tiện nghi lại còn ra vẻ! Sau ngày hôm nay nhà Mộ Dung ta thuộc về trận doanh của thái tử người, tổn thất một Tôn gia nhưng lại lấy được ủng hộ nhà Mộ Dung ta, ngươi còn bị thua thiệt?”

“Ha ha!” Đông Phương Trạch hiếm khi không để ý hình tượng cười to: “Thật ra ngươi rất tinh tế, nói như vậy, thật đúng là ta được lợi, vậy ngươi có muốn đòi một chút bồi thường hay không?”

Ngược lại Mộ Dung Gấm vô cùng không khách khí, rút giấy Tuyên Thanh đưa tới: “Phía trên này, có thể tìm được thì tìm, không tìm được thì có chút tin tức cũng được!”

“Ngươi thật đúng là không khách khí!” Đông Phương Trạch nhận lấy, nhìn giấy trước mặt lại không nhìn được cau mày: “Đây là những thứ gì? Dược liệu sao?”

“Ừm! Đây là bảo vật hiếm có, sợ rằng đã là vật phẩm tuyệt thế, muốn tìm cũng rất khó!”

Đông Phương Trạch nhìn lại mấy lần, cau mày suy nghĩ hồi lâu, chỉ vào một vị thuốc trong đó: “Hình như cái này ta có chút ấn tượng, liên thiên chi, đã từng nghe nói sau khi đại sư Phật môn viên tịch thăng thiên, nó đột nhiên mọc lên ở dưới mộ ông. Vật này cực kỳ sinh động, nghe nói dấu ở dưới Quốc tự tháp Cửu Long, nhưng ta cũng không khẳng định, chẳng qua là đã từng thấy trong một quyển sách cổ. diễ n dần lê q uý đôn Nhưng cho dù ngươi muốn có được cũng rất khó khăn. Tháp Cửu Long thờ cúng và là nơi an táng sau khi đại sư viên tịch, bên ngoài còn có trăm côn tăng canh giữ, bên trong còn có năm vị cao tăng trăm tuổi tuyệt thế cao thủ trấn giữ. Mặc dù võ công của ngươi cao cường nhưng khẳng định là không cách nào đi lên!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy tròn mắt sáng lên: “Chỉ cần tồn tại là tốt rồi, về phần làm thế nào để vào được, cái này không cần ngươi lo lắng!”

“Dùng xong liền ném, ta đường đường là thái tử một nước, cũng không muốn ở nơi này mất mặt với ngươi!”

“Chẳng lẽ ngươi lại hi vọng ta giống như mấy nữ nhân kia đối với ngươi, thấy ngươi liền dính chặt lấy?”

“Vây hay là thôi! Như vậy tốt rồi!” Nói thì nói thế nhưng trong lòng...

Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, ngày mai muốn xuất hành, ta phải về trước chuẩn bị!”

“Chúc người may mắn!”

Nhìn Mộ Dung Gấm đi xa, Đông Phương Trạch mới lấy phượng ngọc tượng trưng cho thái tử phi từ trong tay áo ra, đây là hôm nay mẫu hậu đưa cho hắn, ý tứ không nói hắn cũng hiểu. Tôn Phi Phi bị phế, hiện tại hắn không có thái tử phi, nếu tái hôn, không thể nghi ngờ Mộ Dung Gấm chính là lựa chọn tốt nhất. Nữ tử hiện tại hắn có thể cưới, cũng là nữ tử duy nhất hắn cam tâm tình nguyện muốn cưới, nhưng... nàng cũng lại là nữ tử hắn không thể cưới nhất...

62. Q.2 - Chương 6: Chương 1 (6)

“Tiểu thư!” Đầy công chính phủ tướng quân ra, trên dưới tất cả người trong phủ tướng quân đều đang chờ nàng, từ quân sự tới già sai vặt quét sân, đều dùng một loại sùng bái, ánh mắt vô cùng kích động nhìn nàng, thiên ngôn vạn ngữ đều ở trong mắt.

“Tiểu thư, người thật lợi hại, cư nhiên được làm phó tướng quân. Nếu tướng quân mà biết khẳng định lẽ sẽ hạnh phúc đến chết mất!” Nói xong, Mộc Hương lập tức đánh ỳnh một bạt tai: “Phi phi phi, là cực kỳ vui mừng!”

“Đúng vậy, tiểu cô cô, chuyện ngày hôm nay chúng ta đều đã nghe nói, hiện tại người bên ngoài đều đang bàn luận về tiểu cô cô!”

“Được rồi!” Mộ Dung Gấm bất đắc dĩ rồi lại cười ôn hòa: “Ta đã đáp ứng các người, hiển nhiên sẽ làm được, nhà Mộ Dung không cho phép người khác đặt chân vào, nhà Mộ Dung cũng sẽ có người của mình bảo vệ, các người an tâm đi!”

“Vâng! Chúng ta tin tưởng tiểu cô cô!”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ cùng tiểu cô cô cùng nhau bảo vệ!”

Một bóng dáng nhỏ bé cũng ung dung tiêu sái đi tới, nhẹ nhàng kéo làn váy của Mộ Dung Gấm, cái miệng nhỏ nhắn hé ra cười một tiếng: “Tiểu cô cô, bé bé!”

Thấy vậy, tất cả mọi người đều cười lên. Mấy tháng không thấy, Diệu Hi lại có thể nói đầy đủ câu rồi. Mộ Dung Gấm ôm hắn lên, thấy hắn thật thà đáng yêu, nhất thời cảm thấy vô cùng yêu thích, đứa bé là thiên chân vô tà* nhất, mà đứa bé cũng yêu thích chân thật nhất: “Nhóc gọi ta là gì?”

*thiên chân vô tà: ngây thơ khờ khạo.

Diệu Hi ôm cổ của Mộ Dung Gấm, mắt mở thật to, tròn mắt đen cơ hồ lấp đầy cả mắt, hắn hi hi cười một tiếng, vô cùng rõ ràng gọi: “Tiểu cô cô!”

Nói xong lập tức thu cánh tay, ‘bộp’ một hộp in lên mặt Mộ Dung Gấm, nhất thời rước lấy một tràng cười của mọi người. Mộ Dung Gấm rất là bất đắc dĩ, nhưng cũng không bài xích, nhìn khuôn mặt tươi cười chân thành không che giấu chút nào của mọi người, đột nhiên Mộ Dung Gấm cảm thấy tất cả đều thật đáng giá!

Hôm sau, trời chưa sáng Mộ Dung Gấm liền vào cung. Mặc vào y phục của nam nhân đơn giản, tóc bông ra, buộc cao lên như nam tử bình thường, cả người nhìn rất hiện ngang mạnh mẽ làm cho người ta hai mắt tỏa sáng. Nàng đến điện Kim Loan nhận thánh chỉ và bảo kiếm hoàng thượng ban cho, lúc này mới xuất cung mang theo mười người được chọn lựa trong phủ tướng quân rời khỏi, hiển nhiên Đường Trúc đi theo, mà Mộc Hương lần nữa bị lưu lại...

“Ô ô, không công bằng, tại sao người lưu lại luôn là ta?”

“Bởi vì người đàn!”

Mộc Hương khóc nhìn người trả lời, không nhin được liếc mắt: “Ta là không bằng Cửu vương gia thông minh, bị tiểu thư nhà ta để lại ở Lạc Anh sơn trang, còn không tự biết!”

“Người... Cái tên tiện nha đầu nhà ngươi, có tin bản hoàng tử đánh ngươi hay không?” Đông Phương Nhuận tức giận nhất là việc này, ngày đó hắn bị chấn kinh rồi, chờ đến khi hồi hồn thì Mộ Dung Gấm đã bị người mang đi, chờ đến khi hắn muốn đi nhìn thì lại bị chặn ở ngoài cửa, thật vất vả gặp được Lạc Anh Cách, cuối cùng lại biết được Mộ Dung Gấm đã đi rồi, lưu lại mình hắn cô đơn một người trở lại, tại sao hắn lại không thể nổi giận được cơ chứ?”

“Người đánh đi! Có bản lĩnh thì ngươi đánh đi, chờ khi tiểu thư ta trở lại ta liền nói với nàng ngươi khi dễ ta!”

Đông Phương Nhuận thấy vô cùng nực cười: “Lại còn tố cáo, trẻ con ngây thơ à? Huống chi ta đây còn chưa đánh ngươi?”

“Hừ! Ngươi có bản lĩnh thì tới đánh thử một chút?”

Đông Phương Nhuận: “.....”

Ước chừng một tháng ra roi thúc ngựa, cuối cùng Mộ Dung Gấm cũng đã tới doanh trường chính nơi quân Mộ Dung đóng. Bởi vì có đồng mệnh cổ trong người, Mộ Dung Gấm có thể xác định Mộ Dung Chính không đáng lo ngại, nhưng hiện tại cuối cùng cũng đã gặp được rồi, lòng của nàng cũng hăm hở hơn!”

Giục ngựa chuẩn bị đi vào, lại bị người dùng trường thương ngăn lại: “Đứng lại! Đây là quân doanh trọng địa, những người không có nhiệm vụ không được đi vào!”

Mộ Dung Gấm cũng không tức giận, chỉ nói: “Làm phiền thoog báo một tiếng, nói Mộ Dung Gấm đã đến rồi!”

“Mộ Dung Gấm cái gì...” Binh lính vừa mới rống lên, nhưng đột nhiên cảm thấy cái tên này không đúng, ngay sau đó vô cùng kinh ngạc nhìn Mộ Dung Gấm: “Tiểu cô cô?”

“Ngươi biết ta?”

Nghe vậy, người binh lính kia không hề đáp lại Mộ Dung Gấm, mừng như điên phi thân chạy ra sau: “Tiểu cô cô đến rồi! Tiểu cô cô đến rồi! Mọi người mau ra đây, tiểu cô cô đến rồi!”

Nhất thời, cả doanh trại náo nhiệt, Mộ Dung Gấm im lặng, chỉ là thông báo một chút mà đến nỗi này sao?

“Cẩn nhi!” Văn Tử Khiêm từ doanh trại chính chạy đến, vui mừng nhìn Mộ Dung Gấm: “Cẩn nhi, sao con lại tới đây?”

Mộ Dung Gấm tung người xuống ngựa nghênh đón, nhìn thân thể Văn Tử Khiêm càng thêm gầy yếu, trong lòng khê đau: “Nghĩa phụ! Người gầy đi!”

Văn Tử Khiêm bang hoàng khoát khoát tay: “Đừng nói ta, trước tiên đi vào nhìn cha con đi!”

“Vâng!”

Văn Tử Khiêm mang Mộ Dung Gấm vào, dọc đường đi tất cả mọi người dừng lại nhìn chằm chằm Mộ Dung Gấm, trên mặt có tò mò, có vui mừng, cũng có kích động. Văn Tử Khiêm mỉm cười nhìn, nhưng mặt vẫn sưng lên, quát: “Từng người đều trở lại vị trí của mình, không được sơ sót!”

“Rõ!” Như là muốn biểu hiện trước mặt Mộ Dung Gấm, tất cả mọi người đáp lại cực kỳ vang dội!

Văn Tử Khiêm lắc đầu một cái, mang Mộ Dung Gấm vào trong phủ trưởng: “Thái y triều đình phái tới luôn luôn chữa trị cho tướng quân, hôm nay đã tốt hơn rất nhiều. Hoàng thượng phái người đến nhận chức tướng quân, nhưng tướng quân không muốn rời đi, cho nên vẫn kéo dài tới hiện tại!”

“Nhưng điều này mặc kệ đã, con tới xem thương thế của phụ thân rồi nói tiếp!”

63. Q.2 - Chương 7: Chương 1 (7)

64. Q.2 - Chương 8: Chương 1-8

65. Q.2 - Chương 9: Chương 1-9

66. Q.2 - Chương 10: Chương 1 -10

67. Q.2 - Chương 11: Chương 1-11

68. Q.2 - Chương 12: Chương 1-12

69. Q.2 - Chương 13: Chương 1: (phần 13)

Sau khi băng bó kỹ cho Sở Dạ, Mộ Dung Gấm rửa tay đi ra ngoài, mấy vị phó tướng đều là thân kinh bách chiến(2), bị thương cũng không nghiêm trọng, Đường Trúc tùy ý băng bó một chút là được, mà Mộ Dung Chinh thì hoàn hảo không chút tổn hại.

(2) Ý là bản thân đã trải qua trăm trận, kinh nghiệm đầy mình.

Thấy Mộ Dung Gấm đi vào, mộ dung chinh vỗ vỗ đầu của nàng: “Sở Dạ bị thương, con băng bó cho nó sao? Có nghiêm trọng không?”

“Không có việc gì, con khâu vết thương lại cho hắn rồi, không có gì đáng ngại!”

“Như vậy là tốt rồi, nó bị thương, tay không tiện, tốt nhất là con chăm sóc nó, những chuyện khác giao cho cha là được!”

Phía sau Mộ Dung Chinh nói gì nàng đã không còn để ý, chỉ biết mình lại bị phụ thân bán!

“Cộp...” Đôi đũa trong tay Sở Dạ rơi xuống lần thứ năm, hơi ai oán nhìn Mộ Dung Gấm: “Nương tử...”

Khóe miệng Mộ Dung Gấm không nhịn được co quắp, nâng trán, tại sao thương thế của hắn lại là ở tay phải chứ? Một phen cầm lấy chén vào đũa của hắn, gấp rau đưa tới trước mặt của hắn: “Ăn đi!”

Nhất thời Sở Dạ thỏa mãn, một hộp ngậm đồ ăn: “Vẫn là nương tử tốt nhất!”

Trong nháy mắt mắt của Mộ Dung Gấm nóng lên rồi! Thật vất vả cho Sở Dạ ăn cơm xong, Mộ Dung Gấm gần như là trốn khỏi đó. Nàng vẫn biết Sở Dạ da mặt dày, nhưng lại không ngờ hắn dày đến mức như vậy. Mở miệng một tiếng nương tử thuận miệng như vậy mà vẻ mặt lệ thuộc mà dịu dàng kia, khiến cho nàng liên tiếp mất khống chế, thậm chí cũng sinh ra lỗi giác nàng là vợ của hắn rồi, khốn kiếp, đáng chết! Ôm ngực, Mộ Dung Gấm cảm thấy trước mắt là một mảng luống cuống mờ mịt!

Nửa đêm, đột nhiên Mộ Dung Gấm cảm giác có người nhẹ nhàng đi vào lều của mình, chợt đứng dậy: “Người nào?”

Người kia cẩn thận đi tới, dùng giọng nho nhỏ nói: “Là cô vương!”

“Sao ngươi lại tới đây?”

Trầm mặc chốc lát..... “Cô vương thức dậy đi tiểu!”

“Đi tiểu đi bên ngoài!”

“Cô vương đi rồi!”

“Vậy ngươi tới chỗ ta làm cái gì?”

“Cởi quần, nhưng một tay không thể đeo thắt lưng được...” Câu nói cuối cùng còn làm bộ ra vẻ đáng thương.

Trong bóng tối, khóe mắt Mộ Dung Gấm không thể kìm được run rẩy mãnh liệt: “Ngươi là tên khốn kiếp, ngươi không đeo thắt lưng được thì tới tìm ta làm cái gì?”

“Bởi vì nàng là nương tử!”

Mộ Dung Gấm:.....

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Mộ Dung Gấm vẫn phải chịu thua, đứng dậy: “Người đi qua đây!”

Sở Dạ mè nheo đi tới, đứng ở trước mặt Mộ Dung Gấm, để cho nàng buộc dây giúp! Mộ Dung Gấm do dự giơ tay lên, khi sờ soạng một vòng ngang hông hắt, phút chốc nổi giận: “Sở Dạ, người đùa bỡn ta!” Rõ ràng dây lưng đã được thắt chặt rồi.

“Hắc hắc!” Sở Dạ được như ý cười một tiếng, một tay chạm vào Mộ Dung Gấm, thấy Mộ Dung Gấm muốn giãy giụa lập tức đáng thương nói: “Tay ta bị thương, nàng muốn tay ta bị phế bỏ hay sao?”

Mộ Dung Gấm cắn răng: “Người đừng được voi đòi tiên!”

Sở Dạ vô lại chạm chạm hôm vai Mộ Dung Gấm vài cái: “Chỉ là muốn ôm ôm nương tử mà thôi!”

“Ai là nương tử của người?”

“Nàng nha!”

Mộ Dung Gấm: tại sao lại là giọng là chuyện đương nhiên? Khốn kiếp, rõ ràng không có gì, nhưng tại sao nàng lại có cảm giác bị ăn đến sít sao?

“Sở Dạ, người đứng lên cho ta!”

Sở Dạ giật giật, giọng nói hơi mệt mỏi: “Chỉ ôm ôm thôi, có được hay không?”

Chẳng biết tại sao nghe giọng nói nũng nịu như vậy của hắn, đột nhiên Mộ Dung Gấm không hạ được độc thủ, đột nhiên phát hiện hành động hắn bảo hộ ở sau lưng Mộ Dung Chính ngày hôm nay, Mộ Dung Gấm càng thêm không có cách nào cự tuyệt. Ý tưởng chỉ trong nháy mắt lại làm cho nàng trong nháy mắt quân lính tan rã!

Cuối cùng, Sở Dạ cứ đường hoàng ôm lấy Mộ Dung Gấm ngủ cả đêm như vậy, thật sự chỉ là ôm ôm, tuy nhiên nó đã khiến cho hắn thỏa mãn, mà Mộ Dung Gấm cũng có được cả đêm mộng đẹp khó có được.

Khi Đường Trúc đi vào phòng nhìn thấy hai người ôm nhau ngủ, sau khi khiếp sợ, là phi thường bình tĩnh lui ra ngoài. Mặc dù đã tăng cấp bậc nhận định “sắc lang” đối với Sở Dạ. nhưng hắn rất tốt với tiểu thư, hơn nữa tiểu thư cũng đón nhận hắn, vẫn nên tính toán đối xứng hô rồi, nói ví dụ như ‘cô gia’!

Sau khi Man tộc bắt đầu lui, đại quân cũng khẩn cấp chính đồn tại chỗ, nghênh đón cuộc chiến kế tiếp. Nhìn đại quân bận rộn, Mộ Dung Gấm lại có cảm giác xấu, hoàng tử Tháp Nạp tuyệt sẽ không thể từ bỏ ý đồ, còn nữa, nếu như chỉ đơn thuần ở trong lời nói, trận chiến này tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy mà kết thúc!

Màn đêm vừa buông, Mộ Dung Gấm nhận được một số đồ từ đế đô gửi tới, mở ra xem, là một ít đồ vật Đông Phương Trạch gửi tới, có quần áo, còn có một thanh chủ thủ tinh xảo. Ngoài ra còn có một lá thư, hơ nển dán thư, mở giấy Tuyên Thành ra, đập vào mắt chính là chữ có lực mà cứng cáp của Đông Phương Trạch. Chữ của hắn không giống người dịu dàng như hắn, ngược lại bên trong có loại khí phách, bén nhọn, trong chớp nhoáng nàng cảm thấy hắn và Sở Dạ rất giống nhau, chỉ là nhớ tới Sở Dạ trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Gấm trầm mặc!

Mở thư, trên đó đều viết về chuyện trong triều, ví dụ như người nào lại buộc tội nhà Mộ Dung, người nào lại có động tác gì nhằm vào nhà Mộ Dung, những thứ này đều một lời mà qua, Mộ Dung Gấm biết hắn sẽ giải quyết tốt. Phía sau còn viết hi vọng nàng chuyển lời với Mộ Dung Chính chú ý gì đó, sau cùng còn đặc biệt dặn dò hi vọng thư hồi âm của nàng!

Xem xong, Mộ Dung Gấm cười, cất mấy thứ đi, cầm giấy viết thư trên thư án bên cạnh, mở giấy ra, nâng bút lên chuẩn bị viết. Đột nhiên lại thấy không biết viết cái gì, thật sự nàng không biết nên nói gì với Đông Phương Trạch, cuối cùng chỉ viết bốn chữ: tất cả mạnh khỏe!

Mộ Dung Gấm cầm phong thư đi giao cho Mộ Dung Chính, tin tưởng ông nhìn sẽ hiểu!

Ban đêm, đột nhiên Sở Dạ xuất hiện ở trong lều của Mộ Dung Gấm, mất đi sắc mặt dịu dàng và bất đắc dĩ của ngày hôm qua, ngược lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như bột nước, trong tay hắn cầm một phong thư, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Gấm: “Nàng và Đông Phương Trạch quan hệ rất tốt?”

Đột nhiên Mộ Dung Gấm thấy cái bộ dáng này của hắn, ngược lại có chút không thích ứng, sau một khắc nghe giọng tức giận chất vấn của hắn, nhất thời Mộ Dung Gấm có chút tức giận: “Này không quan hệ gì với ngươi!”

“Nàng nói cái gì?” Sở Dạ nổi giận, hắn móc tim móc phổi đối với nàng, thậm chí không tiếc bị thương để thu hút ánh mắt của nàng, nhưng nàng lại chằng chằng thiếp thiếp với nam nhân khác, còn nói không quan hệ gì với hắn, đây cho hắn là cái gì?

Mộ Dung Gấm không hiểu vì sao hắn lại tức giận như thế, nhưng nàng có trêu chọc hắn đâu, sao cảm xúc của người này âm tình bất định như vậy?

Thấy nàng không giải thích, nhất thời Sở Dạ càng thêm tức giận, trang giấy trong tay hắn bị nắm thành bột bay xuống, cuối cùng hắn không chịu nổi, một phát nhào tới đặt Mộ Dung Gấm ở dưới thân thể, hướng về phía môi nàng không chú thương tiếc hôn lên!

Vốn Mộ Dung Gấm nghĩ cho hắn một chưởng đẩy ra, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới trên người hắn có thương tích, nửa đường liền dừng lại. Cũng chính trong chớp nhoáng do dự này, Sở Dạ thừa cơ mà lên, hung hăng cạy hàm răng nàng ra, lưỡi nóng rực thăm dò vào răng môi mím chặt của nàng, điên cuồng đòi lấy mật dịch của nàng!

Lúc bắt đầu Mộ Dung Gấm kháng cự, nhưng cuối cùng tất cả giác quan đều bị Sở Dạ bá đạo xâm nhập, tại thời điểm lấy được chút ý thức bị lạc của mình, đôi tay đặt lên hai vai Sở Dạ, không biết là muốn đẩy ra hay là muốn ôm lấy.

Cuối cùng Sở Dạ dừng lại chiếm đoạt điên cuồng, ngược lại dịu dàng trần trọc không yên trong môi miệng nàng. Hắn hôn qua cái miệng này vô số lần, tuy nhiên cho tới bây giờ vẫn chưa cảm thấy đủ, mỗi lần đụng chạm đều làm cho hắn hận không được nuốt lấy nàng. Nàng không giống những nữ nhân kia có vóc dáng có lỗi có lỗm, dung mạo tuyệt thế bị che giấu, thậm chí ngay cả ý tứ thương nhớ với mình cũng không hiện ra, nhưng cố tình chính nàng như vậy dần dần lại khiến hắn điên cuồng mê muội!

Mút cánh môi nàng vào, lúc này mới lưu luyến buông ra: “Cắm nhĩ, gả cho cô vương có được hay không?”

Mộ Dung Gấm từ trong mê loạn tỉnh lại, nghe vậy dời đầu đi chỗ khác: “Ngươi đừng hỏi nữa!”

“Chẳng lẽ nàng chưa từng thích cô vương dù một chút hay sao? Dù cho chỉ là một chút động lòng!” Sở Dạ nhìn Mộ Dung Gấm, chỉ sợ từ trong miệng nàng khắc ra một đáp án khiến cho hắn tan nát cõi lòng.

Trả lời hắn là một Mộ Dung Gấm trầm mặc!

“Vậy Đông Phương Trạch thì sao? Chẳng lẽ nàng thích hắn?” Đề tài quay lại điểm ban đầu.

“Ta và hắn cũng chỉ là một cuộc giao dịch, giao dịch đánh cuộc nhà Mộ Dung!” Mộ Dung Gấm nói thật.

Nghe vậy, ghen tức của Sở Dạ biến mất, nhưng: “Cắm nhĩ, chẳng lẽ thật sự nàng không muốn gả cho cô vương?”

Mộ Dung Gấm nổi giận: “Ta nói Sở Dạ, ngươi có thể đừng ép ta được hay không? Còn nữa, ngươi là Hoàng đế nước Sở, luôn dựa vào ở bên cạnh ta tính làm gì?”

“Mộ Dung Gấm, chẳng lẽ cô vương đối với nàng mà nói chính là phiền toái? Cô vương muốn kết hôn với nàng chính là ép buộc nàng? Hiện tại nàng bị ta hôn qua, ôm lấy, còn ngủ nữa, chẳng lẽ nàng còn muốn gả cho người khác?” Sở Dạ gần như là bóp vỡ cổ tay Mộ Dung Gấm, một thân ý lạnh biểu hiện hắn có bao nhiêu tức giận!

Mộ Dung Gấm rất tức giận, nhưng mà nghe được lời nói của Sở Dạ, cũng giận quá thành cười: “Chẳng lẽ Sở hoàng ngươi cho là như vậy ta liền không thể không gả cho ngươi sao? Ngươi là Hoàng đế một nước cao cao tại thượng, Mộ Dung Gấm ta không có cầu xin ngươi lấy ta, cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì với ngươi. Ngươi chính là trở về nước Sở của ngươi đi, từ bây giờ ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

“Mộ Dung Gấm!” Sở Dạ cắn răng, trên mặt là vẻ lạnh lùng, tức giận Mộ Dung Gấm chưa bao giờ gặp, cuối cùng, hần xoay người rời đi, mang theo tức giận hừng hực, còn có một chút bị thương!

Ánh mắt Mộ Dung Gấm vô hồn nhìn phía trước, nhưng trong lòng có một cơn gió lạnh tiến vào: Rốt cuộc là ta đã nói những gì? Rõ ràng những thứ kia đều là lời nàng không nên nói mà?

70. Q.2 - Chương 14: Chương 1-14

71. Q.2 - Chương 15: Chương 1 (15)

Giang hồ đồn, không biết Đường Môn chọc phải kẻ thù dạng gì, trong vòng một ngày bị người tàn sát hết cả nhà, trừ đại tiểu thư mất tích, trên dưới Đường Môn không ai thoát khỏi. Lúc ấy là đại án chấn động cả giang hồ, bởi vì chỉ có thi thể đầy đất, cho nên không có ai biết ngày đó có chuyện gì xảy ra! Đồn rằng động thủ là một vị cao nhân giang hồ, đồn rằng có thể là sát thủ của Yêu Nghiệt lâu, cho đến sau này, có một mặt nạ quỷ xuất hiện, mọi người mới xác định một nhân vật, đó chính là _ mặt quỷ Tà Y!

Thân phận không rõ, số tuổi không biết, ngay cả giới tính cũng là mơ hồ, nhưng, sao lại là người trước mắt được? Đường Môn diệt tộc là chuyện của nhiều năm trước, khi đó nàng mới mấy tuổi?

Mộ Dung Gấm phi thân lên trên cổng thành, một tay cầm trường kiếm, nâng kiếm lên ngay trước thân mình: “Vốn cho là một thời gian nữa mới cần dùng đến ngươi, nhưng mà hiện tại không thể không cần rồi!”

Dứt lời, Mộ Dung Gấm giơ tay lên cầm chuôi kiếm, dùng nội lực rút kiếm ra, thân kiếm sáng như tuyết, hoa quang kinh người, nhìn một cái là biết rõ là một thanh bảo kiếm tuyệt thế, nhưng theo động tác rút kiếm ra, đột nhiên cả kiếm lại biến thành màu xanh biếc, vẫn chói mắt vô cùng như cũ.

Mấy người vẫn canh giữ ở chỗ tối thiếu chút nữa ngã từ trên thành xuống, Dương Hạo run run chỉ vào kiếm kia: “Ông trời ơi! Ta... Ta không nhìn lầm chứ, lại là...”

Dương Phong luôn luôn trầm ổn cũng kích động không biết nói gì, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Theo cách cầm kiếm khác nhau mà tự đổi màu sắc, đây là... Thiên hạ đệ nhất kiếm, Vô Phong?” Hiển nhiên là còn chưa xác định.

Mà Bạch Sơn chưa bao giờ có vẻ mặt khác, thiếu chút nữa bóp vỡ cốc gỗ bên tay, mặc dù vẫn nét mặt vô cảm, nhưng cặp mắt kia đã kích động đến dâng lên một tầng nước mắt. Tuổi thơ của hắn đi theo thiên sư học chính là bày trận binh khí, cho tới bây giờ đều hướng tới thanh kiếm đệ nhất này, nhưng không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy lại là dưới tình huống này: “Đó chính là thiên hạ đệ nhất kiếm, Vô Phong!”

Lấy được khẳng định của Bạch Sơn, hai người thiếu chút nữa trực tiếp rơi xuống, hét cách rồi, đã kích quá lớn, người và thần cũng không chịu nổi được! Phải biết rằng thiên hạ đệ nhất kiếm này là thần kiếm không biết bao nhiêu người ước mơ nha! Bọn họ tìm lâu như vậy cũng không có chút tin tức, không ngờ lại ở trong tay Mộ Dung tiểu thư không tầm thường chút nào!

Nhưng vừa nghĩ tới về sau Mộ Dung Gấm sẽ là hoàng hậu của bọn họ, lập tức bọn họ bình thường trở lại, nếu chủ tử là hoàng hậu, tất nhiên sẽ không thể là người bình thường, như thế, liền không cảm thấy ngạc nhiên nữa!

“Vô Phong kiếm!” Sở Dạ nhìn kiếm kia cũng không nhịn được hí hửng, vẻ mặt khó lường!

Mà Mộ Dung Gấm cũng mặc kệ những người này khiếp sợ, cầm trường kiếm phi thân xuống, đạp lên đầu vai binh sĩ Mộ Dung, một đường nhảy lên phía trước, hướng về phía những con rối được nhân. Trường kiếm vung lên, ánh sáng màu xanh thoáng qua, màu sắc kiếm khí đều như có thực bay ra ngoài, kiếm phong đến chỗ nào hiển nhiên có một đồng được nhân ngã xuống, một màn này nhất thời làm tất cả tướng sĩ phản chấn: “Xông lên! Đi giúp đại tiểu thư!”

“Xông lên!”

Mộ Dung Gấm không nói gì, chỉ tăng nhanh tốc độ trong tay, mà Đường Trúc cũng không cam chịu tịch mịch, phi thân lên trên vai binh sĩ Mộ Dung, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n rải từng chút từng chút thuốc ở trong tay ra, mặc dù không thể trực tiếp giết những được nhân này, nhưng lại có thể làm cho những được nhân này hành động chậm lại, cứ như vậy là có thể giảm bớt thương vong cho quân Mộ Dung!

Cuối cùng chém giết chết một ngàn con rồi, Mộ Dung Gấm đã mệt có chút không chịu được, mà giờ phút này quân Mộ Dung mới chính thức phân chấn, dưới sự hướng dẫn của Mộ Dung Chính vọt thẳng tới doanh trại của Man Tộc, đây là lần đầu tiên sau nhiều lần chiến đấu quân Mộ Dung chủ động phản công như vậy, hiển nhiên là muốn tiêu diệt toàn toàn Man Tộc.

Một đạo chưởng phong mang theo sát khí nồng đậm gào thét tới, Mộ Dung Gấm vừa mới giơ tay lên muốn ngăn cản, nhưng lại có người ra tay trước đó, đánh người trở về! Mộ Dung Gấm ngược mắt, người công kích nàng không ngoài ý muốn chính là hoàng tử Thập Nạp, mà Sở Dạ chỉ dùng một tay đối chiến với hắn, nhưng cho dù như thế, hoàng tử Thập Nạp cũng chiếm hạ phong trong tay Sở Dạ. Liếc nhìn cánh tay bị thương của Sở Dạ, Mộ Dung Gấm vẫn nhìn không được khéo môi co quắp, một tay cũng có thể so chiêu với Thập Nạp, mà lần trước đánh giặc lại bị một tướng sĩ không có danh tiếng gì thương tổn, thật sự là làm cho người ta khó hiểu!

Sở Dạ một chưởng đánh hoàng tử Thập Nạp bay ra ngoài, sau một khắc liền muốn dùng một chưởng chấm dứt tính mạng của hắn, lúc này Mộ Dung Gấm mới vội vàng lên tiếng: “Giữ hắn lại!”

Chống kiếm đi lên, Mộ Dung Gấm một tay kéo Thập Nạp lên: “Dẫn ta đi gặp Đường Tổ!”

Thập Nạp tức giận nhìn Mộ Dung Gấm: “Bổn vương tử sẽ không để cho người đi gặp sư phụ ta!”

Mộ Dung Gấm không chút khách khí đâm kiếm vào hông của hắn, nàng nắm chắc vị trí, hiển nhiên sẽ không trí mạng, hoàng tử Thập Nạp không thể tin nhìn Mộ Dung Gấm, mặt đau đến vặn vẹo: “Rốt cuộc người muốn làm cái gì?”

Về mặt Mộ Dung Gấm thản nhiên, giống như là đang nói một chuyện rất bình thường: “Dẫn ta đi gặp nàng, nếu không, ta từng đao từng đao chọc vào trên người người, không nguy hiểm đến tính mạng, lại làm cho người chảy máu đến cạn mà chết, tin tưởng sư phụ người sẽ không bỏ qua người_một khối thi thể vô công cao cường như vậy!”

“Người.....!”

Cuối cùng hoàng tử Thập Nạp vẫn không thể chống đỡ được uy hiếp của Mộ Dung Gấm, mang theo nàng đi đến chỗ Đường Tổ. Sở Dạ kiên trì muốn theo sau, Mộ Dung Gấm cũng không cự tuyệt, nàng rất rõ ràng thân thể của mình, giờ phút này không phải là lúc cày mạnh!

Phía sau quân doanh là một rừng đá hoang vu, chung quanh đều là tảng đá sừng sững, cuối cùng, Thập Nạp dừng bước chân lại: “Sư phụ ở phía trước chờ người!”

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu, ở trên một đỉnh núi đá cao vút nhìn thấy một bóng dáng, nhất thời cả kinh: “Đường Trúc!” Vừa rồi nàng khinh thường, thậm chí Đường Trúc bị bắt lúc nào cũng không biết.

Đường Trúc bị trói ở phía trên, khóc không thành tiếng: “Tiểu thư, người không cần tới đây, em van người, không nên tới!”

Bước chân Mộ Dung Gấm ngừng lại một chút, lúc này mới nhìn thấy dưới núi đá trói Đường Trúc có hơn vạn con rắn độc màu sắc rực rỡ. Những con rắn kia đang dọc theo núi đá len lén lên phía trên, vốn núi đá trắng toát nhất thời bị rắn hoàn toàn bao kín, nhìn thân rắn không ngừng cử động, Mộ Dung Gấm cảm thấy trong dạ dày của mình có cái gì đó đang cuộn lên!

“Ha ha ha ha!” Một tiếng cười chói tai của nữ tử từ phía trước truyền đến, y phục đỏ sậm, trang phục xinh đẹp, xem ra chỉ là một phụ nhân xinh đẹp sắp ba mươi tuổi. Nàng cười lạnh nhìn Mộ Dung Gấm, hai tay đeo găng tay đen cầm hai con rắn hoa: “Mộ Dung Gấm, hôm nay sẽ là ngày chết của người!”

Ánh mắt chuyển sang Đường Trúc: “Tiện nhân phản bội Đường Môn này, ta sẽ cho ả nhận trừng trị tàn khốc nhất của Đường Môn, đó chính là bị vạn con rắn cắn nuốt, để ả bị những con rắn này xé thành từng mảnh, sau đó từng chút từng chút ăn hết, cuối cùng hài cốt cũng không còn!”

Mộ Dung Gấm nắm chặt kiếm trong tay, mà dù cố giả bộ trấn định, nhưng kiếm trong tay cũng đang khẽ run. Một bàn tay ấm áp đặt lên tay của nàng, nhẹ nhàng cầm, lực không lớn nhưng lại có thể để cho nàng an tâm: “Không sợ! Có cô vương ở đây!”

Mộ Dung Gấm quay đầu nhìn về phía hắn, lần đầu tiên dùng ánh mắt van xin nhìn một người: “Cứu nàng!”

“Tiểu thư...” Đường Trúc khóc đến rồi tỉnh rồi mù: “Tiểu thư, người không cần lo cho em, đi mau đi! Đường Trúc không đáng giá để tiểu thư vì em mà mạo hiểm! Coi như Đường Trúc cầu xin người, đi mau!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Nha đầu ngốc, có đáng giá hay không là ta định đoạt!”

“Tiểu thư, Đường Trúc cầu xin người! Van người!”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái, lấy ra một bình nhỏ trên người, nhanh chóng ném một cái, bình thuốc vỡ ở trên tảng đá bên cạnh Đường Trúc, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n bột màu hoàng kim rơi xuống, rần vốn bò đến một nửa bắt đầu lui lại, không tiếp tục bò lên nữa!

“”Hùng hoàng!” Đường Tố cười lạnh: “Người cho rằng hùng hoàng có thể làm gì rắn độc ta thiên tân vạn khổ nuôi ra? Người không phải là quá ngây thơ đấy chứ?”

Mộ Dung Gấm cầm kiếm: “Ta không thích nói nhảm, động thủ đi!”

“Hừ!” Đường Tố cười lạnh, nhưng lại không ra tay, mà phi thân rơi xuống bên cạnh Đường Trúc, một tay giữ chặt cổ họng Đường Trúc: “Mộ Dung Gấm, ta cho người một lựa chọn thì thế nào? Dùng Vô Phong kiếm trong tay người đổi một mạng tiện nhân này?”

“Tiểu thư, dừng!” Cảm xúc Đường Trúc càng thêm kích động, nàng là người duy nhất biết rõ Vô Phong kiếm quan trọng như thế nào đối với tiểu thư, nàng làm sao có thể so với một thanh kiếm tuyệt thế được?”

Tay nắm kiếm của Mộ Dung Gấm run lên, nhìn Đường Trúc khóc giống như một người nước mắt, nhịn cười không được: “Nha đầu ngốc, nhiều năm không thấy người khóc như vậy, sao trong thời gian này lại nhiều nước mắt vậy?”

“Tiểu thư.....”

Mộ Dung Gấm chậm rãi giơ kiếm trong tay lên, cầm nó ở bên cạnh chân, đùa giỡn cười khẩy: “Có bản lĩnh tự mình tới lấy!”

72. Q.2 - Chương 16: Chương 2: Vạn Canh (1)

“Hùng hoàng!” Đường Tố cười lạnh: “Người cho rằng hùng hoàng có thể làm gì rắn độc ta thiên tân vạn khổ nuôi ra? Người không phải là quá ngây thơ đấy chứ?”

Mộ Dung Gấm cầm kiếm: “Ta không thích nói nhảm, động thủ đi!”

“Hừ!” Đường Tố cười lạnh, nhưng lại không ra tay, mà phi thân rơi xuống bên cạnh Đường Trúc, một tay giữ chặt cổ họng Đường Trúc: “Mộ Dung Gấm, ta cho người một lựa chọn thì thế nào? Dùng Vô Phong kiếm trong tay người đổi một mạng tiện nhân này?”

“Tiểu thư, dừng!” Cảm xúc Đường Trúc càng thêm kích động, nàng là người duy nhất biết rõ Vô Phong kiếm quan trọng như thế nào đối với tiểu thư, nàng làm sao có thể so với một thanh kiếm tuyệt thế được?”

Tay nắm kiếm của Mộ Dung Gấm run lên, nhìn Đường Trúc khóc giống như một người nước mắt, nhịn cười không được: “Nha đầu ngốc, nhiều năm không thấy người khóc như vậy, sao trong thời gian này lại nhiều nước mắt vậy?”

“Tiểu thư.....”

Mộ Dung Gấm chậm rãi giơ kiếm trong tay lên, cầm nó ở bên cạnh chân, đùa giỡn cười khẩy: “Có bản lĩnh tự mình tới lấy!”

Móng tay đen dài của Đường Tố đâm vào da thịt Đường Trúc: “Mộ Dung Gấm, ta không muốn nói nhảm cùng người, nếu như không muốn mạng của tiện nhân này, hiện tại ta liền bóp chết nàng!”

Mộ Dung Gấm không trả lời, chỉ lúi cúi kéo Sở Dạ từng bước từng bước lui về phía sau, một mực thối lui đến ngoài trăm thước mới dừng tay lại: “Khoảng trăm thước, người có thể ở trước mắt ta mà cướp đi Đường Trúc, thế nào? Chẳng lẽ chút bản lãnh này cũng không có?”

Đường Tố liếc nhìn khoảng cách của Mộ Dung Gấm, lại nhìn cự ly khoảng trống, trong nội tâm khê động, nhưng: “Mộ Dung Gấm, tốt nhất người đừng giở trò với ta!”

Hai tay Mộ Dung Gấm dang rộng: “Người cho rằng ta có thể giở trò gì?”

Lúc đầu Sở Dạ cũng nghi ngờ, thật sự nàng cam lòng chấp tay nhường kiếm tuyệt thế? Nhưng khi nhìn thấy ty tuyền trong suốt trên ngón tay út của nàng, trong nháy mắt bình thường lại!”

Gương mặt Đường Tố vẫn hồ nghi như trước, nhưng không thể phủ nhận, nàng ta động lòng, bảo kiếm tuyệt thế đệ nhất thiên hạ, là đồ trong mộng nàng ta cũng không dám nghĩ tới, giờ phút này lại đang ở trước mặt nàng ta, chỉ cần nàng ta vươn tay là có thể đụng đến.

Đang trong nháy mắt Đường Tố chuẩn bị ra tay, một bóng dáng nhanh chóng chạy về phía Vô Phong kiếm, ôm kiếm cười ha hả: “Ha ha, bảo kiếm là của ta.....” Rồi một chữ của cùng cũng không nói tiếp được, đột nhiên hắt chết trọn to mắt, sau đó đột nhiên thân thể chia năm xẻ bảy, trong chớp lát đáng vẻ hoàn chỉnh cũng không nhìn ra được nữa!

Mà chung quanh bảo kiếm vô số ty tuyền trong suốt vương đầy giọt máu, hiển nhiên đây chính là hoàng tử Tháp Nạp vừa mới rời khỏi!

“Thiên Tàm Ti!” Đường Tố kinh hãi, ngay sau đó cuồng nộ: “Đáng chết, Mộ Dung Gấm, người lừa ta!”

Mộ Dung Gấm thở dài: “Tính kế ả, lại coi thường nhân tính, sớm biết trước làm thịt hân luôn!”

Sở Dạ nắm vai nàng: “Yên tâm, còn có ta!”

Mộ Dung Gấm nhìn hân một cái, gơ tay lôi Thiên Tàm Ti lại, thu hồi Vô Phong kiếm, nhìn kiếm tản ra màu xanh nhàn nhạt, Mộ Dung Gấm trầm mặc!

“Mộ Dung Gấm!” Đường Tố quát chói tai, ngón tay thoa khắp độc được bấm thật sâu vào da thịt của Đường Trúc, máu tươi chảy ra nhuộm cổ và trước ngực nàng thành màu đỏ, rấn ở phía dưới ngửi được mùi máu tươi, lập tức bắt đầu xao động.

Mộ Dung Gấm ngẩng mặt nhìn Đường Trúc, trong mắt chỉ có lo lắng cho nàng, còn có, van xin nàng rời đi, sống chết đã không uy hiếp được nàng, một chút đau đớn kia, đối với nàng mà nói căn bản không còn sợ hãi, hiển nhiên là đã chuẩn bị tốt cho cái chết. Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở ra, cầm tay Sở Dạ sau đó cầm Vô Phong kiếm đặt vào trong tay hân, mặt không chút thay đổi: “Cảm ơn kiếm của người, hiện tại, trả lại cho người!”

Một câu nói, ba người bọn họ khiếp sợ, Đường Tố không dám tin: “Kiếm này không phải của người?”

Nước mắt Đường Trúc cũng chảy càng thêm mãnh liệt, tiểu thư, người đối với em như thế, Đường Trúc sao có thể báo đáp!

Sở Dạ khiếp sợ trong lòng nhưng mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, tự nhiên nhận lấy kiếm: “Nếu như nàng mượn kiếm của ta, cũng đừng quên chuyện nàng đồng ý với ta!”

Mộ Dung Gấm biết hân muốn diễn trò, gật đầu một cái: “Ừ!”

Sở Dạ nhìn kỹ Mộ Dung Gấm một cái: “Bảo trọng!”

Mắt thấy Sở Dạ rời khỏi, Đường Tố nóng nảy: “Đứng lại, các người thật sự mặc kệ sống chết của nàng hả?”

Sở Dạ cũng không quay đầu lại rời đi, Mộ Dung Gấm lẳng lặng đứng tại chỗ: “Không phải người nên báo thù cho Đường Môn hay sao? Hiện tại ta ở chỗ này rồi, sao lại không động thủ hả?”

“Người...” Đường Tố giận đến phát run, thế nào cũng không nghĩ đến chuyện sẽ biến thành như vậy, điên cuồng hét lên một tiếng, thật nhanh bay xuống từ trên đài cao, song chuồng đồng thời phóng ra độc chuồng. Mộ Dung Gấm nghiêng người né tránh, nhưng lại không dám đối diện nghênh đón, chỉ tránh né. Nhưng mà

ở nơi không ai nhìn thấy, nàng cười lạnh, xoay người tung một chưởng ra, không sai không lệch chống lại độc chưởng của Đường Tổ.

Đường Tổ sững người, ngay sau đó ác độc cười nói: “Nên để cho ta nhìn thấy “Tà Y” ngươi đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh!”

Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Hôm nay ta sẽ khiến Đường Môn hoàn toàn diệt môn!”

“Hừ!” Hai người xoay người, Đường Tổ ưu nhã thu tay lại, mà thân thể Mộ Dung Gấm cũng không ngừng lui về sau vài bước mới dừng lại.

Đường Tổ thấy vậy, nhất thời hiểu được: “Ngươi đã bị nội thương lại còn dám động thủ cùng với ta, ta sẽ cho ngươi biết được cái giá cao của cuồng vọng!”

Mộ Dung Gấm tựa lưng vào cột đá, tuy có chút nhếch nhác, nhưng nàng lại không để ý, ngược lại buông lỏng nở nụ cười: “Chỉ sợ ngươi không đợi được ngày đó!”

“Ngươi lại định giở trò gì?” Đường Tổ nghi ngờ, Mộ Dung Gấm giơ tay lên, tay có chút vô lực, chỉ chỉ phía sau của ả.

Đường Tổ nửa tin nửa ngờ xoay người, như sau khi nhìn ra phía sau, trong nháy mắt há to miệng, bởi vì Sở Dạ đang cầm Vô Phong kiếm, mặt không biểu cảm đâm vào ngực ả. Trước mắt một màn máu, ả cũng không chịu nổi ngã xuống, thân thể co rúm hai cái liền mất đi hơi thở.

“Tiểu thư!” Đường Trúc kêu lên, bởi vì Mộ Dung Gấm lại vô lực trực tiếp đảo ngã xuống mặt đất, mắt Sở Dạ khẽ nhắm lại, ném kiếm dính máu ra ngoài, thật nhanh tiếp được Mộ Dung Gấm, không để ý nâng tay lên, một tay ôm ngang lấy nàng, nhứ chặt chân mày, hiện lên hân không vui: “Vì sao nàng lại phải liều mạng như vậy?”

Mộ Dung Gấm không trả lời hân, chỉ nín lấy y phục hân: “Cứu nàng!”

Sở Dạ nghe vậy, một cước đá bay Vô Phong kiếm trên đất, kiếm phong trực tiếp chặt đứt dây thừng trói Đường Trúc, ngay sau đó ôm Mộ Dung Gấm không quay đầu lại rời đi!

Trở lại trong quân, trại lính vừa mới đánh thắng trận nhưng không có vẻ gì vui sướng, ngược lại bị đè nén bởi một loại hơi thở thâm trầm. Nhìn thấy Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm trở lại, lập tức có người đi thông báo, rất nhanh Mộ Dung Chính cùng đám người Văn Tử Khiêm đi ra, mặt nóng nảy: “Cẩn nhi, đây là như thế nào?”

Mộ Dung Gấm yếu đuối lắc đầu một cái: “Không có việc gì, hơi mất sức, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi!”

Sở Dạ gật đầu một cái với bọn họ: “Trước hết ta đưa nàng đi nghỉ ngơi đã!”

“Ừm! Nhanh đi!”

Trở lại lều lớn, Sở Dạ đặt Mộ Dung Gấm ngồi trên giường gấm, mình ngồi vào sau lưng chữa thương cho nàng. Mộ Dung Gấm tiếp thu nội lực của hân, ánh mắt có chút không rõ nhìn về phía trước, một câu cũng không nói!

Thu nội lực, Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm vào trong ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ có một câu: “Nàng ngủ đi! Ta coi chừng nàng!”

Mộ Dung Gấm không cự tuyệt, nghiêng người tiến sát vào trong ngực của hân, lần đầu tiên, học dựa vào hân!

Trong ngực truyền đến tiếng hít thở đều đều, hiển nhiên là đã ngủ say, mà Sở Dạ làm thế nào cũng không cách nào chợp mắt được. Mặc dù giờ khắc này Mộ Dung Gấm ở trong ngực hân, có thể chạm tay đến, nhưng sao hân lại có cảm giác nàng khiến cho hân bất không được. Nàng là dung mạo kinh thế, nàng là cổ chấp thủ hộ, còn có võ công cao cường, cùng với thân kiếm tuyệt thế này, mỗi một lần hân cho là mình nhích tới gần nàng, cho là mình hiểu rõ nàng, nhưng nàng lại lập tức để cho hân thấy đồ hân khiếp sợ, cả người giống như là nhìn không thấu.

73. Q.2 - Chương 17: Chương 2 (2)

Ngày hôm sau Mộ Dung Gấm tỉnh lại mới nghe nói hôm qua có công hàm trong cung tới, yêu cầu Mộ Dung Chính lập tức thu binh, bởi vì một tháng trước thủ lĩnh Man tộc Tháp Nạp Hán vương đã nộp thư cầu hòa cho triều đình, cho nên trận chiến dịch này cứ như vậy mà kết thúc!”

“Một tháng trước?” Mộ Dung Gấm cau mày, công văn một tháng trước, nếu như Đông Phương Khải đồng ý, như vậy công văn đã sớm tới quân doanh, nhưng, hôm nay mới nhận được tin tức!

“Xem ra Đông Phương Khải đã bắt đầu phòng bị phụ thân của nàng rồi!” Sở Dạ đi vào rồi ngồi xuống, ngay và với khuôn mặt bình thường nhưng vẫn không thể che giấu được sự ưu nhã và cao quý bẩm sinh trên người hắn, còn có uy nghi vương giả thấm tận trong xương đã cố gắng thu lại.

“Công văn một tháng trước, nhưng cha nàng tấn công lại là ở một tháng sau, nếu ký kết văn kiện cầu hòa cùng Hán vương, như vậy thì không thể thưởng nhà Mộ Dung nữa. Nói cách khác, nhà Mộ Dung công trận không có, nếu như ông ta hung ác hơn một chút, nói không chừng sẽ mượn cơ hội này chen ép nhà Mộ Dung!”

Mộ Dung Gấm không nói gì, cho đến buổi tối Mộ Dung Chính hỏi nàng: “Cầm nhi, chuyện này con thấy thế nào?”

Mộ Dung Gấm quay đầu: “Phụ thân, vào hoàn cảnh như vậy, không người nào có thể làm được việc gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Mà nhà Mộ Dung Gấm thế lực mỏng manh, không có người phối hợp ở trong cung. Mặc dù có binh quyền cường đại, nhưng quyền lực là một thanh kiếm hai lưỡi, ngay cả khi nó có thể đảm bảo địa vị nhà Mộ Dung, nhưng đồng thời cũng có khả năng cây to đón gió lớn mà phá hủy nhà Mộ Dung!”

“Hiện tại Hoàng thất tranh đấu, nhà Mộ Dung trở thành một con cờ cực kỳ trọng yếu, hoặc là có, hoặc là — tiêu diệt!

“Những thứ này phụ thân đều hiểu, chỉ là...”

“Chỉ là phụ thân không muốn tham dự đấu tranh, bởi vì một khi thua, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nhà Mộ Dung thật sự là xong rồi!” Mộ Dung Gấm nói lời kế tiếp thay ông!

“Nhưng phụ thân à, sự kiện đổi tướng này, Đông Phương Trạch đã cột cùng với nhà Mộ Dung, hiện tại không phải là lúc chúng ta nghĩ lựa chọn, mà là chúng ta phải như vậy!”

“Ai!” Mộ Dung Chính thở dài: “Vậy con cảm thấy thái tử như thế nào?”

“Cá nhân con mà nói, con sẽ chọn thái tử! Hiện tại trong năm vị Vương gia, Cửu vương gia là không thể đoạt vị, bởi vì thế lực phía sau của hắn không đủ để bảo vệ hắn, hơn nữa tính cách của hắn không thích hợp làm Hoàng đế. Đông Phương Thực không cần nói, là người âm hiểm, lòng dạ hẹp hòi, Tam vương gia là người bình thường, ít nhất hiện tại không nhìn ra cái gì, chỉ có Đông Phương Triệt, mới có thể địch nổi với Đông Phương Trạch. Chẳng qua con không có qua lại với hắn, không thể nào lựa chọn hắn, như vậy chỉ còn lại mình thái tử thôi!”

“Hóa ra là như vậy, phụ thân biết nên làm gì rồi!”

“Phụ thân!” Mộ Dung Gấm kéo tay Mộ Dung Chính, hết sức chăm chú nhìn ông: “Phụ thân, không phải nữ nhi buộc người lựa chọn, mà người phải giữ được nhà Mộ Dung, chỉ có khi nhà Mộ Dung cường thịnh, mới có cơ hội báo thù cho nhà Mộ Dung, không phải sao?”

“Cầm nhi!” Mộ Dung Chính cả kinh, không ngờ Mộ Dung Gấm lại nói lên mấy câu như vậy.

“Tính đến ngày hôm nay, sợ là có mười năm đi!” Mộ Dung Gấm nhìn đỉnh màn, vẻ mặt mông lung: “Mười năm này, con chưa từng nghe người nhắc qua, nhưng con biết, người không có một ngày không nghĩ báo thù vì nhà Mộ Dung!”

“Cầm nhi, ta...”

Mộ Dung Gấm ngăn cản lời ông muốn nói: “Người không phải giải thích, con cũng không ngăn người, huyết hải thâm cừ của nhà Mộ Dung, nhất định phải báo. Nhưng nếu muốn báo thù nhất định phải có đủ quyền thế và năng lực, quân Mộ Dung là thế lực duy nhất của người, cho nên chúng ta không thể để nói giảm đi, mà con, tuyệt đối cũng không làm cho nó xuống dốc!”

“Cha hiểu! Con nghỉ ngơi cho tốt đi! Ngày mai trở lại thăm con!” Đối mặt với nữ nhi lòng dạ sắc bén như vậy, Mộ Dung Chính không biết mình nên nói cái gì.

Cho đến khi Sở Dạ đi vào, Mộ Dung Gấm vẫn duy trì biểu tình kia, vẻ mặt hốt hoảng.

“Sao vậy?”

Nghe tiếng, Mộ Dung Gấm chậm rãi hồi hồn, ánh mắt rơi vào trên người Sở Dạ, sao đó nhắm mắt: “Sở Dạ, người đi lâu như vậy, không cần trở về xử lý triều chính sao?”

“Nàng đang đuổi cô vương?” Sở Dạ nhún mày, rõ ràng có chút không vui.

Mộ Dung Gấm cười khê: “Người là Hoàng đế một nước, ở chỗ này là nhìn chuyện gì?”

“Nếu đã biết cô vương là Hoàng đế, dĩ nhiên muốn như thế nào liền như vậy, cái này có gì không đúng sao?” Sở Dạ bộ dáng là chuyện đương nhiên, khiến Mộ Dung Gấm im lặng, thật sự đây là Đế vương của một nước hay sao?

Ban đêm, đột nhiên Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm từ trong chăn ra ngoài, không để ý những ánh mắt khác thường của người khác trực tiếp ra khỏi quân doanh. Những người kia thấy hành động của Sở Dạ với Mộ Dung Gấm nhưng không thể trách, thậm chí đã nhận định Sở Dạ chính là cô gia tương lai của bọn họ, cho nên đoạn đường này dĩ nhiên là không trở ngại.

“Người dẫn ta đi nơi nào?” Mắt thấy càng ngày càng cách xa quân doanh, cuối cùng Mộ Dung Gấm nhin không được lên tiếng.

Sở Dạ cười khê: “Ta còn tưởng rằng sẽ không nói chuyện!”

Mộ Dung Gấm không chút khách khí liếc mắt một cái, nhưng mà ở dưới trăng sao thừa buổi ban đêm ra ngoài cưỡi ngựa, ngửi mùi thơm hoa cỏ, gió thổi nhẹ, đúng là một lựa chọn tốt.

Ngựa dừng ở bên dòng suối nhỏ, ánh trăng chiếu xuống nước, trong suốt đến nỗi nữ nhi cũng nhìn thấy rõ ràng, Mộ Dung Gấm khê kinh ngạc: “Làm sao người biết nơi này có một dòng suối nhỏ?”

Sở Dạ đặt nàng lên tảng đá bên dòng suối: “Mấy ngày trước không phải rời khỏi sao? Ra ngoài giải sầu, liền phát hiện chỗ như vậy! Còn nữa, nơi này nước ấm, rất hợp để tắm, nàng có cần thử một chút?”

“Đây mới là mục đích của cùng của người?” Mộ Dung Gấm thật bội phục hần, trong đầu đầy suy nghĩ gì vậy?

Sở Dạ đứng ở trước mặt Mộ Dung Gấm, cởi giày của nàng ra, rút ra khỏi liên lộ ra đôi chân ngọc xinh xắn của cô, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nhất thời thấy rất hài lòng: “Đều nói chân nữ tử Thiên Khải khéo léo mỹ lệ, hiện tại coi như là được mở rộng!”

Mộ Dung Gấm đen mặt, không nhin được chế nhạo: “Sở Hoàng người đã được nhìn qua nhiều đôi chân ngọc của nữ tử Thiên Khải khác?”

Vốn tưởng rằng Sở Dạ đáp lại, lại thấy hần hết sức chăm chú, đặt chân nhỏ của nàng ở lòng bàn tay. Bàn tay của hần rất rộng, khép lại với nhau rất lớn, chân của nàng đặt ở trong lòng bàn tay hần càng lộ ra vẻ xinh xắn, làn da màu trắng ở dưới ánh trăng càng thêm trắng như ngọc, giọng điệu của hần vô cùng nghiêm túc: “Đây là lần đầu tiên Cô vương thấy chân của nữ tử!”

Mộ Dung Gấm bày tỏ hoài nghi!

Sở Dạ cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của nàng, nhất thời đen mặt: “Nét mặt kia của nàng, Cô vương giống như là người phong lưu lắm ư?”

“Không giống, căn bản chính là cũng đi tới nơi trên hoa ghẹo nguyệt, tràn đầy hoa đào!”

Sở Dạ lần nữa đen mặt, chỉ là lại nghĩ đến cái gì đó, lập tức cười lên: “Nghe nói nữ tử Thiên Khải rất bảo thủ, đôi chân chỉ cho phu quân của mình nhìn, hôm nay nàng cho Cô vương nhìn, có phải thừa nhận Cô vương là phu quân của nàng rồi đúng không?”

Mộ Dung Gấm im lặng: “Sở Dạ, người có thể nghĩ khác đi không?”

Sở Dạ đặt chân ngọc của Mộ Dung Gấm vào trong nước, nhẹ nhàng tưới nước rửa sạch giúp nàng, nhưng một tay khác cũng không tự chủ xoa lên eo nhỏ của Mộ Dung Gấm: “Cấm nhi, nàng còn nhớ lúc gặp nhau khi ở biệt viện hoàng gia?”

Mộ Dung Gấm nắm được tay của hắn, giọng nói có chút cắn răng: “Sở Dạ, người có thể đừng nhắc tới chuyện này không?”

Sở Dạ ngược mắt, con người đen nhánh ánh sáng lấp lánh hấp dẫn người hơn cả ánh trăng kia, hắn không dùng dáng vẻ uất ức đáng thương, nói chuyện cũng không tà tà không đứng đắn, trái lại nghiêm túc, thâm trầm và hấp dẫn chưa bao giờ có: “Cấm nhi, Cô vương sẽ không buộc nàng, nhưng, đừng để ta chờ quá lâu!”

Mộ Dung Gấm sững sờ, sau một khắc, đôi môi ấm áp rơi trên bờ môi nàng, không đòi lấy đền bù cuồng như lần trước, chỉ lướt qua rồi ngưng lại, như cánh chim xẹt qua, nhưng lại để lại trong lòng nàng một loại cảm giác khác thường!

Liên tiếp mười ngày, Sở Dạ không nói gì khác nữa, chỉ là cùng với nàng, mỗi ngày mang nàng đi chơi, giục ngựa trên thảo nguyên, ôm nhau bên dòng suối nhỏ, nằm trên cỏ nhìn trời xanh, ngủ ở trên nhánh cây nhìn ánh trăng ở xa, buông lỏng và vui vẻ chưa từng có. Mộ Dung Gấm luôn đặt nụ cười yếu ớt trên khóe miệng, mà Mộ Dung Chính rất vui khi thấy như vậy, chỉ cần không quá phận, ông cũng liền mắt nhắm mắt mở!

“Cô vương phải đi! Trong hoàng cung cũng đã có chuyện!”

“Ừm!”

“Lần này đi có thể rất lâu sẽ không gặp mặt!”

“Ừm!”

“Cô vương sẽ nhớ như nàng!”

“Ừm!”

“Vậy nàng sẽ nhớ Cô vương sao?”

“Ừm!”

“.....” “Cấm nhi, nàng có thể dùng lời nói trả lời Cô vương không?”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, chỉ vùi đầu vào vai hắn, hô hấp này nàng vẫn kháng cự, thế nhưng có thể không ngửi được mùi vị quen thuộc này nữa, lúc lâu mới buồn buồn nói: “Người mang Vô Phong kiếm đi đi! Vô Phong kiếm này xuất hiện, tất nhiên sẽ dẫn tới nhiều tranh đoạt, với năng lực hiện tại của ta chỉ có thể mang nạn đến cho nhà Mộ Dung!”

Sở Dạ không hỏi lai lịch của Vô Phong, nghe vậy yên lặng gật đầu, ôm lấy tay nàng, co lại, thở dài: “Cấm nhi, nàng biết đáp án Cô vương muốn nghe không phải là điều này!”

Mộ Dung Gấm không trả lời, giống hắn, một chữ cũng không nói!”

Hồi lâu, Sở Dạ cũng không kiên nhẫn chờ được đáp án nữa, cúi đầu nhìn mới phát hiện nàng đã ngủ, mặc dù nàng vẫn ngủ trang, luôn cho người ta cảm giác một nữ cường nhân luôn luôn nắm mọi thứ trong tay, nhưng giờ phút này nàng chỉ lẳng lặng rúc vào ngực hắn, ngủ say không chút phòng bị, nghiệm nhiên như một đứa bé không lớn lên! Sở Dạ không nhịn cười được, mặc dù không nghe được nàng chính miệng nói, nhưng đáp án đã ở trong lòng, không phải sao?

Sở Dạ từ trong lều Mộ Dung Gấm đi ra ngoài, Đường Trúc đã chờ hắn ở ngoài. Mấy ngày điều dưỡng đã giúp nàng khôi phục thân thể, trừ căn cổ được bọc kín, hiện tại nàng gần như giống trước kia, trinh trọng đưa Vô Phong kiếm trong tay tới: “Đây là tiểu thư phân phó ta giao cho Sở Hoàng!”

Sở Dạ nhìn một chút, hồ hững nhận lấy, xoay người liền biến mất trong bóng đêm.

Đường Trúc nhìn bầu trời đêm yên tĩnh: “Chỉ mong người không phụ tiểu thư, nếu không Đường Trúc ta liều mạng cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

74. Q.2 - Chương 18: Chương 3: Ngàn Canh

Nước Sở

“Công chúa! Người muốn đi đâu vậy?”

Đông Phương Hiểu mang theo Mộ Ly, hận trùng trùng thị nữ không có tiền đồ: “Đã nói ở bên ngoài không cho phép gọi danh xưng này, người cố ý muốn cho tất cả mọi người biết ta là ai sao?”

“Công.....Tiểu thư, nô tỳ sai rồi.”

Đông Phương Hiểu ‘hừ’ một tiếng xoay người đi vào trong ngõ hẻm: “Tốt nhất người ở chỗ này coi chừng cho ta, không có ta ra lệnh không cho phép đi vào!”

“Dạ!”

Đông Phương Hiểu đi vào, lấy ra một cái còi làm bằng gỗ đặt lên khoe miệng thổi lên, âm thanh rất nhỏ truyền đi, chốc lát, bóng cây chớp động, hai bóng đen rơi xuống trước mặt nàng ta: “Tham kiến công chúa!”

“Có tin gì?”

“Bẩm công chúa, một tháng trước, trong quân Mộ Dung xuất hiện một người tên Sở Dạ, tướng mạo hần bình thường nhưng khí chất bất phàm, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n chỉ còn giúp Mộ Dung Chính bày mưu tính kế, rất được Mộ Dung Chính yêu thích, hơn nữa hần thường cùng ra vào với Mộ Dung Gấm, thần thái rất thân mật!”

“Sở Dạ! Sở Dạ!” Đông Phương Hiểu thiếu chút nữa cắn nát hàm răng của mình, nàng đã nói tại sao Sở Dạ lại đột nhiên không thấy, ước chừng ba tháng đều không ở trong cung, thì ra là ở bên người cái con tiện nhân kia!

“Lập tức đưa tin này đến Thiên Khải cho ta, cho Tôn Phi Phi, tin tưởng nàng ta sẽ biết làm sao!”

“Tuân lệnh!”

“Mộ Dung Gấm, ta sẽ không để cho người sống yên ổn!”

“Bộp bộp, lại một người không đầu lại Mộ Dung Gấm, thật đáng thương!” Một giọng nói âm trầm vang lên, Đông Phương Hiểu kinh hãi: “Ai đó?”

Một người toàn thân được bọc bởi áo choàng đen từ trong ngõ hẻm đi ra, lộ ra bên ngoài chỉ có cái cằm mượt mà và đôi môi đỏ rực: “Người không cần thiết biết ta là ai, chỉ cần biết rằng ta có thể giúp người lấy được nam nhân kia là được!”

“Người là ai? Tại sao ta lại phải tin tưởng người?”

Môi đỏ mọng của người nọ khẽ câu, cười đến âm tà: “Một người không đội trời chung với Mộ Dung Gấm, người có thể gọi ta là __ Đường Tổ!”

_____tuyển phân cách_____

Nằm ở trên cây, Mộ Dung Gấm nghe tiếng kêu thảm thiết từ giáo trường truyền tới, lúc đầu còn cau mày, đến bây giờ thành lạnh nhạt không gợn sóng, không thể không nói, nàng hoàn toàn bị Tần Phi Nguyệt đánh bại. Liên tiếp trong nửa tháng qua, hần đánh quân Mộ Dung từ trên xuống dưới một lần, lại vì câu nói kia của Mộ Dung Gấm, quân Mộ Dung từ trên xuống dưới đều coi lần này như một lần thí luyện, thật vất vả mới tốt được lại còn trông ngóng chạy đi tìm Tần Phi Nguyệt để bị đánh, tiếp sau đó nghỉ ngơi, tiếp tục bị đánh rồi lại cam tâm tình nguyện, đại nhân đánh cho sung sướng niềm vui tràn trề! Thật là khiến người ta không biết nói gì cho phải.

Mà lúc mới đầu Văn Tử Khiêm còn lo lắng, nhưng sau trực tiếp bỏ qua, bởi vì Tần Phi Nguyệt không hạ đòn chí mạng, nhưng lại có thể để cho bọn họ nhận đủ dạy dỗ, như thế chính là gia tăng thêm kinh nghiệm thực chiến cho bọn họ, Tần Phi Nguyệt tương đương với huấn luyện viên miễn phí, có sao mà không dùng chứ?

“Tiểu thư!” Đường Trúc mặt lạnh nhạt rửa sạch trái cây đưa cho Mộ Dung Gấm, đối với chuyện ngoài kia, nàng đã sớm học được bình tĩnh.

Không bao lâu Tần Phi Nguyệt bỏ chạy tới, không chút khách khí đẩy Đường Trúc ra, mình ngồi vào cạnh cây khô bên cạnh Mộ Dung Gấm, cầm lấy một quả trái cây, cực kỳ ghét bỏ nhìn thêm vài lần, cuối cùng vẫn bỏ vào trong miệng “crộp” cắn giòn vang: “Khanh Khanh, nàng cả ngày lẫn đêm ở đây nhìn cái gì vậy?”

“ Sách của cha ta!”

“Có nhiều sách như vậy sao? Nàng nhìn nửa tháng cũng chưa nhìn xong?”

“Đây chính là nửa đời tâm huyết và tâm đắc của cha ta, sao có thể nhìn xong nhanh như vậy được?”

“Ồ!” Tần Phi Nguyệt gật đầu một cái, nhưng bày vẻ không hứng thú, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n ngược lại hỏi: “Khanh Khanh. Nàng đoán hôm nay ta đánh bao nhiêu người?”

Mộ Dung Gấm bình tĩnh mí mắt cũng không nâng: “Đạp bay 130 người, quạt đi 272 người, một chiêu đánh ngã 761 người, qua chiêu thứ hai có 3 người!”

“Oa! Khanh Khanh, làm soa nàng lại rõ ràng đến thế?” Tần Phi Nguyệt ngạc nhiên, hẳn không ngờ Mộ Dung Gấm lại biết rõ ràng như thế.

Mí mắt Mộ Dung Gấm nâng lên, mỗi một cú đánh chính là một tiếng kêu “bi thảm nhất trần gian”, nàng có thể không biết không?

“Người không mệt mỗi sao?” Những lời này Mộ Dung Gấm đã sớm muốn hỏi rồi, mỗi ngày đều đánh như vậy, quân Mộ Dung từ trên xuống dưới một triệu người, đến lúc đó mệt chết hẳn! Nhưng hẳn lại đánh vô cùng hăng say, lâu như vậy còn hào hứng, mà thời gian này quả thật hẳn một người cũng không giết, nàng đã bắt đầu hoài nghi hẳn thật sự không phải cái tên ma đầu người vừa nghe tin đã sợ mất mật!

Tần Phi Nguyệt nhìn nàng một cái: “Thật rat a cảm thấy đây là chuyện đùa! Bao cát miễn phí, thú vị hơn so với những phế vật một chưởng liền giết kia nhiều!”

“Lời này của ngươi mà để bọn họ nghe được, khẳng định xông lên dùng nước miếng cũng chết đuối người!”

“Ai! Khanh Khanh đừng nói lời ác tâm như vậy có được hay không? Ta phải trở về tắm rửa một phen mới được, theo chân bọn họ chơi lâu rồi, ta đều dính dính, ngửi thấy mùi ghê tởm rồi!”

Mộ Dung Gấm im lặng: “Rõ ràng đến góc áo của ngươi bọn họ còn chưa đụng được vào, có phải không?”

“Nhưng mà ta lại đụng vào bọn họ nha!”

.....

Ban đêm, doanh trại nghênh đón một nhóm khách đặc biệt, cũng có thể gọi là khách không mời mà đến!

“Khanh Khanh! Xem ra những người đó không hề tin kiếm không ở chỗ nàng rồi!” Tần Phi Nguyệt chẳng biết lúc nào đã đổi một thân y phục màu đỏ rực, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n cả người như không xương tựa bên cạnh Mộ Dung Gấm, ngón tay thon dài cân xứng vuốt vuốt mái tóc đen mượt của Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm không ngoài ý muốn: “Cũng chỉ là mấy con tôm nhỏ dò đường, muốn chết sẽ thành toàn cho bọn họ!”

“Đã thật lâu rồi tôn không giết người, mượn cơ hội này hoạt động gân cốt một chút cũng không tồi!” Tần Phi Nguyệt khát máu liếm liếm đôi môi, mặt hứng thú.

Mộ Dung Gấm im lặng: “Những tôm tép này ngươi cũng phải tự mình ra tay, chẳng phải quá đề cao bọn họ rồi sao?”

Tần Phi Nguyệt không thêm để ý nói: “Mấy ngày nay đánh đám người kia, còn chưa có bằng đám tôm tép này, không phải bồn tôn cũng ra tay hay sao?”

Mộ Dung Gấm một tay đoạt lại mái tóc của mình: “Vậy thì làm phiền Tần lâu chủ!”

“Khanh Khanh!” Tần Phi Nguyệt chạy đến bên Mộ Dung Gấm, đôi mắt diêm dúa lẳng lơ chăm chú nhìn chăm chăm nàng: “Khanh Khanh có thể đổi cách gọi, ví dụ như, Nguyệt, hoặc là Phi Nguyệt, nàng nhất định phải đổi, gọi ta sư huynh thân ái ta cũng rất thích đấy!”

Mộ Dung Gấm liếc hẩn một cái: “Ta lại càng muốn gọi người yêu nghiệt!”

“Ừ, ừ! Tên không tệ, được!”

“.....”

Bên ngoài doanh trại, một cuộc chém giết đầy máu tanh đang tiến hành, nói chính xác chính là chém giết đơn phương, hoàn toàn là nơi ma đầu Tần Phi Nguyệt kia phát tiết. Mộ Dung Gấm không chút lo lắng đứng bên ngoài, người có thể sống sót từ tay Tần Phi Nguyệt, chỉ sợ cũng không có mấy người, nhưng tuyệt đối không bao gồm những người có mặt trong này!

“Tiểu thư!” Đường Trúc đưa một lá thư tới: “Vừa mới nhận được!”

75. Q.2 - Chương 19: Chương 3 (2)

“Tiểu thư!” Đường Trúc đưa một lá thư tới: “Vừa mới nhận được!”

Mộ Dung Cẩm nhận lấy, trên lá thư chỉ viết một chữ “Cẩm”, Mộ Dung Cẩm nhìn nét chữ cứng cáp có lực giống như giao long rời biển, trong nháy mắt lập tức nghĩ tới Sở Dạ. mặc dù Đông Phương Trạch cũng có nét chữ tương tự, nhưng Sở Dạ càng thêm liêu lĩnh, càng thêm bá đạo, giống như chính bản thân hắn vậy!

Mở lá thư ra, một cây trâm ngọc trắng muốt rơi ra ngoài, Mộ Dung Cẩm nhặt lên, nhìn kỹ rồi cười, trâm ngọc được điêu khắc thành sen ba cánh, trạm trổ nhìn liền như nước chảy mây trôi, nhưng mơ hồ vẫn có thể phát hiện trong đó có vài chỗ nông sâu chưa đủ, không khó nhìn ra người điêu khắc là một người đang học nghề, nếu là Sở Dạ đưa tới, dĩ nhiên chính là bút tích của hắn rồi!

Để trâm ngọc xuống, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Mộ Dung Cẩm lấy lá thư viết bằng giấy Tuyên Thành ra, phía trên rồng bay phượng múa viết một câu ngắn ngủi: Cánh tay của cô vương bị thương!

Im lặng, có người viết thư chỉ vì viết một câu nói như vậy? Mộ Dung Cẩm có thể tưởng tượng được dáng vẻ giả vờ ai oán của Sở Dạ, nhất thời xạm mặt lại, nhưng vẫn ngồi vào sau án thư, viết một phong thư, lấy một chai Kim sang được bỏ vào, đưa cho Đường Trúc: “Phái người đưa đến nước Sở!”

Thấy vậy, coi như Đường Trúc không nhìn cũng biết là tin gì rồi! Nhận lấy, xoay người đi ra ngoài.

“Khanh Khanh! Nhanh chuẩn bị nước tắm cho ta, ta muốn tắm cho thật sạch!” Giọng nói Tần Phi Nguyệt từ bên ngoài truyền vào, Mộ Dung Cẩm không đổi thanh sắc cất giấy và trâm ngọc, lúc này mới cầm một quyển sách lên, mà Tần Phi Nguyệt cũng vén rèm đi vào, y phục đỏ thắm lập tức chiếu lên xinh đẹp vô cùng.

Người thấy mùi hương tường vi nồng nặc kia, Mộ Dung Cẩm mờ mờ ảo ảo cảm thấy như dầu, đột nhiên, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Mộ Dung Cẩm, không đợi cô hoàn toàn phản ứng, thân thể đã trước một bước lấy ‘thiên y Thần Điển’, nhanh chóng lật vài tờ sau đó dừng trước một đóa hoa tường vi đỏ rực: “Tần Phi Nguyệt, chắc ngươi có Tường Vi Huyết Linh đúng không?”

Giọng khẳng định! Tần Phi Nguyệt sững sờ, ngay sau đó nguy hiểm nheo đôi mắt đào hoa: “Khanh Khanh, nàng hỏi cái này làm gì?”

Mộ Dung Cẩm khép Y Điển lại: “Yên tâm, ta sẽ không giành với ngươi, chỉ là muốn mượn một cành của cây để cứu người mà thôi!”

“Cứu người nào?”

“Cái này người không cần phải biết!”

“Khanh Khanh muốn cái gì với ta, tuy nhiên lại không nói cho ta cách dùng, nài cho rằng ta tiện nghi cho nài vậy hả?” Tần Phi Nguyệt ngẩng đầu, mặt về ‘hiện tại nài đang cầu xin ta đó’!

Mộ Dung Cẩm cười, nài mặc kệ, hiện tại còn rất nhiều thứ nài chưa gom đủ, cũng không cần gấp chỗ hần, đợi đến lúc cần, nhất định nài sẽ làm đủ mọi cách khiến hần lấy ra!

“Khanh Khanh!” Thấy Mộ Dung Cẩm không chịu uy hiếp, nhất thời Tần Phi Nguyệt không còn kiêu kì: “Khanh Khanh, nài hãy nói đi!”

“Được rồi, đến lúc đó nhất định nói cho người biết, hiện tại người đi tắm sạch người người đi, đều là mùi máu tươi, người thật khó chịu!”

Nghe vậy, Tần Phi Nguyệt lập tức nhảy lên, ngay sau đó dừng lại suy nghĩ một chút, nện bước xinh đẹp bước đi ra ngoài, vẫn còn cố quay đầu nói: “Khanh Khanh, nhớ nói cho ta biết!”

Tiến Tần Phi Nguyệt đi, Mộ Dung Cẩm phát hiện mình cầm sách mà một chữ cũng không đọc được, bắt đầu dẫm mở ngăn kéo ra, lấy trâm ngọc ra, đi tới phía trước gương, nhẹ nhàng cài lên trên, nhìn một chút vẫn lấy nó xuống, lại để vào trong hộp.

Thở dài dưới đáy lòng, Mộ Dung Cẩm đứng dậy đi ra ngoài, giờ phút này đêm đã khuya, trừ binh sĩ đứng canh, người khác đều đã đi ngủ, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Mộ Dung Cẩm khoác thêm một cái áo choàng, xoay người đi ra khỏi doanh trại!

Giục ngựa chẳng có mục đích đi lại, đợi đến lúc nài hồi hồn, mới phát hiện mình lại đi tới dòng suối nhỏ lần trước Sở Dạ mang nài tới. Mộ Dung Cẩm cười khỉ, mặc dù là sự thật, nhưng muốn nài thừa nhận, quả thật rất không cam tâm!

Thả ngựa để nó tự đi ăn cỏ, nài đứng lên tảng đá kia, ngày đó chính hần rửa cho nài, để vương một nước lại cam nguyện cúi người cởi giày rửa chân cho nài, thật là khiến người ta không biết nói gì cho phải! Đưa tay thử nước ấm, lúc này mới cởi giày, đưa đôi chân nhỏ ngâm vào, vô ý thức khuấy động, tạo nên từng vòng gợn sóng.

Đột nhiên, “ào” một tiếng, một bóng người vọt ra khỏi mặt nước, bọt nước văng lên cao hơn một trượng, khiến Mộ Dung Cẩm không kịp chuẩn bị dính ướt hết, Mộ Dung Cẩm thấy rõ là ai, nhất thời nổi giận: “Tần Phi Nguyệt, không phải người đang ở trong phòng tắm rửa hay sao? Sao lại chạy tới nơi này rồi?”

Tần Phi Nguyệt cũng sững sờ khi nhìn thấy Mộ Dung Cẩm, nhưng ngay sau đó cười: “Trong phòng làm sao có đủ nước để tắm chứ? Không nói chuyện đó, không phải là Khanh Khanh nài muốn nhìn lên ta tắm nên mới theo tới?”

Mộ Dung Cẩm im lặng, vừa muốn phản bác lại nghe được Tần Phi Nguyệt tự luyến nói: “Nài muốn nhìn trực tiếp nói cho ta biết là được rồi, nhất định ta sẽ miễn phí để cho nài nhìn đủ!”

Mộ Dung Cẩm hoàn toàn bị đánh bại bởi sự vô sỉ của hần, nhắc chân muốn đứng dậy, lại phát hiện chân của mình bị người nắm, Mộ Dung Cẩm nổi giận: “Tần...” Hai chữ còn lại kia bị chặn ở cổ họng, làm thế nào cũng không nói ra được.

Tần Phi Nguyệt căn bản không mặc quần áo, lồng ngực trơn bóng trắng nõn cứ như vậy mà phơi bày ra ngoài, mặc dù trắng nõn, nhưng không gây yếu chút nào, ngược lại vô cùng to lớn, mà những giọt nước dính trên da thịt trơn bóng của hần, vài giọt nước chảy xuống trước ngực, lướt qua cái bụng tinh trắng, một đường chảy xuống.....

“Vụt!” Một màu đỏ từ lục phủ ngũ tạng đốt lên tới tai nài, cả người Mộ Dung Cẩm ngây dại, nài khẳng định nài không phải là sắc nữ, đối mặt với các loại hấp dẫn của Sở Dạ nài đều có thể ngồi vững như núi, nhưng hiện tại nài phản ứng như vậy là có chuyện gì xảy ra?

“Khanh Khanh!” Tần Phi Nguyệt cười hả hê, cả người vươn tới: “Khanh Khanh, hài lòng với vóc người của ta?”

Rốt cuộc Mộ Dung Cẩm cũng hồi hồn, vỗ một phát lên đầu Tần Phi Nguyệt: “Tần Phi Nguyệt, ngươi lại dùng mị thuật đối với ta!” Đã nói sao nàng lại trở nên không bình thường, thì ra đều là do người này giờ trò quỷ.

Tần Phi Nguyệt không kịp chuẩn bị bị đánh đầu, trong nháy mắt có chút sững sốt, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta đánh đầu, trước kia khẳng định hắn sẽ cảm thấy đây là vũ nhục đối với hắn, hắn đã sớm động thủ giết người rồi, nhưng vào giờ phút này hắn lại cảm thấy không thể nào ghét được, ngược lại cảm thấy có chút ấm áp, chưa bao giờ có người nào dám đối với hắn như vậy, cũng chưa bao giờ có người có thể đối với hắn như vậy!

Vứt bỏ sự khác thường trong lòng ra, Tần Phi Nguyệt nhìn Mộ Dung Cẩm, nhoẻn miệng cười, như yêu nghiệt nổi trên mặt nước câu hồn người: “Khanh Khanh, nàng thật là vô lại, lại không thừa nhận là bị ta mê hoặc!”

Mộ Dung Cẩm lườm hắn một cái: “Mị thuật của người cũng là người tuyệt nhất, thiếu chút nữa ta bị trúng rồi!”

“Như vậy à!” Giọng nói thất vọng không nói ra được.

Mộ Dung Cẩm đứng dậy, vừa mới chuẩn bị đi giày lại, đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía Tần Phi Nguyệt: “Tối nay giết đủ chưa?”

Tần Phi Nguyệt hí mắt khát máu cười một tiếng: “Thiếu chút nữa!”

“Sau khi ăn xong điểm tâm đến rồi!”

“Từ chối thì thật bất kính!”

Tần Phi Nguyệt vọt từ trong mặt nước lên, một bộ y phục đỏ thắm chẳng biết mặc vào người hắn từ lúc nào, cả người từ trong nước ra ngoài, giống như đóa sen hồng tươi đẹp nổi trên mặt nước, đẹp khiến người ta không dời mắt được, giống như bị hắn quyến rũ mất mạng cũng cam tâm tình nguyện.

Mộ Dung Cẩm thông thả ung dung xỏ giày vào, sau một khắc bốn phương tám hướng liền có người xông tới, bóng đêm che giấu không thấy rõ bộ dáng của bọn họ, chỉ có những đạo hàn quang của đao kiếm.

“Mộ Dung Cẩm, lập tức giao Vô Phong kiếm ra đây!”

“Giao Vô Phong kiếm ra, bọn ta tha cho người khỏi chết!”

“Nhanh lên một chút, giao Vô Phong kiếm ra!”

Nghe từng tiếng mắng chửi giận dữ, Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Trước không nói Vô Phong kiếm không có ở chỗ ta, coi như có ở chỗ ta, lại có thể để cho đám trộm cướp các ngươi có được?”

“Mộ Dung Cẩm, ngươi đừng nói nhảm, nhanh giao Vô Phong kiếm ra đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Mộ Dung Cẩm ngược mắt: “Vô Phong kiếm ta để ở một nơi, các ngươi có bản lĩnh tự mình đến lấy đi!”

“Nơi nào?”

76. Q.2 - Chương 20: Chương 3 (3)

Mộ Dung Cẩm ngược mắt: “Vô Phong kiếm ta để ở một nơi, các ngươi có bản lĩnh tự mình đến lấy đi!”

“Nơi nào?”

Trả lời bọn họ là Tần Phi Nguyệt, hắn nhếch đôi môi khát máu cười một tiếng: “Địa ngục!”

Sau một khắc, bóng dáng của hắn hóa thành một tia sáng đỏ vọt qua, thanh Loan Nguyệt Đao màu đỏ không biết xuất hiện từ lúc nào ở trong tay hắn, trường đao rời tay, nhanh chóng xuyên thấu trái tim mấy người, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n trong chốc lát lập tức bị hút cạn máu biến thành cây khô!

“A!”

“Yêu đáp Phi Nguyệt, là đại ma đầu Tần Phi Nguyệt đó!”

“Y phục đồ thẩm, thật sự là Tần Phi Nguyệt!”

Trong chớp mắt tình thế nghịch chuyển, vốn khí thế hung hăng giờ phút này giống như chuột chạy trời chết khi thấy người qua đường, trong miệng không ngừng nói cầu xin tha thứ, mà Tần Phi Nguyệt mắt diếc tai ngơ, cười lạnh nhìn Yêu Dao thu hoạch sinh mạng mọi người!

Chẳng biết khi nào bầu trời xuất hiện mưa tường vi, cánh hoa màu đỏ bay xuống đầy đất, Mộ Dung Cẩm nhặt một cánh lên đặt ở lòng bàn tay, mắt nhìn bầu trời đêm!

“Vèo!” Yêu Dao phi thẳng tấp hướng phía Mộ Dung Cẩm, lúc sắp sửa chạm đến nàng liền đi thành vòng tròn tránh qua, trực tiếp đâm vào thân thể người chuẩn bị muốn đánh lén Mộ Dung Cẩm, âm thanh máu bị rút khô vô cùng rõ ràng, Mộ Dung Cẩm nhìn cũng chưa từng nhìn qua.

Tần Phi Nguyệt thu Yêu Dao, lạnh lùng nhìn thi thể đầy đất: “Không biết tự lượng sức mình.”

Mộ Dung Cẩm phóng cánh hoa trong tay đi: “Đi thôi!”

Không quá ba ngày, chuyện bên cạnh Mộ Dung Cẩm có tuyệt thế cao thủ bảo vệ liền truyền đi khắp giang hồ, mà dưới sự lan truyền của người, lập tức xuất hiện vô số phiên bản, Mộ Dung Cẩm không thèm để ý, mà lúc này một cách nói khác cũng bắt đầu xuất hiện trong chốn giang hồ, đó chính là Vô Phong kiếm chọn chủ, rời khỏi Mộ Dung Cẩm, giờ phút này không rõ tung tích.

Cái cách nói này rất nhanh chóng được người đón nhận, bởi vì theo bọn họ nghĩ, Vô Phong kiếm được xưng là thần kiếm đệ nhất thiên hạ cực kỳ có linh tính, làm sao có thể nhiều giang hồ hào kiệt không chọn mà cố tình lại ‘coi trọng’ Mộ Dung Cẩm một thiên kim tiểu thư không danh tiếng gì, vì vậy trên giang hồ lại dậy lên cơn sóng tìm kiếm tìm mới!

Văn Tử Khiêm nhìn Mộ Dung Cẩm mấy lần, nửa ngày đều không thể hỏi thành lời! Mộ Dung Cẩm thấy bộ dáng ông muốn nói lại thôi, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n để quyền sách xuống: “Nghĩa phụ có gì muốn hỏi cứ hỏi đi!”

Văn Tử Khiêm khẽ xoay bút Lang Hào trong tay, giọng nói nặng nề: “Có phải Cẩm nhi đưa Vô Phong kiếm cho Sở Dạ?”

Tuy là hỏi nàng, nhưng giọng điệu khẳng định, Mộ Dung Cẩm gật đầu: “Vâng!”

“Cẩm nhi! Con nói thực cho ta biết, rốt cuộc Sở Dạ này có thân phận gì, vì sao đáng giá cho con tin tưởng như vậy, lại giao thiên hạ chí bảo, Vô Phong kiếm cho hắn, ngộ nhờ...”

Câu nói kế tiếp Văn Tử Khiêm không nói ra, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, Vô Phong kiếm trân quý bao nhiêu, nhìn mấy người võ lâm vội vàng đi tìm cái chết liền biết, mà Mộ Dung Cẩm có nó lâu như vậy, cuối cùng còn chấp tay đưa cho người, đương nhiên Văn Tử Khiêm nghĩ nàng như vậy không đáng giá!

Mộ Dung Cẩm nhìn ông, cũng không giấu giếm: “Sở Dạ chính là hoàng đế nước Sở!”

Mặc dù đã suy đoán, nhưng căn bản Văn Tử Khiêm không nghĩ tới phương diện kia, hôm nay nghe nàng vừa nói như thế, nhất thời cả kinh nói không thành lời!

“Cẩm nhi, hắn với con là không thể nào!”

“Con hiểu rõ, nhưng cái này căn bản không phải là vấn đề!” Mộ Dung Cẩm rũ mắt: “Chuyện giữa con và hắn nghĩa phụ không cần lo lắng, con giao Vô Phong kiếm cho hắn nhưng cũng chỉ là để cho hắn bảo quản giúp con, Vô Phong kiếm này, để ở trong tay con chỉ mang đến tai nạn cho nhà Mộ Dung thậm chí cả quân Mộ Dung, để cho hắn mang đi chính là lựa chọn tốt nhất, người trong giang hồ biết thân phận của hắn thì đều phải bắn khoăn một chút!”

“Cẩm nhi suy tính đúng, nhưng...” Văn Tử Khiêm vẫn lo lắng, dù sao đối phương cũng là Hoàng đế một nước.

Mộ Dung Cẩm cười yếu ớt: “Nghĩa phụ không cần phải lo lắng, con tự có chừng mực, về phần phía phụ thân, con sẽ giải thích!”

Cuối cùng Văn Tử Khiêm thở dài, đột nhiên nhớ tới Tần Phi Nguyệt, nhất thời khẩn trương đứng lên: “Vậy còn vị công tử Tần Phi Nguyệt bên cạnh con thì sao?”

“Nghĩa phụ nghe nói được cái gì?”

“Mấy ngày nay trên giang hồ đều đồn đãi, nói bên cạnh con có một tuyệt thế cao thủ bảo vệ, mà ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có võ công của Tần Phi Nguyệt cao nhất, nhưng rốt cuộc hắn có thân phận gì, tại sao nguyện ý canh giữ ở bên cạnh con?”

“Nghĩa phụ, thân phận của hắn con không muốn nói, con chỉ có thể nói cho người biết, hắn sẽ không làm thương tổn con, sẽ không làm thương tổn quân Mộ Dung là được, những thứ khác con không thể nói!”

Văn Tử Khiêm cũng không phải là người truy vấn tới tận cùng, nghe nàng nói như vậy cũng coi như an tâm: “Cẩn nhi, ta hiểu rõ năng lực của con, cũng không nghi ngờ lời nói của con, nhưng nghĩa phụ muốn nhắc nhở con một chút, con là nữ hài tử, cũng nên có tâm phòng bị người!”

Mộ Dung Cẩm: nếu nàng nói cho Văn Tử Khiêm biết, nàng trêu chọc hai con sói, người sẽ không dậm chân giận dữ chứ?

“Vâng!” Mộ Dung Cẩm khéo léo gật đầu đáp, thấy vậy Văn Tử Khiêm mới yên tâm rời đi.

— — —tuyển phân cách— — — — —

Tôn gia

Tôn Phỉ Phỉ cảm hận nhìn Hàn Tĩnh Ngọc: “Chuyện người đồng ý với ta thì sao?”

“Chuyện gì?” Hàn Tĩnh Ngọc cau mày, nhất thời không nghĩ ra.

“Người đừng giả bộ hồ đồ, người đã đồng ý giúp ta giết Mộ Dung Cẩm, nhưng hiện tại thì sao? Nàng ta ở đầu trường hiên lộ phong thái, hiện tại đang là tướng môn hổ nữ người người trong đế đô bàn luận, hiện tại lần lộn ở biên quan phong thái lại càng như phong sinh thủy khởi*, người lại hỏi ta chuyện gì?”

*Ý nghĩa giống như điều lên gặp gió.

Hàn Tĩnh Ngọc lạnh lùng nhìn nàng: “Căn bản ta không đồng ý cái gì với người, người có tư cách gì mà chỉ trích ta?”

“Chẳng lẽ người không sợ ta nói thân phận của người ra?”

Hàn Tĩnh Ngọc cười lạnh: “Người cho rằng người thật sự có thể uy hiếp ta? Muốn giết người dễ như trở bàn tay, tốt nhất người nên hiểu năng lực của người, nếu không đừng trách ta xuống tay vô tình.”

“Hàn Tĩnh Ngọc, người...” Tôn Phỉ Phỉ bị Hàn Tĩnh Ngọc làm cho tức giận thở không ra hơi, mặt tức giận nhưng lại không có cách nào nói lại được.

Hàn Tĩnh Ngọc mở bàn tay ả đang chỉ mình: “Tôn Phỉ Phỉ, mặc dù ta và người đều là nữ nhi của quan nhân có công, nhưng nếu đổi thân phận khác, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n đối với ta mà nói người cũng chỉ là con kiến hôi, lần cuối cùng ta khuyên người, mộ dung cẩm không phải là người người có thể động vào!”

Dứt lời, xoay người bay thẳng ra ngoài!

Tôn Phỉ Phỉ giận đến mức tay vợ lấy bình hoa trên bàn ném xuống đất, hôm qua ả ta nhận được tin tức của Đông Phương Hiểu truyền đến, mặc dù biết Đông Phương Hiểu không tốt bụng mà nói cho nàng như vậy, nhưng nội dung tin tức kia thiếu chút làm cho ả ta tức điên lên. Vì Sở Dạ, Đông Phương Hiểu không tiếc thân lấy chồng xa ở nước Sở, nhưng vẫn không hề chiếm được, mà nàng lại mất đi thân phận thái tử phi, hiện tại một chút địa vị ở Tôn gia cũng không có. Họ thắm như vậy, nhưng Mộ Dung Cẩm lại phong quang vô hạn, mà Sở Dạ lại chạy đến quân doanh quân Mộ Dung chàng chàng thiếp thiếp với Mộ Dung Cẩm, điều này làm sao ả ta có thể dẫn được cơn giận chứ!

“Mộ Dung Cẩm, tiện nhân này, Sở Dạ, tên khốn kiếp, các người đều là đôi cẩu nam nữ, nhất định ta sẽ khiến các người xuống địa ngục!”

“Xuống địa ngục.....” Tôn Phỉ Phỉ tựa vào trên cây cột, lạnh lùng quát to: “Người tới, trang điểm cho ta, chuẩn bị xe ngựa!”

Sau nửa canh giờ, Tôn Phỉ Phỉ một thân trang phục đỏ tươi vô cùng yêu diễm đi ra ngoài, mặc áo choàng có mũ màu xám, che giấu một thân hoa phục, ngồi xe ngựa rời khỏi từ cửa sau.

77. Q.2 - Chương 21: Chương 3 (4)

Sau nửa canh giờ, Tôn Phỉ Phỉ một thân trang phục đỏ tươi vô cùng yêu diễm đi ra ngoài, mặc áo choàng có mũ màu xám, che giấu một thân hoa phục, ngồi xe ngựa rời khỏi từ cửa sau.

“Hương Tuyết Hải” tên nghe rất lịch sự tao nhã, viện rất lịch sự tao nhã nhưng sự thật cũng không phải là như thế, đây chỉ là bề ngoài của nó mà thôi. Ở phía sân sau nơi này, là nơi tiêu tiền lớn nhất Vân Đô, bên trong không có một chút lịch sự tao nhã tinh mịch, chỉ có ngợp trong vàng son, thối nát sa đọa. Rượu ngon món ngon nơi này có thể địch với cống phẩm của hoàng cung, còn có vũ cơ khắp nơi đẹp hơn tú nữ tiến cống, có bày biện kim lan ngọc khí xa hoa hơn hoàng cung, nơi này, chỉ có người không ngờ tới, chứ không hề đoạt được nó!

Nơi này là căn cứ tin tức lớn nhất, nơi quan viên lớn nhất sa đọa, thế giới hắc ám nhất, địa phương hắc ám nhất mà đến ngay cả Hoàng đế cũng không cách nào dao động được, bởi vì chủ nhân nơi này nắm trong tay hai phần ba tiền tài quốc khố Thiên Khải, cho nên hoàng thượng cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.

Tôn Phỉ Phỉ biết chủ nhân của nơi này, vào năm năm trước, người nọ đã từng mang theo hậu lễ đi cầu hôn Tôn gia, nhưng khi đó ả ta một lòng muốn làm thái tử phi, cho nên hung hăng cự tuyệt hẳn. nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n ả ta biết hẳn còn có tình cảm với ả, cho nên lần trước khi muốn giết Mộ Dung Cẩm là hẳn ra tay, đáng tiếc kết quả là không như ý muốn!

Khi ả ta muốn hẳn ra tay một lần nữa, hẳn nói cho ả một sự thật: “Tôn Phỉ Phỉ, mấy lần trước ta ra tay, cũng chỉ là nể tình tình cảm đối với nàng, nếu như nàng còn muốn ta ra tay nữa, nàng phải bỏ ra cái giá tương ứng, không đúng sao?”

“Ta không có gì có thể cho người!”

“Không, nàng còn một thứ, đó chính là sắc đẹp của nàng, thân thể của nàng, đây là thứ duy nhất mà hiện tại nàng có thể lấy để ra để bàn điều kiện với ta!”

Tôn Phỉ Phỉ nắm chặt áo bên trong áo khoác, trong lòng đang giao chiến, có đi vào hay là không? Đi vào, ả ta sẽ thật sự lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, nếu không đi vào, trong lòng ả lại rất không cam lòng.

Ả vì Sở Dạ mà biến thành bộ dáng này, đời này ả ta sẽ không thể gả đi nữa, thái tử bỏ ai dám cưới nữa? Sau khi đi vào ả không quay được đầu: nhưng nếu cứ buông tha như vậy, để mặc cho con tiện nhân Mộ Dung Cẩm kia như hình với bóng với Sở Dạ, ả vừa nghĩ đến đã cảm thấy đau giống như bị róc xương lóc thịt.

Trong lúc Tôn Phỉ Phỉ không cách nào lựa chọn, một lão giả hơn năm mươi tuổi đi ra, ý vị không rõ liếc nhìn Tôn Phỉ Phỉ, ngay sau đó làm dấu tay xin mời: “Tôn tiểu thư, công tử nhà ta ời!”

Tôn Phỉ Phỉ chần chờ một chút, ngay sau đó cắn răng đi vào!

Đi xuyên qua hai viện thanh tĩnh, đẩy một cánh cửa nữa ra, đập vào mắt chính là một thế giới cực đoan, lụa mỏng màu đỏ bay múa, trụ ngọc sơn vàng khắc hoa, tranh Vân Tường thêu kim tuyến, sàn nhà bạch ngọc, điêu lan ngọc thể, càng đi vào trong càng hoa lệ đến kinh người.

Đi vào bên trong là một cung điện dưới đất, sâu dưới mặt đất mười lăm thước, diễn tích ba mẫu có thừa, bên trong trang sức đỏ đến kiêu diễm, trắng thanh lịch, vàng kim cao quý, bạc lạnh lùng, nơi này chỉ có người không ngờ tới, không nhìn xong, cho nên đồ dùng đều là kim ngọc mài dũa, mà nữ tử hầu rượu kia, mọi người đều là quốc sắc thiên hương, những vương công đại thần nghiêm túc chính trực trong triều đình kia giờ khắc này ở nơi này đều lộ tất cả những trò hề ra, có bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu!

Gian phòng thanh tĩnh phía bên trái trên mặt đất, lấy mai lan trúc cúc, cầm kỳ thư họa bốn phía thay thế cho phong thủy bát quái của phòng, viện độc lập bốn phương, phòng ngủ độc lập, hoàn toàn bất đồng với phía dưới xa hoa lãng phí.

Mà Mai viên chính là chỗ sâu tận cùng ở bên trong, bốn phía trồng đầy hoa mai, giờ phút này chính là mùa mai nở, chung quanh đều bay đầy hoa mai! nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Một nơi rất đẹp, thế nhưng lại là cấm địa phong bế, vì nơi này là chỗ ở của chủ nhân Mai Tử Hàn!

“Công tử! Nàng ta đến rồi!”

“Ừm! Người lui ra đi!” Một giọng nói rất bình thản truyền đến, nhưng âm thanh lại mang theo một loại ma lực không người nào có thể cự tuyệt được, ngay cả khi hần bình thường cũng vẫn khiến người ta không thể bỏ qua.

Tôn Phỉ Phỉ vẫn chần chừ, mà lúc này cửa phòng bị mở ra, một nam tử vóc người thon dài cân xứng đi ra, một thân trường bào màu trắng bạc bao bọc hần, giữa eo treo một hoa kết huệ tử, thoát nhìn rất đơn giản, nhưng ai có thể tưởng tượng được hần chính là chủ nhân nơi này?

Dáng dấp hần cũng không xuất chúng, ngũ quan xem ra cũng rất tinh xảo nhưng gương mặt này lại bình thường không thể bình thường hơn, mà cặp mắt kia càng bình tĩnh mà xa xăm, dường như chuyện lớn xảy ra cũng kích không dậy được cảm xúc trong hần! Hần cho người ta cảm giác mơ hồ, lạnh nhạt, cảm giác tồn tại cực thấp, nhưng như vậy lại càng khiến người ta không thể bỏ qua.

Mai Tử Hàn, một nam tử toàn thân phảng phất hương mai, hần thần bí, lạnh nhạt, mơ hồ, ai cũng không để vào mắt, ai cũng không lọt nổi vào mắt xanh của hần, hần là tài phú cả một thiên hạ, nhưng bản thân lại không dụng, thu nạp người đẹp thiên hạ, nhưng hần lại không nhúng chàm, hần là thương nhân, nặng nhất là lợi ích, lợi ích trước mắt, cho dù cha mẹ hần hần cũng không đổi sắc.

Có người hỏi, chẳng lẽ hần không có tình cảm của mình hay sao? Có, đương nhiên có, nhưng hần chỉ có nửa khối ngọc bội vỡ, chỉ khi hần nắm chắc ngọc bội kia trong tay hần mới có một chút ôn nhu, nếu ai dám đụng ngọc bội kia, hần tuyệt đối sẽ khiến máu tươi ba thước, một người làm cho người ta tuyệt đối không nhìn thấu được.

Mai Tử Hàn thần nhiên liếc nhìn Tôn Phỉ Phỉ: “Đi theo ta!”

Dứt lời, xoay người đi vào đình bên cạnh, mà đình dưới mặt đất đột nhiên bị mở ra, một thềm đá xây bằng kim ngọc một đường thông xuống dưới đất, Mai Tử Hàn cất bước bước vào, Tôn Phỉ Phỉ nắm ống tay áo đi vào theo!

Phía dưới là một gian phòng rộng rãi, giống như là cung điện hoàng cung, mười nữ tử mặc y phục cùng màu, nhìn thấy Mai Tử Hàn đi xuống, đồng loạt cúi đầu hành lễ: “Ra mắt công tử!”

Mai Tử Hàn đi tới ghế ngồi chuyên dụng của hần, bên tay là bàn tính bằng ngọc hần thích vuốt nhất, khung bằng vàng, bàn tính ngọc, phía trên có màu của ánh sáng, nhìn một cái cũng biết là thường xuyên được chơi đùa, cũng chỉ khi hần chơi đùa vật này mọi người mới tin tưởng hần là một thương nhân, mà không phải là một Mai Quân công tử mơ hồ.

Mai Tử Hàn lạnh lẽo quét mắt qua Tôn Phỉ Phỉ, lập tức có người đi đến cởi áo choàng cho Tôn Phỉ Phỉ, lộ ra y phục cao quý, nhưng mà ở nơi cao quý như vậy, y phục của ả lại có vẻ tục khí, bởi vì nơi này ngay cả lục mông treo tường cũng là giao sa đắt giá, càng không cần phải nói đến y phục người ở đây mặc!

Mai Tử Hàn liếc nhìn Tôn Phỉ Phỉ, ngay sau đó cúi đầu tiếp tục sờ bàn tính trong tay, giọng nói không hề mập mờ vang lên: “Nàng đã quyết định?”

78. Q.2 - Chương 22: Chương 3 (5)

Mai Tử Hàn lạnh lẽo quét mắt qua Tôn Phỉ Phỉ, lập tức có người đi đến cởi áo choàng cho Tôn Phỉ Phỉ, lộ ra y phục cao quý, nhưng mà ở nơi cao quý như vậy, y phục của ả lại có vẻ tục khí, bởi vì nơi này ngay cả lục mông treo tường cũng là giao sa đắt giá, càng không cần phải nói đến y phục người ở đây mặc!

Mai Tử Hàn liếc nhìn Tôn Phỉ Phỉ, ngay sau đó cúi đầu tiếp tục sờ bàn tính trong tay, giọng nói không hề phập phồng vang lên: “Nàng đã quyết định?”

Lần đầu tiên Tôn Phỉ Phỉ nhìn thấy nơi cao quý như thế, cảm giác đứng ở nơi này, những nơi trước kia không tính là gì, nếu như ả ta có thể trở thành nữ chủ nhân nơi này, nếu như ả ta có được tất cả..... Nghĩ như vậy, do dự vốn có của Tôn Phỉ Phỉ biến mất, thậm chí quên mất ước nguyện ban đầu khi mới bước vào.

Ả ta nhìn Mai Tử Hàn, lần đầu tiên cảm thấy nam nhân ả ta đã từng không coi trọng này cũng có chỗ thích hợp, nếu như hiện tại ả ta đi theo hắn, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n dù sao cũng hơn ở viện không người nào hỏi thăm của Tôn gia: “Ta...Ta nguyện ý!”

Mai Tử Hàn đứng lên: “Đây chính là do nàng nói?”

Tôn Phỉ Phỉ ngượng ngùng gật đầu, cho nên ả không nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng và trào phúng của Mai Tử Hàn.

Mai Tử Hàn phát tay: “Mang nàng ta đi tắm rửa thay quần áo.”

“Dạ!” Đám thị nữ cong người đáp lại, sau đó ấn một nút cơ quan, một mặt của bức tường đột nhiên mở ra, lộ ra một phòng tắm rộng lớn, hồ tắm này được xây bằng khối noãn ngọc lớn, nước không ngừng chảy vào, sợ rằng hoàng cung cũng không có mấy chỗ như thế!

Tôn Phỉ Phỉ ngượng ngùng đi theo, ở nơi Mai Tử Hàn không thấy, ả ta lập tức khôi phục ngạo khí khi còn là thái tử phi, đôi tay mở rộng, mặc cho bọn thị nữ cởi áo tắm rửa cho ả, hoàn toàn một bộ dáng cao cao tại thượng.

Tôn Phỉ Phỉ hồi hồn trong vui sướng, lúc này mới phát hiện ra những nữ tử trước mặt mình đều xinh đẹp không phải bình thường, nhất thời cảm thấy có một loại nguy cơ, lông mày dương cao: “Các người đã hầu hạ bên Mai Tử Hàn bao lâu?”

Đám thị nữ không nói một lời, vẫn giúp ả ta tắm rửa như cũ.

Tôn Phỉ Phỉ nổi giận: “Các người câm?”

Đám thị nữ vẫn không nói lời nào như trước, tiếp tục chà xát thì chà xát, chuẩn bị y phục thì chuẩn bị y phục.

Tôn Phỉ Phỉ hoàn toàn nổi giận: “Ta hỏi các người? Các người dám không trả lời?”

Một thị nữ vẻ mặt thần nhiên nhìn ả ta một cái, giọng nói cứng ngắt: “Công tử đang chờ ở bên ngoài, xin tiểu thư nhanh tắm rửa xong rồi ra ngoài!”

Tôn Phỉ Phỉ nghe thấy vậy, uất hận đè nén tức giận xuống, mắng trong lòng: “Chờ đến khi ta thành nữ chủ nhân của các người, chuyện đầu tiên sẽ là diệt đám hồ ly mê hoặc người các người!”

Tắm rửa xông hương xong, Tôn Phỉ Phỉ mặc vào bộ hoa phục thượng đẳng màu trắng tuyết, trên đầu là kim chi ngọc hoàn, hoa lệ biết bao. Từ sau khi bị phế thái tử phi, Tôn Phỉ Phỉ chưa từng mặc y phục cao quý như vậy, hiện tại mặc vào mới phát hiện ra, hóa ra ả ta có thể xinh đẹp đến như vậy, tức khắc lòng tự tin tăng thêm nhiều.

Cửa ngăm lằn nữa mở ra, Tôn Phỉ Phỉ đi ra đầu tiên, sau lưng là một đám thị nữ xách vạt áo cho ả, lập tức khôi phục cảm giác ưu việt khi làm thái tử phi, không, hoặc là tăng lên, phải nói là __ hoàng hậu!

Nhìn thấy Mai Tử Hàn nhìn qua, Tôn Phỉ Phỉ xấu hổ cười một tiếng: “Ta đẹp không?”

Mai Tử Hàn nhẹ nhàng sờ bàn tính trên tay, mặc dù mặt không biểu lộ gì, nhưng trong lời nói vẫn có ý tán thưởng: “Quả nhiên không hổ là người trở thành thái tử phi, xinh đẹp khéo léo, y phục này chỉ có nàng mới có thể mặc được!”

Nghe vậy, Tôn Phỉ Phỉ cười đến rộng miệng, trong mắt là hài lòng không che giấu được. Ả đã nói Tôn Phỉ Phỉ ả làm sao có thể trôi qua cuộc sống như thế được, sau ngày hôm nay, nhất định ả ta sẽ phải để cho những người kia rửa mặt mà nhìn, không, là muốn giẫm toàn bộ những người này ở dưới lòng bàn chân!

Mai Tử Hàn nhìn cũng chưa từng nhìn ả, vung tay lên: “Người tới, dẫn nàng ta đến phòng chữ Thiên!”

Tôn Phỉ Phỉ sững sốt: “Đến phòng chữ Thiên?”

Mai Tử Hàn nhìn ả, ánh mắt không thay đổi, nhưng lời nói nhỏ ra là đánh ả ta xuống địa ngục: “Không phải ngươi muốn báo thù hay sao? Như vậy thì dùng chính thân thể của ngươi trao đổi đi, khách ở chỗ ta đều có quyền thế, ngươi có thể dùng vẻ thù mị mê hoặc bọn họ, khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện làm việc cho ngươi!”

(chỗ này thay đổi thái độ nên mình đổi từ “nàng” thành “ngươi”!)

Tôn Phỉ Phỉ không thể tin được nhìn hấn: “Mai Tử Hàn, tại sao có thể như vậy, không phải ngươi muốn ta cho ngươi sao? Tại sao lại là những người khác?”

Mai Tử Hàn ngược mắt: “Tử Hàn không với cao được đại tiểu thư Tôn gia, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n thái tử phi nương nương tương lai!” Bình thản, nhưng lại châm chọc vô cùng.

Rốt cục Tôn Phỉ Phỉ cũng phục hồi tinh thần lại, khàn khàn rống giận: “Mai Tử Hàn, ngươi lừa ta?” Thì ra bắt đầu hấn ta đã muốn nhục nhả ả!

Đôi mắt Mai Tử Hàn rét lạnh: “Chính tự ngươi tới, ta không có buộc ngươi, nếu như ngươi đã đáp ứng, tại sao lại nói ta ép buộc?”

Tôn Phỉ Phỉ giận dữ, một phen tháo kim sức trên đầu: “Ta không làm, ta không đồng ý, ta muốn rời khỏi đây...”

Mấy thị nữ nhanh chóng đi lên kiềm chế ả lại, sức lực lớn đến nỗi ả động cũng không động được, Tôn Phỉ Phỉ liều mạng giãy giụa: “Mai Tử Hàn, ngươi không cần ép ta hận ngươi!”

Lúc này Mai Tử Hàn mới đứng lên, từng bước một đi tới: “Chẳng lẽ Tôn tiểu thư đã quên, năm năm trước ngươi đối với ta như thế nào, sợ rằng chỉ có hơn chứ không kém, hôm nay Tử Hàn bỏ qua hiềm khích lúc trước để giúp ngươi, sao ngươi lại hận ta?”

“Khốn kiếp, ngươi là muốn phá hủy ta... ta muốn rời khỏi!”

“Vậy cũng không phải là do ngươi sao, lúc đầu ta cho phép ngươi quyết định, kết quả là ngươi muốn ở trong tay ta, dẫn đi!”

“Không... Không cần, ta chính là nữ nhi của Tôn đại tướng quân, ngươi làm như vậy cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Tôn Phỉ Phỉ giống như bắt được nắm rơm cuối cùng.

Một thị nữ bên cạnh không nhìn nổi nữa, đẩy rèm một cửa ra, lập tức thu hết cảnh sắc dưới lầu vào mắt, chỉ một nam nhân đang ôm hai nữ tử tộc Hồ: “Vị kia là Tôn tướng quân?”

Đột nhiên Tôn Phỉ Phỉ muốn nhào qua hô lên, lại bị một thị nữ kéo lại: “Khuyên ngươi đừng từ chối thì hơn, coi như Tôn tướng quân ở chỗ này cũng không thể cứu ngươi được, ngươi cũng đừng quên đây là nơi nào!”

Tôn Phỉ Phỉ chấn động toàn thân, hình như lúc này mới nhớ tới nơi này là nơi đen tối nhất để đô, nơi này là nơi... không cách nào trị, mà người trước mắt, đến hoàng thượng cũng không nguyện chọc tới!

Mai Tử Hàn đi tới trước cửa sổ, thản nhiên nhìn lướt qua phía dưới: “Chính ngươi tự suy nghĩ như thế nào để lấy lòng ân khách đầu tiên của ngươi đi!”

Đột nhiên Tôn Phỉ Phỉ giãy giụa: “Mai Tử Hàn, ta là thái tử phi, ta là phi tử của Đông Phương Trạch!”

“Vậy thì như thế nào? Một phi tử bị phế mà thôi!” Dứt lời, Mai Tử Hàn trực tiếp phất tay, đám thị nữ lập tức kéo tay lôi Tôn Phỉ Phỉ đi!

Mai Tử Hàn rét lạnh nhìn bọn họ rời đi, phất tay đóng cửa sổ lại, rồi mới lấy nửa miếng ngọc trong tay áo ra, vẽ mặt trở nên dịu dàng, một tia ấm áp nhàn nhạt tản ra, dường như cả người hấn cũng linh hoạt lên, mà trên ngọc bội kia khắc một chữ, tuy chỉ có hơn nửa, nhưng vẫn có thể thấy được là một chữ “Cầm”!

“Cầm!”

79. Q.2 - Chương 23: Chương 4: Tư Thông Với Địch Phản Quốc? (1)

Nước Sở, khi Sở Dã nhận được thư và kim sang được của Mộ Dung Cẩm, cười vui đến mức đuôi lông mày cũng dính chặt vào nhau, thế nhưng khi hắn nhìn thấy nội dung trong thư mà Mộ Dung Cẩm viết thì lập tức tối mặt lại: kim sang được này là đặc chế của bốn môn, thoa lên tăng sức sống của da, vết thương nhanh khép lại, sau khi tróc vảy không lưu lại sẹo!

Một tay siết chặt giấy trong tay, Sở Dã tức giận nhưng lại cười: “Mộ Dung Cẩm, cái người không có lương tâm này!” Thế mà lại một chữ cũng không nhắc tới hắn!

Giơ tay lên muốn ném giấy ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn không nỡ bỏ đi, bất đắc dĩ kẹp nó vào trong một quyển sách hắn hay đọc, gấp lại cẩn thận mới đặt lại chỗ cũ!

“Ra ngoài!”

Nói vừa dứt, Dương Phong đi ra từ trong góc tối: “Chủ tử!”

“Mấy ngày nay có tin gì không?”

“Vô Phong kiểm xuất thế, người trong giang hồ bắt đầu xôn xao, đã có vài nhóm nhân mã đi đến doanh trại Mộ Dung Cẩm gây chuyện, nhưng cuối cùng đều là toàn quân bị diệt. Bên cạnh Mộ Dung tiểu thư xuất hiện một người võ công cao cường, thuộc hạ tự mình xem qua chiến trường, có cánh hoa tường vi đỏ, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n người chết đều là bị hút khô máu cho đến chết, chắc chắn chính là Tần Phi Nguyệt của Yêu Nguyệt Lâu!”

“Tại sao nàng lại chấp phải Tần Phi Nguyệt?” Sở Dã cau mày, thật lòng phục Mộ Dung Cẩm rồi, rốt cuộc nàng còn cho hắn bao nhiêu ‘vui mừng’ nữa? Thậm chí Tu La hỉ nộ vô thường đó cũng nguyện ý giúp nàng!

“Chủ tử, Vô Phong kiểm nên xử trí như thế nào?” Thật ra thì mãi cho đến khi trở lại, Dương Phong cũng không dám tin tưởng Mộ Dung Cẩm lại cứ như vậy mà đưa Vô Phong kiểm cho chủ tử nhà mình, mặc dù cũng có thể là tạm thời bảo quản, nhưng đây chính là thần kiếm Vô Phong được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm, cũng không phải là cải trắng bí đỏ ven đường, sao lại tùy ý đưa ra? Hay là sức quyến rũ chủ tử nhà mình quá lớn, khiến Mộ Dung tiểu thư hoàn toàn tin tưởng?

Sở Dã nhướn mày: “Không phải nàng nói đưa cho cô vương rồi sao? Vậy hiện tại chính là đồ của cô vương, lập tức chiêu cáo thiên hạ, Vô Phong kiểm chính là ở chỗ cô vương, cô vương thật muốn xem, rốt cuộc ai có thể cướp kiếm này dưới tay cô vương!”

Nghe vậy, Dương Phong nặng nề gật đầu, đây mới là chủ tử của hắn, cuồng ngạo nhưng không tự đại: “Thuộc hạ sẽ đi ngay!”

“Đúng rồi!” Dương Phong dừng thân thể một chút: “Chủ tử, trong khoảng thời gian nay Đông Phương công chúa thường vào cung, nhưng lại không đi tìm ngài cũng không đi tìm công chúa, ngược lại luôn đi đến chỗ Thái hậu, mà hình như Thái hậu rất ưa thích nàng ta!”

Sở Dã cau mày: “Đi điều tra đến tột cùng nàng ta muốn làm cái gì!”

“Tuân lệnh!”

“Thái hậu!” Sở Dã cau mày, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, nhưng tia lạnh này sau khi liếc thấy bình thuốc trên bàn lập tức tiêu tán đi, mặc dù có chút tức giận vì thư hồi âm của nàng, nhưng ít nhất là nàng có trả lời, đây chính là một hiện tượng tốt không phải sao?

Cùng với vui mừng, lập tức cử động múa bút, viết thư trả lại, suy nghĩ một chút liền lấy một khối ngọc bội trên người nhét vào, lúc này mới đưa cho Dương Hạo: “Lập tức đưa ra ngoài!”

Dương Hạo: Chủ tử, chúng ta là ám vệ, không phải là người đưa tin...

Sở Dã vẫn ở thư phòng xử lý chính vụ đến tối, cuối cùng Tổng quản thái giám Lý công công không nhin được đi vào thúc giục: “Hoàng thượng, bên Thái hậu đã tới thúc giục không dưới mười lần rồi, nô tài thật sự không ngăn được”

Sở Dã nhíu mày kiểm lên: “Nói có chuyện gì vậy?”

“Nói là đã lâu Thái hậu không gặp Hoàng thượng, có chút nhớ nhung, gọi mấy vị Công chúa trong cung, còn mấy vị Vương gia Vương phi ngoài cung cùng nhau tụ họp, chỉ thiếu mình Hoàng thượng nữa thôi!”

“Hả? Nha đầu Sở Linh kia đi chưa?”

“Chưa! Hôm qua Linh Nhi công chúa đã ra khỏi cung, cũng không biết đi nơi nào, khắp nơi đều không tìm được người!” Nhưng mà chuyện Sở Linh Nhi thường mất tích bọn họ đã thành thói quen, nếu Sở Linh Nhi một tháng không mất tích một đoạn thời gian bọn họ lại không quen!

Sở Dạ cũng không ngoài ý muốn, bỏ lại quyển sách trên tay: “Đi thôi! Cô vương đi xem một chút!”

Cung điện của Thái hậu tọa lạc ở nơi tốt nhất trong hậu cung, An Hiếu Cung!

“Hoàng thượng giá lâm!”

“Ngô hoàng vạn tuế!”

Tổng cung điện tất cả lớn nhỏ hơn ba mươi người, những người này đều là người hoàng tộc, Sở Dạ nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ một cái, trực tiếp đi về phía trên, chấp tay nhìn phụ nhân bộ dáng thướt tha hoa mỹ đã hơn bốn mươi tuổi nhưng trông như ba mươi tuổi trên đài cao: “Nhiều ngày không thấy, Di vẫn mạnh khỏe chứ?”

Là dì. Mà không phải mẫu hậu! Một xưng hô lập tức phân chia quan hệ của hai người! Sắc mặt Thái hậu cứng lại, nhưng vẫn lập tức nở nụ cười, giả vờ cả giận nói: “Hoàng thượng cũng biết nhiều ngày không thấy à? Ai gia biết hoàng thượng một ngày kiếm tỷ bạc, nhưng cũng đừng quên người thân nơi hậu cung chứ!”

Sở Dạ không nói, trực tiếp đi lên vị trí của mình, lúc này mới giơ tay lên: “Tất cả đứng lên!”

“Tạ hoàng thượng!” Tất cả mọi người đều run rẩy, tuy nói đều là con cháu Hoàng thất, nhưng cũng không ai giống như Sở Linh Nhi dám làm càn trước mặt Sở Dạ, phải biết rằng con cháu trực hệ Hoàng thất nước Sở có hơn một trăm năm mươi người, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nhưng bây giờ chỉ còn số ít này, những người khác đều là xử tử thì xử tử, đi đầy thì đi đầy, nguyên nhân không cần nói cũng tự biết.

Sở Dạ lạnh lùng vô tình, người lạ chớ gần, không có mấy người dám đến gần hần ba bước, mà lần đó bọn họ đã khắc sâu sự dạy dỗ, nhìn thấy Sở Dạ đều là rất cung kính, chưa bao giờ dám có biện pháp không vâng lời, dĩ nhiên trong những người này có ngoại trừ một người, đó chính là xa xỉ dâm hoan, quần áo lụa là vô năng nổi danh_ Đông Húc Vương!

“Hoàng huynh, nghe nói mấy ngày trước người lại xuất cung, có nhìn thấy mỹ nhân nào hay không? Lần sau mang một hai người về cho Thần đệ nha!”

Đông Húc Vương có quyền thế lớn nhất trong đám Vương gia, nhưng lại người vô năng nhất, ban đầu Sở Dạ giết nhiều người như thế, lại duy nhất phóng túng mình tên bại hoại này, vẫn luôn khiến người ta suy nghĩ. Mà mặc dù phẩm đức Đông Húc Vương không tốt, nhưng dáng dấp rất xuất sắc, tướng mạo có năm phần tương tự Sở Dạ, mặc dù không tuấn mỹ như thần tiên như Sở Dạ, nhưng cũng là một mỹ nam tử khó có được.

Nghe vậy, Sở Dạ ngược mắt, trong mắt có ánh sáng lạnh lẽo, ngay sau đó nửa đùa mà nói: “Cô vương nhớ ngày tuyển tú nữ ba năm một lần sắp tới, đến lúc đó cô vương hạ lệnh tập hợp mỹ nhân thiên hạ, tùy người chọn, như thế nào?”

Đông Húc Vương vô cùng vui sướng: “Đa tạ hoàng huynh!”

Mà Đông Phương Hiếu ở bên cạnh hần, sắc mặt đã sớm không nén được giận, nhưng vì ngại mặt mũi, không thể không giữ đúng mực mỉm cười, mà nàng ta lại không biết mỉm cười kia khó coi như thế nào!

“Hoàng thượng, Húc vương hồ đồ, làm sao người cũng dung túng theo chứ!” Thái hậu lộ vẻ bất mãn: “Tổng tuyển tú nữ là chọn phi tử của hoàng thượng, tại sao có thể để Húc vương tùy tiện chọn chứ?”

Sở Dạ cũng không thèm nhìn tới bà, chỉ nói: “Không phải cũng có từ tú nữ tuyển ra để làm Vương phi và Trắc phi hay sao? Nếu Húc vương thích, chọn một người thì có làm sao?”

“Đúng vậy, Thái hậu ngài quá so đo rồi, hoàng huynh cũng hào phóng như vậy rồi, ngài chớ nói không với mỹ nhân của ta!” Đông Húc vương phóng đảng không kiềm chế được hình tượng một tay ăn chơi!

Thái hậu cau mày, nhưng Sở Dạ đã nói như thế, bà cũng không thể khuyên nữa, bà là muối muối ruột của tiên hoàng hậu, mặc dù thừa kế hậu vị, hiện tại thành thái hậu, nhưng bà biết bởi vì năm đó tỷ tỷ chết ngoài ý muốn, đứa cháu trai này vô cùng không thích bà, nói nhiều hơn sợ rằng hai người sẽ càng bế tắc hơn.

Mặc dù là bữa tiệc, nhưng lại không có mấy người chân chính mở miệng nói chuyện, chỉ có Sở Dạ và Đông Húc vương câu được câu không trò chuyện, cuối cùng. Sở Dạ buông ly xuống: “Cô vương còn có nhiều chuyện chưa xử lý, nên rời đi trước!”

Dứt lời, ngay cả lễ cáo lui với Thái hậu cũng không có, trực tiếp chấp tay rời đi, thấy được Thái hậu nắm chặt tay, nhưng cái gì cũng không nói được.

“Hoàng thượng!” Đông Phương Hiểu thừa dịp không ai chú ý tới vội vàng đuổi tới.

Sở Dạ giống như không nghe thấy, trực tiếp sải bước đi về phía trước, mà Đông Phương Hiểu lại thật nhanh chạy tới, một phen đã ngăn trước mặt Sở Dạ, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n điềm đậm đáng yêu nhìn hần: “Hoàng thượng, vì sao người độc ác thế? Ta từ Thiên Khải xa xôi gả tới, vì sao người lại phối cho ta người như Đông Húc vương?”

Sở Dạ chán ghét cau mày: “Chuyển đã định thành cục, Vương phi người còn điều gì muốn nói?”

“Vương phi? Ta mới không phải là Vương phi!” Đông Phương Hiểu gần như là hét lên, gào xon lập tức hạ khí thế, nước mắt theo gương mặt chảy xuống: “Hoàng thượng, Đông Húc vương xa hoa lãng phí dâm loạn, làm sao người lại nhẫn tâm gả ta cho hần? Ta một lòng say mê đều ở trên người hoàng thượng, vì sao một chút hoàng thượng cũng không nhìn thấy!”

Sở Dạ lạnh lùng liếc nàng ta một cái, xoay người đi về hướng khác, Đông Phương Hiểu muốn kéo, nhưng Sở Dạ đẩy nhanh khoảng cách bước chân, mấy bước ngắn ngủi đã là xa trăm mét, rất nhanh biến mất không thấy nữa.

Đông Phương Hiểu khóc ngã xuống đất, rốt cuộc nàng ta đã làm sai điều gì? Nàng ta cũng chỉ là cuồng đại yêu hần mà thôi, tại sao hần lại đối với nàng như vậy?

“Chà chà! Công chúa, dáng vẻ này của người thật khó nhìn!” Đường Tổ một thân áo choàng đen đi ra từ trong góc tối.

Đông Phương Hiểu hung hăng trừng qua: “Người cầm miệng cho ta!”

“Được, được, được, ta không nói nữa, nhưng là công chúa, sự thật chính là như thế, chẳng lẽ người muốn tự mình lừa mình?”

“Ta tự có tính toán, không cần người phải lên tiếng!”

“Được! Vậy ta mỗi mắt mong chờ!”

“Hừ!”

Dưới ánh trăng, Sở Dạ một mình đứng trên nóc cung điện, ánh mắt nhìn về phía Thiên Khải, chỉ mới rời khỏi hơn một tháng, làm sao đã thành tư vương thành đế! Quả thật vẫn là vẫn nên bắt chặt người để cho hần động lòng lại, tốt nhất mỗi thời mỗi khắc đều nhìn mới được!

Đột nhiên Dương Phong vội vàng bay lên: “Chủ tử, Thiên Khải có biến!”

“Cái gì? Tư thông với địch phản quốc?” Mộ Dung Cẩm không thể tin được, lý do này khiến nàng giận đến mức muốn cười, quân Mộ Dung mới vừa đánh thắng trận, lại có người nói Mộ Dung Chính tư thông với địch phản quốc, hơn nữa đối phương không phải là ai khác mà chính là Man tộc vài ngày trước bị đánh lui.

Nói Mộ Dung muốn làm công trận, Tướng quân không tiếc tự tay dâng việc cơ mật trong tay cho đối phương, khiến đối phương tấn công Thiên Khải, sau đó sẽ do quân Mộ Dung đánh dẹp chinh phạt bọn họ, dùng công trận này để được thưởng! Thậm chí còn tìm ra được rất nhiều phong thư của Mộ Dung Chính và đối

phương, bên trong có kế hoạch tác chiến và vùng bố trí quân sự, gần như hoàn toàn ăn khớp với chiến dịch! Điều khác biệt duy nhất chính là Mộ Dung không chiếm được phong thưởng!

Àm Mộ Dung Chính bị thương cũng chỉ là một dẫn chứng, bởi vì thương thế hẳn nhanh chóng tốt lên chính là chứng minh, mà lần này Mộ Dung Cẩm được Đông Phương Trạch đề cử thành Phó tướng lại bị nói là kết bè kéo cánh, Đông Phương Trạch muốn mở rộng lực lượng quân đội, muốn hoàn toàn nắm giữ quân đội, thậm chí đã lên đến mức “mưu triều oán vị” rồi!

Mà phương diện này chẳng những có phong thư, còn có nhân chứng của đối phương, thậm chí ngay cả tay chân liên lạc giữa Mộ Dung Chính và bọn họ cũng đều rõ ràng! nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Ngay cả ‘chứng cứ’ Đông Phương Trạch lật thuyền trong mương cũng bị người lôi ra một đồng lớn, chỉ còn thiếu long bào cứu tử minh hoàng nữa thôi!

“Triệu Quốc công!” Mộ Dung Cẩm nhìn tên tuổi người cầm đầu, có chút kỳ quái, nhưng lại cảm thấy không kỳ quái, dù sao trận đánh này nếu coi như là thắng, vậy cũng coi như là thật đẹp.

“Phi!” Tần Phi Nguyệt nhin cười không được: “Có thể nghĩ ra lý do như vậy, thật sự là cực phẩm, mà Hoàng đế tin lời này, cũng ngu ngốc đến vậy, không bằng trực tiếp giết cho xong!” Dù thế nào đi nữa hẳn cũng đã giết hai Hoàng đế, thêm một người cũng chẳng sao!

“Tần công tử cũng không nên nói như vậy, ngộ nhỡ bị người nghe được, sợ rằng nhà Mộ Dung lại thật sự bị chơi!” Về mặt Văn Tử Khiêm nghiêm trọng!

Tần Phi Nguyệt ngược mắt nhếch môi: “Mặc dù ta cũng rất muốn không có người nghe, nhưng hình như có chút muộn rồi!” Sau một giây, trong mắt hẳn lạnh lùng thoáng qua, một tay thành công tung một chưởng về phía ngoài cửa sổ, lập tức có một người bị hút vào, sau đó bị hẳn hung hăng ném lên trên mặt đất.

Văn Tử Khiêm nhìn người trên đất, kinh ngạc mở to miệng: “Đại Hổ, tại sao lại là người?”

Binh sĩ gọi Đại Hổ lúng túng nhìn người cả phòng, vội vàng cầu xin tha thứ: “Tiểu nhân có tội, không phải tiểu nhân cố ý nghe lén, xin tiểu cô cô thứ tội, tiểu nhân đảm bảo tuyệt đối không nói ra!”

Mộ Dung Cẩm và Tần Phi Nguyệt nhìn nhau, đều nhìn thấy ý tứ không rõ ràng của đối phương, nhưng Mộ Dung Cẩm không trách cứ, ngược lại phất tay để cho hẳn đi ra ngoài: “Ồ bên ngoài canh chừng cho tốt, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào!”

“Dạ dạ dạ, nhất định tiểu nhân sẽ canh chừng cẩn thận, tiểu cô cô yên tâm!” Hình như Đại Hổ cực kỳ sợ hãi, lúc đi cũng đụng phải cột chống lều, ‘ai ui’ một tiếng mới ôm đầu đi ra ngoài!

Đợi đến khi hẳn đi ra ngoài, Mộ Dung Cẩm lập tức hạ thấp giọng: “Đường Trúc, đi theo hẳn ta!”

Đường Trúc ở một bên lên tiếng trả lời rồi lắc mình đi, lúc này Văn Tử Khiêm mới phản ứng được: “Cẩm nhi, đây là?”

“Hắn ta có vấn đề!”

“Nhưng Đại Hổ là thiếu niên trong doanh trại mà? Phải biết rằng hẳn vẫn luôn thật thà đàng hoàng, hơn nữa là do nhà Mộ Dung nuôi lớn, tại sao có thể là gián điệp?”

Nhưng Mộ Dung Cẩm không giải thích quá nhiều: “Tất cả chờ Đường Trúc trở lại sẽ rõ!”

Văn Tử Khiêm nghe vậy cũng không rối rắm quá, lại trở lại vấn đề chính: “Hiện tại Tướng quân bị nhốt, Thái tử cũng bị bắt giam, nhà Mộ Dung bị niêm phong, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n chắc hẳn quan binh tới bắt chúng ta đang trên đường đi, xem ra trong thời gian ngắn không trốn được trận tai ương lao ngục này!”

“Nghĩa phụ sợ sao?”

“Ta sợ cái gì?” Văn Tử Khiêm cười khê: “Ta đã một bó tuổi rồi, sóng gió gì mà chưa từng thấy qua? Mặc dù hiện tại chứng cứ xác thực, nhưng chỉ cần chưa trực tiếp định tội, chúng ta còn nhiều phen lật mình, hiện tại cần tìm chứng cứ chứng minh Triệu Quốc công ngụy tạo chứng cứ!”

“Nghĩa phụ không cần phải lo lắng, ngay cả khi chúng ta không động, cũng sẽ có người không để nhà Mộ Dung chúng ta gặp chuyện không may!”

Trong đầu Văn Tử Khiêm đột nhiên lóe lên suy nghĩ: “Là nhà Tần Quốc công!”

“Đúng! Quả thật chiêu hạ cờ này của Triệu Quốc công thật là chính xác, nhưng ông ta lại quên mất, thế lực phía sau của thái tử. Tần Quốc công có quyền thế nhất, bọn họ đều đặt ở trên người thái tử, làm sao có thể trở mặt nhìn thái tử bị phế truất? Hơn nữa làm thái tử nhiều năm, nhất định trong triều đình cũng có đầy đủ thế lực, đây cũng không phải là Triệu Quốc công muốn động là có thể động được!”

“Mà nhà Mộ Dung vừa vẫn đứng ở phe cánh của thái tử, đây chính là một lực lượng cường đại, nếu như Tần Quốc công ngoan độc, hoặc dã tâm Đông Phương Trạch khá lớn, nhà Mộ Dung ta giúp hắn ngồi trên tội danh này, để cho hắn trực tiếp leo lên ngôi vị Hoàng đế thì cũng không phải không thể, ngay cả khi không phải như vậy, nhất định Tần Quốc công cũng không muốn mất đi cái lực lượng trợ giúp cường đại nhà Mộ Dung này, cho nên tự nhiên ông ta sẽ lo chu toàn!”

“Bộp bộp!” Tần Phi Nguyệt không nhận được vỗ tay: “Khanh Khanh, nếu như nàng là nam tử, chắc hẳn bá chủ thiên hạ cũng phải thay đổi người rồi!”

Mộ Dung Cẩm liếc hắn một cái: “Sao lại xem thường nữ tử?”

“Nào dám?” Tần Phi Nguyệt giả bộ xin tha, chọc cho Văn Tử Khiêm liếc mắt, thấy vẻ mặt của hai người thì âm thầm lắc đầu, nói không chừng đây chính là một khoản nợ đào hoa!

“Mặc dù Tần Quốc công sẽ ra tay, nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ như vậy sao?” Văn Tử Khiêm rất ít khi ở để đô, ngay cả khi ông có đầy mưu lược, nhưng đối mặt với triều đình lục đục đầu óc ông vẫn có chút lực bất tòng tâm.

“Dĩ nhiên không thể ngồi đợi chờ chết!” Trong mắt Mộ Dung Cẩm thoáng qua tia lạnh, ngay sau đó nhìn về phía Tần Phi Nguyệt: “Người của người có am hiểu về dịch dung và bắt chước theo không?”

“Có! Nàng muốn mấy?”

“Không cần nhiều, một là đủ!”

“Cái này dễ rồi, ta lập tức tìm người đến cho nàng!” Tần Phi Nguyệt vỗ tay một cái với bên ngoài, chỉ trong chốc lát đã có một người mang theo một nữ tử xuất hiện trước mặt Mộ Dung Cẩm.

“Tham kiến chủ tử!”

Tần Phi Nguyệt tùy ý phát tay một cái: “Khanh Khanh, nàng muốn dùng nàng ta làm cái gì?”

Mộ Dung Cẩm đứng dậy đi tới bên cạnh nàng ta, chiều cao hai người chênh lệch không lớn, Mộ Dung Cẩm chỉ mình: “Kể từ hôm nay, ngươi chính là Mộ Dung Cẩm, biết chưa?”

Nữ tử kia gật đầu một cái, Mộ Dung Cẩm trực tiếp đưa mặt nạ dư thừa của mình cho nàng ta: “Hiện tại ngươi lập tức bắt chước lời nói và động tác của ta, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n còn thiếu Đường Trúc sẽ ở bên cạnh ngươi dạy thêm!”

Văn Tử Khiêm nhìn một màn này, nhất thời ngạc nhiên: “Cẩm nhi, người này là?”

“Nghĩa phụ, con sẽ trở về để đồ trước, người giao phó chuyện tình quân Mộ Dung xong, đến lúc đó trực tiếp trở về là được rồi, yên tâm, nhất định con sẽ cứu người ra!”

Văn Tử Khiêm khẽ gật đầu: “Ta hiểu, con cẩn thận một chút!”

Văn Tử Khiêm đi ra ngoài an bài chuyện trong quân, lúc này Mộ Dung Cẩm mới nhìn về phía Tần Phi Nguyệt: “Người thì sao?”

Tần Phi Nguyệt không xưng tựa vào trên bàn, đôi môi mị hoặc đỏ mọng vênh lên: “Khanh Khanh, đột nhiên cảm thấy ta thật đáng thương, bị nàng dùng xong rồi trực tiếp vứt bỏ, nàng thật vô tình!”

Mộ Dung Cẩm bình tĩnh giật giật mí mắt: “Chẳng lẽ Yêu Nguyệt lâu quá rảnh rồi?”

“Quả thật là rất rảnh rỗi, nếu không Khanh Khanh nàng trả thù lao ta trực tiếp giúp nàng giết tên Hoàng đế kia, giảm bớt rất nhiều chuyện nha.” Tần Phi Nguyệt ‘tốt bụng’ đề nghị.

Mộ Dung Cẩm liếc hẩn một cái, sau đó trực tiếp không thèm nhìn nữa! Nếu đơn giản như vậy, triều đình còn cần người tranh ta đoạt làm gì? Trực tiếp so xem ai có nắm đấm mạnh rồi đi làm Hoàng đế cho xong.

Một lát sau, Đường Trúc trở lại: “Tiểu thư, quả nhiên có vấn đề, hẩn ta đi ra khỏi doanh trại gặp một người áo đen, hai người nói chính là nội dung chúng ta vừa nói, em không làm kinh động Đại Hổ, nhưng mà sau khi hai người đó tách ra lập tức giết người áo đen!”

“Có nhận dạng không?”

“Cái này!” Đường Trúc lấy một tấm bài ra: “Đây là lệnh bài tử sĩ Lý gia Triệu Quốc công, khẳng định là không sai!”

Mộ Dung Cẩm liếc nhìn: “Phân phó người đi ra tất cả tư liệu của Đại Hổ!”

“Dạ!”

Ban đêm, mộ dung cẩm chuẩn bị cả đêm rồi đi, lúc này Tần Phi Nguyệt lại phát tay một cái: “Khanh Khanh, nàng đến để đô trước đi, hôm nay ta nhận được một vụ làm ăn rất thú vị, đã lâu không hoạt động gân cốt, chuẩn bị chơi cho đã!”

Mộ Dung Cẩm cũng không giữ lại, trực tiếp đổi trang phục rồi đi. Tần Phi Nguyệt nheo mắt lại nhìn nàng đi xa, ngay sau đó nâng bước hướng bầu trời đêm, mà phương hướng hẩn đi là – nước Sở!

80. Q.2 - Chương 24: Chương 4 (tiếp)

Một tháng sau, ở đế đô, một bộ thường phục mà xanh lam nổi bật thân thể có chút gầy gò nhiều thêm một phần khí thể, trên đầu đội một tầng lụa mỏng, làm cho người ta không thấy rõ được dung mạo của hẩn, chỉ có thể thấy được dường như là một thiếu niên thanh tú khôi ngô.

Thiếu niên kia, cũng chính là Mộ Dung Cẩm. Nàng một tay gấp thức ăn ăn cơm, ánh mắt lại nhìn chăm chăm trên tờ giấy trắng kia, phía trên ghi lại đầy đủ lai lịch của Đại Hổ: năm cậu ta mười năm tuổi được nhận vào quân Mộ Dung, trước kia là một cô nhi không cha không mẹ, trước mười năm tuổi đều làm ăn xin mà sống, sau khi tiến vào quân Mộ Dung cũng rất đàng hoàng, là người thật thà, thành khẩn, mặc dù không có biểu hiện xuất sắc, nhưng cũng là an phận thủ thường, là một người trung hậu, theo lý thuyết cậu ta không thể giống như là thám tử của Lý gia, nhưng sự thật không thể biện minh, quả nhiên là người không thể nhìn bề ngoài.

Mộ Dung Cẩm thu tờ giấy vào trong tay áo, nhanh chóng cơm nước cho xong, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n để một thời bạc xuống rồi rời đi.

Hương Tuyết Hải.

Mộ Dung Cẩm tung tung viên đá thuận tiện nhặt ở ven đường trong tay, nhìn viên tử lịch sự tao nhã này, cười giễu cợt một tiếng, giậm chân tại chỗ rồi đi vào.

Thuần thực nhảy qua được hai người, đẩy cửa chính bằng vàng kia ra, không đợi thị nữ lên nghênh tiếp nàng đã đi trước một bước, không nhìn nơi xa hoa đầy mùi rượu này, bay thẳng đến nơi có mục đích của mình.

“Công tử! Nơi này người không thể đi vào!” Hai thị nữ đã ngăn ở cửa, nhìn tứ chi của các nàng liền có thể biết hai người này có tập võ, hơn nữa sợ rằng võ công còn không thấp.

Mộ Dung Cẩm không xông vào, mà đưa viên đá trong tay tới: “Hỏi chủ tử của các người, ta có một viên đá, có thể mua những thứ gì?”

Hai vị thị nữ kinh ngạc, dùng một viên đá để mua đồ? Một người trong đó vừa muốn quát lớn, nhưng lại có một ánh mắt vừa bình thản lại nặng nề rơi vào trên người các nàng, khiến cho các nàng không dám quát lên.

Ngay trong lúc này, cửa lớn mở ra, Mai Tử Hàn vẫn là một thân hoa phục màu bạc như cũ, liếc viên đá trong tay thị nữ, nhìn về phía Mộ Dung Cẩm: “Công tử muốn dùng viên đá này mua cái gì của tại hạ?”

Hai người thị nữ càng không hiểu, chủ tử có nhiều tiền như vậy, tại sao còn hiếm lại một viên đá? Huống chi nhìn một cái liền biết đây chính là một viên đá nhặt ở ven đường, có thể dùng để trao đổi?

Mộ Dung Cẩm ngược mắt, qua màn che nhìn về phía Mai Tử Hàn: “Một tin tức, như thế nào?”

Mai Tử Hàn xoay người: “Người tới là khách, mời vào bên trong!”

Mộ Dung Cẩm nhảy vào, không hề nhìn những phòng ốc xa hoa đến tận cùng xung quanh, trực tiếp đi tới ngồi đối diện với Mai Tử Hàn, nâng một tách trà Tuyết Cúc thượng hạng vừa mới được dâng lên, nhấp một hớp rồi để xuống ngay sau đó. Ngược mắt liếc nhìn người đối diện rồi lập tức rời đi chỗ khác, trong mắt thoáng qua chút yên lặng!

Mai Tử Hàn nhìn người đối diện, sự bình tĩnh trong đôi mắt hiện lên chút tìm tòi nghiên cứu: “Các hạ là ai? Vì sao biết quy củ viên đá tương đương vàng bạc châu báu của Tử Hàn?”

“Ta làm sao biết được quan trọng sao?”

“Tử Hàn chỉ là có chút ngạc nhiên mà thôi!” Mặc dù hần gia tài bạc vạn, hơn nữa còn có cung điện dưới lòng đất hào hoa như thế, nhưng hần lại không tham những thứ này, dùng vàng bạc châu báu cầu xin hần, đến nhìn hần cũng sẽ không liếc mắt nhìn, cho nên hần định in một quy củ, đó chính là lấy viên đá thay vàng bạc châu báu, nhưng người biết điều bí mật này, trong thiên hạ tuyệt đối sẽ không vượt quá mười người!

Mộ Dung Cẩm chuyển động nắp tách trà, làm như tùy ý mở miệng: “Muốn biết cũng rất đơn giản, dùng tin tức ta muốn để trao đổi thì như thế nào?”

Mai Tử Hàn nhẹ nhàng vuốt bàn tính bên tay: “Vậy cũng phải xem các hạ muốn tin gì từ Tử Hàn mới được!”

“Nói cách khách giao dịch được thành lập?”

Mai Tử Hàn tức cười, xem ra là nàng quyết nắm chặt từng lời nói của hần, bàn tính bị dừng lại tiếp tục dao động: “Các hạ có thể nói không?”

Mộ Dung Cẩm chăm chú nhìn: “Ta muốn biết tại sao Triệu Quốc công lại đột nhiên ra tay với nhà Mộ Dung, không hơn!”

Mai Tử Hàn sững sờ, ngay sau đó sáng tỏ: “Thì ra là Mộ Dung tiểu thư!”

Đề tài đến lúc này, Mộ Dung Cẩm cũng không che giấu nữa, trực tiếp cởi tảng lụa che mặt ra, lộ ra dung mạo của nàng, nhìn Mai Tử Hàn: “Có thể nói chưa?”

Mai Tử Hàn cúi đầu sờ bàn tính của mình, khóe môi hiếm khi khẽ câu lên: “Nếu là Mộ Dung tiểu thư, ngược lại Tử Hàn lại cảm thấy giao dịch này có lời, bởi vì thứ Mộ Dung tiểu thư có thể tới để trao đổi tin tức, có thể còn hữu dụng hơn nhiều!”

“Hả? Sao ta lại không biết?”

Mai Tử Hàn ngược mắt: “Nói ví dụ như, thần kiếm Vô Phong đã từng được chôn giấu ở mộ Vũ Nghĩa, tại sao lại xuất hiện trong tay Mộ Dung tiểu thư!”

Trong mắt Mộ Dung Cẩm hiện ra tia sáng lạnh, bén nhọn mà lạnh lùng: “Xem ra người đã hỏi lầm người?”

Mai Tử Hàn cũng không rối rắm, chăm chú sờ bàn tính trong tay: “Mộ Dung tiểu thư tính toán muốn Tử Hàn trả lời vấn đề trước sao?”

Mộ Dung Cẩm thu hồi khí thế trên người, lấy một cái mặt nạ bằng bạc từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng đặt trên bàn: “Như thế đã đủ chưa?”

Mai Tử Hàn lập tức chăm chú nhìn, đã rất lâu chưa có thứ khơi gợi lên hứng thú của hần, nhưng hôm nay Mộ Dung Cẩm đã cho hần thấy. Thứ đặt trên bàn kia, càng khiến hần có lại được cảm giác đã lâu không thấy: “Quả thật Mộ Dung tiểu thư đã có chuẩn bị mà đến!”

“Ta muốn đáp án thì sao?” Mộ Dung Cẩm không muốn nhiều lời với hắn.

Mai Tử Hàn đứng dậy, thu bàn tính lại: “Tử Hàn xin Mộ Dung tiểu thư xem một màn kịch được không?”

Mộ Dung Cẩm không đáp, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nhưng lại đứng dậy!

Mai Tử Hàn ấn chốt mở cơ quan, phía sau vách tường lập tức lộ ra một lối đi rộng khoảng một mét, bên trong dùng dạ minh châu chiếu sáng, chiếu sáng rõ cả lối đi!

Mai Tử Hàn đi vào đầu tiên, Mộ Dung Cẩm theo sát phía sau, mới vừa đi không bao lâu, Mộ Dung Cẩm liền phát hiện nơi này quá huyền bí rồi. Trong thông đạo này tràn ngập âm thanh của rất nhiều người, có đùa giỡn, có dâm mỹ, có nói chuyện trời đất, có tiếng va chạm của chén vàng chén bạc, chỉ cần cẩn thận nghe, toàn bộ đều nghe được rõ ràng. Sợ rằng nơi này chính là đường dây đánh cắp tin tức quan trọng.

Mai Tử Hàn không tiếng động đi về phía trước, nhưng nếu có người đi trước hắn, sẽ lập tức phát hiện ra ánh mắt của hắn đã không còn lạnh nhạt như lúc đầu, ánh mắt của hắn khó lường, đặt tay nắm chặt nửa khối ngọc bội, trong lòng lẩm nhẩm: Cẩm! Mộ Dung Cẩm?

Nửa giờ đồng hồ sau, Mai Tử Hàn dừng bước, giơ tay lên gõ mấy cái trên vách tường trơn bóng, vốn dĩ vách tường không một khe hở đột nhiên mở ra một thông đạo, đi thông tới một chỗ khác.

Lại đi khoảng trăm mét, Mai Tử Hàn dừng bước lại, dời một viên dạ minh châu trên vách tường đi, lập tức có một cửa sổ lớn tầm quyển sách xuất hiện, tiếng thở gấp dâm mỹ lập tức truyền đến. Mộ Dung Cẩm cau mày, nàng hiểu Mai Tử Hàn sẽ không để cho nàng xem xuân cung sống, cho nên chịu đựng chán ghét trông vào, sau một khắc lập tức nhấn mày lại.

Bên trong căn phòng, trên chiếc giường lớn rèm lụa màu đỏ rực, một nam nhân hơn năm mươi tuổi đang chống đỡ trên người một nữ tử, nam nhân kia Mộ Dung Cẩm biết, chính là người tổ cáo phụ thân nàng, Triệu Quốc công, nữ tử dưới người ông ta Mộ Dung Cẩm chir có thể nhìn thấy một cặp chân dài, những thứ khác không thấy rõ.

“Ừm!” Nữ tử không nhịn được rên lên, vươn tay đặt lên thân thể nam tử, dính vào trên người phụ họa động tác của ông ta: “Ừm...”

Triệu Quốc công một tay đặt trên tuyết tròn trắng muốt, trong miệng khạc ra lời nói bỉ ổi: “Cái người lăng lơ này, ha ha! Lão tử cũng phải ném thử một chút tư vị của thái tử phi, nếu để cho Đông Phương Trạch biết được, đoán chừng lập tức tức chết đến báo danh điện Diêm Vương!!!”

Mộ Dung Cẩm lập tức ngậy người, nàng thế nào cũng không nghĩ đến nữ tử cùng Triệu Quốc công hô mưa gọi gió này lại chính là thái tử phi ngày xưa__ Tôn Phỉ Phỉ!

Ở trong rèm lụa đỏ, trong mắt Tô Tây Phong lóe lên tia chán ghét và ác độc, nhưng khi ngẩng đầu lên lại là gương mặt kiều mỹ: “Tư thế oai hùng năm đó của Quốc công không hề giảm đi, Phỉ Phỉ bội phục, nhanh quá!”

Triệu Quốc công bỉ ổi cười một tiếng: “Quả thật đủ nhanh!”

“Vậy chuyện Quốc công đồng ý giúp Phỉ Phỉ sao rồi?” Tôn Phỉ Phỉ vẽ vài vòng trên người Triệu Quốc công rồi hỏi.

Triệu Quốc công một phát nắm được tay của ả ta: “Hiện tại Mộ Dung Chính và Đông Phương Trạch đã cùng ngồi trong thiên lao rồi, nàng không cần phải lo!”

Tôn Phỉ Phỉ nũng nịu: “Quả nhiên Quốc công lợi hại!”

“Ha ha ha”

Mộ Dung Cẩm không muốn nghe tiếng cười bên trong phòng nữa, cũng không muốn nhìn nữa, sắc mặt khó coi đi ra khỏi nơi đó!”

Mai Tử Hàn ngồi lại vị trí của mình, vẫn vuốt vuốt bàn tính của hắn: “Hài lòng với đáp án này không?”

Bình phục ghé tẩm trong lòng, lúc này Mộ Dung Cẩm mới mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Ngay cả Tôn Phỉ Phỉ dùng thân thể mê hoặc Triệu Quốc công, nhưng còn chưa đủ để cho Triệu Quốc công làm ra loại chuyện

tình rung chuyển triều đình này. Tôn Phỉ Phỉ cũng chỉ là một ngòi nổ, là một người hy sinh đáng thương mà thôi. Không, có lẽ không nên dùng từ đáng thương, mà là thật đáng buồn!”

“Xem ra Mộ Dung tiểu thư đã có được đáp án!”

Mộ Dung Cẩm đội tảng lụa mỏng lên, vốn dĩ hôm nay nàng muốn có được một chút tin tức trong triều đình, nhưng hiện tại nàng không có tâm tình, thay vì trao đổi với Mai Tử Hàn, không bằng vờ trong cung tìm một chút.

“Lần sau nếu Mộ Dung tiểu thư còn muốn làm giao dịch, nhất định Tử Hàn xin đợi đại giá!”

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, qua tảng lụa nhìn Mai Tử Hàn, cười lạnh: “Chẳng lẽ Mai công tử quên lần trước người phái sát thủ tới?”

Mai Tử Hàn bắt đắc dĩ buông tay: “Coi như là Tử Hàn thiếu Mộ Dung tiểu thư một ân tình thì sao?”

Mộ Dung Cẩm nhìn hẩn một cái, không nói một lời xoay người rời đi.

Mai Tử Hàn nhìn bóng lưng Mộ Dung Cẩm rời đi, ngón tay sờ bàn tính đã dừng lại, hồi lâu cũng không buông xuống, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì.

81. Q.2 - Chương 25: Chương 4 (tiếp)

Ra khỏi “Hương Tuyết Hải” Mộ Dung Cẩm cố nhịn ghê tởm trong lòng, mũi chân điểm một cái phi thân rời đi, nhưng nơi nàng đi không phải là hoàng cung mà là thiên lao!

Trong thiên lao, Đông Phương Trạch đang ngồi đối diện với Mộ Dung Chinh, giữa bọn họ cách nhau một song sắt, hai người đem bày bàn cờ ra, lấy tất cả để làm một bàn cờ, một người cầm trong tay cờ trắng, một người cầm trong tay cờ đen, cách phòng giam đánh cờ. Trên bàn cờ của Đông Phương Trạch đều là cờ trắng, mà trên bàn cờ bên Mộ Dung Chinh đều là cờ đen, nếu ghép hai bên cờ lại, đó chính là một bộ cờ chân chính!

“Hình như thái tử không vội vàng chút nào!” Mộ Dung Chinh nói thì nói thế, nhưng trong mắt vẫn là nhịn không được có vẻ tán thưởng, dù sao rơi vào tình cảnh như thế còn có thể duy trì bình tĩnh, hiển nhiên là không tầm thường.

Đông Phương Trạch mỉm cười đặt một quân cờ xuống: “Không phải Mộ Dung tướng quân cũng không vội hay sao?”

Bị hỏi ngược lại, Mộ Dung Chinh cũng không nhịn được nở nụ cười: “Mặc dù cảm thấy có chút hoang đường, nhưng trực giác nói cho cự thần biết, cự thần rất nhanh sẽ ra khỏi nơi này!”

“Hả? Vậy bốn điện hạ đành mượn ánh sáng của Tướng quân, có thể thoát khỏi tai ương lao ngục này hay không!”

“Có thể trở thành thái tử, nhất định có chư thần che chở, nhất định thái tử có thể gặp dữ hóa lành!”

“Thì ra Mộ Dung Tướng quân cũng tin cái này, bốn điện hạ còn tưởng rằng Tướng quân giống Mộ Dung tiểu thư, tin tưởng người khác nhất định sẽ thắng thiên?”

Nghe vậy, Mộ Dung Chinh khẽ mỉm cười, ngay sau đó lo lắng thở dài: “Nghe nói hoàng thượng đã phái Khâm sai đi lùng bắt đám người Cẩm nhi, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n không biết hiện tại bọn họ như thế nào rồi!”

Đông Phương Trạch cầm một quân cờ lên, cười khê: “Tướng quân yên tâm đi, tạm thời phụ hoàng sẽ không tổn thương nàng, chỉ là có thể phải để bọn họ chịu khổ một chút rồi!”

Mộ Dung Chinh lại thở dài, không nói thêm gì nữa, ngược lại Đông Phương Trạch dừng tay lại, ngược mắt nhìn vạt áo được che giấu nơi góc đường, nụ cười lại càng sâu hơn, giơ tay lên thả cờ!

Mộ Dung Cẩm không gặp Mộ Dung Chinh mà phi thân rời khỏi thiên lao, trực tiếp đến hoàng cung. Mộ Dung Cẩm biết một mình mình khó có thể tra được cái gì trong hoàng cung, cho nên nàng cần một đồng minh lớn mạnh, mà đương nhiên chính là Hoàng hậu rồi! Bà ngồi yên ổn ở ngôi vị Hoàng hậu đã nhiều năm, hiển nhiên là có thể lực trong cung, mà sau lưng bà là Tần Quốc công đứng hàng tam công, không phải dễ dàng để cho người ta khinh thường, chuyện triều đình cũng không ai rõ hơn so với bà.

Cơ Hoàng hậu tự vào trên giường êm, vẻ mặt có chút tiều tụy, dĩ nhiên vẻ mặt này chỉ vào lúc không người mới có thể lộ ra, vào thời điểm khác, bà vẫn là Hoàng hậu cao quý của một nước. Thái tử đã bị giam hơn một tháng, vây cánh của Thái tử cũng bị cắt bỏ gần hết, nếu không cứu Thái tử ra, sợ rằng tội danh làm phản này sẽ phải gánh thật, đến lúc đó bà thật sự phải giở thủ đoạn!

“Nương nương, đã một ngày người không ăn cái gì, như vậy thân thể sẽ không chịu nổi!” Ma Ma thân cận bưng một chén cháo tổ yến lo lắng khuyên nhủ.

Cơ Hoàng hậu vô lực phát tay một cái: “Người cứ để đấy, để Bồn cung một mình yên lặng một chút!”

Ma ma bất đắc dĩ lắc đầu, một tháng này Hoàng hậu nương nương cũng không ăn cái gì, hiện tại ngày càng gầy gò hơn, cứ tiếp tục như thế, thân thể sao có thể chịu được! Nhưng bà khuyên cũng không được, sợ rằng chỉ có Thái tử ra ngoài, Hoàng hậu nương nương mới có thể tốt hơn được! Đặt cháo tổ yến xuống, kéo màn đi ra ngoài.

Thìa khẽ khuấy động cháo trong bát, Cơ Hoàng hậu cho là ma ma quay lại: “Bồn cung bảo người đi ra ngoài!”

“Nếu như hiện tại nương nương mệt mỏi suy sụp thân thể của mình, làm sao có thể nghĩ ra đối sách để cứu Thái tử ra?”

Nghe vậy, Cơ Hoàng hậu sững người, ngay sau đó ngẩng đầu lên: “Người là ai?”

Mộ Dung Cẩm không trả lời, đưa cháo tổ yến trong tay tới: “Thế lực Thái tử dựa vào ở trên triều có hạn, rất nhiều chuyện còn cần dựa vào Hoàng hậu nương nương đi lo liệu, mưu nghịch là tội lớn, hiện tại chính là thời khắc sống còn của Thái tử, nếu như nương nương ngã xuống, ai còn có thể lo lắng cho Thái tử?”

Cơ Hoàng hậu chần chờ một chút rồi đỡ bát cháo, nhưng vẫn nghi ngờ Mộ Dung Cẩm như cũ: “Rốt cuộc người là ai?”

Mộ Dung Cẩm thở dài, vẫn là lật mũ che mặt của mình ra: “Nhìn Hoàng hậu nương nương chính là do Cẩm Hoa mạo phạm!”

“Lại là người?” Nhìn thấy là Mộ Dung Cẩm, đầu tiên Cơ Hoàng hậu kinh hãi, sau đó mới yên tâm, rồi lại nghi hoặc: “Bồn cung nhớ là Hoàng thượng đã phái Khâm sai đi lùng bắt người, làm sao người lại trở lại? Hôm nay người một mình xuất hiện tại nơi này thì chính là đào phạm?”

“Điều này nương nương không cần phải lo lắng, nếu có thể giải quyết thế cục này, dĩ nhiên là không tồn tại đào phạm rồi!” Mộ Dung Cẩm tự tin nói.

“Chẳng lẽ người còn có biện pháp hay sao?” Cơ Hoàng hậu hỏi xong cũng tự cười: “Bồn cung thật hồ đồ!”

Mộ Dung Cẩm ngồi xuống: “Cẩm Hoa biết hiện tại nương nương đang nóng vội chuyện Thái tử, nhưng nếu như Hoàng hậu đồng ý tin tưởng Cẩm Hoa, không quá nửa tháng Thái tử sẽ ra khỏi lao tù!”

Giọng nói chắc chắn như vậy, cuối cùng Cơ Hoàng hậu có chút tin tưởng, nhưng: “Vì sao người lại về phe Thái tử đến trình độ như vậy?”

Mộ Dung Cẩm cười khẽ, giọng nói lại lộ ra lạnh bạc: “Chẳng lẽ nương nương đã quên, phụ thân ta cũng ở trong lao, nhà Mộ Dung ta từ trên xuống dưới nghìn vạn đầu người hiện tại đều bị treo dưới đao đấy!”

Nghe vậy, Cơ Hoàng hậu hoàn toàn tin tưởng, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n ngập ngừng: “Thật sự người có thể cứu Thái tử?”

“Vậy còn phải xem nương nương và Tần Quốc công có đồng ý phối hợp hay không!”

Cơ Hoàng hậu do dự một chút, một nhát bắt được tay Mộ Dung Cẩm: “Ta tin, người muốn ta làm gì?”

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm lạnh lùng: “Nương nương chỉ cần phối hợp với ta là được rồi...”

Chờ khi Mộ Dung Cẩm nói xong, Cơ Hoàng hậu đã trợn to hai mắt, kinh hãi nói không ra lời, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Chuyện này... Chuyện này...”

Mộ Dung Cẩm nhìn nàng: “Hoàng hậu nương nương, ta cho Thái tử hai con đường để chọn, đã là nhượng bộ lớn nhất của ta rồi!”

“Nhưng... Nhưng đó là đại nghịch bất đạo?”

“Nhưng Cẩm Hoa cũng không bức bách nương nương? Cho nên cho người con đường thứ hai, hiện tại chuyện Thái tử mưu phản đã sắp thành đại cục, ngay cả sau này Hoàng thượng tra ra Thái tử oan uổng, nhưng phe cánh Thái tử đã bị trừ sạch. Thế lực đã mất, đến lúc đó cũng chỉ là một cái thùng rỗng, hiện tại đường sống duy nhất chính là tìm đường sống trong cỏi chết! Chỉ xem nương nương có dám theo Cẩm Hoa đánh cuộc hay không mà thôi!”

“Mộ Dung Cẩm!” Lần đầu tiên Cơ Hoàng hậu kêu đầy đủ tên Mộ Dung Cẩm, không còn là từ ái và dịu dàng như trước, mà là một loại phòng bị kỹ càng: “Người có biết người đang nói gì không? Người có biết hiện tại người đang nghị luận chuyện lớn của Hoàng thất đất nước Thiên Khải hay không? Người có biết nếu bước này mà thua, không chỉ nhà Mộ Dung người, cả gia tộc Cơ thị ta cũng đều xong không!”

Mộ Dung Cẩm lạnh lùng: “Nương nương động tâm với đề nghị thứ nhất, nhưng lại không muốn mạo hiểm, nương nương có biết cá và tay gấu không thể có cùng đạo lý hay không?”

“Người...” Cơ Hoàng hậu không còn lời nào để nói, hiện tại bà đang bị giam lỏng trong hậu cung này, thực quyền Hoàng hậu cũng đã sa sút, nếu như Thái tử rơi đài, ngôi vị Hoàng hậu của nàng cũng chỉ có chịu tội theo. Về phần Đông Phương Khải, giữa hai người căn bản cũng không có tình phu thê, nàng không có một chút quyền uy. Cho nên khi Mộ Dung Cẩm nói phụ giúp Thái tử bình định lập lạo trật tự, đúng là bà có động lòng. Nhưng từ xưa Thái tử làm phản, có mấy ai có kết quả tốt? Đến lúc đó Cơ gia mới thật sự xong rồi!

“Nếu như nương nương do dự thêm một khắc, tình cảnh Thái tử sẽ nguy hiểm thêm một phần. Nếu Hoàng thượng thật sự định tội Thái tử, ngay cả Tần Quốc công và nương nương có năng lực lớn hơn nữa, chỉ sợ cũng không thể cứu vãn.”

“Nhưng... Người có thể đảm bảo cứu Thái tử không?” Cơ Hoàng hậu vẫn không vượt qua được vướng bận trong lòng, cuối cùng lựa chọn con đường thứ hai.

Mộ Dung Cẩm nghe vậy cười lạnh: “Tần Quốc công có quyền thế lớn như vậy đều có thể tồn tại chu toàn, nương nương lại muốn ta bảo đảm, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n có phải là quá để mắt đến ta?”

“Lớn mật, Mộ Dung Cẩm, người biết là người đang nói chuyện với ai không?” Cuối cùng Cơ Hoàng hậu phục hồi tinh thần lại, vừa rồi bà lại bị Mộ Dung Cẩm áp chế, hơn nữa vẫn bị nàng dắt đi, đây chính là chuyện chưa từng có.

“Nếu nương nương cố ý muốn nói chuyện với Cẩm Hoa như vậy, như vậy Cẩm Hoa sẽ rời đi, nương nương hãy coi như Cẩm Hoa chưa từng tới bao giờ!” Dứt lời, nàng trực tiếp xoay người rời đi, không chút lưu luyến.

“Người đứng lại!” Cuối cùng Cơ Hoàng hậu vẫn không thể giả bộ nữa: “Người muốn Bôn cung làm gì?”

“Hơn một tháng qua nương nương chưa đi thăm Thái tử, là một mẫu thân, có phải là nên nhớ một chút?”

82. Q.2 - Chương 26: Chương 5 (1)

Bóng đêm phủ xuống, Mộ Dung Cẩm tựa vào bên cửa sổ của khách điếm, mắt nhìn trời đầy sao ở bên ngoài. Nàng biết hiện tại còn rất nhiều chuyện cần nàng làm, nhưng, đột nhiên nàng có cảm giác uể oải,

khiến cho đến cả đầu ngón tay nàng cũng không muốn động!

“Vút!” Một ngọn phi tiêu bay thẳng tới, cắm lên trên cây cột bên cạnh Mộ Dung Cẩm. Mộ Dung Cẩm mắt cũng không nháy, giơ tay rút phi tiêu ra, tháo lá thư bên trên xuống, còn có một miếng ngọc bội đang đựng đưa. Ngọc bội hình rồng nam vàng, nhìn một cái cũng biết là đồ của hoàng gia, mà phía sau còn khắc ký hiệu của nước Sở, hiển nhiên chính là đồ của Sở Dã!

Đề ngọc bội ở một bên, nhẹ nhàng lấy thư ra, nhìn thấy nội dung phía trên, Mộ Dung Cẩm ngây ngẩn cả người:

Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề! Nếu một mỗi cứ tới nước Sở, cô vương chờ nàng!

Hồi lâu, Mộ Dung Cẩm nhàn nhạt cười, cất ngọc bội và thư đi, đứng dậy đội nón rồi đi ra ngoài, giải quyết chuyện trước mắt, đi dạo đến nước Sở, dường như... cũng không tồi!

Ngõ hẻm yên tĩnh, bước chân đơn độc, Mộ Dung Cẩm dừng bước lại: “Đi ra đi!”

Tiếng nói biến mất ở trong bong tối, chốc lát, Hàn Tĩnh Ngọc mặc bộ đồ trắng đi ra, vẫn vẻ mặt lạnh như băng sương như cũ, thế nhưng trong mắt lại có chút phức tạp: “Quả nhiên là người!”

Mộ Dung Cẩm không xoay người, nhìn về phía trước: “Người biến mất lâu như vậy, lão yêu bà kia chưa tìm tới người?”

Hàn Tĩnh Ngọc bật cười, cũng chỉ có nàng mới dám gọi chủ mẫu kính hoa thủy vực là lão yêu bà: “Nếu cô cô nghe được, nói không chừng là đã giết người rồi!”

“Ba năm trước không giết được ta, người cho là hiện tại có thể sao?”

Hàn Tĩnh Ngọc bắt đầu đi lắc đầu một cái, ngay sau đó nhớ tới chuyện trước đó, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n có chút tức giận: “Người còn dám nói tới chuyện ba năm trước đây, ta còn chưa tìm người tính sổ đấy?”

Mộ Dung Cẩm xoay người, cách màn che nhìn Hàn Tĩnh Ngọc: “Hiện tại người biết thân phận của ta rồi, chuyện ba năm trước còn cần thiết biết hay sao?”

Hàn Tĩnh Ngọc cắn răng: “Đương nhiên là muốn biết rồi, khi đó người...” Trên gương mặt băng sương của Hàn Tĩnh Ngọc nhuộm chút đỏ ửng, nhất thời nói không được.

Mộ Dung Cẩm im lặng, nhìn thân thể một chút mà thôi... Còn có không cần thận sờ soạng một chút mà thôi, đều là nữ nhân, có cái gì mà xấu hổ? Nếu Hàn Tĩnh Ngọc nghe được lời nói trong lòng nàng, khẳng định sẽ xông thẳng lên giết nàng, chỉ là xem một chút mà thôi? Người nào trực tiếp lôi nàng từ trong bồn tắm ra, hơn còn nhìn thấy không sót gì? Sờ soạng mà thôi? Nàng trần truồng bị nàng ta ôm lấy, hơn nữa còn là tư thế xấu hổ như vậy, hơn nữa khi đó nàng ta vẫn mặc trang phục nam nhân, đeo mặt nạ quỷ, mặc dù nói nàng ta vì tránh né truy binh, nhưng... Nhưng cũng không thể đối với nàng như vậy chứ...

Có lẽ bởi vì là chột dạ, Mộ Dung Cẩm nói chuyện dịu dàng hơn một chút: “Hiện tại người tới tìm ta, không phải là chỉ vì một chút chuyện này thôi chứ?”

Hàn Tĩnh Ngọc thật vất vả mới ổn định lại được tâm tình kích động, nhớ tới mục đích mình tìm đến nàng ta: “Chuyện của phụ thân người, có thể có liên quan đến Tôn Phỉ Phỉ, Triệu Quốc công đã từng tìm tới cha ta, nhưng mà cha ta không đồng ý, cũng không ngăn cản. Hơn nữa chuyện này đã nổ ra, chắc chắn bọn họ đã chuẩn bị từ lâu, người...” Phải cẩn thận một chút! Câu nói sau cùng làm sao nàng cũng không thể nói ra được.

Nghe vậy, Mộ Dung Cẩm thản nhiên cười một tiếng, thật lòng nói: “Cám ơn!” Mặc kệ nàng ta nhắc nhở nàng vì mục gì, nhưng ý tốt của nàng ta nàng cảm nhận được.

Mất thấy Mộ Dung Cẩm xoay người muốn đi, Hàn Tĩnh Ngọc gấp gáp, không hề suy nghĩ bật thốt lên một câu: “Nếu như có gì cần, có thể tìm đến ta giúp một tay!”

Bước chân Mộ Dung Cẩm ngừng lại một chút, bỗng nhiên quay đầu: “Thật?”

Hàn Tĩnh Ngọc: ... Sao miệng nàng lại tùy tiện rồi?

Bất đắc dĩ gật đầu một cái, sau đó lập tức bị Mộ Dung Cẩm kéo đi. Hàn Tĩnh Ngọc im lặng nhìn trời, nàng không phải là tìm đến nàng ta để tính sổ hay sao?

Tuân theo quy tắc không cần uống phí, cho nên Mộ Dung Cẩm an bài cho Hàn Tĩnh Ngọc một công việc vô cùng quan trọng__ chân chạy, mặc dù đề là thủ hạ của Hàn Tĩnh Ngọc chạy!

Hôm sau, Mộ Dung Cẩm mở mắt, có chút tức cười nhìn Hàn Tĩnh Ngọc không chút hình tượng nằm ở bên cạnh mình, thật ra thì mặc dù nàng không thích Hàn Tĩnh Ngọc, nhưng cũng không ghét, chỉ là nhớ tới lần gặp mặt kia của hai người thì vẫn còn có chút buồn cười!

Cái người ở Ma Vực kia muốn nàng đi đoạt chính là chí bảo của kính hoa thủy vực Băng tinh thủy liên, kính hoa thủy vực dựa vào Băng tinh thủy liên này, nữ tử kính hoa thủy vực tu luyện Băng hàn chỉ công đều phải dựa vào Băng tinh thủy liên để thay đổi thể chất, nếu không sẽ bị lạnh độc mà chết. Mà người kia nhất quyết muốn nàng hái toàn bộ Băng tinh thủy liên mang về, mà nàng đánh giá thấp công lực vực chủ thủy vực, cuối cùng bị thương, bị truy đuổi, sau đó vọt vào gian phòng của nàng ta, lại là ở lúc nàng ta đang tắm.

Một người bình thường khi tắm thì nên dùng nước ấm? Nhưng nàng ta lại tắm với nước bốc khói trắng, cũng không phải là khí nóng, đó chính là Hàn băng chi khí. Khi đó nàng đang nghiên cứu y thuật, cho nên vô cùng hiếu kỳ, vì vậy khụ khụ... Cũng không cần thận coi chừng ta như hàng mẫu nhìn qua mấy lần, nhưng nàng bảo đảm không có một chút khinh nhờn...

Sau đó truy binh lại tới, nàng bất đắc dĩ thả nàng ta vào trong nước, sau đó mình cũng nhảy vào, bởi vì thực sự quá lạnh, lại không dám dùng nội lực làm nóng lên, cho nên chỉ có thể ôm nàng ta, sau đó...

Không nên nhìn Hàn Tĩnh Ngọc lúc nào cũng một bộ băng sơn mỹ nhân, nhưng thật ra thì trong nội tâm nàng ta chính là một khối thuốc nổ, lúc nàng trốn ra được khỏi chỗ nàng ta, sau đó bị nàng ta truy sát một năm, một bộ hăng hái không giết được nàng thì quyết không bỏ qua, khiến cho nàng không thể không bội phục. Cũng bởi vì nàng náo như vậy, cũng khiến cho tên tuổi Tà Y mặt quỷ của nàng càng thêm vang dội!

Thở dài dưới đáy lòng, Mộ Dung Cẩm vẫn đánh thức nàng ta tỉnh: “Này! Hôm nay còn có một màn kịch hay!”

Hàn Tĩnh Ngọc mơ mơ màng màng ở mắt, đợi đến khi nhìn thấy rõ Mộ Dung Cẩm, hai tay ôm ngực, giống như phòng bị sắc lang. Mộ Dung Cẩm im lặng: “Ta là nữ!”

Dường như lúc này Hàn Tĩnh Ngọc mới kịp phản ứng, thở ra, sau đó làm một chuyện mà nàng ta vô cùng muốn làm, đột nhiên nhào qua bóp cổ Mộ Dung Cẩm: “Người là tên khốn kiếp, ban đầu sao lại đối với ta như vậy? Chờ đến khi ta thật vất vả tìm được người, tại sao người lại biến thành nữ nhân?”

Mộ Dung Cẩm cảm thấy khó chịu, bỗng đứng lại nghe được câu cuối cùng của nàng ta, thiếu chút nước sắc nước miếng của mình, mặt xạm lại nhìn nàng ta, thì ra nàng ta quan tâm là nàng không phải là nam nhân...

“Hô!” Một lúc Hàn Tĩnh Ngọc mới thả Mộ Dung Cẩm ra, mặc dù có chút tức giận bưng bưng, nhưng chỉ bóp hơi chặt, làm Mộ Dung Cẩm khó chịu, nhưng sẽ không dễ thương nàng. Sau khi bóp xong, tức giận biến mất, ngược lại có chút kỳ cục: “Người nói cho ta người là nữ nhân sớm một chút, ta đã không đuổi giết người rồi!”

“Khụ khụ!” Rốt cuộc cổ họng của Mộ Dung Cẩm không khó chịu nữa, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nghe vậy thì im lặng, cũng lười phải giải thích với nàng ta: “Được rồi, cũng đã phát giận xong, hôm nay còn có chính sự!”

Hàn Tĩnh Ngọc theo bản năng gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu: “Màn kịch kia chính là người đi xem đi! Ta mới không cần đi, hình ảnh buồn nôn như vậy, ta không xem nổi!”

Mộ Dung Cẩm cũng cảm thấy khó chịu, nhưng cũng khẳng định, một mình ghê tởm thì sao được, phải kéo người đi theo. Vì vậy Mộ Dung Cẩm rất không có lương tâm kéo Hàn Tĩnh Ngọc lên thuyền giặc, lúc đi ra cửa đội lên cho nàng ta một cái mũ che, tránh cho đến khi đó bị người ngoài đường đuổi theo. Không cần hoài nghi, Hàn Tĩnh Ngọc cũng vô cùng được hoan nghênh ở giới quý tộc, nếu không bởi vì tính tình nàng lãnh nhược băng sơn, sợ rằng cửa chính phủ Hàn Quốc công cũng đều bị đập đổ rồi!

83. Q.2 - Chương 27: Chương 5 (2)

Trầm Hương Lâu, một quán rượu vô cùng lịch sự tao nhã, chưa tính là lớn nhất, nhưng mà bởi vì vị trí vắng vẻ lại lịch sự tao nhã, cho nên vô cùng được đám văn nhân nhã sĩ kia hoan nghênh, ngay cả rất nhiều quý tộc trong kinh cũng thích tới nơi này uống một cốc.

Tôn Phỉ Phỉ đeo khăn che mặt, thuận theo thị nữ đỡ xuống xe ngựa, tùy ý bước vào cửa Trầm Hương Lâu, không tới chốc lát, một chiếc xe ngựa bình thường cũng theo vào, Triệu Quốc công một thân đơn giản đi tự mình đi xuống, không biết còn tưởng rằng ông ta thanh liêm mộc mạc cỡ nào nữa?

Tầng hai Trầm Hương Lâu là các gian phòng riêng, bên trong sắp đặt bàn trà, bàn cơm còn có kỷ trà, bàn ghế đều làm bằng gỗ trầm hương thượng hạng, nhìn mộc mạc nhưng cũng không thiếu phần thưởng thức, đây mới là nguyên nhân mọi người thích đến!

Triệu Quốc công mở cửa ra đã thấy Tôn Phỉ Phỉ ngồi ngay ngắn ở một chỗ, một tay phát đuổi thị nữ của nàng ta ra, thân thể lập tức tới gần, trên mặt ý dâm sáng long lánh: “Phỉ nhi...”

Tôn Phỉ Phỉ trẻ đẹp, hơn nữa được bao nuôi cực tốt, da thịt trông còn non hơn với trứng gà, chủ yếu nhất là công phu trên giường của ả ta, cái đó gọi là dâm đảng mất hồn, mặc dù biết ả ti tiện, nhưng lão ta muốn ngừng mà không thể ngừng lại được. Ngay cả giờ phút này Tôn Phỉ Phỉ ngồi giống như thực nữ, nhưng ở dưới ánh mắt của lão ta quả thật hấp dẫn đến mức muốn lập tức xé rách y phục ả ra, sau đó hung hăng giày xéo. Thân là Quốc công, dạng nữ tử gì mà chưa từng trải qua, nhưng những thứ kia không phải là quá bảo thủ thì chính là không đủ vị, cũng chỉ có Tôn Phỉ Phỉ mới có thể khơi gợi dục vọng của lão ta được. Nhất là ả đã từng là nữ nhân của Đông Phương Trạch, vừa nghĩ như thế, ngay lập tức lão ta có loại cảm giác vô cùng kiêu ngạo, nữ nhân của Thái tử cũng muốn bò lên giường của lão, tại sao lão ta không thể không kiêu ngạo được chứ?

Tôn Phỉ Phỉ chán ghét trong lòng, nhưng khi ngẩng đầu lên vẫn là gương mặt cười duyên, muốn nghênh còn cự: “Quốc công tới rồi! Mời ngồi!”

Triệu Quốc công ngồi xuống, thân thể dán chặt vào Tôn Phỉ Phỉ, bí ối hít hít mùi vị trên người ả, lập tức cả người không có cách nào tự kiềm chế được, một tay ôm lên eo ả, một tay đưa vào giày xéo trước ngực ả. Tôn Phỉ Phỉ muốn giãy giụa, rồi lại cố tình lộ bộ dáng tránh không được khiến cho lão ta càng thêm hưng phấn, xuống tay cũng mạnh hơn!

“Đừng... Nơi này là bên ngoài!” Tôn Phỉ Phỉ giãy giụa, mặc dù đã bồi mấy lần, nhưng đối với loại người này ả vẫn không nhịn được ghê tởm.

“Ha ha, hiện tại Đông Phương Trạch đã bị lão phu tống vào trong ngục giam, không bao lâu nữa chính là ngày chết của hắn ta, ha ha, đến lúc đó nàng chính là nữ nhân của ta rồi!” Triệu Quốc công hả hê nói.

“Đông Phương Trạch sắp chết?” Tôn Phỉ Phỉ có chút ngây ngẩn.

“Hừ! Mưu triều soán vị là tội nhỏ chắc? Một mình hắn chết là ít, cả tộc Cơ thị, dù là nhà Mộ Dung cũng phải chôn theo!” Về mặt Triệu Quốc công hưng phấn khác thường, sắc mặt long lánh ánh sáng đỏ: “Lý Nghiêu ta chính là muốn cho bọn họ biết, ai mới là người đứng đầu tam công, Cơ gia, không phải chỉ là ý vào mấy đời hoàng hậu hay sao? Hừ, lần này ta nhổ tận gốc Cơ gia bọn họ, về sau Triệu gia ta duy nhất một nhà, ha ha!”

Tôn Phỉ Phỉ trợn to hai mắt, sau đó phát hiện thân thể mình có chút không thể khống chế, ả ta nghe thấy giọng mình hỏi: “Vậy nhà Mộ Dung thì sao? Làm sao Quốc công có thể lôi nhà Mộ Dung vào được?”

Triệu Quốc công hừ lạnh: “Lão thất phu Mộ Dung Chính kia ta đã sớm không vừa mắt, cạy chính mình có chút binh quyền cho nên diễu võ dương oai, thậm chí còn giữ vững thái độ trung lập, hừ, giả bộ thanh cao! Cho nên ta liền động chút tay chân ở Trường thành phía Bắc, nhưng đáng tiếc là không thể lấy mạng của lão thất phu kia, cho nên ta chuẩn bị sắp xếp người trong quân, không ngờ đến Mộ Dung Cẩm tiểu tiện

nhân cuối cùng của nhà Mộ Dung đó, làm hại ta thất bại trong gang tấc. Nhưng hiện tại thì sao? Ha ha, xem bọn họ làm thế nào nhảy ra khỏi lòng bàn tay ta?”

Tôn Phỉ Phỉ kinh ngạc nhìn lão ta, ngu hơn nữa ả cũng hiểu, mình bị lão ta đùa giỡn. Rõ ràng lão ta đã chuẩn bị để đối phó với nhà Mộ Dung rồi, lại còn khiến ả phải dăng mình cho lão!

Triệu Quốc công nói xong mới phát hiện có chút không đúng, nhưng mà lại không tìm ra được, đúng lúc này, cửa chính “Oanh” một cái đổ xuống, Triệu Quốc công sững sờ, ngay sau đó giận dữ: “Khốn kiếp, ai dám giương oai ở chỗ này?”

Yên lặng, hoàn toàn yên lặng, cuối cùng, một bóng dáng màu vàng đi vào, mặt lạnh như sương: “Trẫm!”

Triệu Quốc công bị dọa đến mức lảo đảo từ trên tháp, đến quần cũng không kịp kéo trực tiếp nằm trên mặt đất: “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng!”

Tôn Phỉ Phỉ cả kinh nói không thành lời, thấy rõ người bên ngoài, ngay lập tức mặt xám như tro, vẫn là nha hoàn của ả cầm áo choàng đắp lên thân thể ả!

Đông Phương Khải giận quá thành cười: “Tốt! Rất tốt! Triệu Quốc công không phải còn muốn nói, người cũng đùa giỡn khiến Hoàng thượng Trẫm phải xoay quanh rồi chứ? Ngay cả triều đình cũng nắm trong tay của mình, thậm chí ngay cả Hoàng thượng Trẫm đây cũng bị người nắm chặt trong tay?”

Người bên ngoài bị kinh động lập tức hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống: “Ngô hoàng vạn tuế!”

“Hoàng thượng tha mạng! Cựu thần, cựu thần là bị mê sảng, không thể tin...” Triệu Quốc công bị dọa đến mức không còn thần trí, dù thế nào lão ta cũng không thể ngờ tới ngày hôm nay ở chỗ này gặp Đông Phương Khải!

Hiện tại Đông Phương Khải đang trong cơn thịnh nộ, coi như có thể khắc chế được mình, nhưng cũng không thể tỉnh táo lại được: “Người tới, giam Lý Nghiêu vào Thiên lao, lột bỏ phong tước, chờ đợi phán xét!”

“Dạ!”

“Mặc Tuyền!”

“Có!”

“Lập tức mang binh, khám xét toàn bộ Lý gia, toàn bộ giam vào Thiên lao!”

“Dạ!”

“Không... Không cần!” Hoàng thượng, cựu thần một lòng trung thành, vừa rồi đều là mê sảng!” Rốt cục Lý Nghiêu cũng biết sợ, vừa rồi còn tràn ngập mê sảng, thế nhưng hiện tại giống như một con chó sắp bị ném bỏ vậy!

Đông Phương Khải tức giận hừ một tiếng, xoay người rời đi, căn bản không hề để ý đến lão ta cầu xin tha thứ, xoay người đi vào trong một nhà gian khác, nhìn thấy Hoàng hậu đã khóc không thành tiếng, trong lòng Đông Phương Khải có chút áy náy: “Đừng khóc, lần này là trẫm tin lời tấu bậy, trở về nhất định Trẫm sẽ bồi thường cho nàng thật tốt!”

Cơ Hoàng hậu khóc đến mức không dừng lại được, lập tức quỳ trên mặt đất, ôm lấy chân Đông Phương Khải: “Hoàng thượng... Nô tì, nô tì rất uất ức a!”

“Được rồi được rồi!” Đông Phương Khải đỡ vai của bà ai ủi.

Đợi đến khi đoàn người Đông Phương Khải rời đi, rốt cuộc cả Trầm Hương lâu mới nổ oanh: “Trời ạ, đó chính là Triệu Quốc công ư?”

“Đúng vậy! Lão ta lại tăng tị với người ở chỗ này, hơn nữa còn bị Hoàng thượng bắt tại chỗ!”

“Ông trời, lão ta thật là xui xẻo!”

“Không đúng, hình như ta nghe được, dường như có nhắc tới Thái tử và Mộ Dung Tướng quân, hơn nữa Hoàng thượng còn vô cùng tức giận, chẳng lẽ vụ lần này Thái tử có oan tình?”

“Thái tử luôn luôn đối đãi với người khoan hậu, hơn nữa luôn thanh chính liêm minh, làm sao có thể mưu phản!”

Mộ Dung Tướng quân cũng vô chính trực, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Nghe nói bọn họ chính là bị Triệu Quốc công bắt đi, còn có một bằng chứng định tội nữa?”

“Chẳng lẽ Triệu Quốc công vu cáo hãm hại bọn họ? Thật ra chính lão ta mới là đầu sỏ gây nên?”

“Đúng, nhất định là như vậy! Người không nghe thấy Hoàng thượng nói muốn khám xét Lý gia hay sao? Khẳng định chính là do lão làm rồi!”

Đột nhiên, có một giọng nói yếu ớt xen vào: “Chẳng lẽ các người không phát hiện ra, dường như nữ tử kia là Thái tử phi hay sao?”

Yên lặng... Chỉ chốc lát sau tiếng ồn lớn hơn, tất cả mọi người vọt tới gian phòng kia, lại thấy nữ tử kia đã bị người mang đi, vì vậy một đồng người buôn chuyện lại bắt đầu đuổi xuống phía dưới.

Từ đầu đến cuối cũng không có người nào phát hiện ta, một gian phòng bên cạnh gian phòng kia, vẫn không mở cửa!

Hàn Tĩnh Ngọc bội phục nhìn Mộ Dung Cẩm: “Đoán chừng khắp thiên hạ cũng không tìm được mấy người có thể làm được như ngươi, hạ độc cũng không hề biến sắc, hơn nữa còn hoàn toàn đạt được tất cả kết quả dự tính!”

Mộ Dung Cẩm không nói, nâng chung trà lên uống một ngụm, chốc sau mới nói: “Lần này, nhà Mộ Dung đã an toàn!”

Hàn Tĩnh Ngọc chán ghét cau mày: “Chúng ta cũng đi thôi, nơi này ghê tởm như vậy, một khắc ta cũng không muốn ở đây nữa!”

Mộ Dung Cẩm đặt ly xuống: “Đi thôi!”

Thật ra thì trong lòng Hàn Tĩnh Ngọc vẫn chó chút nghi ngờ: “Chẳng lẽ người bảo Hoàng hậu nương nương đưa Hoàng thượng tới đây?”

“Không phải!”

“Vậy thì là sao?”

Mộ Dung Cẩm trầm ngâm, chậm rãi nói: “Nêu Hoàng hậu cố ý đưa Hoàng thượng tới, ngay cả khi Hoàng thượng nghe được tất cả, chuyện sau đó, cũng sẽ nghi ngờ, biện pháp duy nhất chính là để Hoàng thượng tự mình đến!”

“Để cho ông ta tự mình đến?” Hàn Tĩnh Ngọc càng hiểu kỳ thêm.

Mộ Dung Cẩm không muốn giải thích, nhưng Hàn Tĩnh Ngọc cũng không chịu bỏ qua cho nàng, một nhát bắt được: “Người không nói ta sẽ không buông tay, nói mau đi! Nói một nửa lưu một nửa kiểu này, là người cố ý hành hạ ta!”

Mộ Dung Cẩm nhìn nàng ta một cái, mới nói: “Đây là thói quen của Hoàng thượng, cách hai tháng lại tới Trầm Hương lâu ngồi một lát, ăn chút điểm tâm. Hôm trước Hoàng hậu đi cầu Hoàng thượng cho gặp Thái tử, Hoàng thượng không đồng ý, Hoàng hậu khóc thiếu chút nữa đứt ruột đứt gan, cuối cùng còn giao ra Phương ấn, thậm chí thiếu chút nữa muốn chết đi, lúc này mới lấy được một cơ hội đi gặp Thái tử!”

“Vốn dĩ Hoàng thượng muốn xuất cung, lại không muốn Hoàng hậu và Thái tử có mưu đồ bí mật gì, nên mới cùng bà đến Thiên lao, sau khi trở về thì đi ngang qua đây, chắc chắn sẽ đi vào ngồi một chút. Tất cả đều là ý chỉ của bản thân Hoàng thượng, căn bản không có người táy máy vào, cho nên nhất định ông ta sẽ tin không nghi ngờ gì!” Nhưng, đoán chừng từ nay về sau Đông Phương Khải sẽ không tới Trầm Hương lâu nữa rồi!

Mộ Dung Cẩm nói xong, Hàn Tĩnh Ngọc hoàn toàn ngốc lảng, mặc dù Mộ Dung Cẩm nói rất đơn giản, nhưng... Phải làm như thế quả thật còn khó hơn so với lên trời, lại còn có thể khuyên Hoàng hậu buông tha

Phượng ẩn, thậm chí lấy sinh mạng bức bạch, đây cũng không phải là làm giả một chút mà có thể giấu giếm được Hoàng thượng. Hoàng hậu cần bỏ ra bao nhiêu tin tưởng mới dám đi làm chuyện như vậy?

Rồi sau đó cũng cần phải nắm vững hành tung của Hoàng thượng, còn phải để cho trong lòng Đông Phương Khải tin tưởng những gì mình nhìn thấy, mà không nghĩ là mình bị người dẫn đi nhìn thấy. Chủ động và bị động, tất nhiên chủ động mới có thể cho ông ta hoàn toàn tiếp nhận.

Nàng cứ như vậy nhẹ nhàng tính toán Hoàng thượng đương triều, hơn nữa còn làm cho lão nhân gia người tin tưởng không chút nghi ngờ! Đột nhiên Hàn Tĩnh Ngọc cảm thấy người này thật sự đáng sợ, nhưng... lại làm cho nàng rất bội phục!

84. Q.2 - Chương 28: Chương 5 (3)

Ngày đó Đông Phương Trạch và Mộ Dung Chính đều được thả ra, khôi phục quan chức như cũ, mà linh phòng ngự bên ngoài của Cơ gia và nhà Mộ Dung cũng rút lui, có nghĩa là nguy cơ của hai nhà đã được giải trừ!

Trong vòng năm ngày, lấy tốc độ như sét đánh tìm được tất cả các chứng cứ, chuyện xấu Lý gia làm, còn có những quan viên dính líu tới Lý gia. Cả nhà Lý gia bị chém hết, tịch thu tài sản, mà những quan viên kia nên giết thì bị giết, nên lưu đầy thì bị lưu đầy, triều đình được rửa sạch triệt để. Mà Hồng Thân vương Đông Phương Hồng cũng bị dính líu, hoàng tử tranh giành đoạt vị sau này, hẳn đã mất đi tư cách!

Trong khách điểm, Hàn Tĩnh Ngọc kỳ quái nhìn người như ma cô ngồi bên cạnh: “Thái tử được thả ra, oan khuất của cha người cũng được rửa, sao người không đi gặp bọn họ, lại ngồi ở chỗ này?”

Mộ Dung Cẩm không nói, tiếp tục ngồi im!

Hàn Tĩnh Ngọc cảm thấy tò mò, tò mò giống như em bé tiến tới, giật nhẹ y phục của Mộ Dung Cẩm: “Này! Người làm sao vậy hả? Không phải là làm chuyện xấu không dám trở về gặp phụ thân đấy chứ?”

Mộ Dung Cẩm không nói lời nào, tiếp tục trầm mặc.

Hàn Tĩnh Ngọc cho là mình đã đoán trúng, lập tức cười vui mừng: “Ta còn cho là người lợi hại, không có gì khiến người sợ chứ! Ha ha, thì ra người cũng rất sợ phụ thân người!”

Cười nửa ngày mới phát hiện Mộ Dung Cẩm vẫn không nói chuyện, Hàn Tĩnh Ngọc nghi ngờ: “Chẳng lẽ ta nói sai? Rốt cuộc người bị sao?”

Một lúc lâu sau Mộ Dung Cẩm mới ngẩng đầu, thản nhiên mà lại mang theo u oán nhìn nàng, im lặng, im lặng, im lặng... Trong khi Hàn Tĩnh Ngọc sắp không chịu được, lại nghe được tiếng nói cực kỳ nhỏ của Mộ Dung Cẩm: “Quỳ thủy của ta đến rồi!”

“Hả?” Ban đầu Hàn Tĩnh Ngọc sững sờ, ngay sau đó cười lớn: “Người có làm hay không, không phải chỉ là quỳ thủy thôi sao? Vấn đề này khiến cho người ngốc nửa ngày ở đây sao?”

Mộ Dung Cẩm đen mặt, hơi lúng túng: “Ta không biết nên làm cái gì!”

Hàn Tĩnh Ngọc kinh ngạc: “Đây là lần đầu tiên?”

Mộ Dung Cẩm gian nan gật đầu, mà Hàn Tĩnh Ngọc giống như phát hiện được vùng đất mới, nhưng nhìn nàng như có chút khổ sở, cũng không dám cười nàng: “Rất đau đúng không? Lần đầu tiên của ta cũng rất đau!”

Dứt lời, lập tức đứng dậy: “Người chờ một chút, ta đi lấy vải giúp người!”

Chỉ chốc lát sau, Mộ Dung Cẩm tựa vào trên giường, uống một bát chè, cả người cảm giác như là chết đi sống lại. Mặc dù nàng luôn cho rằng nữ nhân phải có chuyện này, nhưng thật sự nàng không có kinh nghiệm.

Nàng cũng là nữ nhân, nhưng thân là sát thủ, những thứ này đã sớm bị loại bỏ, nàng cũng chưa từng trải qua, cho nên hiện tại nàng mới có thể lúng túng như vậy!

Hàn Tĩnh Ngọc nằm ở trên bàn, một bộ muốn cười lại sống chết nén lại, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n chọc cho Mộ Dung Cẩm ột cái liếc mắt: “Tự ngươi nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi đi, đi ra ngoài đoán chừng không có người tin ngươi là Hàn Tĩnh Ngọc nữa đâu!”

Hàn Tĩnh Ngọc phát tay một cái: “Điều này ta sớm đã biết, chúng ta là người tu luyện bằng hàn công, khiến cho người khác có cảm giác chính là một tòa băng sơn, đó không phải là vấn đề về thái độ, mà là bản thân cơ thể có vấn đề. Kể cả ta cười đến vô cùng dịu dàng, nhưng vẫn cho người khác cảm giác gió lạnh rét run, cho nên còn không bằng là không cười.”

Mộ Dung Cẩm biết nàng nói thật, cũng không cùng nàng rối rắm cái vấn đề này, đổi áo khoác khác, sảng khoái ra cửa, nhưng nàng vẫn đội mũ che lên, nơi đến không phải là phủ Mộ Dung mà là ngoài thành.

Đoàn người áp tải đội ngũ ‘Mộ Dung Cẩm’, Văn Tử Khiêm và người có liên quan đã đến, ngay từ ngày hôm trước đã nhận được tin tức, cho nên không có người dám bắt tù bọn họ, mà cung kính giống như lão tổ tông vậy!

Mộ Dung Cẩm chuyển tin khiến người nọ ra ngoài, mình đối y phục với nàng, sau đó trở về đội ngũ. Sắc mặt Đường Trúc không che giấu được vui mừng, Văn Tử Khiêm cũng phát hiện Mộ Dung Cẩm khác biệt, mừng rỡ vây lại: “Cẩm nhi, là con ra tay đúng không?”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu một cái: “Nghĩa phụ, không phải con với người cùng một đường đi tới sao?”

Văn Tử Khiêm tỏ ra hiểu rõ, hiển nhiên Mộ Dung Cẩm không hi vọng Mộ Dung Chính biết nàng đã tham dự vào chuyện này: “Ta biết rõ phải nói như thế nào!”

“Vâng!” Xe ngựa một đường thẳng vào thành, khi trở lại nhà Mộ Dung, một đám đông đã đợi ở đó, Mộ Dung Cẩm về mặt thần nhiên đi tới, nhìn Mộ Dung Chính: “Phụ thân!”

Mộ Dung Chính nhìn Mộ Dung Cẩm, trầm ngâm trong chốc lát, ngay sau đó cười một tiếng: “Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi!”

“Ô ô ô, tiểu thư, người trở lại rồi, Mộc Hương cho là người đã không cần em nữa!” Mộc Hương lao ra, một tay ôm lấy Mộ Dung Cẩm, khóc đến mức kinh thiên động địa!

Đường Trúc một tay ngăn nàng, mặt không chút thay đổi: “Tiểu thư đi xe mệt nhọc, còn không mau chóng đi chuẩn bị nước tắm?”

Mộc Hương ô ô nửa ngày, bắt đắc dĩ đi vào.

Mộ Dung Chính vỗ vỗ vai Văn Tử Khiêm và mấy Phó tướng: “Đi thôi! Trước vào trong phủ tẩy trần đã!”

Mọi người xoay người vào nhà, ngay lúc này lại có người gọi: “Cẩm Hoa Quận chúa, xin dừng bước!”

Mộ Dung Cẩm sững sờ, ngay sau đó xoay người: “Ngươi là?”

Người đến là một thái giám mặc cẩm y màu xanh dương, hấn cúi người hành lễ: “Nô tài phụng mệnh Hoàng hậu nương nương, truyền gọi Cẩm Hoa Quận chúa vào cung một chuyến!”

Nhìn qua ánh mắt lo lắng của Mộ Dung Chính, Mộ Dung Cẩm thần nhiên cười một tiếng: “Phụ thân không cần phải lo lắng, ta đi một chút sẽ trở lại ngay!”

Mộ Dung Chính gật đầu một cái: “Con cẩn thận một chút!”

“Vâng!”

“Quận chúa, xin mời!”

Lên xe ngựa, Mộ Dung Cẩm mới phát hiện Đông Phương Trạch lại ngồi ở trong xe ngựa, hơi sững sờ, sau đó bình tĩnh ngồi xuống.

Đông Phương Trạch chau mày: “Thấy ta liền không có gì để nói?”

Mộ Dung Cẩm cup mắt: “Không phải là người cái gì cũng biết hay sao?”

Đông Phương Trạch lấy một bộ cờ ra: “Đi tới hoàng cung cần mất mấy canh giờ, một ván thì sao?”

Mộ Dung Cẩm mở mắt, nhìn thẳng vào Đông Phương Trạch: “Điều nói người làm quan biết nhìn người, người nghĩ ta thấy cái gì?”

Đông Phương Trạch lấy quân cờ ra, nghe vậy cười khê: “Cần gì phải dùng quân cờ? Giữa nàng và ta vẫn còn không rõ ràng sao? Ta đã hiểu nàng... nàng cũng cần phải hiểu rõ ta chứ?”

“Hôm nay người chính vì nói cái này?”

Đông Phương Trạch lắc đầu một cái: “Chỉ muốn cảm ơn ân cứu mạng của nàng!”

“Cứu người chính là Hoàng hậu, không phải là ta!”

“Lần vu hại này tới quá đột ngột, trong nháy mắt Hoàng thượng bắt giam ta, ngay cả phủ Tàn Quốc công cũng bị dính líu, mẫu hậu cũng vì thế mà lao tâm phí sức, thiếu chút nữa là nổi điên. Ngay cả Tàn Quốc công quyền thế rất lớn, nhưng lại không dám hành động dù một chút. Nàng ấu hậu chủ ý, mặc dù là nguy hiểm, nhưng lại là biện pháp tốt nhất để phá vỡ tử cục* này, mà chắc hẳn chuyện Triệu Quốc công cũng là do nàng bày kế!”

*Tử cục: Kết cục chết.

Đột nhiên Mộ Dung Cẩm nhớ đến Tôn Phỉ Phỉ, không khỏi có chút nghi hoặc nhìn Đông Phương Trạch: “Dù sao Tôn Phỉ Phỉ cũng là Thái tử phi của người, người chưa từng có chút cảm giác?”

Đông Phương Trạch nhìn Mộ Dung Cẩm, đột nhiên nghe thấy bên ngoài huyên náo, chăm chọc cười một tiếng, sau đó vén rèm lên. Ở trên đường phố cách đó không xa, Tôn Phỉ Phỉ quần áo lam lũ, rối bù, toàn thân bị người ném rau cải thối trứng gà ung, quả thật là khác biệt như trời với đất so với cái người cũng đã từng là thân kim ngọc, là Thái tử phi vô cùng cao quý.

Lời nói của Đông Phương Trạch vang lên bên tai: “Tôn gia đã trục xuất nàng ta ra khỏi cửa rồi!”

Mộ Dung Cẩm thu hồi ánh mắt: “Ta nên nói người rất máu lạnh sao?”

“Ta không phủ nhận!” Đông Phương Trạch nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt là ánh sáng lấp lánh, tuy vẫn là thần sắc ôn nhu như cũ, nhưng chung quy vẫn pha một chút gì đó không rõ.

Mộ Dung Cẩm dựa vào vách xe, tiện tay nhặt một quân cờ ném lên trên bàn cờ. Đông Phương Trạch khê cười, vươn tay hạ một quân, Mộ Dung Cẩm tùy ý đuổi theo. Đông Phương Trạch vẫn cười yếu ớt như cũ, sau trăm quân, Mộ Dung Cẩm vẫn không đếm xỉa tới như trước, nhưng Đông Phương Trạch đã có chút chăm chú, một trăm quân, trên bàn cờ đã kín, nhưng Mộ Dung Cẩm một quân cũng không ăn của hắn, mà hắn cũng không hề có chút ưu thế. Từ đầu đến cuối, rõ ràng chính là kết cục đã định!

Đông Phương Trạch tự nhận tài đánh cờ của mình không tệ, nhưng giờ phút này hắn thua hoàn toàn, trong lòng khiếp sợ, cười yếu ớt: “Ta thua!”

Mộ Dung Cẩm ném một quân cờ cuối cùng xuống, nhìn cũng không nhìn: “Người không thua, nếu đơn giản chỉ nói về tài đánh cờ, người thua là ta. Nhưng ở trên bàn ta dùng Cửu cung bát quái, quân cờ đầu tiên chính là mắt trận, trừ phi người phá được trận, nếu không người không thắng được ta!”

Cho dù Mộ Dung Cẩm giải thích như thế, Đông Phương Trạch cũng không có một chút cảm giác kiêu ngạo, hạ cờ chính là đánh cờ, cho dù ở đâu, dùng phương pháp nào ở bên trong cũng không quan hệ, thua chính là thua!

Mộ Dung Cẩm vươn tay vén màn xe lên, lại phát hiện tay của mình bị người bắt được, trắng nõn có lực, khớp xương rõ ràng, rất đẹp mắt, quay đầu: “Người muốn gì?”

Đông Phương Trạch nắm tay Mộ Dung Cẩm, một tay cầm thật chặt, có chút dùng sức cho thấy hắn khẩn trương. Hắn nhìn Mộ Dung Cẩm, phi thường nghiêm túc: “Nếu như ta muốn nàng trở thành Thái tử phi của ta, nàng nguyện ý sao?” (Đông Phương Trạch đã xé lớp tình cảm của anh ấy ra rồi nên mình đối xứng hô luôn :)))

Mí mắt Mộ Dung Cẩm hé ra, từ khi nào nàng trở thành miếng mồi ngon vậy? “Điều hôm nay ngươi muốn nói chính là cái này?”

Đông Phương Trạch khẽ cười, khôi phục bình tĩnh trước sau như một của hắn, buông tay Mộ Dung Cẩm ra: “Hiện tại nhà Mộ Dung và ta đã bị buộc cùng một chỗ, mà nàng chính là người tốt nhất cho vị trí Thái tử phi, nhưng ta không bức nàng... Nếu như chờ đến khi phụ hoàng hạ thánh chỉ, chắc hẳn nàng sẽ hận ta!”

Thật sự, có đôi khi Mộ Dung Cẩm cực kỳ chán ghét người thẳng thắn này, bởi vì hắn quá thẳng thắn, cho nên ngay cả hắn đáng chán ghét nhưng cũng không chán ghét nổi! nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Từ khi nào những Đế vương, Hoàng tử này cũng trở thành quân tử vậy?

“Ngươi cần dựa vào một Thái tử phi để vững chắc địa vị của ngươi hay sao?”

Mộ Dung Cẩm nhẹ nhàng nói... Đông Phương Trạch lập tức biết câu trả lời của nàng, tuy hắn cố gắng đè nén lại, nhưng mắt mắt dày đặc trong lòng thì không cách nào che giấu được!

“Để ngươi một mình tiến cung đi gặp mẫu hậu vậy!” Nói xong câu đó Đông Phương Trạch không nói nhiều hơn nữa, khi xe ngựa đến cửa cung Đông Phương Trạch rời đi trước!

Mộ Dung Cẩm nhìn bóng lưng của hắn, một lúc lâu sau dưới sự thúc giục của thái giám mới xuống xe ngựa. Nàng không rõ tại sao nàng lại cự tuyệt Đông Phương Trạch như vậy, nhưng trong vô thức, nàng không muốn gả cho hắn. nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Nếu là trước kia, có lẽ gả cho Đông Phương Trạch là lựa chọn tốt nhất, ít nhất hắn xuất sắc hơn so với các Hoàng tử bình thường, quân tử hơn so với bất kỳ kẻ nào, nhưng bây giờ... Đúng là nàng vẫn không làm được việc không quan tâm đến nội tâm của mình!

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương!” Mộ Dung Cẩm khom người hành lễ. Bộ dạng phục tùng, dường như lại nhớ tới lần đầu tiên tiến cung, nhưng lúc này Cơ Hoàng hậu không dám xem thường Mộ Dung Cẩm dù chỉ một chút.

“Đứng lên đi!”

“Tạ nương nương!”

Cơ Hoàng hậu vẫy tay lui những người khác ra ngoài: “Các ngươi cũng lui xuống đi, không được Bồn cung truyền triệu thì không được đi vào!”

“Dạ!”

Nhìn mọi người rời đi, Cơ Hoàng hậu mới nhìn Mộ Dung Cẩm: “Hiện tại ngươi còn giả bộ với bản cung hay sao?”

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, bảo trì nụ cười yếu ớt như cũ: “Nương nương truyền triệu Cẩm Hoa, không biết là có việc gì?”

Cơ Hoàng hậu đứng dậy từ trên đài cao bước từng bước xuống, làn váy hoa lệ kéo dài ở sau người, cuối cùng, bà đứng ở trên bậc thang cuối cùng, nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt mang theo thâm trầm: “Lần này ngươi cứu Thái tử, nói đi, muốn ban thưởng cái gì?”

Ban thưởng? Mộ Dung Cẩm cười lạnh, những người ở địa vị cao như thế này chính là như vậy. Rõ ràng là người có ân với bà ta, mà bà ta vẫn còn giữ cái tư thái cao cao tại thượng, không biết là muốn che giấu sự bất an của bà ta, hay là muốn cho người khác biết thân phận của mình?

“Nương nương đã quên, Cẩm Hoa cứu chính là ngàn vạn tính mạng nhà Mộ Dung, không có quan hệ gì với Thái tử. Tính ra thì là nương nương cứu chúng ta, cho nên Cẩm Hoa nên báo đáp nương nương mới đúng!” Cơ Hoàng hậu nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt có một tia buồn bực, nhưng lại bị bà ta ép xuống, khéo léo cười, vươn tay kéo tay Mộ Dung Cẩm: “Ngươi còn khách khí với ta sao? Đây là tâm ý của Bồn cung, muốn tặng ngươi ít đồ, nhưng không biết tặng cái gì cho tốt, cho nên mới hỏi ngươi một chút. Ngươi cứ nói cho Bồn cung ngươi muốn cái gì, cho dù là Thái tử, Bồn cung cũng tặng cho ngươi!”

Mộ Dung Cẩm không nói gì, Thái tử cũng có thể đưa cho nàng? Lời này quá rõ ràng đi...

Nhìn Cơ Hoàng hậu còn đang đợi nàng trả lời, Mộ Dung Cẩm đành phải xấu hổ cười cười: “Nương nương nói đùa, Cẩm Hoa không chịu nổi!”

Cơ Hoàng hậu có chút chỉ tiếc rên sất không thành thép nhìn nàng: “Làm sao ngươi lại ngu như vậy chứ, không phải Bồn cung nói chuyện chưa rõ ràng chứ?”

Mộ Dung Cẩm không nói gì nhìn trời!

Cơ Hoàng hậu lôi kéo Mộ Dung Cẩm đi lên thêm đá, ý bảo nàng cùng mình ngồi xuống, lúc này mới thân mật vỗ tay của nàng, lời nói thâm thía: “Nha đầu, Bồn cung biết rõ ngươi là một đứa nhỏ có chủ kiến, cho nên Bồn cung mới hỏi ngươi, nếu không đã trực tiếp đi tìm Mộ Dung Tường quân hoặc là Hoàng thượng không phải tốt rồi sao?”

“Bồn cung nhìn ra được, ngươi cũng không ghét Thái tử, mà Thái tử cũng giống như vậy, đây chính là một khởi đầu tốt! Sau khi các ngươi thành hôn, cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng!”

“Nương nương!” Rốt cục Mộ Dung Cẩm không nhịn được lên tiếng, nếu nàng không mở miệng, không biết Hoàng hậu có thể nói đến vấn đề hai người sinh mấy đứa con nữa hay không mất: “Trong quý tộc thiên kim tiểu thư có thể sánh đôi với Thái tử nhiều như vậy, tiểu thư Cơ Lam cũng là người ứng cử tốt nhất cho vị trí Thái tử phi, nương nương cần gì phải chấp nhất với Cẩm Hoa?”

“Bồn cung ưa thích tính tình của ngươi, không được sao?”

Mộ Dung Cẩm thật lòng cảm thấy vô lực, chưa từng nghĩ tới cục diện tự mình phải đi xã giao như vậy: “Nương nương nhìn trúng chính là năng lực của ta! Lần này ta có thể nghĩ kế cứu Thái tử từ trong biển lửa, nếu gả cho Thái tử, sau này ta sẽ tận tâm tận lực hiến kế cho hắn. Nương nương không phải muốn Thái tử phi, mà là một quân sư trung thành mà thôi!”

Cơ Hoàng hậu thoáng không nói chuyện, bà ta biết Mộ Dung Cẩm không phải dễ lừa dối như vậy: “Tuy đây cũng là suy nghĩ của Bồn cung, nhưng Bồn cung chính là thật tâm muốn ngươi trở thành Thái tử phi!”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: “Hoàng hậu nương nương, Mộ Dung Cẩm ta dùng tính mạng của ta thề với ngươi, nhà Mộ Dung ta tuyệt đối sẽ ủng hộ Thái tử, cho đến khi đăng cơ, tuyệt không hai lòng! Cho nên thỉnh nương nương không cần phải lấy hôn sự ra mà nói!”

“Cẩm Hoa cáo từ!”

Cơ Hoàng hậu có chút kinh ngạc với cục diện như vậy, nhưng cũng đã có trong dự liệu, có chút mệt mỏi dựa lên đệm dựa: “Con cũng nghe thấy rồi đúng không? Không phải Bồn cung không giúp con!”

Đông Phương Trạch đi ra từ sau tấm bình phong, nhìn phương hướng Mộ Dung Cẩm rời khỏi, quạt trong tay gảy thành từng khúc...

85. Q.2 - Chương 29: Chương 6: Đông Phương Hiểu Chết?

Nước Sở

Hai tòa cung điện cách xa nhau trăm mét, hai bóng dáng một đen một đỏ xa xa đối lập, kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, chiến ý dạt dào. Dưới mặt đất hơn một ngàn Ngự lâm quân cầm đao chăm chú nhìn chằm chằm, mặt không biểu tình, nhưng mơ hồ có thể trông thấy chút sợ hãi, đều là bị sắc đỏ đầy trời làm sợ.

Dường như Tần Phi Nguyệt không cảm giác được không khí khẩn trương là do hắn mà ra, hắn cười vuốt Yêu đao màu đỏ trong tay, không quan tâm nói: “Nghe Khanh Khanh nói đưa kiếm Vô Phong cho người rồi, lấy ra để cho Bản tôn mở mang kiến thức một chút đi!”

Đôi mắt đen dài của Sở Dạ chỉ còn có lạnh lùng: “Đối phó với người không cần phải thần kiếm đệ nhất thiên hạ!” Trong lòng tối tăm, lại còn gọi nàng là Khanh Khanh, đáng chết!

Mắt phượng hẹp dài của Tần Phi Nguyệt nheo lại, phát ra ánh sáng lạnh: “Vốn dĩ Bản tôn không định cho nước Sở thay đổi triều đại, nhưng hiện tại thì...”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng của hắn đã nhanh chóng vọt tới, một tia đỏ hình cung xẹt qua không trung, Yêu đao ra khỏi vỏ, mang theo mùi máu nồng đậm. Mắt Sở Dạ khẽ nhúc nhích, biết rõ công lực của Tần Phi Nguyệt hắn cũng không dám khinh thường, tiếp được đao của hắn.nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Hai người trong nháy mắt quần lấy nhau chiến đấu, hai luồng ánh sáng đỏ đen đan vào nhau, cuối cùng không phân rõ người nào với người nào!

Sau trăm chiêu, hai người đồng thời bay về hai phía, Sở Dạ vẫn đứng nổi bật như trước, mà bước chân Tần Phi Nguyệt đã có chút lảo đảo, một vết máu từ khóe môi hắn tràn ra, hắn diêm dúa lẳng lơ cười lau đi: “Ha ha! Đã nhiều năm chưa bị thương, sắp quên máu của mình có mùi vị gì rồi!”

Sở Dạ không nói, một tay cầm kiếm, nghiêm nghị mà đứng, phía sau tay cũng có một tia máu nhỏ.

Tần Phi Nguyệt lại vung đao, cười ma mị lạnh lẽo: “Hôm nay ta muốn nhìn thấy kiếm Vô Phong!”

Dứt lời, trường đao trong tay giơ lên, sắc bén vung lên, kiếm khí đỏ như máu bay ra, như một vòng cung khổng lồ trực tiếp chén vào cung điện dưới chân Sở Dạ.

“Rầm!” Một tòa cung điện tốt nhất dưới một đao này bị chém thành hai nửa, phía dưới mọi người trợn mắt há mồm.

Sở Dạ lui lại ngoài hai trăm thước lạnh lùng nhìn người chính giữa, vung tay lên: “Bắn!”

Hơn một ngàn cung thủ đồng thời bắn tên, tên như mưa xuống, trong nháy mắt bao phủ Tần Phi Nguyệt.

“Sở Dạ, người khốn kiếp!” Tần Phi Nguyệt một đao vươn ra chặt đứt mũi tên thành hai nửa, nhưng có hàng ngàn mũi tên dày đặc phóng về phía hắn, hắn chỉ có thể tránh thoát màn mưa tên này trước.

“Bụp!” Âm thanh xuyên thấu da thịt vô cùng rõ ràng, Tần Phi Nguyệt nhìn mũi tên xuyên thấu trên cổ tay mình, đôi mắt rét lạnh, sát khí toàn thân đột nhiên tăng cao, không để ý nguy hiểm, tức giận chém ra vài đao, những Ngự lâm quân kia lập tức bị chém ngã ngựa.

Sở Dạ ra hiệu cho cung tiễn dừng bắn tên, nhìn Tần Phi Nguyệt ở xa xa: “Rời đi, Cô vương sẽ bỏ qua chuyện cũ!”

Tần Phi Nguyệt liếm liếm môi, khát máu cười: “Sở Dạ, chuyện ngày hôm nay Bản tôn sẽ nhớ kỹ, một ngày nào đó Bản tôn sẽ đích thân lấy được đầu của người!”

Dứt lời, Tần Phi Nguyệt hóa thành một bóng đỏ biến mất, Sở Dạ nhìn cung điện bị hủy, trực tiếp xoa người rời đi!

Trong gương đồng có chút mờ ảo hiện ra một thân hình tinh trắng, nửa người trên lơ lửng, thân hình hoàn mỹ to lớn lập tức bày ra. Cánh tay kiên cố, đầu vai rộng lớn, không hoàn mỹ duy nhất chính là miệng vết thương dữ tợn trên cánh tay kia. Một đao trực tiếp chém ngang cánh tay, vết đao đã ngưng chảy máu, đáng tiếc không phải bởi vì máu chảy khô mà dừng, mà là máu này đã bị Yêu đao của Tần Phi Nguyệt hút hết!

Sở Dạ vươn tay lấy ra một bình sứ màu trắng ở trong một chiếc hộp tinh xảo, đôi mắt lạnh như băng hiện lên một chút ôn nhu, nhẹ nhàng đổ thuốc bột trắng lên trên vết thương, nhịn đau tự mình quần vải lên.

Rốt cuộc Dương Phong không nhìn được nữa, hạ xuống: “Chủ tử, thuộc hạ giúp người!”

Sở Dạ nhìn hắn một cái, ngầm cho phép đề nghị của hắn.

Khi Dương Phong nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn kia, lập tức trong lòng tê rần. Bị Yêu đao của Tần Phi Nguyệt làm bị thương, trừ phi là tuyệt cao liên da thượng hạng, nếu không miệng vết thương này vĩnh viễn sẽ không lành lại! Như là theo bản năng hắn nghĩ tới Mộ Dung Cẩm, chắc hẳn chỗ tiểu thư Mộ Dung có thuốc!

– tuyển phân cách–

“Cái gì? Trong nội cung có thích khách đến, còn phá hủy một tòa cung điện?” Nhận được tin tức Đông Phương Hiểu cả kinh: “Vậy Hoàng thượng có bị thương không?”

“Cái này thì không biết, nhưng hiện tại Hoàng thượng trở về tẩm cung rồi, một lúc lâu rồi mà không thấy ra.”

Đông Phương Hiểu đi tới đi lui ở trong phòng, tuy đã bị cự tuyệt, nhưng nói cho cùng nàng ta còn chưa hết hi vọng: “Chuẩn bị xe, ta muốn tiến cung!”

Lần này Đông Phương Hiểu không đến chỗ Thái hậu, mà tìm một chỗ bí ẩn thay đổi một bộ trang phục cung nữ, đây là do nàng ta đã sớm chuẩn bị, bộ trang phục cung nữ này khác với trang phục khác, màu trang phục khác biệt, là trang phục cung nữ chuyên dụng của tẩm cung Sở Dạ.

Mới vừa tới cung điện của Sở Dạ, lập tức có người hô lên: “Ai kia? Nhanh tới đây, đưa cái này đi đến phòng trà!”

Lần đầu tiên bị người sai sử như vậy, Đông Phương Hiểu giận dữ, nhưng vì nhìn thấy Sở Dạ, nàng ta nhin. Tiếp nhận một gói trà lớn, ôm bước đi, lại nghe được giọng nói của người nọ vang lên: “Người choáng váng à? Phòng trà ở bên cạnh!”

Đông Phương Hiểu đành phải xoay người đi về phía bên kia, đột nhiên nhớ tới phòng trà cách tẩm cung không xa, lập tức lên tinh thần. Bởi vì kết cấu hoàng cung cũng không khác là mấy, cho nên nàng ta nhớ lại bố cục của hoàng cung Thiên Khải, rất nhanh đã tìm đến tẩm cung của Sở Dạ. Đúng lúc này Sở Dạ và Dương Phong đi ra, Đông Phương Hiểu nhìn dáng người kiêu ngạo cao ngất của hắn, dung nhan tuấn mĩ như thần kia, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n lập tức ngây dại, sau một giây cảm giác được ánh mắt sắc bén quét tới, nàng ta cho rằng Sở Dạ trông thấy nàng ta nhìn, trong lòng kinh hãi, nhanh chóng gục đầu trốn qua một bên.

Hiện tại Sở Dạ bị miệng vết thương đau đến phiền, cho nên cũng không có chú ý những thứ này, chỉ nhìn phương hướng Thiên Khải, như lâm bầm lâu bâu: “Chuyện ở Thiên Khải đã giải quyết xong, nàng sẽ tới nước Sở hay không?”

Dương Phong buồn cười: “Chủ tử đã nhớ Mộ Dung tiểu thư như vậy, vì sao không tới đó nhìn nàng?”

Sở Dạ nhìn về phía Dương Phong: “Người nói xem, có nữ nhân nào có thể cự tuyệt việc làm Hoàng hậu của ta không?”

Dương Phong ngẫm lại lắc đầu: “Đoán chừng là không có, ít nhất thuộc hạ đã gặp nhiều nữ nhân ước mơ làm Hoàng hậu của chủ tử, nhưng... Mộ Dung tiểu thư thì không chắc chắn...”

Sở Dạ nở nụ cười, cũng không nói rõ, nhưng ý tứ thì quá rõ ràng rồi!

Đợi cho hai người rời đi, Đông Phương Hiểu gần như bóp nát lá trà trong tay: Mộ Dung Cẩm, Mộ Dung Cẩm, lại là Mộ Dung Cẩm, vì sao người ở Thiên Khải xa xôi còn muốn tranh với ta?

Ta đường đường là công chúa cũng không có được ngôi vị Hoàng hậu, tựa vào cái gì hắn lại muốn cho người, mà người lại còn cự tuyệt? Mộ Dung Cẩm, người đáng chết!

Thay y phục của mình, Đông Phương Hiểu vẫn chân chừ, nắm khăn tay trong tay: “Ta cho các người một cơ hội cuối cùng, bằng không, cũng đừng trách ta!”

Nàng ta nhớ rõ vừa rồi Sở Dạ đi chính là Ngự hoa viên, không dừng lại, bay thẳng đến Ngự hoa viên. Quả nhiên ở trong một đình sen nhìn thấy Sở Dạ, nhưng còn Dương Phong trông coi, nàng ta cũng không vào được.

“Húc Vương phi dừng bước, Hoàng thượng muốn yên lặng một chút, không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy!” Dương Phong cầm kiếm chặn ở trước mặt.

Đông Phương Hiểu không tiến lên, chỉ đứng ở xa xa nhìn Sở Dạ, sau đó hai đầu gối gập lại, quỳ xuống, nước mắt cũng chảy xuống theo. Đông Phương Hiểu lớn lên vốn đã xinh đẹp, mỹ nhân rơi lệ, tất nhiên là đẹp không sao tả xiết. Đáng tiếc Dương Phong lại một chút cảm giác cũng không có, xem nhiều đã thành quen nên miễn dịch.

Đông Phương Hiểu đứng ở xa xa nhìn Sở Dạ: “Hoàng thượng, ta cầu chàng, ta không cần ngôi vị Hoàng hậu của chàng, không cần tâm chàng, nhưng xin chàng không cần gả ta cho Đông Húc Vương được không? Ta chỉ muốn ở lại bên cạnh chàng, cho dù là một phi tử nhỏ nhoi, được không?”

Đây là lời nói trong lòng của Đông Phương Hiểu, nàng ta nói vô cùng động tình, nước mắt chảy xuống, lại vô cùng chân thành. Đây cũng là nhượng bộ cuối cùng của Đông Phương Hiểu, nàng ta biết mình không thể cầu nhiều hơn, nàng ta chỉ muốn ở bên cạnh hắn là được rồi.

Dương Phong lạnh lùng nhìn, mà Sở Dạ coi như tất cả đều không nghe được! Trong lòng Đông Phương Hiểu cực kỳ nghiêm túc, mạnh mẽ phóng về phía kia: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, chàng phải trả lời ta một câu, trả lời ta một câu...”

Dương Phong vươn tay nắm lấy nàng ta, nhưng Đông Phương Hiểu vẫn không hề để ý nam nữ khác biệt, Dương Phong bất đắc dĩ rút kiếm, nhưng Đông Phương Hiểu cũng không quan tâm, cổ bay thẳng đến mũi kiếm kia như mũi tên đi ngang. Dương Phong bị quyết tuyệt này hù đến, đành phải thu kiếm, nhìn Đông Phương Hiểu nhào tới. Đúng lúc Đông Phương Hiểu sắp bổ nhào lên người Sở Dạ, cuối cùng Sở Dạ cũng quay đầu, ánh mắt lạnh lùng không nhiệt độ nhìn nàng ta. Khoảng cách gần khiến nàng ta bị đông lạnh tại chỗ, một bước cũng không nhúc nhích được!

Một lúc lâu nàng ta mới tìm lại được giọng nói của mình: “Hoàng... Hoàng thượng, ta...”

Trong nháy mắt, nàng ta không biết mình nên nói cái gì, một giây sau lời nói của Sở Dạ trực tiếp đánh nàng ta xuống địa ngục: “Chính phi của Húc Vương đã ghi vào gia phả, dù là chết, người cũng chỉ là người của Húc Vương.

Cả người Đông Phương Hiểu giống như là bị sét đánh, đợi đến lúc nàng ta hồi thần, Sở Dạ đã không thấy đâu, sau đó nàng ta bắt đầu cười, điên cuồng cười, mà nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. Nàng ta điên cuồng cười, cho đến khi cười mệt mỏi, nàng ta dựa vào lan can trong mắt lộ vẻ điên cuồng: “Đây là do các người bức ta, đừng có trách ta!”

86. Q.2 - Chương 30: Chương 6.2

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-kim-sung-ta-y-hoang-hau>